NEW YORK TIMES BESTSELLER

JEFFERY DEAVER

„Nu există scriitor de thrillere ca Jeffery Deaver."
San Jose Mercury News

MOARTEA VINE ON-LINE

SERIA KATHRYN DANCE

BIBLIOTECA ALEPH

Jeffery Deaver

Moartea vine on-line

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
Roadside Crosses
Copyright © Jeffery Deaver, 2009
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LAURA-ANCA BOŞNEA

© Editura RAO, 2010
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-637-9

Internetul și cultul anonimatului nu fac altceva decât să ofere protecție și un oarecare soi de imunitate oricui dorește să spună orice despre oricine. În acest context, este foarte greu să găsești o ipostază mai deformată din punct de vedere moral a conceptului de liberă exprimare.

RICHARD BERNSTEIN, în *The New York Times*

Nota autorului

Una dintre temele acestui roman este estomparea liniei de demarcație dintre „lumea sintetică” – cea virtuală – şi lumea reală. În acest sens, dacă se întâmplă să întâlnești o adresă electronică în paginile ce urmează, ai putea fi tentat să o introduci în browserul tău pentru a vedea unde anume te poartă aceasta. Nu vei avea nevoie de ceea ce se află pe site-urile respective pentru a te bucura de lectură, însă ai putea găsi indicii care te vor ajuta să dezlegi misterul. Ceea ce vei afla la capătul acelui link ar putea să te intereseze, dar ar putea să te şi tulbure.

LUNI

Capitolul 1

Era ceva nefiresc.

Tânărul agent de la Poliția Rutieră California, cu părul său blond și aspru ascuns sub șapca țeapănă, își miji privirea prin parbrizul mașinii de poliție, un Ford Crown Victoria, cercetând Autostrada 1 din Monterey. La dreapta erau dune, iar în stânga, mici magazine.

Ceva părea nefiresc. Dar ce anume?

Întorcându-se acasă, la ora cinci după-amiaza, după ce terminase de patrulat, agentul studie cu atenție drumul. Nu împărțea multe amenzi, oferindu-le această ocazie adjuncților, din respect profesional, dar mai oprea din când în când câte o mașină germană sau italiană, dacă avea chef. Acesta era drumul pe care îl parcurgea adesea spre casă, la aceeași oră, deci cunoștea destul de bine autostrada.

Asta era: ceva viu colorat, la patru sute de metri în față, pe marginea drumului, la baza unei dune de nisip care închidea priveliștea către Golful Monterey.

Ce putea fi?

Aprinse proiectoarele, așa cum cerea protocolul, și opri pe banda din dreapta. Parcă Fordul cu botul orientat spre stânga, spre trafic, pentru că – dacă ar fi fost lovit din spate – mașina avea să ricoșeze spre autostradă, nu spre el. Apoi ieși. Înfiptă în nisip, în spatele umărului său, se afla o cruce memorială. Avea cam patruzeci și cinci de centimetri înălțime și era realizată manual, fiind încropită din câteva crengi închise la culoare, legate cu fir de florărie. La baza crucii era împrăștiat un buchet de trandafiri vișinii. În centru era prins un disc de carton, pe care scria data accidentului cu cerneală albastră. Nu era niciun nume, nici pe față, nici pe spate.

Oficial, aceste cruci memoriale nu erau recomandate de oficialități, întrucât se întâmpla ca unele persoane să fie rănite sau chiar ucise atunci când le ridicau sau când veneau să aducă flori și jucării de pluș.

În general, genul acesta de cruci presupunea bun-gust, fiind chiar emoționante. Aceasta era însă înfricoșătoare.

Ciudat era faptul că nu își amintea să fi avut loc vreun accident în zona aceea. De fapt, chiar era una dintre cele mai sigure secțiuni de pe Autostrada 1 din California. Nu se compara cu zonele de la sud de Carmel, unde drumul devenea o cursă cu obstacole, precum locul acelui teribil accident din urmă cu două săptămâni: două fete muriseră pe când se întorceau de la petrecerea de absolvire. Dar aici, autostrada avea trei benzi pe sens și era

destul de dreaptă, cu mici curbe lejere prin vechea zonă Fort Ord – care era acum colegiu – şi prin districtul comercial.

Agentul de poliție se gândi să scoată crucea, apoi îşi zise că apropiaţii îndoliaţi s-ar fi putut întoarce pentru a o înlocui şi s-ar fi putut pune din nou în pericol. Mai bine o lăsa acolo. Avea să îl întrebe dimineață pe sergent, din curiozitate, ce se întâmplase. Se întoarse la maşină, aruncă şapca pe banchetă şi îşi frecă părul scurt cu mâna. Intră apoi din nou pe şosea, fără a se mai gândi la accident. Se întreba ce gătise oare soţia lui şi îşi spuse că trebuie să îi ducă pe copii la piscină mai târziu.

Apoi îşi aminti că fratele său avea să vină în oraş şi nu mai ştia exact când. Se uită la data de pe ceas. Se încruntă. Era setată bine? Aruncă apoi o privire la telefon şi realiză că era, într-adevăr, douăzeci şi cinci iunie.

Foarte ciudat. Cel care pusese crucea de pe marginea drumului greşise data. Realiză contrariat că data scrisă grosolan pe cartonul de pe cruce era douăzeci şi şase iunie. Adică marţi, a doua zi.

Poate că sărmanii îndoliaţi care fixaseră crucea acolo fuseseră atât de mâhniți, încât scriseseră greşit data.

Apoi, imaginea crucii bizare i se şterse uşor din minte, dar nu dispăru pe deplin. Îndreptându-se spre casă pe autostradă, agentul se concentră mai mult asupra condusului.

MARȚI

Capitolul 2

O lumină verzuie – slabă, diafană ca o fantomă – dansa la picioarele ei, dar nu se putea întinde să o apuce.

Dacă ar fi putut să ajungă la ea…

Dacă ar fi putut să ajungă la fantomă, ar fi fost în siguranță. Luminița ce plutea în întunericul portbagajului mașinii se balansa ademenitor deasupra picioarelor ei, legate cu bandă adezivă, ca și mâinile.

O fantomă…

Și gura îi era lipită cu bandă adezivă, așa că inspira cu porția aerul stătut pe nări, de parcă portbagajul Camry-ului ei nu ar fi fost destul de spațios.

Simți o zdruncinătură dureroasă când mașina trecu peste o groapă. Scoase un strigăt scurt, înfundat.

Din când în când, mai prindea câte un strop de lumină: o strălucire roșiatică, ștearsă, când șoferul apăsa frâna sau folosea semnalizatorul. Nu intra de afară nicio licărire – era aproape ora zece.

Fantoma strălucitoare se balansa înainte și înapoi. Era cablul de siguranță care deschidea portbagajul: un mâner fosforescent imprimat cu imaginea amuzantă a unui bărbat care evada din mașină.

Dar nu reușea să-l apuce cu picioarele.

Tammy Foster se străduise să înceteze cu plânsul. O năpădiseră suspinele imediat ce fusese atacată – cineva venise din spatele ei în parcarea întunecată a clubului, o legase la gură cu bandă adezivă, îi imobilizase mâinile la spate și apoi o aruncase în portbagaj. Atacatorul îi legase și picioarele.

Speriată de moarte, adolescenta de 17 ani se gândise: „Nu vrea să îi văd chipul. E un semn bun. Înseamnă că nu vrea să mă omoare. Vrea doar să mă sperie”

Cercetase portbagajul cu privirea și observase fantoma care se balansa. Încercase să apuce cablul cu picioarele, dar îi alunecase dintre pantofi. Tammy era într-o formă bună; juca fotbal și era majorետă. Dar din cauza poziției ciudate în care se afla, nu reușea să își țină picioarele suspendate mai mult de câteva secunde.

Fantoma îi tot scăpa.

Mașina continua să meargă și, cu fiecare kilometru parcurs, Tammy Foster simțea cum o apucă disperarea. Începu să plângă din nou.

„Nu, nu! O să ți se înfunde nasul și o să te sufoci.”

Încercă să se controleze.

Trebuia să ajungă acasă la miezul nopţii. Mama ei avea să îi observe absenţa; asta dacă nu cumva ar fi fost beată turtă pe canapea, supărată din cauza problemelor cu ultimul iubit.

Sora ei i-ar fi putut simţi lipsa, dacă n-ar fi fost pe net sau la telefon. Şi bineînţeles că era.

Clanc!

Acelaşi sunet ca mai devreme: atacatorul punea ceva metalic pe bancheta din spate.

Ea îşi aminti câteva filme de groază pe care le văzuse. Din cele scârboase, dezgustătoare. Cele cu tortură şi crime odioase. Cele cu unelte.

„Nu te mai gândi la asta", îşi zise ea. Îşi concentră atenţia asupra fantomei verzi a mecanismului de deschidere a portbagajului.

Auzi apoi un alt sunet – era marea.

Maşina rămase pe loc şi motorul se opri. Se stinseră imediat şi luminile.

Maşina începu să se balanseze în timp ce el se mişca în scaunul şoferului. Ce tot făcea? Auzi apoi strigătele răguşite ale focilor din apropiere. Se aflau pe plajă, care probabil era pustie la ora aceea.

Una dintre portiere se deschise şi se închise imediat. Se deschise apoi o a doua şi se auzi din nou sunetul metalic dinspre bancheta din spate.

Tortură… Unelte.

Atacatorul închise portiera, trântind-o puternic.

Tammy Foster clacă. O bufni un plâns isteric şi se chinui să tragă în piept aerul închis.

— Nu! Te rog, nu! strigă ea, dar cuvintele ei nu trecură de banda adezivă, dincolo de care răzbătu doar un geamăt stins.

Tammy începu să spună în gând fiecare rugăciune pe care şi-o amintea, aşteptând să se deschidă portbagajul.

Valurile se spărgeau. Focile se tânguiau. Avea să moară.

„Mami…"

Dar… nimic.

Portbagajul nu se deschise şi nici portiera. Nu auzi paşi apropiindu-se. După trei minute, îşi înăbuşi suspinele. Panica i se mai domoli.

Trecură cinci minute, iar el nu deschise portbagajul.

Zece.

Tammy începu să râdă uşor, isteric.

Voia doar să îi tragă o sperietură. Nu avea să o ucidă sau să o violeze. Era doar o glumă.

Zâmbea încă pe sub banda adezivă când maşina se înclină uşor. Zâmbetul îi pieri brusc. Camry-ul se balansă din nou, încet, înainte şi înapoi, puţin mai

tare de data aceasta. Auzi apoi un pleoscăit şi simţi o izbitură. Tammy îşi dădu seama că spatele maşinii fusese lovit de un val.

Doamne, nu! Lăsase maşina pe plajă şi avea să vină fluxul.

Maşina se adânci în nisip când oceanul se retrase de sub cauciucuri.

Nuu… Una dintre cele mai mari spaime ale ei era să nu moară înecată. Şi să fie închisă într-un spaţiu atât de îngust… Era ceva de neînchipuit. Începu să împingă cu piciorul capacul portbagajului. Însă nu avea cine să o audă. Poate doar focile.

Apa lovea cu putere în lateralul maşinii.

Fantoma…

Trebuia să tragă cumva mânerul de deschidere. Îşi scoase pantofii şi încercă din nou, sprijinindu-şi cu forţă tâmpla de mochetă şi suportând durerea sfâşietoare care îi străpungea picioarele ridicate spre mâner. Reuşi să le strângă în jurul acestuia şi apăsă cu putere, muşchii abdomenului tremurându-i de efort.

Acum! Muşchii picioarelor i se încordară dureros. Trase în jos de mâner. Se auzi un sunet.

Da! A funcţionat! Apoi gemu îngrozită. Mânerul se rupsese între tălpile ei, fără a deschide portbagajul. Se uită la fantoma verde de lângă ea. Probabil că atacatorul tăiase cablul. Îl tăiase după ce o aruncase în portbagaj. Mânerul rămăsese atârnat de suport, fără a fi conectat la sistemul de deschidere.

Era blocată.

„Vă rog, ajutaţi-mă", se rugă din nou Tammy. Îl implora pe Dumnezeu, pe orice trecător, chiar şi pe răpitorul ei, sperând să-i fie cuiva milă de ea.

Dar singurul răspuns fu bolborosirea indiferentă a apei care pătrundea în portbagaj.

Hotelul Peninsula Garden, ascuns în apropierea Autostrăzii 68, era o adevărată dioramă ce cuprindea nenumăratele faţade ale Districtului Monterey. Drumul ce şerpuia către vest, pornind din Valea Salinas, „Castronul de salată al lumii", ocolea înverzitele „Păşuni ale Raiului", impresionantul circuit de curse Laguna Seca, complexurile de birouri corporatiste, apoi ajungea în Monterey şi în Pacific Grove, împresurat de pini şi de brazi canadieni. La capătul autostrăzii, şoferii erau ghidaţi – cel puţin cei care o urmăriseră de la bun început – spre Seventeen Mile Drive. Aici domina o specie renumită: Oamenii Plini de Bani.

— N-arată rău, îi spuse Michael O'Neil lui Kathryn Dance când ieşiră din maşină.

Pe sub ochelarii înguşti, cu rame cenuşii, femeia scrută salonul spaniol, în stil deco, şi clădirile adiacente. Hotelul, deşi unul luxos, părea puţin cam ponosit şi învechit.

— Drăguţ. Îmi place.

În timp ce analizau hotelul cu vedere spre Oceanul Pacific, Dance, expertă în analiza chinestezică, încerca să îl citească pe O'Neil. Şeriful adjunct al Biroului de Investigaţii al secţiei de poliţie Monterey era dificil de analizat. Bărbatul solid şi cărunt de circa 40 de ani era un om plăcut, deşi destul de tăcut şi de rezervat atunci când nu te cunoştea bine. În rest era extrem de eficient în comunicare şi deloc expresiv. Nu era uşor de citit din punct de vedere chinestezic.

Totuşi, în momentele acelea, ea reuşi să îşi dea seama că nu era deloc neliniştit, în ciuda motivului pentru care ajunseseră acolo.

În schimb, ea era cât se poate de agitată.

Kathryn Dance era o femeie suplă de 30 de ani – în ziua aceea îşi prinsese părul blond închis în stilul în care o făcea adesea: spic de grâu cu vârfurile desfăcute, prins la capăt cu grijă cu o fundiţă de un albastru aprins, pe care fiica ei i-o alesese în acea dimineaţă. Purta o fustă lungă, neagră şi plisată, cu un sacou asortat şi o cămaşă albă. Ghetuţele scurte, negre, cu tocuri de patru centimetri, erau cele pe care le admirase luni întregi, dar pe care nu le cumpărase până nu intraseră la reducere.

O'Neil purta una dintre cele trei sau patru ţinute de civil pe care le avea: pantaloni conici şi cămaşă bleu, fără cravată. Sacoul lui era bleumarin, cu un model în pătrăţele nu tocmai evident.

Uşierul, un tip cu un aer latino, vesel, le aruncă o privire care parcă spunea: „Ce cuplu drăguţ!"

— Bine aţi venit. Şedere plăcută!

Apoi le deschise uşa.

Dance îi zâmbi lui O'Neil, fâstâcindu-se puţin, apoi traversară împreună holul răcoros până la recepţie.

Ieşind din clădirea principală, traversară tot complexul hotelier în căutarea camerei.

— Nu credeam că se va ajunge la una ca asta, îi spuse O'Neil.

Dance chicoti uşor. O amuza faptul că ochii ei căutau ocazional uşile şi ferestrele. Era reacţia chinestezică prin care, inconştient, persoana în cauză căuta căi de scăpare, fiind supusă stresului.

— Uite, spuse ea arătând spre o altă piscină.

Se pare că hotelul avea patru piscine.

— E un fel de Disneyland pentru adulţi. Am auzit că se cazează aici multe vedete ale muzicii rock.

— Serios?

Ea se încruntă.

— Ce este?

— Există doar un singur etaj. Nu prea au unde să se drogheze şi de unde să arunce televizoarele şi mobila pe fereastră.

— Suntem în Carmel, răspunse O'Neil. Cel mai nebunesc lucru pe care îl pot face aici este să arunce gunoiul menajer în pubela pentru reciclabile.

Dance se gândi la o replică, dar alese apoi să păstreze tăcerea. Tachinarea susţinută îi crea o stare de agitaţie.

Se opri în dreptul unui palmier cu frunzele ascuţite ca nişte arme.

— Unde suntem?

Adjunctul se uită pe o foaie de hârtie, se orientă puţin şi arătă apoi spre una dintre clădirile din spate.

— Acolo.

O'Neil şi Dance se opriră în faţa uşii. El respiră adânc şi ridică o sprânceană.

— Se pare că am ajuns.

Pe Dance o pufni râsul.

— Mă simt ca o adolescentă.

Adjunctul bătu la uşă.

După un scurt răstimp, uşa le fu deschisă de un bărbat firav, de aproape 50 de ani, îmbrăcat în pantaloni negri, cu cămaşă albă şi cravată dungată.

— Michael, Kathryn. Aţi ajuns la ţanc. Intraţi.

Ernest Seybold, Procuror General al Districtului Los Angeles, le făcu semn să intre în cameră. Înăuntru, un reporter al judecătoriei îi aştepta în faţa unei maşini de scris. O altă femeie tânără se ridică şi îi salută pe nou-veniţi. Seybold le-o prezentă pe asistenta lui din Los Angeles.

Pe la începutul lunii, Dance şi O'Neil se ocupaseră de un caz din Monterey: Daniel Pell, liderul unui cult religios, condamnat pentru crimă, evadase din închisoare şi rămăsese în Peninsulă, căutând noi victime. Una dintre persoanele implicate în acest caz se dovedise a fi cu totul diferită de ceea ce crezuseră Dance şi colegii ei, iar consecinţa fusese o nouă crimă.

Dance era extrem de hotărâtă să îl prindă pe infractor, numai că anumite organizaţii foarte puternice făceau presiuni ca ea să renunţe la caz. Dar Dance nu voia să renunţe, iar cum procurorul din Monterey refuzase cazul, ea şi O'Neil aflaseră că infractorul mai făcuse o victimă în Los Angeles. Procurorul General Seybold, care lucra adesea cu Dance şi cu Biroul de

Investigaţii din California şi care îi era chiar prieten acesteia, fusese de acord să deschidă cazul în L.A.

Cu toate acestea, câţiva dintre martori se aflau în zona Monterey, inclusiv Dance şi O'Neil, aşa că Seybold fusese nevoit să vină acolo ca să le ia declaraţii. Natura clandestină a întâlnirii lor fusese impusă de influenţa şi de reputaţia infractorului. De fapt, nici nu i se folosea numele real pentru moment, cazul fiind cunoscut drept „Statul versus J. Doe".

Când se aşezară, Seybold spuse:

— Trebuie să vă spun că e posibil să avem o problemă.

Emoţiile pe care Dance le încercase mai devreme – la ideea că s-ar fi putut întâmpla ceva şi cazul ar fi putut lua o întorsătură neaşteptată – îşi făcură simţită prezenţa din nou.

— Apărarea a intentat o moţiune de respingere a cazului pe motiv de imunitate, continuă procurorul. Sincer, nu ştiu să vă spun ce şanse de câştig are. Audierea e programată mâine.

Dance închise ochii.

— Nu…

O'Neil oftă nervos.

„Atâta muncă… Dacă scapă…" se gândi Dance. Apoi îşi dădu seama că nu mai era nimic de adăugat. „Dacă scapă, am pierdut."

Simţi cum îi tremură bărbia.

— Am pregătit o echipă care să ne reprezinte. Sunt toţi foarte buni. Cei mai buni avocaţi ai biroului, spuse Seybold.

— Fă tot ce este nevoie, Ernie, spuse Dance. Vreau neapărat să pun mâna pe tipul ăsta.

— Mulţi vor asta, Kathryn. Vom face tot ce ne stă în putinţă.

Dacă scapă…

— Dar vreau să continuăm ca şi cum am şti sigur că vom câştiga.

O spuse cu încredere, fapt care o mai linişti pe Dance. Începură să discute despre caz, iar Seybold le puse zeci de întrebări despre faptă, despre ce văzuseră Dance şi O'Neil şi despre dovezi.

Seybold era un procuror experimentat şi ştia ce face. După ce îi intervievă pe amândoi preţ de o oră, bărbatul firav le spuse că era de ajuns pentru moment – aştepta încă un martor, un agent de poliţie local, care fusese de acord să depună mărturie.

Cei doi îi mulţumiră procurorului, care le promise că îi va suna imediat ce judecătorul avea să ia o hotărâre în privinţa imunităţii.

Pe drumul de întoarcere spre holul hotelului, O'Neil încetini, încruntat.

— Ce este?

— Hai să chiulim!

— Cum adică?

El arătă spre terasa superbă, cu vedere spre canion şi spre mare.

— E devreme. Când ţi-au fost servite ultima dată ouă Benedict de cineva în uniformă albă?

Dance încercă să-şi amintească.

— În ce an suntem?

El zâmbi.

— Haide. N-o să întârziem.

Ea se uită la ceas.

— Nu ştiu ce să zic.

Kathryn Dance nu chiulise nici de la şcoală – ca agent al CBI[1] nici atât nu se punea problema.

Apoi se gândi că n-avea rost să ezite. Adora compania lui Michael şi nici nu prea apuca să petreacă timp cu el.

— Bine.

Se simţi din nou ca o adolescentă, dar de data aceasta într-un sens diferit.

Se aşezară unul lângă celălalt pe o băncuţă aflată la marginea terasei, deasupra dealurilor. Ieşise soarele, iar dimineaţa de iunie era senină şi plăcută.

Chelnerul, care nu purta uniforma completă, ci doar o cămaşă albă, impecabilă, le aduse meniurile şi le turnă cafea. Privirea lui Dance căzu asupra paginii în care terasa se lăuda cu faimosul său cocktail Mimosa. „În niciun caz", îşi zise ea, apoi îl privi pe O'Neil, care părea să se gândească la acelaşi lucru.

Îi pufni râsul.

— Când vom ajunge în L.A. în faţa judecătorului sau pentru proces, spuse el. Atunci vom bea şampanie.

— Mi se pare corect.

În clipa aceea, lui O'Neil îi sună telefonul. El se uită la apelant şi Dance observă cât de rapid i se schimbă comportamentul.

Ridică umerii, apropie braţele de corp şi îşi fixă privirea în telefon.

Ea ştiu imediat cine îl sunase, chiar dinainte ca el să răspundă pe un ton vesel:

— Bună, draga mea.

Din conversaţia pe care o purtă cu soţia lui, Dance deduse că Anne, fotograf profesionist, îşi încheiase neaşteptat de repede călătoria de afaceri şi voia să afle ce program are soţul ei.

---

[1] Biroul Central de Investigaţii (n.tr.)

Când, într-un final, O'Neil încheie convorbirea, rămaseră în tăcere până când tensiunea instalată dispăru, apoi reveniră la meniuri.

— E clar, spuse el. Voi lua ouă Benedict.

Şi ea voia acelaşi lucru, aşa că îl căută cu privirea pe ospătar, însă apoi îi vibră *ei* telefonul – se uită la mesaj, se încruntă, apoi îl citi din nou. Era conştientă de faptul că îşi schimbase imediat postura – pulsul i se accelerase, ridicase umerii şi bătea deja cu piciorul în podea.

Apoi oftă, iar gestul ei către ospătar se transformă dintr-o chemare politicoasă într-un semn prin care cerea nota de plată.

Capitolul 3

Sediul West Central al CBI era o clădire modernă, cu un aspect uşor imprecis, fiind identică cu sediile adiacente ale companiilor de asigurări şi ale firmelor de consultanţă IT, înghesuite în spatele dealurilor şi decorate cu vegetaţia luxuriantă specifică coastei centrale a Californiei.

Instituţia se afla în apropiere de Peninsula Garden, aşa că Dance şi O'Neil parcurseră drumul de la hotel în mai puţin de zece minute, având grijă doar la trafic, dar fără a mai opri la semnele de stop şi la semafoare.

Dance ieşi din maşină şi îşi puse pe umăr imensa geantă de laptop pe care fiica ei o botezase „Anexa poşetei mamei", după ce învăţase ce înseamnă „anexă". Intră în clădire odată cu O'Neil.

Se îndreptară imediat spre locul în care ştia că avea să o aştepte echipa: în biroul ei, în zona numită „Aripa fetelor" sau AF – acolo îşi aveau birourile Dance, agentul Connie Ramirez, asistenta ei, Maryellen Kresbach şi Grace Yuan, administratorul CBI, care avea grijă ca întreaga organizaţie să funcţioneze ca pe roate. Această aripă a clădirii îşi primise numele în urma unui comentariu regretabil aparţinând unui fost agent CBI, care – în timpul unei prezentări – avusese ca scop impresionarea unei partenere.

Toată lumea din AF se întreba dacă acesta – sau vreuna dintre iubitele lui – găsise toate produsele de igienă intimă plasate de Dance şi de Ramirez prin biroul, maşina şi servieta lui.

Dance şi O'Neil o salutară pe Maryellen. Fire veselă şi un om indispensabil în colectivul din care făcea parte, femeia jongla cu talent între viaţa personală şi cea profesională, fără a clipi măcar din genele încărcate de rimel negru. În plus, era şi cea mai bună bucătăreasă pe care o cunoscuse Dance.

— 'Neaţa, Maryellen. Cum stăm?

— Poftim, Kathryn, serveşte-te.

Dance se uită spre biscuiţii cu fulgi de ciocolată din borcanul de pe biroul femeii, dar nu se lăsă pradă tentaţiei. Erau un fel de ispită a diavolului. O'Neil, în schimb, nu rezistă.

— E cel mai bun mic dejun din ultimele câteva săptămâni.

Ouă Benedict…

Maryellen zâmbi mulţumită.

— Bine… L-am sunat din nou pe Charles şi i-am lăsat încă un mesaj. Sincer. Oftă: N-a răspuns. TJ şi Rey sunt înăuntru. Ah, domnule adjunct O'Neil, a venit şi unul dintre oamenii dumneavoastră de la MESO[2].

— Mulţumesc, eşti o scumpă.

În biroul lui Dance, pe scaunul ei, stătea tânărul agent TJ Scanlon. Tipul roşcat se ridică în picioare:

— Salut, şefa. Cum a fost la audiere?

Se referea la depoziţie.

— Am fost o vedetă.

Apoi îi povesti despre audiere şi invocarea imunităţii.

Agentul se încruntă – îl cunoscuse şi el pe infractor şi era la fel de îndârjit cum era şi Dance să îl vadă condamnat.

Deşi îşi făcea treaba foarte bine, TJ era cel mai extravagant agent dintr-o organizaţie cunoscută tocmai pentru abordarea strictă şi comportamentul convenţional. Azi purta blugi, un tricou polo şi o jachetă sport dintr-o stofă cadrilată, un model pe care Dance îl văzuse la câteva tricouri decolorate din şifonierul tatălui ei. TJ nu avea decât o singură cravată, din câte ştia ea, cu un model neobişnuit, stil Jerry Garcia. Suferea de o nostalgie acută după anii '60. În biroul lui bolboroseau două lămpi cu lavă.

Între el şi Dance erau doar câţiva ani diferenţă, dar parcă îi despărţea o întreagă generaţie. Cu toate acestea, se potriveau perfect din punct de vedere profesional, dacă aveai în vedere şi o anumită doză de consiliere. Deşi TJ avea tendinţa să lucreze de unul singur, fapt ce nu era tocmai în spiritul protocolului CBI, îi ţinuse locul adesea partenerului lui Dance, ocupat în ultima perioadă cu un caz complicat de extrădare în Mexic. Tăcutul Rey Carraneo, recent angajat la CBI, era exact opusul lui TJ Scanlon – aproape de treizeci de ani, brunet şi cu un aer meditativ, el purta în ziua aceea un costum gri şi o cămaşă albă, care-i cădeau perfect pe trupul suplu. Vârsta nu-i reflecta sufletul matur şi încercat, călit încă de pe vremea când era poliţist pe străzile unui cartier rău famat din Reno, Nevada. Se mutase aici cu soţia pentru a-şi îngriji mama bolnavă. Carraneo ţinea ceaşca de cafea cu mâna dreaptă, pe care – între degetul mare şi cel arătător – se putea observa o cicatrice în formă de Y. Era locul în care, până în urmă cu câţiva ani, avusese un tatuaj ce simboliza apartenenţa la o bandă. Dance îl considera cel mai atent şi mai calm dintre agenţii tineri ai biroului şi se întreba uneori, în sinea ei, dacă nu cumva contribuise la asta timpul petrecut ca membru al acelei bande.

---

[2] Biroul Şerifului din Monterey County (n.tr.)

Adjunctul secției de poliție din Monterey, cu o tunsoare scurtă tipică și cu o atitudine din care răzbătea disciplina, se prezentă și le explică ce se întâmplase. O adolescentă din zonă fusese răpită dintr-o parcare aflată în centrul orașului Monterey, de lângă Alvarado, exact în acea dimineață. Tammy Foster fusese legată și aruncată în portbagajul propriei mașini. Atacatorul o dusese apoi pe o plajă din afara orașului și o lăsase să se înece în mașină la venirea fluxului.

Pe Dance o trecură fiorii gândindu-se ce însemna să fii închis într-un spațiu atât de îngust, în care nivelul apei reci să urce vertiginos.

— Era mașina ei? îl întrebă O'Neil, care stătea într-unul dintre scaunele lui Dance și se balansa pe picioarele din spate ale acestuia.

Făcea exact ce obișnuia ea să îi spună fiului ei să nu facă (presupunea că Wes prinsese mișcarea aceasta de la O'Neil). Picioarele scaunului scârțâiau din cauza greutății lui.

— Da, domnule.

— Ce plajă?

— Pe coastă, la sud de Highlands.

— Abandonată?

— Da, nimeni în jur. Niciun martor.

— Nici la clubul din fața căruia a fost răpită? întrebă Dance.

— Nu. Și nici nu aveau instalate în parcare camere de supraveghere.

Dance și O'Neil se gândiră o clipă.

— Deci avea nevoie de un alt mijloc de transport, din apropierea locului în care a abandonat-o pe ea, spuse Dance. Sau a avut un complice.

— Anchetatorii au găsit niște urme de pași pe nisip, care se îndreptau spre autostradă. Deasupra nivelului fluxului. Dar nisipul era moale. Nu au putut afla modelul tălpii sau mărimea. Dar cu siguranță a fost o singură persoană.

— Și nu s-au găsit urmele vreunei mașini care putea să fi oprit pe marginea drumului ca să îl ia? întrebă O'Neil. Sau vreuna ascunsă prin tufișuri, în apropiere?

— Nu, domnule. Echipa a găsit doar câteva urme de cauciucuri de bicicletă, dar acestea erau pe deal. Puteau fi lăsate fie în acea noapte, fie cu o săptămână în urmă. Nu s-a stabilit modelul anvelopei. Nu avem o bază de date cu biciclete, îi spuse el lui Dance.

Sute de persoane se plimbau cu bicicleta zilnic în zona aceea.

— Mobilul crimei?

— Fata nu a fost jefuită, nici violată. Se pare că atacatorul a vrut doar să o omoare. Încet.

Dance abia își stăpânea indignarea.

— Avem suspecți?

— Nu.

Dance îl privi pe TJ, apoi îl întrebă:

— Mi-ai mai spus ceva mai devreme, când te-am sunat. Chestia aia ciudată… Mai aveți informații suplimentare?

— Ah, spuse agentul fâstâcindu-se. E vorba de crucea de pe marginea drumului.

Biroul de Investigații California avea o jurisdicție vastă, însă se implica de obicei doar în delicte grave, precum activitatea bandelor, amenințările teroriste sau infracțiunile economice și de corupție. O simplă crimă petrecută într-o zonă în care bandele obișnuiau să ucidă cel puțin o dată pe săptămână nu ar fi atras atenția.

Însă atacul asupra lui Tammy Foster fusese diferit.

Cu o zi înainte de răpirea fetei, un agent rutier descoperise o cruce, ca un fel de troiță, pe care era menționată data zilei următoare. Era înfiptă în nisip, pe Autostrada 1.

Auzind despre răpirea fetei, care avusese loc în apropierea aceleiași autostrăzi, agentul rutier se întrebase dacă nu cumva crucea era modalitatea prin care infractorul își anunța intențiile – așa că se întorsese și o luase. Divizia de investigații la locul crimei a secției de poliție din Monterey găsise o frântură de petală de trandafir în portbagajul în care Tammy fusese lăsată să moară. Acea bucățică de petală părea să facă parte din buchetul așezat la baza crucii.

De vreme ce atacul lăsa impresia să fi fost unul la întâmplare și fără un motiv anume, Dance era nevoită să ia în considerare și faptul că autorul putea să nu aibă de gând să se oprească acolo.

— S-au găsit dovezi pe cruce? întrebă O'Neil.

Ofițerul se strâmbă.

— Ca să fiu sincer, domnule O'Neil, agentul rutier a luat crucea de pe autostradă și a aruncat-o în portbagaj.

— A contaminat-o?

— Mă tem că da. Adjunctul Bennington mi-a spus că a făcut tot posibilul să preleveze indicii.

Peter Bennington era talentatul director al laboratorului de criminalistică din Monterey.

— Dar nu a găsit nimic. Cel puțin asta spun testele preliminare. Nu s-au găsit amprente, în afara celor ale agentului rutier. Doar urme de pământ și de nisip. Crucea era confecționată din ramuri de copac, prinse între ele cu fir de legat buchetele. Data era scrisă pe o bucată de carton. Despre pix a spus că este unul obișnuit. Iar scrisul este unul cu majuscule. Ne-ar ajuta doar

dacă l-am compara cu cel al suspectului. Aceasta este o fotografie a crucii. Parcă e ruptă din filmul *The Blair Witch Project.*

— Un film bun, spuse TJ, iar Dance se întrebă dacă fusese o remarcă sarcastică sau nu.

Privi fotografia – chiar era bizară. Ramurile semănau cu niște oase înnegrite și contorsionate.

Nici cei de la criminalistică nu le puteau spune nimic? întrebă ei. Dance avea un prieten și colaborator recent, Lincoln Rhyme, consultant criminalistic în New York. Deși era tetraplegic, Lincoln era unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu din țară. Dance se întrebă dacă el ar fi găsit ceva în cazul în care s-ar fi ocupat de caz. Se gândi că probabil chiar ar fi reușit să găsească. Însă regula universală în poliție era următoarea: te descurci folosind ce ai la dispoziție.

Apoi observă ceva în fotografie.

— Trandafirii, spuse ea.

O'Neil înțelese imediat la ce se referă.

— Tulpinile sunt tăiate la aceeași lungime.

— Exact. Deci probabil că provin dintr-o florărie și nu sunt rupte din grădina cuiva.

— Dar, șefa, poți cumpăra trandafiri dintr-o mie de locuri în Peninsulă, observă TJ.

— Nu vreau să spun că trandafirii ne vor duce la ușa lui, spuse Dance. Spun doar că e un detaliu ce ne-ar putea fi de folos. Și nu trage concluzii pripite: e foarte *posibil* să fi fost furate.

Dance era morocănoasă, dar spera ca ei să nu observe asta.

— Am înțeles, șefa.

— Unde anume se afla crucea?

— Pe Autostrada 1, la sud de Marina.

Indică cu degetul pe harta de pe peretele biroului lui Dance.

— A fost văzut de vreun martor când a lăsat crucea?

— Nu, doamnă. Sau cel puțin acestea sunt informațiile ce ne-au parvenit de la CHP. Și nici nu există camere de supraveghere instalate pe acea porțiune de autostradă. Încă mai căutăm.

— Dar magazine? întrebă O'Neil exact înainte ca Dance să pună aceeași întrebare.

— Magazine?

O'Neil se uită pe hartă.

— Pe partea de est a drumului, în galeriile acelea. Unele dintre magazine au camere de supraveghere. Poate că una dintre ele era îndreptată exact

către zona aceea. Măcar am putea distinge modelul şi tipul maşinii; dacă a venit cu maşina.

— TJ, spuse Dance, du-te şi verifică.

— Gata, şefa. Au acolo o cafenea Java House foarte bună. E printre preferatele mele.

— Mă bucur să aud asta.

În uşă apăru o umbră.

— Nu ştiam că ne întâlnim aici.

Charles Overby, noul şef al diviziei CBI, intră în biroul ei. Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, bronzat şi cu o siluetă robustă, destul de în formă pentru a juca golf şi tenis de câteva ori pe săptămână, dar nu şi pentru a juca volei fără să gâfâie serios.

— Suntem în birou… de ceva timp.

Dance ignoră privirile subtile pe care TJ le arunca spre ceas – bănuia că Overby intrase în birou de câteva minute.

— Charles, spuse ea. 'Neaţa. Mă scuzi că am uitat să te anunţăm că ne vom întâlni aici.

— Bună, Michael.

Îi făcu apoi semn şi lui TJ, pe care îl privea adesea curios, ca şi cum nu l-ar fi întâlnit niciodată până atunci – ceea ce putea fi şi din cauza faptului că nu era tocmai de acord cu gusturile acestuia în materie de modă.

De fapt, Dance îl anunţase pe Overby de şedinţă. La întoarcerea de la hotelul Peninsula Garden îi lăsase un mesaj vocal, prin care îi comunicase veştile proaste referitoare la audierea pe motiv de imunitate din L. A. şi îl anunţase despre planurile lor de a se întâlni acolo, în biroul ei. Maryellen îi spusese şi ea despre şedinţă, însă şeful CBI nu le răspunsese. Dance nu se obosise să îl mai sune, de vreme ce Overby se arăta atât de dezinteresat în legătură cu abordarea tactică a cazurilor. Nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi lipsit cu totul de la şedinţă. El voia să i se descrie „imaginea de ansamblu". TJ îl numise odată Charles Overview[3] – Dance se tăvălise de râs.

— În orice caz, treaba asta cu fata din portbagaj… reporterii au început deja să sune. Am tras de timp şi nu le convine. Puneţi-mă la curent.

„Ah, reporterii! Aşa se explică interesul lui."

Dance îi povesti ce aflaseră până atunci şi care era planul de acţiune.

— Credeţi că va încerca din nou, nu-i aşa? Asta spun prezentatorii.

— Asta *speculează* ei, îl corectă Dance cu delicateţe.

— Din moment ce nu ştim de ce a atacat-o pe Tammy Foster, nu ne putem da seama, spuse O'Neil.

---

[3] *Overview* - pe scurt (în lb. engleză în text) (n.tr.)

— Crucea are vreo legătură? Vrea să fie un fel de mesaj?

— Criminaliștii au stabilit o legătură între flori, da.

— La naiba. Sper să nu se transforme într-o poveste precum *Vara lui Sam.*

— La ce te referi, Charles? întrebă Dance.

— La tipul ăla din New York care lăsa bileţele şi împuşca oameni.

— Ah, ăla a fost un film, spuse TJ, care era cel mai în măsură să le ofere informaţii referitoare la cultura pop. Regizorul Spike Lee. Criminalul era Son of Sam.

— Știu, spuse Overby repede. Era o glumă. Son și Summer.

— Nu avem dovezi, oricum. *Chiar* nu știm nimic deocamdată, serios.

Overby aprobă din cap. Nu îi convenea să nu dețină niciun fel de informații, pentru a le oferi presei și șefului său din Sacramento. Îi crea o stare de agitație, care se reflecta în atmosfera generală din biroul lui Dance.

Când predecesorul său, Sam Fishbourne, fusese nevoit să se retragă anticipat din motive medicale, iar Overby îi preluase postul, atmosfera generală fusese soră cu disperarea. Fishbourne fusese susținătorul lor – se lua în piept cu oricine pentru a-i apăra. Overby avea un stil diferit. Foarte diferit.

— Deja am fost sunat de AG.

Era șeful lor cel mare.

— Vestea a ajuns până în Sacramento. Și de CNN. Trebuie să sun înapoi, așa că speram să avem măcar câteva informații.

— Vom afla mai multe în curând.

— Care sunt șansele să fi fost doar o farsă dusă la extrem? Să sperie bobocii. Organizații studențești. Cu toții am făcut asta în facultate, nu?

Dance și O'Neil nu făcuseră parte din nicio organizație studențească, iar Dance se îndoia că situația lui TJ ar fi fost alta. Cât despre Rey Carraneo, el își dăduse licența în criminalistică urmând cursurile la seral, jonglând între două locuri de muncă.

— E prea macabră ca să fie o glumă, spuse O'Neil.

— Să o avem în vedere ca opțiune. Vreau să mă asigur că nu provocăm panică. Nu ne va ajuta cu nimic. Încercați să nu vehiculați ideea unui criminal în serie. Și nu menționați crucea, încă avem de suferit de pe urma cazului de luna trecută, cel cu Pell. Clipi și adăugă: Cum a mers depoziția, apropo?

— O întârziere.

Nu-i ascultase deloc mesajul?

— E bine.

— Bine??

Dance încă mai era furioasă din cauza moțiunii de respingere.

Overby clipi.

— Vreau să spun că, în felul ăsta, eşti liberă să te ocupi de cazul Crucii.

Se gândi la fostul ei şef… Nostalgia e o durere atât de dulce!

— Care sunt următorii paşi?

— TJ verifică toate camerele de supraveghere ale magazinelor şi ale reprezentanţelor auto din zona în care a fost lăsată crucea. Se întoarse apoi spre Carraneo şi spuse: Şi, Rey, poţi cerceta cu atenţie parcarea din care a fost răpită Tammy?

— Desigur!

— Tu la ce lucrezi acum, Michael, la MESO? întrebă Overby.

— Am un caz de crimă săvârşită de bande şi cazul Container.

— Ah, cazul acela…

Peninsula era, în mare parte, imună la ameninţările teroriste. Nu existau porturi importante – doar golfurile pescarilor –, iar aeroportul era foarte mic şi bine păzit. Însă, cu aproximativ o lună în urmă, un container fusese furat de pe un cargobot din Indonezia, care era ancorat în portul Oakland, şi fusese preluat apoi de un camion care se îndreptase spre sud, spre L.A. Ulterior primiseră informaţii conform cărora vehiculul ajunsese până în Salinas, unde era posibil ca marfa să fi fost descărcată, ascunsă, apoi transferată în alte camioane, pentru a putea fi redirecţionată.

Containerul putea conţine marfa de contrabandă – droguri, arme sau chiar persoane care fuseseră introduse ilegal în ţară, conform unei surse de încredere. Indonezia avea cea mai mare populaţie islamică din lume şi numeroase celule extremiste periculoase. Paza Naţională avea motive reale de îngrijorare.

— Dar le mai pot amâna câteva zile, spuse O'Neil.

— Bun, zise Overby, bucurându-se că dosarul Crucii putea fi rezolvat în parteneriat.

Mereu căuta să împartă riscurile unei investigaţii eşuate, chiar dacă asta însemna că avea să împartă şi roadele.

Dance era încântată că ea şi O'Neil urmau să lucreze împreună.

— Voi primi raportul final al investigaţiei la faţa locului de la Peter Bennington.

O'Neil nu se specializase în criminalistică, dar se baza pe tehnicile tradiţionale de rezolvare a cazurilor: cercetarea şi analiza minuţioasă a locului faptei. Şi ocazionalul şut în fund… Oricare ar fi fost amalgamul de tehnici folosite, detectivul era cât se poate de priceput în domeniul lui. Avea cea mai mare rată de succes la capitolul arestări şi, chiar mai important de atât, la capitolul condamnări, din toată istoria biroului.

Dance se uită la ceas.

— Iar eu voi interoga martorul.

Overby rămase tăcut o clipă, apoi întrebă:

— Martor? Nu știam că există un martor.

Dance preferă să nu-i spună că și această informație ar fi putut s-o afle tot din mesajul pe care i-l lăsase.

— Da, există un martor, spuse ea, apoi își aruncă poșeta umăr și ieși.

Capitolul 4

— Vai, ce trist! spuse femeia.

Soţul ei, aflat la volanul SUV-ului Ford – pentru care doar ce plătise 70 de dolari ca să-i facă plinul se uită la ea. Era în toane proaste, nu numai din cauza preţului benzinei, ci şi din cauza faptului că doar ce aruncase o privire către terenul de golf Pebble Beach, unde nu şi-ar fi permis să joace nici dacă i-ar fi îngăduit soţia.

Cu siguranţă nu avea nevoie să audă ceva trist. Cu toate astea însă, erau căsătoriţi de douăzeci de ani, aşa că se hotărî să o întrebe:

— Ce anume?

Realiză că o spusese pe un ton mai aspru decât intenţionase.

Ea nu observă sau nu dădu importanţă ieşirii lui.

— Uite, acolo!

El privi în direcţia indicată, însă ea se uita prin parbriz spre autostrada pustie, care şerpuia prin pădure. Nu fixa nimic cu privirea. Asta îl irită şi mai tare.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat, zise ea.

Era pe cale să se răstească la ea „Ce anume?", când văzu despre ce era vorba.

Brusc, îl încercă un sentiment de vinovăţie.

În faţa lor, la circa 30 de metri, înfiptă în nisip, se afla una dintre acele cruci memoriale lăsate la locul unui accident. Era o cruce destul de grosolană, la baza căreia se afla un buchet de flori. Trandafiri vişinii.

— E trist, într-adevăr, spuse el gândindu-se la copiii lor, doi adolescenţi care încă îl băgau în sperieţi de fiecare dată când se urcau la volan.

Ştia cum s-ar fi simţit dacă ei ar fi păţit ceva într-un accident rutier, aşa că îşi regretă imediat reacţia iniţială.

Clătină din cap şi observă îngrijorarea de pe chipul soţiei sale. Trecură apoi pe lângă crucea improvizată.

— Dumnezeule, doar ce s-a întâmplat, şopti ea.

— Serios?

— Da, pe cruce era scrisă data de azi.

O trecură fiorii. Continuară să se îndrepte spre plaja din apropiere, pe care cineva le-o recomandase pentru plimbare.

— E puţin ciudat, spuse el.

— Ce anume, dragă?

— Limita de viteză în zona asta este de 55 de kilometri pe oră. Nu ai crede că cineva ar putea fi lovit atât de puternic încât să moară.

— Poate au fost copii, spuse soția sa ridicând din umeri. Au băut și apoi s-au suit la volan.

În mod ironic, crucea păru să îl trezească la viață. Era de parcă i-ar fi spus: „Hai, prietene! Acum ai fi putut fi în Portland, îngropat în calcule și întrebându-te ce surpriză neplăcută ți-ar mai putea face Leo la următoarea ședință. Ești în cea mai frumoasă zonă din California și mai ai doar cinci zile de concediu. Și n-ai putea să joci golf în Pebble Beach nici peste o mie de ani, așa că nu te mai smiorcăi!"

Își sprijini mâna pe genunchiul soției și merse mai departe, spre plajă, fără a-i mai păsa nici de ceața care învăluise dimineața într-o perdea cenușie.

În timp ce conducea pe Autostrada 68 – Holman Highway –, Kathryn Dance își sună copiii. Tatăl ei, Stuart, îi ducea cu mașina în zilele în care participau la tabăra de vară.

Având în program ședința de dimineață de la hotel, Dance îi lăsase pe Wes și pe Maggie – de 12 și, respectiv, 10 ani – să petreacă noaptea în casa bunicilor.

— Bună, mamă! spuse Maggie. Putem să luăm cina la Rosie în seara asta?

— Rămâne de văzut. Lucrez la un caz important.

— Eu și bunica am preparat tăiței pentru cina de aseară. Am folosit făină, ouă și apă. Bunica a spus că i-am făcut de la zero. Cum adică de la zero?

— Adică i-ai obținut din ingrediente. Nu i-ai cumpărat din magazin.

— Deci, știu *asta.* Dar nu înțeleg de ce se spune „de la zero".

— Nu mai spune „deci". Și nu știu. O să căutăm pe internet.

— Bine.

— Ne vedem în curând, draga mea. Te iubesc. Dă-mi-l și pe fratele tău.

— Bună, mamă.

Wes rosti la telefon un monolog despre meciul de tenis din ziua aceea.

Dance se gândi că Wes se îndrepta cu pași repezi spre adolescență. Uneori era doar un băiețel, iar alteori devenea un adolescent glacial. Tatăl lor murise în urmă cu doi ani, iar băiatul ieșea abia acum de sub vălul durerii. Maggie, deși mai mică, era mult mai puternică.

— Michael mai pleacă cu barca în weekend? întrebă el.

— Sigur că da.

— Super!

O'Neil îl invitase pe puști să iasă sâmbătă la pescuit, cu el și cu fiul său, Tyler. Soția sa, Anne, ieșea foarte rar cu șalupa, dar Dance mergea cu ei din

când în când, deşi răul de mare nu-i prea punea în evidenţă calităţile de marinar.

Apoi vorbi pe scurt cu tatăl ei, mulţumindu-i pentru că avusese grijă de copii; îi spuse că lucrează la un nou caz, care i-ar fi putut ocupa o mare parte din timp. Stuart Dance era bunicul perfect – fost biolog marin, în prezent „semipensionat", el avea posibilitatea de a-şi face singur programul şi era încântat să îşi petreacă timpul în compania copiilor. Nu se supăra nici când trebuia să facă pe şoferul pentru ei. Cu toate acestea, în ziua aceea avea o întâlnire la acvariul Monterey Bay, însă o asigură pe fiica sa că avea să îi lase pe copii cu bunica lor după ce aveau să vină de la *day camp.* Dance putea să îi ia mai târziu.

Nu era zi în care Dance să nu îi mulţumească lui Dumnezeu pentru familia iubitoare pe care o avea în preajmă. Le compătimea pe mamele singure, lipsite de ajutor.

Încetini maşina, stinse girofarul şi opri apoi în parcarea spitalului Monterey Bay, aruncând o privire către un grup de oameni aflaţi în spatele unor bariere metalice albastre.

Erau mai mulţi protestatari faţă de ziua precedentă. Iar ieri fuseseră mai mulţi decât cu o zi în urmă.

Spitalul Monterey Bay era o instituţie cât se poate de respectabilă şi unul dintre cele mai bune centre medicale din regiune. Până şi peisajul era unul idilic, spitalul fiind înconjurat de o pădure de pini. Dance cunoştea foarte bine acest loc – îşi născuse aici ambii copii, îl veghease pe tatăl său după o intervenţie chirurgicală complexă, identificase cadavrul soţului ei la morgă. Ea însăşi fusese subiectul unei întâmplări neobişnuite aici, când fusese atacată într-un incident ce avea legătură cu protestul la care era martoră acum.

Pe când lucra la cazul Daniel Pell, Dance trimisese un tânăr adjunct din cadrul poliţiei Monterey să îl păzească pe prizonier la judecătoria din Salinas. Condamnatul evadase, atacându-l pe adjunctul Juan Millar şi provocându-i arsuri grave; acesta fusese adus acolo, la secţia de terapie intensivă. Fusese o perioadă terifiantă pentru familia derutată şi îndurerată, pentru Michael O'Neil şi pentru colegii lui de la MESO. Dar şi pentru Dance.

Se afla în vizită la Juan, când fratele acestuia, Julio, înnebunit de durere, o atacase cu brutalitate, enervat de faptul că ea încă încerca să îi ia o declaraţie fratelui său abia conştient. Dance scăpase doar puţin şifonată şi foarte speriată, aşa că decisese să nu depună plângere împotriva fratelui violent.

Juan murise la doar câteva zile după ce fusese internat. La început, moartea lui păruse consecinţa arsurilor grave pe care le suferise, însă

ulterior se descoperise că cineva îi luase viaţa: fusese o crimă din compasiune.

Pe Dance o întristase teribil moartea lui Juan, însă rănile sale fuseseră atât de grave, încât ar fi trăit toată viaţa cu dureri atroce, dintr-o operaţie într-alta. Starea lui Juan o afectase peste măsură şi pe mama lui Dance, Edie, care lucra ca asistentă medicală în acelaşi spital. La un moment dat, adânc tulburată, i se confesase lui Dance: în timp ce îl îngrijea pe Juan, acesta îşi recăpătase cunoştinţa şi o privise cu ochi rugători. Apoi îi şoptise: „Ucide-mă".

Ulterior se presupusese că le ceruse acest lucru tuturor celor care îl vizitaseră sau îl îngrijiseră. Iar la scurt timp după aceea, cineva îi îndeplinise dorinţa.

Nimeni nu ştia cine fusese persoana care combinase în final substanţele din perfuzia lui Juan, astfel încât să-i pună capăt zilelor. Moartea lui era acum subiectul unei anchete criminalistice de care se ocupa poliţia din Monterey. Dar investigaţia nu înainta cu paşi prea mari; medicii declaraseră că pacientul nu ar mai fi trăit oricum mai mult de o lună sau două. Deşi un act condamnabil, era evident că uciderea lui fusese doar consecinţa compasiunii cuiva.

Însă cazul intrase în atenţia adepţilor filosofiei pro-viaţă. Protestatarii pe care Dance îi urmărea acum în parcarea spitalului fluturau pancarte pe care apăreau cruci şi fotografii ale lui Iisus, dar şi ale lui Terry Schiavo, femeia în stare comatoasă din Florida. Aceasta ceruse dreptul la moarte, iar lucrurile escaladaseră în asemenea măsură, încât până şi Congresul SUA se implicase în caz.

Mesajele de pe pancartele care fluturau în faţa spitalului Monterey Bay blamau atât ororile eutanasiei, cât şi pe cele ale avortului, de vreme ce tot se strânseseră acolo atâtea persoane cu chef de proteste. Majoritatea erau membri ai organizaţiei *Life First,* cu sediul în Phoenix. Veniseră aici la câteva zile după moartea tânărului ofiţer.

Dance se întrebă dacă vreunul dintre ei sesiza ironia situaţiei: manifestau împotriva morţii în faţa unui spital. Probabil că nu – nu păreau să fie genul de oameni cu simţul umorului.

Dance îl salută pe şeful agenţilor de pază, un afro-american înalt, postat în faţa intrării principale.

— 'Neaţa, Henry. Se pare că nu mai contenesc să vină…

— 'Neaţa, agent Dance.

Lui Henry Bascomb, fost poliţist, îi plăcea să folosească încă terminologia oficială. Zâmbi acru, uitându-se spre ei:

— Sunt ca iepurii.

— Care-i liderul lor?

În mijlocul mulţimii se afla un bărbat costeliv, cu un început de chelie şi cioc. Purta haine preoţeşti.

— Acela este liderul, preotul, îi spuse Bascomb. Reverendul R. Samuel Fisk. E destul de cunoscut. A venit tocmai din Arizona.

— R. Samuel Fisk. Ce nume… solemn, comentă ea.

Lângă reverend se postase un bărbat solid, cu părul roşu şi cârlionţat, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Un bodyguard, se gândi Dance.

— Viaţa e sacră! strigă cineva, ca un comentariu la adresa uneia dintre camionetele din apropiere.

— Sacră! repetă mulţimea.

— Criminalii! strigă Fisk; vocea lui era uimitor de puternică pentru o persoană care arăta ca o sperietoare de ciori.

Deşi nu i se adresase ei înşişi, pe Dance o trecută fiorii. Îşi aminti incidentul de la terapie intensivă, când Julio Miliar o atacase furios din spate, iar O'Neil şi încă un coleg fuseseră nevoiţi să intervină.

— Criminalii!

Protestatarii începură să scandeze: „Cri-mi-na-lii, cri-mi-na-lii!" Dance se gândi că aveau să răguşească în cele din urmă.

— Mult noroc, îi spuse ea şefului pazei, care dădu ochii peste cap, deloc convins.

Imediat ce intră, Dance privi în jur, aşteptându-se oarecum să o vadă pe mama ei. Apoi primi indicaţii de la recepţie şi traversă coridorul în grabă, îndreptându-se spre camera în care era internată martora din cazul Crucii.

Când intră în salon, o adolescentă blondă, care stătea întinsă pe un pat de spital de ultimă generaţie, ridică ochii spre ea.

— Bună, Tammy. Mă numesc Kathryn Dance. Îi zâmbi fetei. Pot să intru?

Capitolul 5

Deşi Tammy Foster fusese lăsată să se înece în portbagaj, atacatorul îşi greşise calculele.

Dacă ar fi abandonat maşina ceva mai în larg, nivelul apei ar fi urcat suficient cât să cuprindă întregul vehicul, iar fata ar fi murit în chinuri. Însă întâmplarea făcuse ca maşina să rămână captivă în nisipul afânat de la mal, iar fluxul umpluse portbagajul cu doar 12 centimetri de apă.

În jur de 4.00 dimineaţa, un angajat din cadrul transportului aerian, aflat în drum spre serviciu, văzuse maşina strălucind în apă. Salvatorii reuşiseră în scurt timp să ajungă la fata aflată în stare de semiconştienţă din cauza condiţiilor şi a stării hipotermice şi o transportaseră de urgenţă la spital.

— Deci, începu Dance, cum te simţi?

— Destul de bine…

Tammy era zveltă şi avea trăsături frumoase, dar era palidă. Avea faţa suplă, părul drept, blond, vopsit cu grijă, şi un nas sfidător, despre care Dance bănuia că venise pe lume cu o formă uşor diferită. Tammy aruncă o privire fugară gentuţei de cosmetice, iar Dance se gândi că nu prea ieşea în public fără machiaj.

Dance îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă, iar Tammy o cercetă cu atenţie.

— Arăţi foarte bine, având în vedere circumstanţele, îi spuse ea fetei.

— A fost atât de frig, spuse Tammy. Nu mi-a fost atât de frig în toată viaţa mea. Încă sunt dată peste cap.

— Sunt convinsă.

Fetei îi atrase apoi atenţia televizorul – era o telenovelă. Dance şi Maggie obişnuiau să o mai urmărească din când în când, mai ales atunci când cea mică era bolnavă şi nu mergea la şcoală. Puteai să pierzi toate episoadele preţ de câteva luni, că tot înţelegeai perfect povestea când începeai să urmăreşti din nou.

Dance se aşeză şi privi baloanele şi florile de pe masa alăturată, căutând instinctiv trandafiri roşii, cadouri de natură religioasă sau felicitări cu semnul crucii. Nu exista însă nimic de acest gen.

— Cât timp vei mai petrece în spital?

— Probabil că mă vor externa azi. Sau poate mâine, aşa au zis.

— Cum sunt doctorii? Sunt drăguţi?

Fata chicoti.

— La ce şcoală mergi?

— Robert Louis Stevenson.

— Eşti în ultimul an?

— Da, din toamnă.

Pentru a nu-i crea o stare de agitaţie, Dance începu conversaţia cu banalităţi. O întrebă dacă avea să participe la cursurile de vară, dacă se gândise la ce facultate doreşte să meargă, despre familia ei şi despre sport.

— Ai planuri de vacanţă?

— *Acum* am, spuse ea, după toate cele întâmplate. Merg cu mama şi cu sora mea să o vizităm pe bunica din Florida săptămâna viitoare.

Vocea îi trăda o uşoară exasperare şi Dance realiză că ultimul lucru pe care fata îl dorea era să meargă în Florida cu familia ei.

— Tammy, îţi imaginezi că nu vom renunţa până nu îl vom găsi pe cel care ţi-a făcut asta.

— Javra!

Dance ridică o sprânceană în semn de aprobare.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Tammy îi povesti că mersese la un club şi că plecase imediat după miezul nopţii. Se afla în parcarea clubului când cineva o atacase din spate, o legase la gură, de mâini şi de picioare, apoi o aruncase în portbagaj şi o dusese pe plajă.

— Deci m-a lăsat acolo ca să mă înec, spuse ea cu privirea în gol.

Dance, o persoană sensibilă care moştenise firea mamei sale, simţi parcă pe pielea ei groaza fetei.

— Îl cunoşti pe atacator? întrebă ea.

Fata clătină din cap.

— Dar ştiu cine e de vină.

— Cine?

— Bandele.

— Era membru al vreunei bande?

— Da, toată lumea ştie asta. Ca să intri într-o bandă, trebuie să omori pe cineva. Iar dacă e o bandă de hispanici, trebuie să omori o fată albă. Cam astea sunt regulile.

— Deci crezi că atacatorul era hispanic?

— Da. Sunt sigură că da. Nu i-am văzut faţa, dar i-am văzut mâna. Era mai închisă la culoare, înţelegi? Nu era negru, dar în niciun caz nu era alb.

— Cât de înalt era?

— Nu foarte înalt. Avea cam un metru şaizeci şi cinci. Dar era foarte puternic. Ah, şi încă ceva: ştiu că aseară am zis că a fost doar unul. Dar de dimineaţă mi-am amintit că de fapt au fost doi.

— I-ai văzut pe amândoi?

— Mai mult de atât: l-am *simțit* pe celălalt lângă mine, înțelegi?

— Putea fi o femeie?

— Da, posibil. Nu știu. Sinceră să fiu, eram destul de panicată în momentele alea.

— Te-a atins cineva?

— Nu, nu în sensul acela. Doar m-au legat la gură și m-au băgat în portbagaj.

În ochii ei se citea furia.

— Îți mai amintești ceva despre drum?

— Nu, eram prea speriată. Cred că am auzit niște sunete metalice sau ceva de genul ăsta, un zgomot care venea din interiorul mașinii.

— Nu din portbagaj?

— Nu. Mă gândeam că ar putea fi ceva metalic. A pus un obiect în mașină după ce m-a băgat în portbagaj. Am văzut un film la un moment dat, unul din seria *Puzzle mortal,* și mă gândeam că are de gând să se folosească de cine știe ce instrumente ca să mă tortureze.

Bicicleta, se gândi Dance, amintindu-și urmele de cauciuc de pe plajă. Își luase bicicleta cu el, ca să aibă apoi un mijloc de a părăsi locul. Îi sugeră lui Tammy această posibilitate, dar fata fu de părere că nu putea fi vorba de asta – nu ar fi avut cum să bage o bicicletă pe bancheta din spate, zise ea, apoi adăugă solemn:

— Nu suna ca și cum ar fi fost o bicicletă.

— Bine, Tammy.

Dance își ajustă ochelarii și continuă să o fixeze pe fată, care privea florile, felicitările și animăluțele de pluș. După câteva clipe, ea spuse:

— Uite ce mi-au adus oamenii! Privește ursulețul de acolo, nu e superb?

— Da, e drăguț… Deci tu ești de părere că a fost un puștan hispanic, membru al vreunei bande.

— Da, dar… știi cum e… s-a cam terminat.

— Cum adică s-a terminat?

— Adică nu a reușit să mă omoare. Doar m-a udat puțin.

Râse ușor, evitând privirea lui Dance.

— Cred că sunt speriați de moarte. Știrea e peste tot. Pun pariu că au dispărut. Adică sunt sigură că au și plecat din oraș.

Într-adevăr, bandele aveau anumite ritualuri de inițiere, iar unele dintre acestea se bazau pe comiterea unor crime. Însă cele mai multe dintre acestea nu vizau alte rase sau etnii, ci membrii bandelor rivale sau informatorii. În plus, ceea ce i se întâmplase lui Tammy era mult prea elaborat. Dance avea experiență în ceea ce privește infracțiunile comise de bande și știa că afacerile aveau întotdeauna prioritate. Timpul însemna bani

pentru cei care făceau parte din bande şi nu îl pierdeau aiurea, pe activităţi extracurriculare.

Dance putea să jure că nici măcar Tammy nu era convinsă că atacatorul ei era un membru al unei bande hispanice sau că acesta avusese un complice.

De fapt, Tammy ştia mai multe despre atacator decât era pregătită să divulge.

Era timpul ca Dance să afle adevărul.

În procesul chinestezic, analiza prin intervievare şi interogare începe cu stabilirea unei baze: un tipar comportamental pe care subiecţii îl manifestă atunci când spun adevărul. Sunt observate cu atenţie toate detaliile: unde îşi plasează mâinile, în ce direcţie privesc şi cât de des, dacă înghit în sec sau îşi dreg din când în când glasul, dacă îşi întrerup discursul cu „ăă…", dacă bat din picior, stau încovoiaţi sau se apleacă înainte, dacă ezită înainte de a da răspunsul…

Odată stabilită baza răspunsurilor adevărate, expertul în chinestezie va nota orice deviere de la aceasta atunci când subiectului i se vor adresa întrebări la care ar putea avea motive să ofere răspunsuri mincinoase. Majoritatea persoanelor simt stres sau anxietate atunci când mint şi încearcă să înlăture aceste senzaţii neplăcute folosindu-se de gesturi sau de un discurs diferit faţă de cel de bază. Unul dintre citatele preferate ale lui Dance îi aparţinea unui bărbat care precedase cu un secol inventarea termenului „chinestezie", Charles Darwin. Acesta spunea: „Emoţiile reţinute ies la iveală, mai devreme sau mai târziu, sub forma unor mişcări corporale".

Când venise vorba despre identitatea atacatorului, Dance observase că limbajul corporal al fetei se schimbase faţă de cel de bază: îşi ridicase şoldurile, un pic stingherită, şi începuse să balanseze un picior. Mincinoşii îşi pot controla cu uşurinţă braţele şi mâinile, dar nu sunt foarte conştienţi de restul corpului lor, mai cu seamă de mişcările labei piciorului şi ale degetelor de la picioare.

Dance observase şi alte modificări: tonul schimbat, trecerea degetelor prin păr, precum şi diverse „gesturi de blocare" – cum ar fi atingerea nasului şi a gurii. Tammy se folosea frecvent şi de abaterile de la subiect, vorbea incoerent şi făcea uz de generalizări („Toată lumea ştie asta"), gesturi caracteristice persoanelor care mint.

Convinsă că fata îi ascunde diverse informaţii, Dance trecu la atitudinea analitică. Abordarea ei în ceea ce priveşte obţinerea adevărului de la subiect avea în vedere patru secţiuni. În primul rând, se întreba care fusese rolul subiectului în incident. În cazul de faţă, Tammy era atât victimă, cât şi martor, concluzionase Dance. Nu avusese rolul de participant, nu fusese implicată într-o altă infracţiune şi nici nu-şi înscenase răpirea.

În al doilea rând, voia să afle care era motivul pentru care mințea. Răspunsul era clar: sărmana fată era îngrozită de gândul unei posibile răzbunări. Era o situație frecvent întâlnită și îi ușura mult munca lui Dance, spre deosebire de cazul în care Tammy ar fi încercat să-și acopere urmele, dacă ar fi săvârșit vreo infracțiune.

Al treilea pas avea în vedere descoperirea tipului de personalitate a subiectului. Încadrarea într-o categorie i-ar fi permis lui Dance să aleagă abordarea potrivită în timpul interogatoriului: să fie mai agresivă sau mai blândă; să insiste pe rezolvarea problemei sau să ofere sprijin moral; să adopte o atitudine prietenoasă sau una protocolară. Dance își împărțea subiecții în funcție de atributele categoriilor de personalitate din lista Myers-Briggs, care stabilește dacă o persoană este introvertită sau extravertită, dacă e cerebrală sau emotivă, dacă se bazează pe logică sau pe intuiție.

Diferența dintre extravertiți și introvertiți constă în atitudine. Subiectul întâi acționează și abia apoi calculează riscurile (extravertitul) sau reflectă înainte de a acționa (introvertitul)? Informația este obținută fie prin intermediul celor cinci simțuri și verificarea datelor (logică), fie prin presimțire (intuiție). Luarea deciziilor se realizează fie prin analiză logică și obiectivă (gândire), fie prin alegeri realizate cu ajutorul empatiei (emoții).

Deși Tammy era drăguță, zveltă și relativ populară printre cunoscuți, nesiguranța și lipsa de încredere în sine – dublate de problemele familiale, după cum aflase Dance – făcuseră din ea o introvertită, o persoană care se baza pe intuiție și pe emoții. Asta însemna că Dance nu o putea aborda direct – Tammy s-ar fi închis în sine și ar fi fost traumatizată din cauza interogatoriului dur.

Ultima întrebare pe care era necesar să și-o pună autorul interogatoriului ar fi fost: ce tip de personalitate a *mincinosului* are subiectul?

Astfel, existau mai multe tipuri de personalitate: manipulatorii sau „Marii machiavelieni" (numiți astfel după autorul italian care scrisese cartea cruzimii) sunt cei care nu văd nimic rău în a minți; se folosesc de înșelăciune drept mijloc de a își atinge țelurile în materie de dragoste, afaceri, politică sau infracțiuni și sunt extrem de buni la capitolul viclenie. Printre alte astfel de tipuri se numără mincinoșii sociali, care mint din amuzament, oamenii fără stimă de sine, care mint pentru a face o impresie bună, și actorii, care mint pentru a deține controlul.

Dance ajunse la concluzia că Tammy era o combinație între adaptor și actor. Lipsa încrederii în sine ar fi putut să o împingă să mintă pentru a se simți mai bine sau pentru a scăpa basma curată.

Odată ce poate răspunde la aceste patru întrebări, specialistul în chinestezie are în faţă un proces relativ simplu. Va continua să interogheze subiectul, observând cu atenţie acele chestiuni care provoacă reacţii de tip indicatori ai înşelăciunii. Apoi revine asupra întrebărilor şi a ideilor aflate în strânsă legătură cu acestea, insistând, apropiindu-se de minciună, remarcând cum reacţionează subiectul la un nivel ridicat de stres. E furioasă, neagă totul, e deprimată sau încearcă să negocieze?

Fiecare situaţie necesită abordări diferite, pentru a forţa, a fenta sau a încuraja subiectul să spună adevărul.

Aşa procedase Dance cu Tammy, aplecându-se uşor în faţă, la aproximativ un metru de ea, pentru a se apropia fără a-i invada însă „zona de proximitate". Asta i-ar fi creat o stare de disconfort, dar nu ar fi ameninţat-o. Dance păstră o umbră de zâmbet şi se hotărî să nu-şi schimbe ochelarii cu rame gri cu cei cu rame negre, care îi dădeau alura de „prădător". Pe aceştia îi folosea pentru a-i intimida pe „Marii machiavelieni".

— M-au ajutat foarte mult informaţiile oferite de tine, Tammy. Îţi mulţumesc pentru cooperare.

Fata zâmbi, apoi nu se putu abţine să nu se uite spre uşă. Vinovăţie, remarcă Dance.

— Dar ar mai fi o chestie, continuă ea. Am primit un raport de la locul crimei. Ca în serialul *CSI*, ştii?

— Da, ştiu, îl urmăresc.

— Care îţi place mai mult?

— Cel original. Ştii, Las Vegas…

— Am auzit că e cel mai bun, spuse Dance, deşi nu văzuse niciun episod. Din dovezi nu reiese că ar fi fost doi atacatori. Nici în parcare, nici pe plajă.

— Mă rog, cum v-am spus, e doar o bănuială.

— Aşa că mă întrebam ceva. În legătură cu sunetul metalic pe care l-ai auzit… Vezi tu, nu am găsit alte urme de maşină. Suntem, aşadar, foarte curioşi să ştim cum a scăpat de acolo. Să revenim, deci, la bicicletă. Ştiu că nu crezi că asta s-ar fi putut auzi din maşină, dar cât de sigură eşti?

— O bicicletă?

Repetarea întrebării este un alt semn al înşelăciunii. Subiectul încearcă să tragă de timp pentru a putea cântări riscul unui răspuns sincer şi pentru a putea inventa ceva credibil.

— Nu putea fi o bicicletă. Cum ar fi încăput în maşină?

Reacţia ei fu prea rapidă şi mult prea hotărâtă. Luase şi ea în considerare această variantă, dar, dintr-un motiv sau altul, nu voia să recunoască.

Dance ridică o sprânceană.

— Nu ştiu. Un vecin de-al meu are un Camry. E o maşină destul de mare.

Fata clipi. Fusese luată prin surprindere, se pare, de faptul că Dance ştia ce maşină avea. Faptul că agenta se documentase înainte o neliniştea. Se uită spre fereastră. Inconştient, căuta o cale de a scăpa dintr-o situaţie neplăcută. Dance era pe cale să afle ceva. Simţi cum i se accelerează pulsul.

— Poate, nu ştiu ce să zic, spuse Tammy.

— Deci ar fi posibil să fi avut o bicicletă. Înseamnă că ar putea fi cineva de vârsta ta, poate chiar mai mic. Şi adulţii merg cu bicicleta, dar adolescenţii le folosesc mai des. Crezi că ar putea fi cineva de la şcoala ta?

— De la şcoală? Nu! Nimeni nu ar face una ca asta.

— Ai fost vreodată ameninţată de cineva? Te-ai certat cu cineva de la Stevenson?

— Nu… adică… am enervat-o pe Brianna Crenshaw când i-am suflat postul de şefa a majoretelor, dar s-a combinat după aceea cu Davey Wilcox, de care eram eu îndrăgostită. Deci presupun că suntem chit.

Râse înfundat. Dance zâmbi şi ea.

— Nu, era un tip dintr-o bandă. Sunt sigură de asta. Ochii i se măriră şi spuse: Stai, mi-am amintit. A sunat pe cineva. Probabil pe şeful bandei. Am auzit când a deschis telefonul şi a zis: „Ella esta en el coche".

Fata e în maşină, traduse în gând Dance. O întrebă pe Tammy:

— Ştii ce înseamnă asta?

— Ceva de genul *o am în maşină.*

— Studiezi spaniola?

— Da.

Spuse totul foarte repede şi pe un ton mai ascuţit decât în mod normal. O privi în ochi pe Dance, dar îşi trecu mâna prin păr, apoi o coborî, pentru a-şi scărpina buza.

Fraza în spaniolă era o minciună sfruntată.

— Ce mă gândesc eu, începu Dance cât se poate de chibzuit, este că poate el doar *se prefăcea* că este un membru al unei bande. Pentru a-şi ascunde adevărata identitate. Ceea ce înseamnă că ar fi putut avea un alt motiv ca să te atace.

— Dar de ce? Şi care ar fi acela?

— Asta sper că mă vei ajuta tu să înţeleg. Ai reuşit să îl vezi?

— Nu prea. A stat numai în spatele meu. Şi era foarte, foarte întuneric în parcare. Ar trebui să pună lumini. Cred că voi da clubul în judecată. Tatăl meu e avocat în San Mateo.

— Poate că, atunci când a venit spre tine, i-ai văzut imaginea reflectându-se în vreo vitrină.

Fata clătină din cap, în semn că nu. Însă Dance insistă:

— Poate ai prins o privire fugară. Gândește-te bine. Noaptea e rece acolo. Avea mânecă scurtă? Purta vreo jachetă? Una de piele, de stofa? Un pulover? Poate avea un hanorac. Cumva unul cu glugă?

Răspunsul lui Tammy fu „nu" la toate întrebările, însă unele reacții erau diferite de altele.

Dance observă apoi că privirea fetei se oprește asupra unui buchet de flori de pe masă. Lângă acesta era așezată o felicitare pe care scria: „Fată, mișcă-ți fundul mai repede de-acolo! Cu drag, J.P. și Beasty Girl".

Kathryn Dance se considera un agent de poliție în continuă pregătire, care avusese succes în carieră pentru că se documenta bine și pentru că nu renunța niciodată. Dar, din când în când, mintea ei făcea un salt bizar. Strângea toate informațiile și impresiile și, deodată, sărea brusc la o concluzie sau la o deducere, care apărea parcă din senin.

De la A la B la X…

Asta i se întâmplă și acum, în timp ce Tammy se uita la flori, ușor tulburată.

Kathryn hotărî să își încerce norocul.

— Vezi tu, Tammy, știm că persoana care te-a atacat a lăsat pe marginea drumului o cruce… Probabil că e un fel de mesaj.

Ochii fetei se măriră instantaneu.

„Aha, te-am prins", se gândi Dance. Deci *știa* despre cruce.

Ea continuă cu scenariul improvizat:

— Și astfel de mesaje sunt lăsate doar de persoanele care le cunosc pe victime.

— Dar… *l-am auzit* vorbind în spaniolă.

Dance știa că minte, dar ajunsese la concluzia că persoanele cu acest gen de personalitate aveau nevoie de o cale de scăpare, altfel ajungeau să se închidă în ele. Îi răspunse fetei cu blândețe:

— Sunt sigură că așa este. Dar cred că încerca să își ascundă identitatea. Voia să te păcălească.

Tammy, sărmana de ea, părea de-a dreptul îngrozită. De ce anume îi era atât de teamă?

— Tammy, în primul rând vreau să știi că te vom proteja. Cine ți-a făcut asta nu se va mai apropia de tine. Voi pune un agent de poliție în fața ușii tale, aici. Și vom trimite unul și la tine acasă, până îl vom găsi pe atacator.

În ochii fetei se citea ușurarea.

— Mi-a venit o idee, continuă Kathryn. Ar putea fi cineva care te urmărește? Ești foarte frumoasă. Pun pariu că trebuie să te păzești tot timpul.

Tammy zâmbi ușor – era evident că o mulțumea complimentul.

— Te-a hărţuit cineva?

Tânăra părea că ezită. „Ne apropiem de adevăr, îşi spuse Dance. Suntem foarte aproape."

Dar Tammy se retrase imediat.

— Nu, zise ea.

Dance făcu la fel.

— Ai avut probleme cu cineva din familie?

Era şi asta o posibilitate. Îşi făcuse bine temele – părinţii ei erau divorţaţi şi purtaseră lupte grele la tribunal, iar fratele ei mai mare locuia departe de casă; unul dintre unchii ei fusese acuzat de violenţă în familie.

Dar în privirea lui Tammy se citea clar că rudele nu aveau nimic de-a face cu atacul.

Dance continuă să-i adreseze diverse întrebări.

— Ai avut cumva probleme cu vreo persoană căreia îi scrii pe e-mail? Poate fi vreun tip pe care l-ai cunoscut pe internet, pe Facebook sau pe MySpace? Astfel de evenimente se întâmplă des în ultima vreme.

— Nu prea. Nu prea stau pe internet.

Fata îşi lovea unghiile între ele, ceea ce era un echivalent al frământării palmelor.

— Îmi pare rău că trebuie să insist, Tammy. Dar e foarte important să fim siguri că nu va mai trece şi altcineva prin aceeaşi întâmplare tragică.

În acel moment, Dance observă un lucru care parcă o lovi din senin: pe chipul fetei apăru confirmarea spuselor ei… O uşoară ridicare a sprâncenelor şi a pleoapelor, ceea ce însemna că Tammy se temea *într-adevăr* că atacatorul va încerca din nou. Dar, câtă vreme ea era păzită de un agent de poliţie, atacatorul putea reprezenta un pericol pentru alţii.

Fata înghiţi în sec. Era evident că se afla în faza negării – era o reacţie la stres care însemna că nu avea de gând să renunţe şi că avea să ţină garda ridicată.

— Era un necunoscut, jur pe Dumnezeu!

Semn clar al minciunii. „Jur." Şi menţionarea divinităţii. Era ca şi cum ar fi strigat în gura mare: „Mint! Vreau să spun adevărul, dar mi-e teamă".

— Bine, Tammy, spuse Dance. Te cred.

— Sunt foarte obosită. Cred că ar fi mai bine să nu mai spun nimic până nu vine mama.

Dance zâmbi.

— Desigur, Tammy. Se ridică şi îi întinse fetei o carte de vizită: în caz că te mai gândeşti puţin şi vrei totuşi să ne comunici ceva.

— Îmi pare rău că nu prea v-am ajutat.

Coborî privirea. Dance își dădu seama că fata se mai folosise și cu alte ocazii de aerul acela bosumflat și de fățărnicie. Această tehnică, completată cu puțin flirt, probabil că ar fi mers strună cu băieții și cu tatăl ei, dar femeile cu siguranță nu i-ar fi permis așa ceva.

Cu toate astea, Dance hotărî să se coboare la nivelul ei.

— Nu, nu, mi-ai fost de mare ajutor. Doamne, draga mea, ai trecut prin atâtea! Mai bine te odihnești. Și uită-te la niște seriale, adăugă ea arătând spre televizor. Te ung pe suflet.

Îndreptându-se către ușă, Dance reflectă: dacă ar mai fi avut câteva ore la dispoziție, poate că ar fi reușit să scoată ceva de la fată, deși nu era foarte sigură – Tammy era mai mult decât îngrozită. În plus, oricât de bine pregătit ar fi interogatorul, subiectul pur și simplu nu poate fi convins uneori să divulge adevărul.

Nu că ar mai fi contat. Kathryn Dance era de părere că aflase tot ce avea nevoie.

De la A la B la X…

Capitolul 6

După ce ajunse din nou în holul spitalului, unde nu erau permise telefoanele mobile, Dance folosi un telefon public pentru a chema un agent care să o păzească pe Tammy Foster. Apoi se duse la recepţie şi ceru să fie contactată mama ei.

După trei minute, Edie Dance îşi surprinse fiica ieşind nu de la cardiologie, ci din secţia de terapie intensivă.

— Bună, mamă.

— Katie! o întâmpină femeia.

Era scundă, cu părul cărunt şi cu ochelari rotunzi. În jurul gâtului purta un şirag de mărgele cu un pandantiv de jad, pe care îl confecţionase ea însăşi.

— Am auzit de atac, de fata din maşina de pe plajă. E internată la etaj.

— Ştiu. Doar ce am purtat o discuţie.

— Îşi va reveni, aşa am auzit. Cum a fost la întâlnirea de dimineaţă?

Dance se strâmbă.

— Ne-am poticnit, se pare. Apărarea încearcă să refuze cazul pe motiv de imunitate.

— Nu mă miră, fu răspunsul mamei ei, rostit cu răceală.

Edie Dance nu ezita niciodată să vorbească pe şleau. Îl cunoscuse pe inculpat, iar când aflase ce făcuse, se înfuriase îngrozitor. Dance putea ghici sentimentele de dincolo de chipul calm al mamei ei şi de zâmbetul său blând. Nu ridica niciodată tonul, însă privirea ei putea fi foarte tăioasă uneori.

Dance îşi aminti că obişnuia să se întrebe în copilărie ce s-ar fi întâmplat dacă privirile reci ale mamei ei ar fi putut ucide.

— Noroc că Ernie Seybold e un luptător.

— Ce mai face Michael?

Edie Dance îl plăcuse mereu pe O'Neil.

— E bine. Ne ocupăm împreună de caz.

Îi povesti apoi despre crucea de pe marginea drumului.

— Nu pot să cred, Katie! Cum să laşi o cruce *înainte* de a muri cineva? E un fel de mesaj?

Dance încuviinţă din cap. Observă însă că atenţia mamei ei se îndreptase din nou către stradă – chipul ei îi trăda îngrijorarea.

— Ai crede că nu au lucruri mai importante de făcut. Reverendul a ţinut zilele trecute un discurs numai foc şi pară. Şi ura asta de pe feţele lor… E de cea mai joasă speţă!

— Te-ai mai întâlnit cu părinţii lui Juan?

Edie Dance petrecuse mult timp în compania familiei ofiţerului rănit, încercând mai ales să o consoleze pe mama acestuia. Deşi ştia că Juan Miliar nu avea să supravieţuiască, făcuse tot ce îi stătea în putinţă pentru cei doi părinţi tulburaţi şi derutaţi, încercând să-i ajute să înţeleagă că se încerca tot posibilul pentru Juan.

Edie îi spusese fiicei sale că durerea din sufletul mamei era mai atroce decât suferinţa fizică a fiului ei.

— Nu, nu s-au mai întors. A venit doar Julio. A trecut pe aici chiar în dimineaţa asta.

— Da? De ce a venit?

— Poate că voia să ridice obiectele personale ale fratelui său. Nu ştiu…

Vocea i se stinse şi privirea i se îndreptă spre camera în care murise Juan.

— A început vreo anchetă?

— Comisia de etică se ocupă de asta. Au venit pe aici şi câţiva agenţi de poliţie, însoţiţi de câţiva adjuncţi. Dar când văd raportul şi îşi dau seama privind fotografiile de gravitatea rănilor pe care le-a avut, nimeni nu-i regretă moartea. Chiar *a fost o* acţiune din milă.

— Ai vorbit cu Julio când a venit astăzi?

— Nu, nu a vorbit cu nimeni. Pe mine, sinceră să fiu, mă cam înspăimântă. În plus, nu pot să uit ce ţi-a făcut ţie.

— Suferea de nebunie temporară, spuse Dance.

— Asta nu este o scuză pentru faptul că mi-a atacat fata, spuse Edie cu un zâmbet scurt.

Apoi, privirea ei se întoarse din nou spre protestatarii de afară. O privire întunecată.

— Mai bine mă întorc la salon, spuse ea.

— E vreo problemă dacă îi aduce tata pe Wes şi pe Maggie la tine mai târziu? Are o întâlnire la acvariu. Îi iau eu după aceea.

— Nicio problemă, draga mea. O să-i duc într-un loc de joacă pentru copii.

Edie Dance o luă apoi din loc, cu privirea încă aţintită afară. Pe chipul ei se citeau tulburare şi furie, de parcă ar fi fost gata să spună: „Nu aveţi ce căuta aici, nu ne mai deranjaţi din treabă!”

Dance părăsi spitalul, aruncându-le o ultimă privire reverendului R. Samuel Fisk şi gărzii sale de corp – sau oricine ar fi fost acel tip masiv. În acel moment se luaseră de mână cu alţi protestatari, îşi plecaseră capetele şi începuseră să se roage.

— Computerul lui Tammy, îi spuse Dance lui Michael O'Neil.

El ridică o sprânceană.

— Acolo putem găsi rezolvarea. Sau, mă rog, poate că nu chiar *toată* rezolvarea. Dar *o* rezolvare putem descoperi. Un indiciu lăsat de cel care a atacat-o.

Cei doi îşi savurau cafeaua în faţa localului Whole Foods din Centrul Del Monte, o piaţă în aer liber de lângă Macy's. Dance calculase într-o zi că probabil îşi cumpărase de aici cel puţin cincizeci de perechi de pantofi. Încălţămintea era calmantul ei. Bine, e adevărat că făcuse toate aceste cumpărături jenant de numeroase în decursul câtorva ani, dar chiar şi aşa… Iar de cele mai multe ori, deşi nu întotdeauna, cumpărase la reducere.

— Un obsedat virtual? întrebă O'Neil.

Mâncarea lor nu mai era compusă din ouă răscoapte cu pătrunjel şi o delicată cremă de brânză, ci împărţeau acum un covrig cu stafide şi brânză topită fără grăsime, dintr-o folie de aluminiu.

— E posibil. Sau vreun fost iubit care o ameninţa! Sau poate vreun tip pe care l-a cunoscut într-o reţea de socializare. Dar sunt absolut convinsă că ea ştie cine a fost, dacă nu cumva chiar îl cunoaşte personal. Pun pariu că e cineva de la ea din şcoală. De la Stevenson.

— Dar refuză să-ţi spună, nu-i aşa?

— Da. Susţine că atacatorul este un membru al vreunei bande hispanice.

Pe O'Neil îl pufni râsul. Multe dintre declaraţiile false care ajungeau la firmele de asigurări spuneau ceva de genul: „Un hispanic mascat a intrat cu forţa în magazinul meu de bijuterii". Sau: „Doi afro-americani care purtau măşti m-au ameninţat cu arma şi mi-au furat Rolexul".

— Nu l-a descris, dar cred că purta un hanorac, poate chiar unul cu glugă. A reacţionat diferit atunci când a negat aceste două obiecte de vestimentaţie.

— Computerul ei, reflectă O'Neil ridicându-şi pe masă servieta grea şi deschizând-o. Se uită cu atenţie pe o foaie, apoi zise: Vestea bună e că îl avem printre probe. Un laptop. Era pe bancheta din spate a maşinii sale.

— Şi vestea proastă e că a făcut baie în Oceanul Pacific?

— Daune considerabile cauzate de apa de mare, citi el.

Dance se simţi descurajată.

— Va trebui să îl trimitem la Sacramento sau la FBI, în San Jose. Vom primi rezultatele în câteva săptămâni.

Priviră cum o pasăre colibri înfruntă proximitatea oamenilor pentru a-şi lua micul dejun de pe o floare decorativă roşie. O'Neil spuse:

— Am o idee. Am vorbit recent cu un prieten de-al meu de la biroul de acolo. Doar ce venise de la o prezentare a cărei temă fusese infracţionalitatea în mediul virtual. Unul dintre participanţi e un profesor de aici, din Santa Cruz.

— Predă la universitate?

— Da.

Universitatea la care studiase Dance.

— Spunea că tipul este foarte deştept. În plus, s-a oferit să acorde ajutor, în caz că are cineva nevoie.

— Ce ştii despre el?

— E din Silicon Valley şi a început să predea.

— Cel puţin în educaţie nu există… baloane de săpun.

— Vrei să încerc să aflu cum îl cheamă?

— Sigur.

O'Neil scoase un teanc de cărţi de vizită din buzunarul exterior al servietei sale, care părea la fel de bine organizată ca şi barca sa. Descoperi rapid ce căuta şi apelă apoi un număr. În numai trei minute, reuşi să îl găsească pe prietenul său şi purtară o conversaţie scurtă. Atacul atrăsese deja atenţia FBI-ului, se gândi Dance. O'Neil notă un nume şi îi mulţumi amicului său. Închise apoi telefonul şi îi întinse foaia de hârtie lui Dance: *Dr. Jonathan Boling.* Dedesubt era notat un număr de telefon.

— Nu am ce pierde. Unde este laptopul?

— În depozitul în care se păstrează dovezile. O să-i sun să le spun să îl elibereze.

Dance îşi scoase telefonul şi îl apelă pe Boling, însă intră căsuţa vocală şi îi lăsă un mesaj.

Continuă să-i povestească lui O'Neil despre Tammy, adăugând că o mare parte din răspunsul emoţional pe care îl primise de la ea era umbrit de teama că atacatorul avea să lovească din nou, poate chiar în rândul altor fete.

— De ce ţi-e frică nu scapi, spuse O'Neil, trecându-şi mâna prin părul cărunt.

— Am observat şi reacţii specifice vinovăţiei, spuse Dance.

— Pentru că simte că ar putea avea o vină în ce s-a întâmplat?

— La asta mă gândesc. În orice caz, vreau neapărat să verific ce se află în computer.

Aruncă o privire spre ceas. Fără niciun motiv anume, se simţea frustrată pentru că Jonathan Boling nu o sunase înapoi, deşi nu trecuseră decât vreo trei minute.

Îl întrebă apoi pe O'Neil:

— Ai mai găsit ceva probe?

— Nu.

Îi relată că Peter Bennington era cel care se ocupase de raportul de la locul crimei: lemnul din care era confecţionată crucea era de stejar, iar stejarii se găseau cu milioanele în Peninsulă. Sfoara verde pentru flori era una normală şi nu se putea descoperi sursa. Cartonul fusese decupat din coperta unui caiet ieftin, care se găsea în mii de magazine. Nici cerneala nu putea fi urmărită până la sursă. Iar trandafirii nu se vindeau într-un magazin anume.

Dance îi spuse apoi despre teoria sa cu bicicleta, însă O'Neil i-o luase înainte. Cercetaseră din nou parcarea din care fusese răpită fata şi găsiseră şi alte urme de bicicletă; acestea erau recente, dovadă că infractorul folosea bicicleta drept mijloc de transport. Însă urmele cauciucurilor nu aveau nimic distinctiv, care să le poată deosebi în vreun fel.

Lui Dance îi sună telefonul – era melodia de la începutul desenelor animate Looney Tunes, pe care copiii i-o puseseră în glumă. O'Neil zâmbi.

Dance se uită la numărul apelantului. Pe telefon apărea *J. Boling.* Ridică o sprânceană, din nou fără motiv. Era şi timpul.

Capitolul 7

Sunetul care se auzi afară, o trosnitură venind din spatele casei, îi declanşă o teamă veche.

Teama că ar putea fi urmărită.

Dar nu ca la mall sau ca la plajă. Nu-i era teamă de copiii libidinoşi sau de perverşi. (Asta ar fi fost doar enervant; sau poate chiar măgulitor, depinde de copil sau de pervers.) Nu, ce o îngrozea pe Kelley Morgan era o *creatură* care o urmărea de dincolo de fereastra dormitorului ei.

Trosc…

Al doilea sunet. Stătea în scaunul biroului ei şi simţi un fior atât de brusc şi de intens, încât începu să o usture pielea. Degetele îi amorţiră, oprindu-se deasupra tastelor. „Uită-te", se încurajă ea. Apoi îşi zise: „Mai bine nu".

Într-un sfârşit, se gândi: „Doamne, ai şaptesprezece ani. Revino-ţi!"

Kelley se forţă să se întoarcă şi să rişte să arunce o privire pe fereastră. Văzu cerul cenuşiu deasupra plantelor verzi şi maronii, pietre şi nisip. Nimeni.

Şi *ni-mic.*

„Revino-ţi."

Fata – zveltă, cu părul negru şi des – avea să intre în toamnă în ultimul an de liceu. Avea deja permis de conducere. Făcuse surf pe Maverick Beach şi voia să se arunce cu paraşuta în ziua în care avea să împlinească optsprezece ani, împreună cu iubitul ei.

Nu, Kelley Morgan nu era o fricoasă. Dar avea o fobie gravă: ferestrele.

Groaza i-o provocase un eveniment petrecut în copilărie, pe când avea nouă sau zece ani şi locuia în aceeaşi casă. Mama ei obişnuia să citească reviste de design interior, unde apăreau articole cu preţuri exorbitante, şi ajunsese la concluzia că draperiile sunt complet nefolositoare de vreme ce ascund liniile moderne ale casei. Nu era mare scofală, doar că micuţa Kelley văzuse la televizor o emisiune stupidă, despre Omul Zăpezii sau un monstru asemănător, iar filmul respectiv arăta o creatură care privea pe fereastra unei cabane, îngrozindu-i pe cei dinăuntru.

Nu conta că totul era cusut cu aţă albă sau că ştia că nu pot exista astfel de lucruri. De atât fusese nevoie, de o emisiune. Ani la rând după aceea, Kelley stătea întinsă în pat, transpirând, cu pătura trasă peste cap, fiindu-i frică să se uite afară. Îi era frică şi dacă nu se uita, simţind că astfel n-ar şti la ce să se aştepte, că nu ar şti ce este de fapt creatura care intra pe fereastră.

Fantomele, zombii, vampirii şi vârcolacii nu există, îşi tot spunea ea. Dar era suficient să citească, de exemplu, una dintre cărţile din seria *Twilight,* de Stephenie Meyer, ca să o cuprindă frica din nou.

De Stephen King nici nu putea fi vorba. Acum, că era mai mare şi nu mai trebuia să suporte toate ciudăţeniile părinţilor, mersese la magazinul Home Depot şi îşi cumpărase draperii, pe care şi le instalase singură. La naiba cu gusturile mamei în materie de amenajări! Kelley trăgea draperiile noaptea. Dar acum era zi şi erau deschise, iar lumina slabă şi briza răcoroasă invadau camera.

Afară se auzi o altă trosnitură. Era cumva mai aproape?

Imaginea creaturii cumplite de la televizor nu dispăruse şi nici frica ei incontrolabilă. Yeti sau Omul Zăpezii la fereastra ei, urmărind-o… Simţi un nod în stomac, ca şi cum ar fi ţinut un regim strict şi tocmai mâncase pe săturate.

Trosc…

Kelley riscă să se mai uite o dată.

Fereastra goală nu dezvăluia absolut nimic.

De ajuns cu teama!

Se întoarse la computer şi citi pe site-ul de socializare OurWorld câteva postări despre sărmana fată de la liceul Stevenson, Tammy, cea care fusese atacată cu o seară în urmă. Doamne! Să o arunce în portbagaj şi să o lase să se înece! Fusese violată sau cel puţin molestată, din câte spunea lumea.

Majoritatea postărilor manifestau multă înţelegere faţă de cele întâmplate. Însă unele dintre ele erau cât se poate de acide, iar pe Kelley o scoaseră din sărite. Citea un astfel de comentariu chiar în acele momente:

Bine, Tammy se va face bine, din fericire. Dar trebuie să spun că, după părerea mea, a meritat-o. Trebuie NEAPĂRAT să înveţe să nu mai iasă pe stradă ca o pitzipoancă din anii optzeci, cu dermatograful ăla exagerat. Şi de unde îşi cumpără rochiile alea? ŞTIE doar la ce se gândesc băieţii când o văd! La ce se aştepta????

— AnonGurl

Kelley începu să tasteze răspunsul:

OMG, cum poţi să spui aşa ceva? Era să fie omorâtă. Oricine spune că o femeie CERE să fie violată e un lOOser[4] fără minte. Să-ţi fie ruşine!!!!

— BellaKelley

[4] looser - ratat (în lb. engleză în text) (n.tr.)

Se întrebă dacă cea care postase mesajul avea să îi răspundă cu aceeaşi monedă.

Când se aplecă din nou deasupra computerului, Kelley auzi un alt sunet de afară.

— Gata! spuse ea cu voce tare.

Se ridică, dar nu se duse la fereastră. În schimb, ieşi din cameră şi intră în bucătărie, uitându-se afară. Nu văzu nimic… sau poate…? Părea să fie o umbră undeva pe dealul din spatele proprietăţii lor.

Niciun membru al familiei ei nu era acasă – părinţii erau la serviciu, iar fratele ei, la antrenament.

Râse uşor în sinea ei: îi era mai puţin teamă să iasă afară şi să dea nas în nas cu perversul decât să îl simtă cum o urmăreşte de la fereastră. Privi în grabă suportul magnetic pentru cuţite. Lamele erau foarte ascuţite. Se gândi câteva clipe, dar lăsă cuţitele la locul lor. În schimb luă iPhone-ul, îl duse la ureche şi ieşi afară.

— Bună, Ginny, da, am auzit ceva afară. Mă duc să văd ce e.

Conversaţia era una imaginară, însă urmăritorul (sau creatura) nu avea de unde să ştie asta.

— Nu, rămâi la telefon. În caz că e vreun dobitoc pe-aici, spuse ea tare.

Deschise uşa către curtea din lateral. Se îndreptă spre fundul curţii, apoi, când se apropie de colţ, încetini. Într-un final, intră în curtea din spate. În capăt, în spatele unui gard viu gros, terenul cobora brusc spre un canion plin de arbuşti şi o zonă cu alei.

— Şi ce mai faci? Da? Da? Super… Foarte tare.

„Bine, nu exagera, se gândi ea. Habar n-ai să te prefaci.”

Kelley îşi făcu loc printre arbuşti şi privi printre ei spre canion. I se păru că vede pe cineva îndepărtându-se de casă.

Apoi, nu prea departe, văzu un puşti în trening pe o bicicletă, mergând pe o alee ce servea ca scurtătură între Pacific Grove şi Monterey. Acesta se întoarse şi dispăru în spatele dealului.

Kelley puse telefonul deoparte. Întorcându-se spre casă, observă ceva nefiresc între rândurile de flori. O mică pată de culoare. Roşie. Se duse către ea şi ridică o petală de floare. Trandafir. Kelley lăsă jos petala şi se întoarse în casă.

Se opri şi privi în spate. Nimeni, niciun animal, nimic îngrijorător… Nici urmă de Omul Zăpezii sau de vârcolaci.

Păşi în casă şi brusc paralizăde frică.

În faţa ei, la trei metri distanţă, văzu silueta unui om care se apropia, fără să i se poată observa trăsăturile din cauza luminii din sufragerie.

— Cine…

Silueta se opri. Apoi râse.

— Doamne, Kel! Eşti atât de crizată! Dacă ai vedea ce faţă ai… Dă-mi telefonul. Vreau să-ţi fac o poză.

Fratele ei, Ricky, întinse mâna să ia iPhone-ul.

— Ieşi afară! îi spuse Kelley uitându-se urât la el şi îndepărtându-se de mâna lui întinsă. Parcă aveai antrenament.

— Am venit să-mi iau pantalonii. Ah, ai auzit de fata aia din portbagaj? E la Stevenson.

— Da, am văzut-o. Tammy Foster.

— E bună?

Adolescentul uscăţiv de şaisprezece ani, cu o claie de păr castaniu ce semăna cu al ei, se îndreptă spre frigider şi îşi luă o băutură energizantă.

— Ricky, eşti imposibil.

— Da, bine. Deci? E bună?

Doamne, cât ura să aibă un frate!

— Când pleci, să încui uşa!

Ricky îşi schimonosi faţa, încruntându-se.

— De ce? Cine să te molesteze pe tine?

— Încui-o!

— Da, bine…

Kelley îi aruncă o privire dură, pe care el n-o observă, apoi se duse în camera ei şi se aşeză din nou la computer. Da, AnonGurl îi răspunsese lui Kelley, după ce o apărase pe Tammy Foster.

„Bine, căţea mică. Aia eşti! Să vezi ce-ţi fac!"

Kelley Morgan începu să tasteze…

Profesorul Jonathan Boling avea circa patruzeci de ani, estimă Dance. Nu era foarte înalt – era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea – şi avea un trup bine întreţinut prin mişcare sau care părea să nu tolereze mâncarea de tip fast-food. Avea părul castaniu şi drept, asemănător cu al ei, cu deosebirea că el nu strecura câte o cutie de vopsea de păr în coşul de cumpărături de la Safeway la fiecare două săptămâni.

— Mda, spuse el privind în jur în timp ce o urma pe Dance din sala de aşteptare către biroul ei de la CBI. Nu e chiar ce mi-am imaginat. Nu e ca în *CSI.*

Oare tot mapamondul urmărea serialul acela?

Boling purta un Timex digital la una dintre încheieturi şi o brăţară împletită la cealaltă, care simboliza probabil susţinerea vreunei cauze. Dance se gândi la copiii ei, care îşi acopereau încheieturile cu atât de multe brăţări colorate, încât nu ştiai niciodată care erau ultimele adăugate. Purta

blugi şi un tricou polo negru, având alura cuiva de la radioul public. Ochii lui castanii trădau o oarece înverşunare, dar, cu toate astea, împărţea zâmbete cu dărnicie.

Dance se gândi că Boling ar fi putut cuceri imediat orice studentă pe care ar fi pus ochii. Îl întrebă:

— Ai mai fost vreodată într-un birou al poliţiei?

— Da, sigur, spuse el dregându-şi glasul şi transmiţând mesaje chinestezice bizare. Apoi zâmbi şi adăugă: Dar au renunţat la acuzaţii. Adică ce puteau să facă dacă nu s-a mai găsit cadavrul lui Jimmy Hoffa?

Ea nu se putut abţine să nu râdă. Vai, sărmanele studente! „Aveţi mare grijă", le zise ea în gând.

— Parcă ai mai lucrat cu poliţia.

— Mi-am *oferit* serviciile poliţiei şi firmelor de pază după sfârşitul prelegerilor mele, dar nimeni nu mi le-a solicitat. Până acum. Cu tine sparg gheaţa. Voi face tot posibilul să nu dezamăgesc pe nimeni.

Ajunseră în biroul ei şi se aşezară faţă în faţă la măsuţa ei veche de cafea.

Boling spuse:

— Sunt dispus să vă ajut cu ce pot, dar nu ştiu exact ce am de făcut.

Pe pantofii lui căzu o rază de soare şi Dance observă că avea o şosetă neagră şi una bleumarin. El râse, fără a se fâstâci însă. Într-o altă epocă, Dance ar fi putut să parieze că este celibatar; însă în familiile de acum, dacă ambii parteneri erau ocupaţi, astfel de scăpări erau cât se poate de posibile. Cu toate astea totuşi, nu purta verighetă.

— Am experienţă în domeniul hardware şi software, dar dacă vă interesează sfaturi în domeniul tehnic, mă tem că am depăşit vârsta legală şi nici nu vorbesc hindi.

Îi povesti lui Dance că absolvise facultăţile de litere şi de inginerie la Stanford (într-adevăr, o combinaţie ciudată) şi, după ce „golănise puţin în jurul lumii", ajunsese în Silicon Valley, unde lucrase ca programator pentru câteva companii importante de IT.

— A fost palpitant, spuse el.

Dar mai adăugă apoi că lăcomia îl demoralizase peste măsură.

— Era ca o goană după aur. Toată lumea se întreba cum s-ar putea îmbogăţi convingând oamenii că au anumite nevoi pe care le pot satisface computerele. Eu m-am gândit să schimbăm abordarea: să aflăm care sunt de fapt nevoile oamenilor şi cum le-am putea satisface folosind computerele. Înclină capul şi adăugă: Părerea mea se cam bătea cap în cap cu a lor. Aşa că am luat nişte bani de la bursă, mi-am dat demisia şi am golănit din nou. Am ajuns în Santa Cruz, am întâlnit pe cineva şi am decis să rămân acolo şi să

încerc să predau. Mi-a plăcut la nebunie. Asta se întâmpla acum zece ani. Şi încă sunt aici.

Dance îi povesti că, după ce dăduse greş ca reporter, se întorsese la facultate (cea la care preda el) şi studiase comunicarea şi psihologia. Deşi se aflaseră în aceeaşi instituţie pentru o scurtă perioadă de timp, nu aveau cunoştinţe comune.

El preda câteva cursuri, printre care *Literatura SF* şi un curs numit *Computerele şi societatea*, iar pentru masterat preda câteva cursuri tehnice plictisitoare, după cum spunea chiar el.

— Ceva între matematică şi inginerie.

Oferea, de asemenea, consultanţă pentru marile corporaţii.

Dance interogase de-a lungul timpului persoane cu diferite profesii. Majoritatea dădeau semne de stres atunci când vorbeau despre slujbele lor, o anxietate provocată fie de cerinţele locului de muncă, fie de nemulţumirea cauzată de acesta, cum făcuse şi Boling când vorbise despre Silicon Valley. Dar comportamentul lui chinestezic de acum, când vorbea despre cariera lui din prezent, nu dădea semne de stres.

Cu toate acestea, el continuă să-şi minimalizeze abilităţile tehnice; Dance se simţea dezamăgită. Părea a fi inteligent şi mai mult decât dispus să ajute (ajunsese acolo într-o clipită) şi ea s-ar fi putut folosi de serviciile lui, dar – pentru a intra în computerul lui Tammy Foster – se pare că era nevoie de un tehnician cu experienţă. Ea spera ca el să poată cel puţin să-i recomande pe cineva.

Maryellen Kresback intră cu o tavă cu prăjituri şi cafea. Era atrăgătoare, se gândi Dance. Semăna cu o cântăreaţă de muzică folk, cu părul ei castaniu atent coafat şi cu unghiile roşii, lungi.

— A sunat paznicul de la poartă. Cineva a primit un computer de la biroul lui Michael.

— În regulă. Îl poţi aduce.

Maryellen se opri pentru o clipă, iar lui Dance îi trecu prin minte ideea amuzantă cum că femeia îl analiza pe Boling ca pe un posibil candidat. Asistenta ei concepuse o campanie nu tocmai subtilă pentru a-i găsi lui Dance un soţ. Când aceasta se uită la mâna stânga a lui Boling, pe care nu exista nicio verighetă, şi ridică o sprânceană către Dance, ea îi aruncă o privire disperată asistentei, care fu observată, dar şi ignorată cu stoicism.

Boling îi mulţumi şi, după ce îşi puse trei cuburi de zahăr în cafea, se repezi la prăjituri şi mâncă imediat două.

— Sunt bune. Nu, sunt *foarte* bune.

— Le face chiar ea.

— Serios? Mai face lumea astfel de lucruri? Nu le găseşti doar la patiserie?

Dance luă doar jumătate de prăjitură şi o gură de cafea – băuse deja suficient de multă la întâlnirea matinală cu Michael O'Neil.

— Să-ţi spun acum despre ce este vorba.

Îi explică lui Boling despre atacul asupra lui Tammy Foster, apoi adăugă:

— Aşadar, trebuie să accesăm laptopul ei.

Boling aprobă din cap, în semn că a înţeles.

— Ah, e vorba de computerul care a făcut baie în Pacific.

— E ars…

El o corectă:

— Luând atâta apă, mai degrabă e terci, dacă vrei să păstrăm metaforele legate de micul dejun.

În birou intră tânărul adjunct de la MESO, cu o pungă mare de hârtie în mână.

Era arătos şi ambiţios, deşi era mai degrabă drăguţ decât atrăgător. Părea a se pregăti s-o salute.

— Agent Dance?

— Da.

— Sunt David Reinhold. Agent la criminalistică.

Ea îl salută cu o mişcare a capului.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Mulţumesc că l-ai adus.

— Desigur. Vă stau la dispoziţie.

Îi strânse mâna lui Boling. Apoi, tânărul ofiţer îmbrăcat impecabil îi întinse punga lui Dance.

— Nu l-am ambalat în folie. Voiam să respire. Să se evapore cât mai mult din umezeală.

— Mulţumesc, spuse Boling.

— Şi mi-am permis să scot bateria, adăugă tânărul adjunct.

Ridică un tub de metal sigilat.

— E litiu-ion, adăugă el. M-am gândit că, dacă s-ar uda, ar fi pericol de incendiu.

Boling aprobă din cap, impresionat.

— Te-ai gândit bine.

Dance habar n-avea despre ce vorbesc. Boling îi observă nedumerirea şi îi explică faptul că unele baterii, în anumite circumstanţe, pot lua foc dacă intră în contact cu apa.

— Eşti pasionat de tehnologie?

Adjunctul îi răspunse:

— Nu chiar. Am prins câte ceva din zbor.

Îi întinse lui Dance un document pentru a-l semna, apoi arătă spre legitimaţia care atesta că face parte din seria de dovezi, ataşată de pungă.

— Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva, vă rog să mă contactaţi.

Îi întinse lui Dance o carte de vizită.

Ea îi mulţumi, iar tânărul se retrase.

Dance băgă mâna în pungă şi scoase laptopul lui Tammy. Era roz.

— Ce culoare, spuse Boling clătinând din cap.

Îl întoarse şi se uită pe spatele acestuia.

— Cunoşti pe cineva care îl poate deschide, ca să avem acces la fişiere? îl întrebă Dance.

— Sigur. Eu.

— Parcă spuneai că nu prea te mai ocupi de partea de hardware.

— Aici nu e vorba de aşa ceva, nu la standardele de azi. Îi zâmbi din nou şi adăugă: E ca şi cum ai schimba cauciucurile la maşină. Doar că am nevoie de câteva unelte.

— Aici nu e laborator. În niciun caz nu dispunem de ceva sofisticat, cum probabil că ai tu nevoie.

— Depinde… Observ că îţi place să colecţionezi pantofi.

Uşa dulapului ei era deschisă şi probabil că Boling aruncase o privire înăuntru, unde erau înşirate pe jos vreo douăsprezece perechi de pantofi (pentru serile în care ieşea în oraş după program, fără a mai trece pe acasă). Pe ea o pufni râsul.

„M-a prins", se gândi ea. El continuă:

— Dar ceva aparate de înfrumuseţare se întâmplă să ai?

— De înfrumuseţare?

— Am nevoie de un uscător de păr.

Ea chicoti.

— Din păcate, toate ustensilele mele sunt acasă.

— Atunci, să mergem la cumpărături!

Capitolul 8

Jonathan Boling avea nevoie şi de alte lucruri, nu doar de un uscător de păr. Dar nu de cine ştie ce. Din sesiunea lor de cumpărături se întoarseră cu un uscător de păr, câteva ustensile miniaturale şi o cutie metalică numită adaptor: un dreptunghi de şase centimetri pe cinci, din care ieşea un cablu cu o mufă USB.

Toate aceste obiecte erau acum înşirate pe măsuţa de cafea a lui Dance, în biroul ei de la CBI.

Boling cercetă cu atenţie laptopul făcut pe comandă al lui Tammy Foster.

— Pot să-l dezmembrez? N-am să distrug dovezile sau altceva, nu?

— S-au şters amprentele. Nu le-am găsit decât pe cele ale lui Tammy. Poţi să faci ce vrei. Ea nu este pe lista suspecţilor. În plus, m-a minţit, deci nu are dreptul să se plângă.

— Roz, spuse el din nou, de parcă asta ar fi fost o blasfemie.

Întoarse laptopul şi, folosindu-se de o şurubelniţă mică în formă de stea, îi scoase rapid capacul din spate. Apoi elimină un dreptunghi mic, din plastic şi metal.

— Hard drive-ul, spuse el. La anul, modelul acesta va fi considerat uriaş. Vom introduce memoria direct în placa de bază. Nu vom mai avea hard drive sau alte componente detaşabile.

Era un domeniu care îl pasiona, dar îşi dădu seama că îndepărtarea de la subiect nu era tocmai bine-venită în acele momente. Boling nu mai adăugă nimic şi începu să analizeze cu atenţie hardul. Nu părea să poarte lentile de contact; Dance, care purta ochelari încă din copilărie, simţi un uşor atac de invidie din pricina asta.

Profesorul scutură uşor hardul, în apropierea urechii.

— Bine, spuse el.

Îl puse apoi pe masă.

— Bine?!

El zâmbi larg, desfăcu uscătorul de păr, îl băgă în priză şi trecu un jet de aer cald peste disc.

— N-ar trebui să dureze prea mult. Nu cred că e ud, dar n-aş vrea să risc. Electricitatea şi apa nu fac de obicei casă bună.

Cu mâna liberă, ridică ceaşca de cafea, rămas pe gânduri.

— Noi, profesorii, suntem foarte invidioşi pe cei din sectorul privat, asta însemnând pe „cei bogaţi”.

Arătă spre cafea.

— Starbucks, spre exemplu, adăugă el. Cafeaua e o idee bună de franciză. Eu tot o caut pe următoarea care va avea succes – însă singurele care mi-au venit în cap au fost „Casa murăturilor" şi „Lumea pastramei". Şi băuturile merg bine, dar cele bune s-au dat toate.

— Poate ar fi mai nimerit un bar în care să se servească lapte, spuse Dance. Ai putea să-i spui *Elsie's.*

El se lumină la faţă.

— Sau *Slugerul.*

— Ce urât sună! spuse ea şi râseră amândoi.

Când termină de uscat discul, îl introduse în adaptor. Apoi inseră mufa USB în laptopul său, de un gri sobru, probabil culoarea ideală pentru computere în opinia sa.

— Sunt curioasă ce faci.

Ea îi urmărea degetele alunecând pe taste. Observă că multe dintre litere erau tocite, dar nu avea nevoie să le vadă ca să poată scrie.

— Apa ar fi putut scurtcircuita computerul, dar discul de memorie ar trebui să fie în regulă. O să îl convertesc într-un format care poate fi citit.

După câteva minute, se uită la ea şi îi zâmbi.

— Nu, e în perfectă stare, spuse el.

Dance îşi trase scaunul mai aproape de al lui.

Se uită la monitor şi văzu că Windows Explorer citea hardul lui Tammy ca fiind Local Disk (G).

— Vor fi accesibile toate informaţiile: e-mailurile, site-urile pe care a navigat, locurile preferate, registrul de mesaje. Chiar şi fişierele şterse. Nu e blocat sau protejat de vreo parolă, ceea ce denotă faptul că părinţii ei nu sunt foarte implicaţi în viaţa ei. Copiii ai căror părinţi îi urmăresc îndeaproape învaţă să folosească tot felul de trucuri pentru a-şi proteja intimitatea. Lucru pe care, că veni vorba, mă pricep să îl descifrez.

Scoase discul din computer şi i-l înmână, alături de cablu.

— Am terminat. Introdu-l în computer şi citeşte cât doreşti. Ridică din umeri şi adăugă: Cam asta-i sarcina mea în cadrul poliţiei – scurtă, dar plăcută.

Împreună cu o bună prietenă, Kathryn Dance crease un website dedicat muzicii underground şi folk. Deşi site-ul era destul de sofisticat din punct de vedere tehnic, Dance nu ştia mare lucru despre hardware sau software; soţul prietenei ei era cel care avea grijă de treburile astea.

— Dacă nu eşti prea ocupat, poate mai rămâi puţin să mă ajuţi să-l descifrez.

Boling ezită.

— Dacă ai alte planuri…

— De cât timp ai avea nevoie? Vineri trebuie să fiu în Napa, la o reuniune de familie sau așa ceva…

Dance spuse:

— Ah, nu durează atât de mult! Câteva ore. Cel mult o zi.

Fața lui se lumină din nou.

— Sună grozav. Puzzle-urile sunt pasiunea mea. Cam ce ar trebui să caut?

— Orice indicii care ar putea conduce la aflarea identității atacatorului lui Tammy.

— Ah, ca în *Codul lui Da Vinci.*

— Să sperăm că nu va fi foarte greu și că nu vom fi și noi excomunicați dacă aflăm cine știe ce… Mă interesează orice mesaje care au o conotație amenințătoare. Dispute, certuri, comentarii despre hărțuitori. Mesajele instant le găsim tot aici?

— Câteva fragmente. Probabil că vom putea reconstitui o mare parte din ele.

Boling introduse din nou discul în computerul său și se aplecă înainte.

— După care vom căuta prin rețelele de socializare. Orice ar putea avea de-a face cu troițele de pe marginea drumului sau cu cruci.

— Troițe?!

Ea îi explică:

— Credem că atacatorul a lăsat o cruce pe marginea drumului pentru a anunța atacul.

— Are probleme serioase.

Degetele profesorului alunecară pe taste. În timp ce scria, o întrebă:

— De ce crezi că vei găsi răspunsul în computer?

Dance îi povesti despre interogarea lui Tammy Foster.

— Și ai aflat toate astea doar din mișcările corpului?

— Exact.

Ea îi explică maniera în care obișnuiesc să comunice oamenii – în primul rând, prin conținutul verbal, respectiv prin *ce* spunem.

— Adică sensul cuvintelor. Numai că acest conținut nu este doar cel pe care te poți baza cel mai puțin, ci și cel care se poate falsifica cel mai ușor. E doar o mică parte din maniera în care transmitem un mesaj. Următoarele două maniere sunt mult mai importante – de pildă, *cum* spunem cuvintele. Aici intervine tonul vocii, cât de repede vorbim, dacă facem pauză în vorbire și dacă spunem „ăăă” frecvent. Apoi, a treia, maniera chinestezică – urmărește interpretarea mișcărilor corpului. Gesturile, privirile, respirația, poziția corpului, manierele. Ultimele două sunt cele vizate de interogatori, întrucât sunt mult mai relevante decât conținutul verbal.

El zâmbea. Dance ridică o sprânceană, iar Boling îi explică:

— Pari la fel de pasionată de munca ta ca…

— Ca şi tine, în ceea ce priveşte memoria discului.

El încuviinţă.

— Da, sunt nişte lucruri fascinante. Chiar şi cele roz.

Boling continuă să scrie şi să analizeze în detaliu măruntaiele computerului lui Tammy. Spuse încet:

— Prostii tipice adolescenţilor. Băieţi, machiaj, petreceri, câte ceva despre şcoală, filme, muzică… nicio ameninţare.

Parcurse repede mai multe pagini.

— Până acum, n-am găsit nimic în e-mailurile din ultimele două săptămâni. Pot căuta şi în cele mai vechi dacă e nevoie. Văd că Tammy are conturi pe toate reţelele de socializare: Facebook, MySpace, OurWorld, Second Life.

Deşi Boling era off-line, putea urmări paginile pe care Tammy le accesase în ultima perioadă.

— Stai, stai… bun…

Se aplecase înainte, încordat.

— Ce este?

— Aproape că a murit înecată?

— Da.

— Acum câteva săptămâni, ea a deschis o discuţie pe OurWorld, împreună cu câteva prietene, despre lucrurile care le provoacă spaimă. Cea mai mare frică a lui Tammy era cea de înec.

Dance scrâşni din dinţi.

— Poate că a ales această manieră de a o ucide special pentru ea.

Pe un ton uimitor de vehement, Boling spuse:

— Postăm mult prea multe informaţii personale pe internet. Mult prea multe. Cunoşti termenul „escribiţionist”?

— Nu.

— Se referă la a scrie bloguri despre propria persoană.

Zâmbi acru.

— E destul de clar, nu? Apoi ai cuvântul „excrocherie”.

— Nici pe ăsta nu-l ştiu…

— Vine de la un verb. Cum ar fi în expresia „a fost o excrocherie”. E atunci când eşti concediat pentru ceva ce ai scris pe blog, fie că e vorba despre ceva personal, fie ceva despre şeful tău. O femeie din Utah a implementat termenul. A postat câte ceva despre angajatorul ei şi a fost dată afară. „Excrocherie” vine de fapt de la scrierea greşită a termenului „escrocherie”. Apropo, mai există şi termenul „pre-excrocherie”.

— Asta ce mai înseamnă?

— Te prezinți la interviu pentru o slujbă și angajatorul te întreabă: „Ai scris vreodată ceva despre șeful tău pe vreun blog?" Bineînțeles, ei știu deja răspunsul. Vor să vadă dacă tu ești sincer. Iar dacă ai postat ceva de rău? Ai pierdut orice șansă de a obține slujba respectivă încă dinainte de a te spăla pe dinți de dimineață.

Prea multe informații. Mult prea multe…

Boling continuă să scrie, cu o viteză impresionantă. Într-un final, spuse:

— Aha, cred că am găsit ceva…

— Ce?

— Tammy a postat acum câteva zile un comentariu pe un blog. Pseudonimul ei este TamF1399.

Boling întoarse computerul spre Dance.

Răspuns pentru Chilton, postat de TamF1399:

[Șoferul] e superciudat, adică periculos. Prima dată după antrenamentul de majorete stătea prin fața vestiarului, de parcă ar fi vrut să se uite înăuntru și să facă poze cu telefonul. Mă duc la el și îi spun ceva de genu' „ce cauți aici" și el se uită la mine de parcă ar fi vrut să mă omoare. E un ciudat. Știu o fată care e la [șters] cu noi și mi-a spus că [șoferul] a pipăit-o pe sâni, doar că îi e frică să spună cuiva pentru că ar putea să vină după ea sau să înceapă să tragă în oameni, ca în incidentul de la Virginia Tech.

Boling adăugă:

— E interesant că secțiunea în care a postat se numește *Cruci pe marginea drumului.*

Pulsul lui Dance se acceleră instantaneu.

— Și cine e șoferul?

— Nu știu. Numele lui e șters din toate postările.

— Deci e un blog?

— Da.

Boling râse ușor și continuă:

— Ciuperci.

— Poftim?

— Blogurile sunt ca niște ciuperci pe internet. Răsar te miri de unde. Acum câțiva ani, toată lumea din Silicon Valley se întreba care va fi noua mare modă în materie de IT. Și se pare că nu a fost vreo inovație în domeniul hardware sau software, ci un conținut on-line: jocuri, site-uri de socializare

și… bloguri. Nu poți scrie despre computere fără să le studiezi. Cel în care a postat Tammy se numește *The Chilton Report.*

Dance ridică din umeri și spuse:

— N-am mai auzit de acest blog.

— Eu da. E un blog local, însă e renumit prin cercurile de specialitate. E precum blogul lui Matt Drudge, doar că e dus la extrem. Jim Chilton e o mare figură.

Continuă să citească, apoi spuse:

— Să intram pe site să vedem despre ce e vorba.

Dance își scoase și ea laptopul din birou.

— Care e URL-ul? întrebă ea.

Boling i-l oferi: *http://www.thechiltonreport.com.*

Profesorul își trase scaunul mai aproape, ca să citească împreună prima pagină.

THE CHILTON REPORT™
VOCEA MORALĂ A AMERICIU. O COLECȚIE DE GÂNDURI
DESPRE FELURILE ÎN CARE CALCĂ STRÂMB ȚARA… ȘI
FELURILE ÎN CARE CALCĂ DREPT.

Dance chicoti, apoi spuse meditativ:

— Felurile în care calcă *drept.* Isteț. Autorul e conservator, înțeleg.

Boling clătină din cap.

— Din câte știu eu, e mai mult de tip „cut-and-paste”.

Ea ridică din sprânceană.

— Adică își alege cu atenție cauzele. E mai mult de dreapta decât de stânga, dar se ia în piept cu oricine nu se ridică la nivelul standardelor lui de moralitate, gândire sau inteligență. E una dintre calitățile blogului său, desigur: să bage zâzanie. Controversa vinde bine.

Dedesubt era un mesaj de întâmpinare pentru cititori:

Dragă cititorule,

Fie că ai ajuns aici pentru că te-ai abonat, fie că ești un fan sau pur și simplu căutai ceva pe net și ai dat peste The Report*, bine ai venit!*

Oricare ar fi viziunea ta politică sau socială, sper că vei găsi în aceste rânduri cel puțin ceva care te va intriga, te va face să te îndoiești sau te va face să îți dorești să afli mai multe. Pentru că asta înseamnă jurnalism.

— James Chilton

Dedesubt era menționată *Declarația de intenție.*

DECLARAȚIA DE INTENȚIE

Nu putem trage concluzii pripite. Mediul afacerilor, guvernul, politicienii corupți și indivizii pervertiți vor fi oneşti în intențiile lor? Bineînțeles că nu. E de datoria noastră în The Report *să scoatem la lumină întunericul înşelătoriilor și al lăcomiei și să vă oferim datele reale de care aveți nevoie pentru a lua deciziile corecte referitoare la problemele curente.*

Dance găsi și o biografie a lui Chilton, apoi o secțiune despre știri personale. Aruncă un ochi peste postări.

PE FRONTUL DE ACASĂ

BRAVO, BĂIEȚI!

Mă bucur să vă anunț că, după meciul de azi, echipa Older Boys a terminat cu scorul de 4-0! Hai, Jayhawks! Părinți, ascultați-mă! Copiii voștri ar trebui să renunțe la baseball și la fotbal american în favoarea fotbalului european, care e cel mai sigur sport din lume. (Vezi The Chilton Report *din 12 aprilie pentru comentariile despre accidentările în rândul copiilor.) Și, apropo, aveți grijă să îi spuneți „fotbal european", ca să nu îl încurcați cu cel american, cum fac străinii. Sunteți americani, deci comportați-vă ca atare!*

UN PATRIOT

Ieri, Tânărul a impresionat peste măsură publicul prezent la recitalul susținut după ore, interpretând America the Beautiful*. De unul singur! Tatăl nu-și mai încăpea în piele de mândrie.*

ARE CINEVA VREO SUGESTIE?

Eu și Pat ne apropiem de aniversarea a nouăsprezece ani de căsnicie. Am nevoie de idei de cadouri! (Dintr-un interes personal, am decis să nu îi îmbunătățesc computerul cu fibră optică de mare viteză!) Doamnelor, trimiteți-mi idei! Și da, puteți să menționați și Tiffany's.

CUCERIM LUMEA

Sunt fericit să vă anunț că The Report *a primit bile albe din întreaga lume. A fost ales printre primele bloguri dintr-un nou sistem* RSS feed *(noi o să-i spunem Really Simple Syndication), care va face legătura cu mii de alte*

bloguri, website-uri şi pagini de ştiri din întreaga lume. Felicitări, vouă, cititorilor, care aţi făcut din The Report *un blog atât de popular!*

BUN VENIT ACASĂ!

Am auzit câteva veşti care mi-au adus zâmbetul pe buze. Cei care au citit The Report *poate îşi amintesc de comentariile entuziaste apărute de-a lungul anilor despre prietenul umilului reporter aici de faţă, Donald Hawken. Am fost cândva prizonieri ai acestei lumi computerizate, cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu vreau să mă mai gândesc la asta. Donald a evadat din Peninsulă spre tărâmul de vis din San Diego, dar mă bucur să vă anunţ că i-a venit mintea la cap şi se întoarce acasă, alături de soţia sa, Lily, şi de cei doi copii minunaţi. Bun venit acasă, Donald!*

EROI

Jos pălăria pentru pompierii curajoşi din Districtul Monterey! Pat şi cu mine ne aflam în centru, pe Alvarado, marţea trecută, când am auzit un strigăt de ajutor, iar dintr-un şantier în construcţii ieşea fum. Flăcările blocau ieşirea şi doi muncitori erau captivi la etajele superioare. În câteva minute, douăzeci şi patru de pompieri, femei şi bărbaţi, ajunseseră la faţa locului, iar maşina de pompieri întinsese scara până la acoperiş. Oamenii au fost smulşi din ghearele morţii şi flăcările au fost stinse. Niciun rănit, pagube minime…

Pentru mulţi dintre noi, curajul se rezumă la discuţii politice aprinse, scufundări în staţiunile de lux şi plimbări cu bicicleta pe munte.

Cât de des se întâmplă să fim chemaţi pentru a da dovadă de curaj, aşa cum fac pompierii de la Departamentul de Urgenţă al Districtului Monterey absolut în fiecare zi, fără a ezita nicio clipă şi fără a se plânge?

Bravo vouă!

Alături de postare se afla o fotografie artistică a unei maşini de pompieri din centrul oraşului Monterey.

— Tipic blogurilor, spuse Boling. Informaţii personale, bârfe. Asta le place oamenilor să citească.

Dance accesă un link numit *Monterey* şi intră automat pe o pagină numită *Căminul nostru: Peninsula Monterey, istorie şi frumuseţe*, cu fotografii artistice ale plajelor şi ale bărcilor de lângă Cannery Row şi Fishermans Warf. Erau acolo şi câteva linkuri către obiective turistice.

Boling spuse:

— Asta-i numai umplutură. Să vedem conţinutul blogului. Acolo putem găsi indiciile. Se încruntă, apoi adăugă: Le spuneţi „indicii”? Sau „probe”?

— Poţi să le spui şi „broccoli” dacă ne ajută să găsim vinovatul.

— Atunci să vedem ce ne spun legumele.

Îi trimise imediat un alt URL: *http://www.thechiltonreport.com/html/june26.html*

Acesta era practic fundamentul blogului: minieseurile lui Chilton.

Boling explică:

— Chilton e AO, autorul original. În caz că te întrebi, termenul vine de la GO, „gangsterul original", numele dat liderilor bandelor de infractori, precum Bloods sau Crips. Mă rog, el îşi încarcă pe blog eseurile şi apoi le permite oamenilor să comenteze pe marginea lor. Ei sunt sau nu de acord cu el. Uneori ajung şi la certuri aprinse.

Dance observă că postările iniţiale, cele ale lui Chilton, rămâneau mereu la începutul paginii, iar dedesubt se aflau comentariile celor care citeau. Majoritatea acestora îi răspundeau însuşi autorului, însă uneori comentatorii discutau şi între ei.

— Fiecare articol şi comentariile aferente sunt numite *thread,* explică Boling. Uneori, acestea sunt accesate luni de zile sau chiar ani.

Dance începu să citească pe sărite. Sub titlul *HipoCHRISTcy*[5]*,* Chilton îl trăgea la răspundere chiar pe bărbatul pe care Dance îl văzuse la spital, reverendul Fisk, împreună cu mişcarea sa *Life First.* Se pare că Fisk declarase la un moment dat că medicii care executau avorturi ar trebui ucişi. Chilton scrisese că, deşi nu era deloc un susţinător al avortului, îl condamna totuşi pe Fisk pentru declaraţiile sale. Doi dintre apărătorii lui Fisk, CrimsoninChrist[6] şi LukeB1734, îl atacaseră cu îndârjire pe Chilton. CrimsoninChrist spusese că şi autorul blogului ar trebui răstignit. Gândindu-se la culoarea menţionată în pseudonim, Dance se întrebă dacă nu cumva era vorba de bodyguardul uriaş şi roşcat al reverendului, pe care îl văzuse mai devreme la protestul de la spital.

Threadul *Puterea poporului* era o critică la adresa reprezentantului statului California, Brandon Klevinger, care era şi director al Comitetului de Planificare a Sistemului Nuclear. Chilton aflase că Brandon Klevinger ieşise la o partidă de golf cu un dezvoltator, care îi propusese construirea unei noi centrale în apropiere de Mendocino, în condiţiile în care ar fi fost mult mai ieftin şi mai eficient să o ridice lângă Sacramento.

În *Desalinizare… şi dezastru*, Chilton era revoltat în legătură cu planul de a se construi o staţie de desalinizare lângă Râul Carmel. Comentariul includea un atac personal la adresa omului din spatele proiectului, Arnold Brubaker,

---

[5] joc de cuvinte, hypocrisy - ipocrizie (în lb. engleză) (n.tr.)

[6] crimson - cărămiziu, roşiatic (în lb. engleză în text) (n.tr.)

descris de Chilton drept un interlop din Scottsdale, Arizona, cu un trecut dubios şi cu posibile legături cu mafia.

Două dintre postări conţineau părerile cetăţenilor, pro şi contra desalinizării.

Răspuns pentru Chilton, postat de Lyndon Strickland:

Trebuie să recunosc că mi-ai deschis ochii. Habar n-aveam că se ocupă cineva cu aşa ceva. M-am uitat peste propunerea de proiect de la primărie şi trebuie să recunosc că, deşi sunt un avocat familiarizat cu legislaţia mediului, acesta este unul dintre cele mai derutante documente pe care le-am citit vreodată. Cred că e nevoie de mult mai multă transparenţă pentru a discuta o astfel de problemă.

Răspuns pentru Chilton, postat de Howard Skelton:

Ştiai că America va rămâne fără apă dulce începând cu anul 2023? Şi că 97% din apa de pe Terra e sărată? Numai un idiot n-ar profita de asta. Avem nevoie de desalinizare dacă vrem să rămânem cea mai productivă şi eficientă ţară din lume.

În threadul *Cărarea galbenă*, Chilton vorbea despre un proiect al Departamentului de Transport Caltrans. O nouă autostradă se construia pornind de la Autostrada 1, din Salinas şi până în Holister, prin zona rurală. Chilton punea sub semnul întrebării viteza cu care se aprobase proiectul, dar şi ruta cu multe meandre, care ar fi fost în beneficiul anumitor fermieri şi în detrimentul altora. El sugera existenţa mitei.

Conservatorul din Chilton ieşea la iveală în threadul *Refuză,* în care condamna propunerea de introducere a unui număr sporit de cursuri de educaţie sexuală în şcolile generale. (Chilton promova abstinenţa.) Un mesaj similar se regăsea şi în *Prins cu mâţa-n sac… sau NU,* care relata isprava unui judecător federal căsătorit, ce fusese văzut părăsind un motel alături de o recepţioneră tânără, având pe jumătate vârsta lui. Chilton era revoltat să afle că judecătorul nu primise decât o mustrare din partea comitetului de etică. El era de părere că omul trebuia concediat şi înlăturat din barou.

Kathryn Dance găsi apoi threadul cel mai important, deasupra căruia se afla o fotografie tristă cu două cruci, cu flori şi cu un animal de pluş.

CRUCI PE MARGINEA DRUMULUI

Postat de Chilton

Am trecut de curând pe lângă un loc de pe Autostrada 1 în care se aflau două cruci şi câteva buchete de flori viu colorate. Acestea marchează locul unui teribil accident, petrecut pe 9 iunie, în care două tinere au murit imediat după balul lor de absolvire. Vieţi sfârşite… iar vieţile celor apropiaţi şi ale prietenilor lor schimbate pentru totdeauna.

Mi-am dat seama că nu am auzit mare lucru despre ancheta poliţiei. Am dat câteva telefoane şi am aflat că nimeni nu a fost arestat. Nici măcar nu s-au trimis citaţii.

Mi s-a părut ciudat. Dacă nu s-a dat nicio amendă, înseamnă că şoferul, un elev de liceu – nu avem voie să-i divulgăm numele –,nu a fost vinovat. Dar care a fost totuşi cauza accidentului? Refăcând traseul, am observat că vântul bătea cu putere şi drumul era plin de nisip, dar nu existau parapeţi de protecţie în locul în care maşina a părăsit carosabilul. Semnul de avertizare era uzat şi nu s-ar fi văzut clar pe întuneric (accidentul a avut loc la miezul nopţii). Nu există canale de scurgere; am văzut bălţi de apă pe marginea drumului, dar şi pe autostradă.

De ce nu a făcut poliţia o reconstituire a accidentului (din câte am auzit, au angajaţi care se ocupă cu astfel de lucruri)? De ce nu au trimis cei de la Departamentul de Transporturi o echipă care să evalueze suprafaţa de drum, nivelarea şi marcajele? Nu am găsit dovada acestor investigaţii.

Poate că drumul e cât se poate de sigur.

Dar e corect pentru noi, cei ai căror copii circulă adesea cu maşina pe acea porţiune de autostradă, e corect ca autorităţile să treacă peste acest eveniment cu atâta uşurinţă? Se pare că grija lor s-a perimat mai repede decât florile ce strigă suferinţa de sub crucile de pe marginea drumului.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Ronald Kestler:

Dacă analizezi situaţia bugetului Districtului Monterey şi al statului, în general, vei afla că o mare parte din contribuţiile noastre sunt direcţionate către semnele de avertizare de pe marginea autostrăzilor cu risc ridicat. Fiul meu a murit într-un accident de pe Autostrada 1, din cauză că semnul care indica o curbă era acoperit de noroi. N-ar fi fost mare lucru pentru angajaţii de la drumuri să îl găsească şi să-l cureţe, dar au făcut-o? Nu. Neglijenţa lor e de neiertat. Mulţumesc, domnule Chilton, că atrageţi atenţia asupra acestei probleme.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de A Concerned Citizen:

Lucrătorii de la autostrăzi câştigă o grămadă de bani şi nu fac decât să stea în (şters) toată ziua, i-aţi văzut, toată lumea i-a văzut cum stau pe

marginea drumului şi nu fac nimic, când ar trebui de fapt să repare autostrăzi periculoase şi să ne asigure protecţia. Un alt exemplu de bani ai contribuabililor care NU sunt cheltuiţi în folosul acestora.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Robert Garfield, Departamentul de Transporturi California:

Vreau să vă asigur, pe dumneavoastră şi pe cititorii dumneavoastră, că siguranţa cetăţenilor constituie prioritatea noastră. Facem tot ce ne stă în putinţă pentru a menţine drumurile în stare bună. Porţiunea de autostradă pe care a avut loc accidentul la care vă referiţi a fost, la fel ca toate autostrăzile de stat, inspectată periodic. Nu s-au raportat nereguli. Îi rugăm pe toţi participanţii la drum să reţină că siguranţa autostrăzilor din California cade în responsabilitatea tuturor.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Tom Concord:

Comentariul tău E CEL MAI TARE, Chilton! Poliţia va scăpa basma curată dacă îi permitem! Eu am fost tras pe dreapta pe Autostrada 68 din cauză că sunt afro-american. Poliţiştii m-au pus să stau întins pe asfalt timp de o jumătate de oră şi apoi mi-au permis să plec fără să-mi spună care a fost motivul intervenţiei lor, în afara faptului că aveam un far ars. Guvernul ar trebui să ne protejeze vieţile, nu să îşi bată joc de cetăţeni. Mulţumesc.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Ariel:

Vineri, eu şi prietena mea am fost să vedem locul în care s-a întâmplat accidentul şi am plâns la vederea crucilor şi a florilor. Am stat acolo şi ne-am uitat de-a lungul autostrăzii şi nu era niciun poliţist, deci niciunul! Şi doar ce se întâmplase! Unde era poliţia? Poate că nu erau semne de avertizare şi carosabilul era alunecos, dar mie nu mi se părea foarte periculos, deşi era plin de nisip, într-adevăr.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de SimStud:

Eu parcurg adesea acea porţiune de autostradă şi nu e cel mai periculos loc din lume, aşa că mă întreb dacă poliţia chiar l-a verificat pe cel din spatele volanului. Îl cunosc pe şofer de la şcoală şi nu e chiar cel mai bun şofer din lume.

*

Răspuns pentru SimStud, postat de Footballrulz:

Frate, nu e CEL MAI BUN şofer din lume???? Îmi pare rău să te anuntz, dar şoferul e un ciudat şi un fraier, nu E ÎN STARE să conducă. Nici nu cred că are permis. Poliţia de ce n-a aflat ASTA? Erau prea ocupaţi cu gogoşile şi cu cafeaua! LOL.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de MitchT:

Chilton, tu mereu te iei de guvern şi asta e foarte tare, dar în cazul ăsta nu e vorba de drum. E bun. A spus-o şi tipul de la Transporturi. Am trecut pe acolo de o sută de ori şi, dacă ai ratat curba aia, e pentru că erai ori beat, ori drogat. Dacă poliţia a dat-o în bară e pentru că nu a acordat suficientă atenţie şoferului. E un I4ch3 şi e şi periculos.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Amydancer44:

E neobişnuit că părinţii mei citesc The Report, dar eu de obicei nu o fac, deci e ciudat că mă aflu aici. Dar am auzit la şcoală că ai postat ceva despre accident, aşa că am intrat. Am citit tot şi cred că aveţi dreptate 100% tu şi toţi cei care au postat înainte. Toţi trebuie să beneficieze de prezumţia de nevinovăţie, dar tot nu înţeleg de ce a renunţat poliţia la anchetă.

Cineva care îl cunoaşte pe (şofer) îmi spunea că nu dormise deloc în noaptea dinaintea petrecerii, adică nu dormise timp de 24 de ore, fiindcă se jucase pe computer. Părerea mea e că a adormit la volan. Şi încă ceva: ăştia au impresia că sunt mari (şters) dacă se joacă jocuri cu maşini pe computer, dar nu e deloc acelaşi lucru.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Arthur Standish:

Fondurile de stat pentru întreţinerea drumurilor au scăzut dramatic de-a lungul anilor, dar bugetul operaţiunilor militare ale S.U.A. şi ajutoarele externe s-au mărit de patru ori. Poate că ar trebui să ne preocupe mai mult vieţile cetăţenilor noştri decât cele ale străinilor.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de TamF1399:

[Şoferul] e superciudat, adică periculos. Prima dată după antrenamentul de majorete stătea prin faţa vestiarului, de parcă ar fi vrut să se uite înăuntru şi să facă poze cu telefonul. Mă duc la el şi îi spun ceva de genu' „ce cauţi aici" şi el se uită la mine de parcă ar fi vrut să mă omoare. E un ciudat. Ştiu o fată care e la [şters] cu noi şi mi-a spus că [şoferul] a pipăit-o pe sâni, doar că îi e frică să spună cuiva pentru că ar putea să vină după ea sau să înceapă să tragă în oameni, ca în incidentul de la Virginia Tech.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de BoardtoDeath:

Am auzit că cineva care îl cunoaşte pe tipul ăsta a fost la petrecere în seara aia şi l-a văzut pe (şofer) înainte să se suie în maşină şi mergea pe şapte cărări. Şi de asta au făcut accident. POLIŢIA a pierdut rezultatele alcooltestului şi le-a fost ruşine, aşa că i-au dat drumul. Vorbesc SERIOS.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de SarafromCarmel:

Nu cred că e corect să se vorbească aşa în threadul ăsta. Nu ştim care e adevărul. Accidentul a fost o tragedie şi poliţia nu a acuzat pe nimeni, aşa că trebuie să acceptăm asta. Gândiţi-vă prin ce trece (şoferul). A fost cu mine în clasă la ora de chimie şi nu a deranjat niciodată pe nimeni. Era foarte deştept şi şi-a ajutat foarte mult colegii din echipă. Pun pariu că îi pare extrem de rău pentru cele întâmplate. Va avea conştiinţa încărcată toată viaţa. Mie îmi pare rău pentru el.

*

Răspuns pentru SarafromCarmel, postat de Anonymous:

Sara eşti o (şters) proastă. Dacă el era cel de la volan, înseamnă că A FĂCUT ceva şi le-a ucis pe fetele alea. Cum poţi să spui că nu e aşa? Doamne, oamenii ca tine îi permit lui Hitler să omoare evrei şi lui Bush să invadeze Irakul. De ce nu-l suni pe (şofer) să faceţi o plimbare frumoasă? O să vin să pun o cruce pe mormântul tău de (şters), (şters) proastă.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Legend666:

Fratele (şoferului) e handicapat şi n-ar da bine pentru poliţie să îl aresteze pe (şofer) din cauza cenzurii, ceea ce mi se pare o prostie. Ar trebui să verifice şi poşetele fetelor, adică ale fetelor implicate în accident, pentru că am auzit că le-a curăţat de bani înainte să vină ambulanţa. Familia lui e atât de săracă, încât nu îşi permit nici măcar o maşină de spălat. L-am văzut pe el, pe mama lui şi pe fratele lui (şters) la spălătoria de pe Billings, merg acolo tot timpul. Cine merge la spălătorie? Fr4i3rii, ăia merg.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de SexyGurl362:

Prietena mea cea mai bună e clasa a noua la (şters), e colegă cu (şoferul) şi a vorbit cu cineva care a fost la petrecerea unde se duseseră fetele care au murit. (Şoferul) stătea într-un colţ cu gluga trasă pe cap şi se uita la toată lumea şi vorbea singur şi l-a găsit cineva în bucătărie că se uita la cuţite. La care toată lumea s-a întrebat: ce naiba caută ăsta aici? De ce a venit?

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Jake42:

EȘTI cel mai TARE, Chilton! Da (șoferul), e complet (șters). Ce fraier, viața lui e RATATĂ! Întotdeauna se preface că-i e rău la orele de sport, ca să nu facă mișcare. Merge la sală doar ca să stea pe lângă vestiare și să se uite la (șters) tuturor. E cel mai gay, toată lumea mi-a zis.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de CurlyJen:

Vorbeam cu prietenele mele și, săptămâna trecută, cineva l-a văzut pe (șofer) pe Lighthouse, cum făcea drifturi cu mașina pe care o șterpelise de la bunica lui fără permisiunea ei. Voia să o convingă pe (șters) să-i arate chiloții (de parcă i-ar păsa ei, LOL!!!). Și când ea l-a ignorat, el a început să se masturbeze chiar în fața ei, chiar acolo pe Lighthouse, în timp ce conducea. Sigur făcea același lucru și în seara în care a avut loc accidentul.

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Anonymous:

Și eu sunt la (șters), sunt în ultimul an și îl cunosc și toată lumea știe de el. Părerea mea: e un tip de treabă. Se joacă mult pe computer, și ce dacă? Și eu joc mult fotbal, dar asta nu înseamnă că sunt un criminal, nu?

*

Răspuns pentru Anonymous, postat de BillVan:

Băi (șters), care ești tu! Dacă știi atât de multe, cine ești, deșteptule? Nici măcar n-ai sânge în tine ca să postezi cu numele tău! Ți-e frică să nu vină (șters) să te (șters)?

*

Răspuns pentru Chilton, postat de BellaKelley:

Câtă dreptate ai!!! Eu și prietenele mele eram la petrecere pe 9, unde s-a întâmplat, și (șoferul) se tot dădea la (șters) și ele i-au zis: „Pleacă naibii!" Dar el nu, le-a urmărit când au ieșit. E vina noastră că n-am făcut nimic, toți cei care eram acolo. Cu toții știam că șoferul e un ciudat și un pervers și trebuia să sunăm la poliție sau la cineva când fetele au plecat. Aveam o presimțire, ca în serialul Mesaje de dincolo*. Și uite ce s-a întâmplat.*

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Anonymous:

Oricine poate intra în Columbine sau în Virginia Tech cu o armă și aceia sunt numiți criminali, dar când (șoferul) omoară pe cineva cu mașina, nimeni nu face nimic. S-a dus naibii totul!

*

Răspuns pentru Chilton, postat de WizardOne[7]:

Cred că ar trebui să ne calmăm. Unul dintre cei care au postat l-a acuzat pe (şofer) că nu îi place sportul şi că se joacă pe computer. Şi care-i şmenu'? Milioane de oameni nu fac sport şi se joacă pe computer. Nu îl cunosc pe (şofer) prea bine, dar suntem în aceeaşi clasă la (şters). Nu e un tip naşpa. Toţi îl acuză, dar îl CUNOAŞTE cineva cu adevărat? Oricum ar fi, nu a făcut rău nimănui intenţionat şi ştim cu toţii cine sunt cei care fac asta. Părerea mea e că regretă ce s-a întâmplat. Poliţia nu l-a arestat pentru că, normal, nu a făcut nimic ilegal.

*

Răspuns pentru WizardOne, postat de Halfpipe22:

Încă un obsedat de jocuri pe calculator. Ia uitaţi-vă ce nume are. LOOZR!!! Vrăjitorul (şters)!

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Archenemy:

(Şoferul) e un ciudat. În vestiarul de la şcoală are poze cu ăia de la Columbine şi de la Virginia Tech şi cu cadavrele din lagărele de concentrare. Umblă numai cu hanoracul ăla ieftin şi vrea să pară şmecher, dar nu e decât un fraier distrus, asta e.

(şofer), dacă citeşti asta, fr4t3, ţine minte că noi nu ne jucăm cu vrăjitori şi cu zâne: ĂLA EŞTI. De ce nu faci un bine omenirii şi-ţi zbori (şters) de creieri pe pereţi? Moartea ta = FOARTE TARE!

[7] wizard - vrăjitor (în lb. engleză în text) (n.tr.)

Capitolul 9

Kathryn Dance se rezemă de spătar, clătinând din cap.

— Prea îşi fac de cap hormonii, îi spuse ea lui Jon Boling.

O tulburase aciditatea comentariilor, mai ales că majoritatea fuseseră scrise de tineri.

Boling dădu textele înapoi până la primul comentariu.

— Uite ce s-a întâmplat. Chilton face o simplă observaţie vizavi de accidentul fatal. Nu face decât să se întrebe dacă drumul era sau nu bine întreţinut. Dar uite cum se dezvoltă răspunsurile. Pornesc de la discuţia pe care a început-o Chilton, despre siguranţa autostrăzilor, ajung la finanţele guvernului şi apoi la puştiul care conducea maşina, deşi se pare că el nu a greşit cu nimic. Autorii comentariilor devin din ce în ce mai agitaţi pe măsură ce îl atacă, iar blogul se transformă într-un scandal chiar între comentatori.

— Ca în „telefonul fără fir". Când se transmite mesajul, ajunge să fie distorsionat… „Am auzit că…" „Cineva cunoaşte pe cineva care…" „Mi-a spus un prieten că…"

Ea îşi aruncă din nou privirea peste pagini.

— Am observat că Chilton nu le răspunde. Uite comentariul despre reverendul Fisk şi mişcarea *Life First.*

Răspuns pentru Chilton, postat de CrimsoninChrist:

Eşti un păcătos care nu poate înţelege bunătatea din sufletul reverendului R. Samuel Fisk. Şi-a dedicat viaţa lui Hristos şi lucrării Lui, iar tu nu faci altceva decât să instigi masele pentru propria-ţi satisfacţie şi profit. Interpretarea pe care tu o dai concepţiilor reverendului e jalnică şi calomnioasă. Chiar tu ar trebui să fii bătut în cuie pe cruce.

Boling îi răspunse lui Dance:

— Nu, autorii serioşi de bloguri nu răspund provocărilor. Chilton va da un răspuns adecvat, dar certurile violente, atacurile asupra comentatorilor, acestea scapă de sub control şi devin personale. Comentariile au ca subiect *atacul* nu esenţa temei. Asta este una dintre problemele blogurilor. Oamenii nu s-ar învrăjbi astfel dacă ar fi faţă în faţă. Anonimitatea blogurilor permit ca disputele să dureze zile întregi, chiar săptămâni.

Dance aruncă un ochi asupra textului.

— Deci băiatul este elev.

Își aminti că ajunsese la această concluzie din discuția cu Tammy Foster.

— Chilton a șters numele școlii, dar trebuie să fie vorba de Robert Louis Stevenson. Unde învață și Tammy.

Boling ciocăni cu degetul în ecran.

— Aici e postarea ei. Ea a fost prima care a spus ceva de băiat. Apoi, toată lumea s-a luat după ea.

Poate că postarea era motivul pentru care Dance observase o urmă de vină în timpul interogatoriului. Dacă băiatul era vinovat de atac, atunci Tammy, așa cum speculaseră Dance și O'Neil, se putea simți parțial vinovată pentru răpire – și-o făcuse cu mâna ei. Și probabil că se simțea vinovată și pentru că atacatorul ar fi putut răni și pe altcineva. Acesta ar fi putut fi motivul pentru care Tammy nu accepta ideea ca atacatorul să fi avut o bicicletă în mașină: asta i-ar fi sugerat lui Dance că suspectul era un tânăr, un elev a cărui identitate Tammy nu voia să o dezvăluie de teamă că încă prezenta o amenințare pentru ea.

— Atâta violență, spuse Dance arătând spre ecran.

— Ai auzit de Băiatul cu Gunoiul?

— Cine?!

— S-a întâmplat acum câțiva ani, în Kyoto, în Japonia. Un adolescent a aruncat un ambalaj de fast-food și o cutie de suc pe jos, într-un parc. Cineva i-a făcut o poză cu telefonul mobil și a trimis-o prietenilor. În secunda imediat următoare, poza a apărut pe bloguri și pe rețelele de socializare din toată țara. Răzbunătorii din lumea virtuală au aflat cine e. I-au aflat numele și adresa și le-au postat pe internet. Băiatul a ajuns pe mii de bloguri. Totul a devenit apoi o vânătoare de vrăjitoare. Au început să-i vină oameni acasă, să-i arunce gunoi în curte. Băiatul mai avea puțin și-și lua viața. O asemenea dezonoare e ceva foarte grav în Japonia.

Tonul vocii și poziția corpului lui Boling trădau furia.

— Criticii spun că nu sunt decât cuvinte și imagini. Dar pot fi și arme. Pot lovi la fel de tare precum pumnii. Și, sincer, cred că lasă urme mai adânci.

— Nu înțeleg o parte din vocabularul din comentarii, spuse Dance.

El râse.

— Ah, în bloguri și în rețelele de socializare, limbajul e axat pe greșeli, abrevieri și cuvinte inventate. De exemplu, „PM" înseamnă „părerea mea".

— Să te mai întreb? „DDSM"?

— Ah, spuse el, e o semnătură politicoasă de rămas-bun. Înseamnă „du-te dracu' și mori". Iar scris cu majuscule e ca și cum autorul ar urla.

— Și ce este „c-i-u-d-4-t"?

— Înseamnă „ciudat” în limbajul internauţilor, leetspeak.[8]

— Leetspeak?

— E un limbaj creat de adolescenţi în ultimii ani. Nu îl găseşti decât pe internet. Numerele şi simbolurile au luat locul literelor. Şi ortografia e alterată. „Leet” vine de la „elită”, adică cei mai buni şi cei mai şic. E de neînţeles pentru cei mai în vârstă. Dar cine îl învaţă îl poate scrie şi citi la fel de rapid ca în limba maternă.

— De ce îl folosesc tinerii?

— Pentru că e creativ şi neconvenţional… şi e marfa. Care, apropo, se scrie „m4rph4”.

— Ortografia şi gramatica sunt îngrozitoare.

— Aşa este, dar asta nu înseamnă că autorii postărilor sunt neapărat proşti sau needucaţi. Aşa se procedează în ziua de azi. Şi viteza este la fel de importantă. Câtă vreme cititorul înţelege ce spui, poţi să fii cât de neglijent vrei.

— Mă întreb cine o fi băiatul, spuse Dance. Presupun că aş putea să sun la Poliţia Rutieră şi să întreb de accidentul la care se referă Chilton.

— Ah, îl găsesc eu. Lumea virtuală e imensă, dar poate fi şi mică uneori. Am site-ul de socializare al lui Tammy chiar aici. Petrece mult timp într-un loc numit OurWorld. E mai mare decât Facebook sau Myspace. Are o sută treizeci de milioane de membri.

— O sută treizeci de *milioane?*

— Da. Mai mult decât majoritatea ţărilor.

Boling miji ochii şi scrise ceva.

— În regulă, am intrat în contul ei, să facem o mică verificare… Gata. L-am găsit.

— Aşa repede?

— Da. Băiatul se numeşte Travis Brigham. Aveai dreptate. E la liceul Robert Louis Stevenson din Monterey. În toamnă va intra în ultimul an. Locuieşte în Pacific Grove.

Tot acolo locuiau şi Dance cu copiii ei.

— Mă uit la câteva dintre comentariile de pe OurWorld care au ca subiect accidentul. Se pare că băiatul se afla la volanul unei maşini, după o petrecere, şi a pierdut controlul. Au murit două fete şi o a treia a ajuns în spital. El nu a suferit răni grave. Nu a fost acuzat şi se pare că *într-adevăr* ar fi fost ceva probleme cu starea drumului. Plouase.

— Mi-am amintit! Da…

---

[8] Alfabet alternativ, folosit pe internet (n.tr.)

Părinții își aminteau mereu de accidentele rutiere fatale în care erau implicați tineri. Și, desigur, Dance retrăia cu durere clipa din urmă cu câțiva ani: agentul de la Poliția Rutieră o sunase acasă, întrebând-o dacă este soția agentului FBI Bill Swenson. „Oare de ce întreabă asta?" se miră ea. *Îmi pare rău să vă anunț, doamnă Dance… Mă tem că a avut loc un accident.*

Ea alungă din minte teribila amintire și spuse:

— Nevinovat și totuși defăimat.

— Da, dar nevinovăția e plictisitoare, spuse Boling cu o grimasă. Nu e deloc amuzant să vorbești despre asta. Arătă spre blog și spuse: Aici îi avem pe *Îngerii Răzbunători.*

— Ce mai e și asta?

— O categorie de tirani internauți. *Îngerii Răzbunători* sunt paramilitari. Îl atacă pe Travis pentru că ei sunt de părere că a scăpat basma curată, din moment ce nu a fost arestat după accident. Ei nu îi cred pe polițiști și nu au încredere în ei. O altă categorie de internauți se numește *Setea de Putere:* aceștia sunt foarte asemănători huliganilor de rând. Ei dețin controlul prin violență. Apoi vin *Fetele Rele.* Ele sunt agresive pentru că sunt niște mici ticăloase. Majoritatea sunt fete blazate, care postează ofense ca să se distreze. Sunt aproape sadice.

În vocea lui Boling se simțea din nou furia.

— Terorizarea asta… e o mare problemă. Și situația se înrăutățește. Ultimele statistici arată că treizeci și cinci la sută dintre copii au fost agresați sau amenințați pe internet, majoritatea în nenumărate rânduri.

Tăcu și își mijì ochii din nou.

— Ce este, Jon?

— E interesant că *nu* vedem un anumit lucru.

— Adică?

— Pe Travis, care să le răspundă celor care au postat pe blog… să intre în dispute cu cei care l-au atacat.

— Poate că nu a aflat încă de ele.

Boling râse încetișor.

— Hmm… crede-mă că ar fi aflat de atacuri după cinci minute de la prima postare din threadul lui Chilton.

— Și de ce e așa de important că nu răspunde?

— Încă o categorie importantă și de nestăvilit de tirani internauți este *Răzbunarea Savanților* sau *Victimele Răzbunătorilor.* Acestea sunt persoane care au fost atacate și răspund cu aceeași monedă. Stigmatul social în urma excluderii, a terorizării sau a umilinței la această vârstă e copleșitor. Îți garantez că e furios și rănit și că vrea să se răzbune. Trebuie să se exteriorizeze cumva, înțelegi ce vreau să spun?

Dance înţelegea.

— Înseamnă că *el* este cel care a atacat-o pe Tammy, spuse ea.

— Dacă nu se răzbună pe ei în mediul virtual, e cu atât mai probabil că o va face în viaţa reală.

Se uită tulburat la monitor.

— Ariel, BellaKelley, SexyGurl362, Legend666, Archenemy… toţi l-au atacat. Asta înseamnă că sunt cu toţii în pericol, dacă el e vinovatul.

— I-ar fi greu să le găsească numele reale şi adresele?

— Unele dintre ele, da, dacă nu poate să spargă routerele şi serverele. Cum sunt postările lui Anonymous[9]. Dar multe dintre ele ar fi la fel de uşor de găsit cum i-am descoperit eu numele. N-ar avea nevoie decât de câteva cataloage sau albume şcolare, acces la OurWorld, Facebook sau MySpace. Ah, şi la preferatul meu, Google.

Dance observă o umbră căzând peste ei, iar Jonathan Boling îşi aruncă privirea undeva dincolo de ea.

Michael O'Neil intră în birou. Dance se simţi uşurată să-l vadă. Îşi zâmbiră. Profesorul se ridică în picioare, iar Dance făcu prezentările. Cei doi îşi strânseră mâinile.

Boling spuse:

— Deci ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru slujba în folosul poliţiei.

— Dacă „mulţumesc" este cuvântul potrivit, spuse O'Neil cu un zâmbet amar.

Se aşezară cu toţii la măsuţa de cafea şi Dance îi prezentă adjunctului ce descoperiseră… şi ceea ce presupuneau: că Tammy fusese atacată fiindcă postase pe un blog un comentariu despre un elev de liceu, care era autorul unui accident de maşină.

— E vorba de accidentul de pe Autostrada 1 de acum două săptămâni? Cel de la sud de Carmel?

— Exact.

Boling spuse:

— Băiatul se numeşte Travis Brigham şi este elev la liceul Robert Louis Stevenson, unde învăţau şi victimele.

— Deci e cel puţin suspect. Şi e posibil… De ce ne temeam noi? o întrebă O'Neil pe Dance. Crezi că va continua?

— Foarte posibil. Hărţuirea de pe internet poate împinge oamenii să facă lucruri necugetate. S-a întâmplat de atâtea ori.

---

[9] anonymous - anonim (în lb. engleză în text) (n.tr.)

O'Neil își ridică picioarele pe măsuță și începu să se balanseze cu scaunul. Cu doi ani în urmă, pariaseră pe zece dolari că într-o zi va cădea pe spate. Dance nu-și încasase banii încă. El o întrebă:

— Ai mai aflat ceva despre martori?

Dance îi zise că TJ nu o informase încă despre camerele de supraveghere de lângă autostradă, din zona unde fusese lăsată prima cruce, și că Ray nu îi spusese încă nimic despre martorii de lângă clubul de unde fusese răpită Tammy.

O'Neil o anunță că nici ei nu descoperiseră probe noi.

— O singură chestie, totuși: criminaliștii au găsit un material gri, din bumbac, în apropierea crucii.

Adăugă și că laboratorul din Salinas nu găsise niciun corespondent în baza sa de date; singurul indiciu era acela că provenea dintr-un articol de îmbrăcăminte, nu dintr-un covor sau dintr-o tapițerie de mobilă.

— Atât, nimic mai mult? Nicio amprentă, urme de cauciucuri?

O'Neil ridică din umeri.

— Autorul este ori foarte deștept, ori foarte norocos.

Dance se duse la biroul ei și accesă baza de date federală cu mandate și cu date personale. Miji ochii și citi:

— Travis Alan Brigham, șaptesprezece ani. Permisul de conducere are adresa Henderson Road numărul 408.

Își ridică ochelarii pe nas și citi mai departe:

— Interesant. Are cazier.

Apoi clătină din cap.

— Nu, scuze. Am greșit. Nu e vorba de el. E vorba de Samuel Brigham, de la aceeași adresă. Are cincisprezece ani. Cazier de minor. Arestat de două ori pentru urmărire vizuală și o dată pentru o infracțiune minoră. Acuzațiile au fost respinse – e sub tratament psihiatric. Se pare că e fratele lui. Dar Travis? Nu, el e „curat".

Deschise fotografia lui Travis din permisul de conducere – era un băiat brunet, cu ochii apropiați, conturați de sprâncene groase. Nu zâmbea deloc.

— Aș vrea să știu mai multe despre accident, spuse O'Neil.

Dance sună la biroul local al Poliției Rutiere din California.

După ce fu transferată de la un birou la altul timp de câteva minute, ajunse la sergentul Brodsky; îl puse pe speaker și îl întrebă apoi despre accident.

Brodsky își luă imediat tonul pe care îl auzi atunci când un polițist este chemat la un proces pentru a da declarații – lipsit de orice emoție și sigur pe el.

— Era trecut de miezul nopții, sâmbătă, 9 iunie. Patru minori, trei fete și un băiat, se îndreptau spre nord pe Autostrada 1, la circa cinci kilometri de Carmel Highlands, pe lângă Garrapata State Beach Reserve. La volan se afla băiatul. Vehiculul era un Nissan Altima, model nou. Se pare că aveau o viteză în jur de șaptezeci de kilometri pe oră. A pierdut controlul în curbă, vehiculul a părăsit carosabilul și a căzut de pe marginea stâncii. Fetele din spate nu purtau centura de siguranță. Ele au murit pe loc. Fata din scaunul din dreapta s-a ales cu o contuzie. A fost internată în spital timp de câteva zile. Șoferul a fost internat, examinat și apoi externat.

— Cum a relatat Travis evenimentele? îl întrebă Dance.

— A spus că a pierdut controlul mașinii. Plouase mai devreme. Carosabilul era umed. A schimbat benzile și a derapat. Era mașina uneia dintre fete, iar cauciucurile nu erau tocmai grozave. Nu avea viteză și nu i s-a descoperit alcool în sânge – nici substanțe interzise. Fata care a supraviețuit i-a confirmat spusele.

Vocea lui trăda faptul că era în defensivă.

— *Am avut* motive să nu îl reținem, să știți. Contrar spuselor altora cu privire la anchetă.

Deci și el citise blogul, realiză Dance.

— Veți deschide din nou cazul? întrebă temător sergentul Brodsky.

— Nu, e vorba de atacul de luni noapte. Fata din portbagaj.

— Ah, despre asta e vorba… Credeți că băiatul e autorul?

— E posibil.

— Nu m-ar mira. Nu m-ar mira deloc.

— De ce spui asta?

— Uneori ai o presimțire. Travis e periculos. Ochii lui erau precum cei ai autorului de la Columbine.

Cum de știa el ce fel de privire aveau criminalii teribilului atac din 1999?

Brodsky adăugă:

— Este un fan de-al lor, să știți. De-al criminalilor. Avea fotografii cu ei în vestiarul de la școală.

Aflase asta singur sau citise pe blog? Dance își aminti că cineva menționase acest lucru în threadul *Cruci pe marginea drumului.*

— Crezi că ar putea prezenta vreun pericol? îl întrebă O'Neil. Când l-ai interogat?

— Da, domnule. Am ținut cătușele la îndemână tot timpul. E destul de solid. Și purta un hanorac cu glugă. Se uita fix la mine. Îmi dădea fiori.

Când specifică articolul de îmbrăcăminte, Dance își aminti că Tammy menționase faptul că atacatorul purta glugă.

Îi mulțumi ofițerului și închise. După o clipă, se uită la Boling.

— Jon, ne mai poţi spune ceva despre Travis? Din comentarii?

Boling se gândi puţin, apoi zise:

— Ar mai fi ceva. Dacă e un jucător înrăit, aşa cum se spune, ar putea fi un aspect important.

O'Neil întrebă:

— Adică vrei să spui că dacă joacă toate acele jocuri e programat să fie violent? Am văzut ceva legat de asta pe Discovery Channel, într-una din serile trecute.

Dar Jon Boling clătină din cap.

— E o temă la modă în mass-media. Dar dacă a trecut prin etapele normale de dezvoltare, nu mi-aş face griji. Da, unii copii au tendinţa de a deveni imuni la consecinţele violenţei dacă sunt expuşi în permanenţă în diferite feluri, mai ales vizuale, de la o vârstă fragedă. Dar, în cel mai rău caz, asta te desensibilizează, nu *te face* să fii mai violent. Violenţa în rândul tinerilor e provocată de furie, nu de ceea ce văd la televizor. Mă refer la altceva când spun că jocurile l-ar putea afecta pe Travis în mod drastic. Este o schimbare pe care o observăm în societatea tânără din prezent. E posibil să nu mai observe diferenţa dintre lumea sintetică şi cea reală.

— Lumea sintetică?

— E un termen preluat din cartea lui Edward Castronova. Lumea sintetică – virtuală – este cea a jocurilor on-line sau a site-urilor de realitate alternativă, precum Second Life. Sunt lumi imaginare în care intri prin intermediul computerului, prin PDA sau prin orice alt aparat. Cei din generaţia noastră fac distincţia clară între lumea virtuală şi cea reală. Lumea reală este cea în care iei cina cu familia şi joci softball sau ieşi la restaurant după ce părăseşti site-ul lumii virtuale şi închizi computerul. Dar tinerii – şi când spun asta mă refer la cei de douăzeci, chiar treizeci de ani – nu văd diferenţa. Se întâmplă tot mai des ca lumile virtuale să devină reale pentru ei. De fapt, s-a realizat recent un studiu care demonstrează că aproape o cincime dintre jucătorii on-line sunt de părere că lumea reală e doar locul în care dormi şi mănânci, în timp ce lumea virtuală e adevăratul lor cămin.

Această teorie o luă prin surprindere pe Dance.

Boling zâmbi văzându-i expresia.

— Ah, un adolescent poate petrece cu uşurinţă treizeci de ore pe săptămână jucându-se on-line şi se întâmplă destul de des ca unele persoane să petreacă şi de două ori mai mult timp. Sunt sute de milioane de oameni care sunt implicaţi *într-un fel sau altul* în lumea virtuală şi zeci de milioane care îşi petrec aici o mare parte din zi. Şi nu vorbim de *Pac-Man* sau de *Pong.* Aceste jocuri sunt incredibil de realiste. Tu, printr-un avatar, un personaj care te reprezintă, trăieşti într-o lume la fel de complexă precum cea reală.

Psihologii pediatri au studiat felul în care oamenii creează avatarurile: jucătorii folosesc abilităţi parentale pentru a le da viaţă personajelor. Şi economiştii au studiat jocul. Trebuie să ai anumite îndemânări pentru a te întreţine, altfel vei muri de foame. În majoritatea jocurilor, poţi câştiga bani, în moneda jocului. Dar această monedă se poate schimba în dolari, euro sau lire pe eBay[10], la categoria jocuri. Poţi cumpăra şi vinde obiecte virtuale, precum baghete magice, arme, articole de îmbrăcăminte sau case, chiar şi avatarurile în sine. Toate în bani reali. În Japonia, cu puţin timp în urmă, câţiva jucători au dat în judecată un grup de hackeri care le-au furat obiectele aflate în casele din lumea virtuală. Au câştigat procesul.

Boling se aplecă înainte, iar Dance îi observă din nou sclipirea din ochi şi entuziasmul din voce.

— Unul dintre cele mai bune exemple de îmbinare a lumii virtuale cu cea reală e jocul *World of Warcraft.* Designerii jocului au creat o boală, un „debuffer", adică o situaţie care reduce puterea personajului tău. Se numeşte Corrupted Blood. Aceasta slăbeşte puterea personajelor puternice şi le ucide pe cele mai slabe. Dar s-a întâmplat ceva ciudat. Nimeni nu ştie exact cum, dar boala a scăpat de sub control şi s-a extins de una singură. A devenit o ciumă virtuală. Designerii nu au intenţionat să se întâmple una ca asta. Nu se oprea decât dacă personajul infectat fie murea, fie se adapta la ea. Centrul de Boli Infecţioase din Atlanta a auzit de această problemă şi a organizat o echipă care să studieze fenomenul. Acum este folosit ca model de epidemiologie la scară mondială.

Boling se rezemă de spătar, apoi continuă:

— Aş putea să vorbesc la nesfârşit despre lumea virtuală. E un subiect fascinant, dar întrebarea e – indiferent dacă Travis este sau nu desensibilizat – în care lume trăieşte mai mult: în cea reală sau în cea virtuală? Dacă e vorba de cea virtuală, înseamnă că respectă complet alte reguli. Şi nu ştim care sunt acelea. Răzbunarea pe tiranii de pe internet sau pe oricine altcineva care l-a umilit poate fi ceva normal. Poate e ceva încurajat. Poate e chiar *o necesitate.* El poate fi comparat cu un schizofrenic care ucide pentru că el crede cu adevărat că victima prezintă un pericol pentru lumea din jur. El nu face nimic greşit. De fapt, această crimă e un act de eroism. Travis? Cine ştie ce e în mintea lui? Reţineţi doar că a o ataca pe Tammy Foster, care l-a umilit pe internet, poate fi echivalent cu a omorî o muscă.

Dance rămase pe gânduri, apoi se întoarse către O'Neil:

— Mergem să vorbim cu el sau nu?

---

[10] www.ebay.com, website de vânzări (n.tr.)

Alegerea momentului intervievării suspectului putea fi foarte importantă. Travis probabil că nu-și închipuia că se află deja pe lista suspecților. Dacă l-ar fi abordat imediat, l-ar fi prins nepregătit și poate că ar fi făcut niște afirmații de care s-ar fi putut folosi mai târziu. Poate că și-ar fi recunoscut chiar vinovăția. Pe de altă parte însă, ar fi putut distruge dovezile și ar fi putut fugi.

Dance se gândi cum era mai bine să procedeze.

Ce o făcu în final să ia o hotărâre fu o simplă amintire – expresia de pe chipul lui Tammy Foster, frica de eventualele represalii… Și teama că atacatorul ar putea răni și pe altcineva.

Știa că trebuie să se miște rapid.

— Da. Să-i facem o vizită.

Capitolul 10

Familia Brigham locuia într-o căsuță cu un aer ponosit, a cărei curte era înțesată de piese de mașini și electrocasnice vechi, pe jumătate demontate. Saci verzi de gunoi, din care se revărsau resturi menajere și frunze putrezite, asediau curtea alături de jucării stricate și diverse unelte. O pisică zbârlită îi privi atentă de sub tulpinile unui gard viu năpădit de buruieni. Era prea leneșă sau prea sătulă ca să se mai sinchisească de șobolanul bine hrănit care îi trecu prin față. O'Neil parcă pe aleea de pietriș, la circa zece metri de casă, apoi ieși împreună cu Dance din mașina de poliție neinscripționată.

Observară zona cu atenție. Semăna cu sudul rural, cu vegetație bogată, cu nicio altă casă prin preajmă și cu o mare pustietate în jur. Aspectul degradat al casei și miasma puternică ce indica o canalizare ineficientă sau o mlaștină aflată în apropiere erau probabil motivul pentru care familia își permitea un teren retras într-o zonă atât de scumpă.

Porniră spre casă, iar Dance își lăsă mâna să se sprijine pe tocul pistolului, pe sub jacheta descheiată.

Era speriată și se simțea în alertă.

Cu toate acestea, fu extrem de șocată când fură atacați brusc de un băiat.

Abia traversaseră gazonul uscat, plin de papură, de lângă un garaj dezmembrat ce atârna pieziș, când – privindu-l pe O'Neil – observă că acesta înțepenise, uitându-se undeva în spatele ei. Ridică brațul și o apucă de jachetă, trăgând-o spre pământ.

— Michael! strigă ea.

O piatră îi trecu razant pe deasupra capului și se opri în fereastra garajului. Fu urmată imediat de o alta. O'Neil se văzu nevoit să se ferească rapid, pentru a nu fi lovit. A doua piatră se opri într-un arbore subțire.

— Ești bine? o întrebă el repede.

Ea încuviință din cap.

— Ai văzut din ce direcție a venit?

— Nu.

Scrutară cu atenție pădurea deasă ce înconjura proprietatea.

— Acolo! strigă ea arătând spre un băiat îmbrăcat în pantaloni de trening și cu o șapcă pe cap, care îi privea fix.

Acesta se întoarse și fugi.

Dance ezită doar o clipă. Niciunul dintre ei nu avea stație; nu își închipuiseră că avea să fie o misiune tactică. Să se întoarcă la mașina lui

O'Neil pentru a suna la dispecerat ar fi durat prea mult. Aveau ocazia de a-l prinde pe Travis chiar atunci, așa că porniră instinctiv după el, alergând cu viteză înainte.

Agenții CBI învățau tehnicile de luptă de bază, deși mulți dintre ei, inclusiv Dance, nu se luptaseră niciodată corp la corp cu cineva. De asemenea, li se cerea să se supună unui control fizic periodic. Dance era într-o formă bună, dar asta nu se datora regulilor CBI, ci mai degrabă lungilor plimbări prin natură, în căutarea muzicii pentru website-ul ei. Deși ținuta ei nu era tocmai practică – purta un costum negru cu fustă și cu bluză îl întrecu pe Michael O'Neil în cursa prin pădure după băiat.

Dar el se mișca ceva mai repede decât ei.

O'Neil își scosese telefonul mobil și cerea întăriri gâfâind.

Amândoi rămaseseră fără suflu și Dance se întrebă cum de îl puteau înțelege cei de la dispecerat.

Băiatul dispăru preț de o clipă, iar ofițerii încetiniră pasul. Apoi Dance strigă:

— Uite acolo!

Apăruse din nou în tufișurile aflate la vreo cincisprezece metri depărtare.

— Are o armă? întrebă ea speriată.

Băiatul ținea în mână ceva închis la culoare.

— Nu-mi dau seama.

Putea fi o armă, o țeavă sau un cuțit…

În orice caz, el dispăru în partea mai deasă a pădurii, în spatele căreia Dance putea zări licărirea unui iaz verde. Aceasta era probabil sursa mirosului.

O'Neil se uită la ea. Ea oftă și încuviință din cap. Își scoaseră simultan pistoalele Glock, în timp ce continuau să înainteze.

Dance și O'Neil lucraseră la multe cazuri împreună și se sincronizau instinctiv în derularea investigației. Mai mult, se pricepeau de minune să rezolve împreună mistere intelectuale – era mai greu să se joace de-a soldații.

Ea făcu un bilanț sumar: „Nu atinge trăgaciul, nu trece niciodată prin fața armei partenerului și ridică gura țevii dacă el trece prin fața ta, trage numai dacă ești amenințată, ai grijă la împrejurimi, trage în serii de câte trei, numără focurile de armă…"

Situația i se părea de nesuportat. Cu toate acestea, avea ocazia de a-l opri pe ucigașul Crucilor. Își continuă cursa prin pădure, gândindu-se doar la privirea îngrozită a lui Tammy Foster.

Băiatul dispăru din nou, iar ea și O'Neil se opriră la o răscruce. Travis o apucase pe unul dintre cele două drumuri. Vegetația era foarte deasă aici, pe

alocuri chiar de nepătruns. O'Neil arătă spre stânga, apoi spre dreapta, ridicând din sprânceană.

„Dă cu banul", se gândi ea, furioasă și neliniștită că trebuie să se despartă de O'Neil. Arătă spre stânga. Se strecurară amândoi pe aleile alese.

Dance se deplasa cu greu prin tufișuri, gândindu-se cât de nepregătită era pentru acest lucru. Lumea ei era una a cuvintelor, a expresiilor și a nuanțelor gesturilor – nu activitatea tactică, precum cea din pădure.

Știa cum ajung oamenii să fie răniți, cum ajung să moară. Era suficient să se afle în afara zonei lor de confort. Avea o presimțire rea.

„Oprește-te, își spuse ea. Găsește-l pe Michael, întoarce-te la mașină și așteaptă întăririle."

Prea târziu însă…

În clipa aceea, Dance auzi un foșnet, apoi îl văzu pe băiatul care se ascunsese în tufișurile de la picioarele ei și care aruncase spre ea o creangă. O lovi peste picior exact când încerca să sară pe deasupra ei, apoi Dance căzu, lovindu-se cu putere de pământ. În efortul ei de a-și păstra echilibrul, se întoarse pe o parte, fapt care îi salvă încheietura.

O altă consecință fu aceea că pistolul ei Glock negru și pătrățos îi zbură din mână și dispăru în tufișuri.

Câteva secunde mai târziu, Dance auzi din nou tufișurile foșnind. Băiatul – care se pare că așteptase ca să se asigure că este singură – se repezi dintre arbuști.

„Neglijență curată", se gândi furios Michael O'Neil.

Alerga în direcția din care i se păruse că venea strigătul lui Dance, dar își dădu seama că nu avea idee unde se află.

Trebuia să fi rămas împreună. Fusese o neglijență să se despartă. Da, într-adevăr, era normal să acopere cât mai mult teren, dar el mai fusese implicat în câteva urmăriri și incidente cu focuri de armă, în schimb Kathryn Dance nu…

Dacă i se întâmplase ceva…

Sirenele sunau în depărtare, din ce în ce mai tare – veneau întăririle. O'Neil încetini pasul, ascultând cu atenție. Părea că se aude ceva foșnind în apropiere. Sau poate că nu…

Fusese neglijent și pentru că ignorase faptul că Travis cunoștea zona ca în palmă – era curtea lui, la propriu. Știa perfect unde să se ascundă, pe ce alei să scape.

Arma, care nu cântărea mai nimic în mâna lui masivă, apăru în fața lui O'Neil, aflat în căutarea atacatorului.

Disperare…

Mai înaintă câțiva metri. Într-un final, fu nevoit să riște să facă zgomot.

— Kathryn?

Printre ramurile copacilor se auzi doar vântul.

Apoi…

— Michael, aici!

Era un strigăt înăbuşit, de undeva din apropiere. El alergă în direcţia aceea, apoi o văzu în faţa lui, pe o alee, stând în genunchi, cu capul plecat. O auzi cum gâfâie. Era oare rănită? Oare o lovise Travis cu o ţeavă? O înjunghiase?

O'Neil fu nevoit să se abţină să se ocupe imediat de ea, pentru a vedea cât de grav este rănită. Cunoştea procedura. Alergă mai aproape şi rămase deasupra ei, cercetând împrejurimile cu atenţie, întorcându-se constant, căutând ţinta.

Într-un final, îl văzu pe Travis dispărând în depărtare.

— A plecat, spuse Dance scoţându-şi arma dintr-un tufiş des şi ridicându-se. A luat-o încolo.

— Eşti rănită?

— Mă doare puţin, atât.

Nu părea să fie rănită, însă felul în care îşi scutura costumul îl tulbură peste măsură. Părea a fi neobişnuit de speriată şi de dezorientată. Dar nu o putea învinui. Kathryn Dance fusese mereu etalonul lui, standardul la care trebuia să se ridice el. Gesturile ei îi amintiră că nu mai erau în elementul lor acolo, că nu mai era vorba doar de un simplu atac al unei bande de infractori sau de o maşină de traficanţi de arme care se plimba pe Autostrada 101.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Mi-a pus piedică, apoi a fugit. Michael, nu era Travis.

— Poftim?!

— Am reuşit să-l văd mai bine. Era blond.

Dance se schimbă la faţă când îşi văzu cămaşa sfâşiată, apoi renunţă să se mai sinchisească de haine. Începu să cerceteze zona.

— A scăpat ceva. Uite, aici!

Ridică de jos un obiect – era un tub-spray de vopsea.

— Oare ce-o mai fi şi asta? se întrebă el.

Ea îşi puse arma în tocul de la şold şi se întoarse spre casă.

— Hai să aflăm!

Ajunseră la casa familiei Brigham în acelaşi timp cu întăririle: două maşini de poliţie din Pacific Grove. Fiind un rezident vechi, Dance îi cunoştea pe ofiţeri şi îi salută. Aceştia li se alăturară.

— Te simţi bine, Kathryn? o întrebă unul dintre ofiţeri, observându-i părul deranjat şi fusta plină de praf.

— Da.

Le povesti despre atac şi urmărire. Ofiţerul de poliţie îşi folosi staţia Motorola de pe umăr pentru a raporta incidentul.

Abia ajunşi în apropierea casei, Dance şi O'Neil auziră vocea unei femei din spatele uşii.

— L-aţi prins?

Apoi uşa se deschise şi femeia ieşi pe verandă. Avea vreo patruzeci de ani, se gândi Dance. Era robustă, cu faţa rotundă. Purta o pereche de blugi îngrozitor de strâmţi şi o bluză gri, cu o pată triunghiulară pe abdomen. Kathryn Dance observă că pantofii crem ai femeii erau teribil de lăsaţi şi de uzaţi, atât din cauza greutăţii ei, cât şi din cauza neglijenţei.

Dance şi O'Neil se prezentară. Femeia era Sonia Brigham, mama lui Travis.

— L-aţi prins? insistă ea.

— Ştiţi cine era? Şi de ce ne-a atacat?

— Nu vă ataca nimeni pe *voi*, spuse Sonia. Nici nu cred că v-au văzut. Ţinteau ferestrele. Au spart trei deja.

Unul dintre ofiţerii de poliţie explică:

— Familia Brigham a fost în ultima vreme ţinta unor acte de vandalism.

— Aţi spus „el", spuse Dance. Îl cunoaşteţi?

— Nu pe acela… Dar sunt mai mulţi.

— Mai mulţi? întrebă O'Neil.

— Vin pe aici tot timpul. Aruncă cu pietre, cu cărămizi, desenează tot felul de lucruri pe casă şi pe garaj… Asta e ce trebuie să suport.

Arătă dispreţuitor cu mâna spre direcţia în care credea că dispăruse vandalul.

— După ce au început să vorbească despre Travis… Zilele trecute, cineva a aruncat cu o cărămidă prin fereastra de la sufragerie şi aproape că l-a lovit pe fiul meu mai mic. Şi… priviţi!

Arătă spre un graffiti verde din lateralul magaziei piezişe din curte, aflate la vreo cincisprezece metri distanţă: „Ucigashule!!"

„Leetspeak", se gândi Dance.

Dance le întinse ofiţerilor de la poliţia din Pacific Grove spray-ul de vopsea, iar aceştia o asigurară că vor deschide o anchetă. Ea îl descrise pe băiat, care nu se deosebea cu nimic de cele câteva sute de elevi de liceu din zonă. Ofiţerii luară câte o declaraţie scurtă de la Dance şi de la O'Neil, dar şi de la mama lui Travis, apoi se urcară în maşini şi plecară.

— Au venit după băiatul meu. Dar el n-a greşit cu nimic! Parcă sunt Ku Klux Klan! Cărămida aia aproape că l-a lovit pe Sammy. El e… puţin tulburat. A înnebunit. A făcut o criză.

„Îngerii Răzbunători", se gândi Dance. Doar că hărţuirea nu mai era virtuală, ci trecuse din lumea sintetică în cea reală.

Un adolescent cu obrajii bucălaţi apăru pe verandă. Zâmbetul lui temător îl făcea să pară înapoiat, dar ochii lui sugerau că înţelegea perfect tot ce se întâmplă.

— Ce-i asta, ce-i asta? întrebă el fără ezitare.

— E în regulă, Sammy. Intră în casă. Du-te în camera ta.

— Ei cine sunt?

— Intră în camera ta! Te rog, stai înăuntru! Să nu te duci la iaz!

— Vreau să merg la iaz.

— Nu acum. Abia a fost cineva acolo.

Băiatul intră reticent în casă. Michael O'Neil spuse:

— Doamnă Brigham, aseară a avut loc un incident, o tentativă de omor. Victima este o persoană care a postat pe un blog un comentariu împotriva lui Travis.

— Ah, prostia aia de Chilton.

Sonia scuipă cu năduf printre dinţii galbeni, care îmbătrâniseră chiar mai rapid decât chipul ei.

— De la asta a pornit totul. În ferestrele lui ar trebui să fie aruncate cărămizi! Toţi îl atacă acum pe băiatul nostru. Şi el n-a greşit cu nimic. Ce tot are lumea impresia că a făcut? Au spus că a furat maşina mamei mele şi că se ducea pe Lighthouse, ştiţi, dezbrăcat… Mama mea şi-a vândut maşina acum patru ani. Ca să vezi câte ştiu ei…

Sonia rămase apoi pe gânduri şi expresia ei redeveni îngrijorată.

— Dar, ia stai, e vorba de fata aia din portbagaj, pe care au vrut să o înece?

— Da, despre ea e vorba.

— Vă anunţ de pe acum că băiatul meu nu ar face aşa ceva. Jur pe ce-am mai sfânt! N-o să-l arestaţi, nu?

Femeia părea disperată, aşa că Dance se întrebă: era oare mult prea disperată? Oare nu cumva îl suspecta şi ea pe fiul ei?

— Vrem doar să vorbim cu el.

Femeia nu era deloc în apele ei.

— Soţul meu nu e acasă, zise ea.

— E de ajuns să fiţi dumneavoastră. Nu e nevoie de ambii părinţi.

Dar Dance îşi dădu seama că ea nu voia să îşi asume această responsabilitate.

— Oricum, Trav nu e acasă.

— Va veni în curând?

— Lucrează cu jumătate de normă la Bagel Express, pentru bani de buzunar. Va intra în curând în tură. Trebuie să vină să își ia uniforma.

— Dar unde este acum?

Femeia ridică din umeri.

— Uneori merge la sala de jocuri.

Apoi tăcu, gândindu-se probabil că ar fi trebuit să nu mai spună nimic.

— Soțul meu va veni în curând, adăugă ea.

Dance remarcă din nou tonul pe care vorbise Sonia. *Soțul meu.*

— Travis a plecat cumva de acasă aseară? Pe la miezul nopții?

— Nu, veni răspunsul foarte repede.

— Sunteți sigură? o întrebă Dance pe un ton tăios.

Sonia era în defensivă – privea în altă direcție, își atingea nasul, gest pe care Dance nu îl observase mai devreme.

Femeia înghiți în sec.

— Cel mai probabil, a fost aici. Nu sunt sigură. M-am dus la culcare devreme. Travis stă de obicei până târziu. Poate că a ieșit. Dar eu n-am auzit nimic.

— Dar soțul dumneavoastră?

Dance observă că femeia vorbise la singular când menționase faptul că se dusese la culcare devreme.

— Era acasă la ora aceea?

— Uneori mai joacă poker. Cred că era la un joc.

O'Neil spuse:

— Trebuie neapărat să…

Dar se opri brusc – din curtea laterală apăru un adolescent înalt și slab, cu umerii lați. Blugii lui negri erau decolorați, cu pete gri, iar peste bluza neagră purta o jachetă măslinie, cu model de camuflaj. Nu avea glugă, observă Dance. Se opri brusc, clipind surprins la vederea vizitatorilor. Se uită o clipă la mașina de poliție fără însemne, pe care ar fi recunoscut-o orice persoană care văzuse la televizor cel puțin o emisiune despre polițiști în ultimii zece ani.

Dance observă că postura și expresia băiatului erau normale pentru o persoană care vedea ofițeri de poliție, fie ea vinovată sau nu: băiatul era precaut și reacționa repede.

— Travis, dragul meu, vino încoace!

El rămase pe loc, iar Dance îl simți pe O'Neil încordându-se.

Dar nu mai era necesară o altă urmărire. Cu chipul lipsit de orice expresie, băiatul porni înainte pentru a veni lângă ei.

— Sunt ofițeri de poliție, îi spuse mama lui. Vor să vorbească cu tine.

— Bine. Despre ce?

Vocea lui era relaxată şi plăcută. Rămase în picioare, cu braţele-i lungi balansându-se pe lângă corp. Avea mâinile murdare, cu praf sub unghii. În schimb părea să aibă părul curat; Dance bănui că şi-l spăla regulat, pentru a combate acneea de pe faţă.

Ea şi O'Neil îl salutară pe băiat şi îşi prezentară legitimaţiile. El le studie îndelung.

Oare trăgea de timp? se întrebă Dance.

— A mai fost cineva aici, îi spuse Sonia fiului ei. Arătă spre graffiti şi adăugă: Şi a mai spart vreo două ferestre.

Travis primi vestea fără nicio reacţie. Apoi întrebă:

— Şi Sammy?

— N-a văzut nimic.

O'Neil întrebă:

— Putem intra?

El ridică din umeri şi intră în casă – înăuntru mirosea a mucegai şi a fum de ţigară. Casa era ordonată, dar îmbâcsită. Mobila, formată din piese care nu se potriveau, părea a fi cumpărată la mâna a doua, cuverturile erau tocite, iar lacul de pe picioarele mobilei era mătuit. Pereţii erau înţesaţi de tablouri spălăcite, majoritatea decorative. Dance observă o parte din logoul *National Geographic* sub rama unei imagini cu Veneţia. Erau şi câteva fotografii ale familiei – câteva cu băieţii şi vreo două cu Sonia, când era mai tânără.

Sammy reapăru ca şi mai înainte, cu postura sa impresionantă, deplasându-se repede şi rânjind fără sens.

— Travis! strigă el repezindu-se la fratele său. Mi-ai adus M?

— Poftim.

Travis băgă mâna în buzunar şi îi întinse băiatului un pachet de bomboane M&M's.

— Daa!

Sammy deschise pachetul cu grijă şi privi înăuntru. Apoi se uită la fratele său.

— A fost frumos astăzi la iaz, îi spuse el.

— Serios?

— Da.

Sammy se întoarse şi plecă în camera lui, strângând pachetul în mână.

Travis spuse:

— Nu arată prea bine. Şi-a luat pastilele azi?

Mama sa privi în altă direcţie.

— Păi…

— Tata nu a vrut să i le cumpere pentru că s-au scumpit, nu-i aşa?

— E de părere că nu-l ajută cine ştie ce.

— Ba îl ajută mult, mamă. Ştii cum face când nu şi le ia.

Dance aruncă o privire în camera lui Sammy şi văzu că biroul băiatului era plin de componente electronice, piese de computer şi diferite alte unelte, amestecate cu jucării pentru copii mult mai mici. Băiatul, tolănit într-un scaun, răsfoia o carte japoneză de benzi desenate. Ridică privirea şi o studie cu atenţie pe Dance, apoi îi zâmbi uşor şi îi făcu semn spre carte. Dance îi zâmbi şi ea, ca răspuns la gestul lui tainic. El îşi reluă lectura, mişcându-şi buzele în timp ce citea.

Pe o masă din hol, Dance observă un coş de rufe plin ochi. Îl bătu pe umăr pe O'Neil şi indică din ochi spre hanoracul gri de deasupra. Avea glugă.

O'Neil încuviinţă din cap.

— Cum te simţi? îl întrebă Dance pe Travis. După accident, vreau să spun…

— Bine, cred…

— Mă gândesc că a fost îngrozitor.

— Da.

— Dar nu ai suferit răni grave?

— Nu prea. A fost airbagul, ştii… Şi nu aveam viteză… Trish şi Van…

Se schimbă la faţă, apoi adăugă:

— Dacă şi-ar fi pus centurile, n-ar fi păţit nimic.

Sonia repetă:

— Tatăl lui va ajunge imediat.

O'Neil continuă liniştit:

— Avem doar câteva întrebări.

Se retrase apoi în colţul livingului, lăsând-o pe Dance să continue interogatoriul. Ea întrebă:

— În ce clasă eşti?

— Abia am terminat a unsprezecea.

— La liceul Robert Louis Stevenson, nu?

— Da.

— Şi ce studiezi?

— Nu ştiu, mai multe. Îmi plac IT-ul şi matematica. Şi spaniola. Cam ce face toată lumea.

— Cum e la Stevenson?

— E bine. E mai bine decât la Monterey Public sau la Junipero.

Răspundea pe un ton liniştit, privind-o fix în ochi.

La şcoala Junipero Serra erau obligatorii uniformele. Dance presupuse că nu „iezuiţii" severi sau temele lungi erau problema, ci mai degrabă codul vestimentar.

— Şi cu bandele care-i treaba?

— Nu e membru al vreunei bande, spuse repede mama lui. Nici nu şi-ar dori să fie.

O ignorară cu toţii.

— Nu prea ne deranjează, răspunse Travis. Ne lasă în pace. Nu e ca în Salinas.

Întrebările nu aveau ca scop socializarea. Dance i le adresa pentru a stabili comportamentul lui de bază. După câteva minute de întrebări inofensive, Dance îşi făcuse deja o idee despre conduita deloc înşelătoare a băiatului. Venise momentul să îl întrebe despre atac.

— Travis, o cunoşti pe Tammy Foster, nu?

— Fata din portbagaj. A fost la ştiri. E la Stevenson. Nu prea vorbesc cu ea. Cred că am făcut un curs împreună în clasa a noua.

Apoi o privi în ochi pe Dance. Din când în când, îşi ducea mâna la faţă, dar ea nu îşi dădea seama dacă era un gest de blocare, care sugera minciuna, sau dacă îi era jenă din cauza acneei.

— A postat câteva comentarii despre mine în *Chilton Report.* Numai minciuni.

— Ce a spus, mai exact? întrebă Dance, deşi îşi amintea perfect postarea despre el, cum că ar fi făcut poze în vestiarul fetelor după antrenamentul majoretelor.

Băiatul ezită, de parcă s-ar fi aşteptat să fie o capcană.

— A spus că făceam poze. Ştii, cu fetele…

Se întunecă la faţă.

— Dar eu doar vorbeam la telefon, înţelegi?

— Serios, îi opri mama lui. Bob va ajunge imediat acasă. Aş prefera să-l aşteptăm şi pe el.

Dar Dance simţi nevoia să se grăbească. Era convinsă că, dacă Sonia insista cu atâta convingere să îl aştepte pe soţul ei, cu siguranţă acesta avea să oprească imediat interogatoriul.

Travis întrebă:

— Îşi va reveni? Tammy?

— Aşa se pare.

El aruncă o privire spre măsuţa veche de cafea, pe care se afla o scrumieră goală, dar murdară. Dance nu mai văzuse de ani buni o scrumieră în sufragerie.

— Credeţi că eu am făcut-o? Că am încercat s-o rănesc?

Cu o uşurinţă uimitoare, ochii lui întunecaţi, umbriţi de sprâncene, îi fixară pe ai ei.

— Nu. Vorbim cu toate persoanele care ne-ar putea oferi informaţii despre situaţie.

— Situaţie?! întrebă el.

— Unde ai fost aseară? Între ora unsprezece şi unu noaptea?

Travis îşi trecu din nou mâna prin păr.

— Am fost la Game Shed pe la zece jumătate.

— Ce este Game Shed?

— Un loc în care poţi juca diverse jocuri video. Ca o sală de computere. Mă mai duc uneori pe acolo. Ştiţi unde e? E lângă Kinkos. Înainte era acolo cinematograful acela care a fost demolat, apoi s-a construit sala asta în locul lui. Nu e cea mai bună sală, conexiunea nu e atât de grozavă, dar e singura care e deschisă până târziu.

Dance observă că începuse să bată câmpii. Îl întrebă:

— Erai singur?

— Mai erau şi alţi tineri acolo… Dar m-am jucat singur.

— Parcă erai aici, spuse Sonia.

El ridică din umeri.

— Am fost aici. Apoi am ieşit. Nu puteam să dorm.

— La Game Shed ai intrat pe internet? îl întrebă Dance.

— Nu. M-am jucat pinball, nu RPG.[11]

— Nu… ce?

— Jocuri video de rol. Pentru cele cu pistolari, pentru pinball şi pentru cele cu maşini nu ai nevoie de internet.

Îi explică răbdător, deşi părea surprins că ea nu ştia în ce consta diferenţa.

— Deci nu erai on-line.

— Asta încerc să spun.

— Cât timp ai fost acolo?

Mama lui preluase interogatoriul.

— Nu ştiu, o oră, poate două…

— Cât costă jocurile astea? Cincizeci de cenţi, un dolar pe minut?

Deci asta era problema Soniei – banii.

— Dacă joci bine, te lasă să continui. M-a costat vreo trei dolari toată noaptea. Am folosit banii câ ştigaţi de mine. Şi mi-am luat şi de mâncare, şi vreo două energizante Red Bull.

— Travis, te-a văzut cineva acolo?

— Nu ştiu. Poate. Trebuie să mă gândesc.

Privirea i se plimba pe podea.

— În regulă. Şi la ce oră te-ai întors acasă?

— La unu şi jumătate. Poate două. Nu mai ştiu.

---

[11] Role-Playing Games - jocuri video de rol (în lb. engleză în text) (n.tr.)

Dance îi mai puse câteva întrebări despre seara de luni, apoi despre şcoală şi despre colegi. Nu putea să se decidă dacă spunea sau nu adevărul, întrucât părea să nu devieze foarte mult de la comportamentul normal. Îşi aminti ce îi spusese Jon Boling despre lumea virtuală. Dacă Travis era acolo, mintal, şi nu aici, în lumea reală, analiza comportamentului de bază era complet inutilă. Poate că în cazul oamenilor precum Travis Brigham se aplicau complet alte reguli.

Apoi, ochii mamei lui se îndreptară spre uşă. La fel şi ai băiatului.

Dance şi O'Neil se întoarseră şi văzură intrând un bărbat înalt, lat în umeri, cu părul des, şaten. Purta o salopetă de muncă murdară de noroi, pe pieptul căreia scria *Central Coast Landscaping.* Ochii lui întunecaţi vădeau ostilitatea.

— Bob, sunt de la poliţie…

— Nu au venit pentru raportul companiei de asigurări, nu?

— Nu, ei…

— Aveţi mandat?

— Au venit să…

— Vorbeam cu ea.

Arătă spre Dance.

— Sunt agentul Dance, de la Biroul de Investigaţii California.

Îi arătă legitimaţia, dar el nici nu se uită la ea.

— Iar acesta e adjunctul O'Neil, de la Biroul Şerifului Districtului Monterey. Îi puneam fiului dumneavoastră câteva întrebări în legătură cu o infracţiune.

— N-a fost nicio infracţiune. A fost un accident. Fetele alea au murit într-un accident. Asta s-a întâmplat.

— Am venit pentru altceva. O persoană care a postat un mesaj despre Travis a fost atacată.

— Ah, rahaturile alea cu blogul, urlă el. Chilton ăla reprezintă un pericol pentru societate. E ca un şarpe veninos.

Se întoarse apoi spre soţia lui:

— Joey, de la docuri… aproape că l-am pocnit pentru ce spunea despre mine. Îi aţâţa şi pe ceilalţi băieţi. Doar pentru că sunt tatăl lui. Nu citesc un ziar, nu citesc *Newsweek,* dar citesc porcăria aia a lui Chilton… Ar trebui să…

Vocea i se stinse. Se întoarse către fiul său şi zise:

— Ţi-am zis să nu spui nimic dacă n-avem avocat. N-am vorbit eu cu tine? Dacă spui ce nu trebuie persoanei nepotrivite, suntem daţi în judecată. Şi ne iau şi casa, şi jumătate din salariul meu pentru tot restul vieţii.

Adăugă apoi mai încet:

— Iar fratele tău ajunge la azil.

— Domnule Brigham, nu am venit aici pentru accident, îi aminti O'Neil. Anchetăm un atac care a avut loc aseară.

— Dar nu contează, nu? Totul se notează şi se trece la dosar.

El părea mai preocupat de responsabilitatea pentru accident decât de faptul că fiul său ar fi putut ajunge la închisoare pentru tentativă de omor.

Ignorându-i complet, îi spuse soţiei sale:

— De ce i-ai lăsat să intre? Nu suntem în Germania nazistă. Cel puţin, nu încă. Poţi să le spui să-şi bage ancheta undeva.

— M-am gândit că…

— Nu. Nu te-ai gândit. Nu te-ai gândit deloc. Se întoarse apoi către O'Neil: Acum va trebui să vă căraţi. Şi să nu vă mai prind pe-aici fără mandat.

— Tati! strigă Sammy repezindu-se din dormitor, aproape speriind-o pe Dance. Merge! Hai să-ţi arăt!

Ţinea în mână o placă de circuite, din care ieşeau câteva cabluri.

Furia lui Brigham se potoli instantaneu. Îşi îmbrăţişă fiul cel mic şi îi spuse blând:

— Ne uităm la ea mai târziu, da? După cină.

Dance analiză privirea lui Travis, care devenise fixă la vederea afecţiunii arătate de tatăl său.

— Bine, spuse Sammy ezitând, apoi ieşi pe uşa din spate şi coborî scările verandei, spre magazie.

— Rămâi pe-aproape, te rog, îi strigă Sonia.

Dance observă că femeia nu îi spusese soţului ei despre atacul care doar ce avusese loc. Îi era teamă să îi dea veşti proaste. În schimb îi spuse, referindu-se la Sammy:

— Poate că *ar trebui* totuşi să îşi ia pastilele.

Privea în orice direcţie, numai spre soţul ei nu.

— La cât ne costă, e jecmăneală curată. Nu ai auzit ce-am spus? Şi ce rost are, dacă tot stă acasă?

— Dar nu stă acasă toată ziua. Asta e…

— Din cauză că nu are grijă Travis de el.

Băiatul asculta nestingherit, nepăsător la auzul criticilor tatălui său.

O'Neil i se adresă lui Bob Brigham:

— S-a comis o faptă gravă. Trebuie să vorbim cu toţi cei implicaţi. Iar fiul dumneavoastră *este* implicat. Ne puteţi confirma că a fost aseară la Game Shed?

— Eu nu eram acasă. Nu că asta ar fi treaba voastră. Şi ascultaţi aici, băiatul meu n-a avut nimic de-a face cu atacurile voastre. Acum îmi încălcaţi proprietatea, nu?

Ridică o sprânceană şi îşi aprinse o ţigară, apoi stinse chibritul dintr-o singură mişcare şi îl aruncă la ţintă în scrumieră.

— Şi tu, se repezi el la Travis, o să întârzii la muncă.

Băiatul se duse în camera lui.

Dance era furioasă – Travis era suspectul lor principal şi încă nu-şi putea da seama ce se întâmpla în mintea lui.

Băiatul se întoarse, cu o uniformă în dungi bej şi maro pe un umeraş. O rulă şi o îndesă în rucsac.

— Nu, urlă Brigham. Mama ta s-a străduit să o calce. Pune-o pe tine. Nu o şifona aşa.

— Nu vreau să o port acum.

— Fă bine şi apreciază munca mamei tale.

— E o gogoşărie. Cui îi pasă?

— Nu contează. Pune-o pe tine. Fă ce-ţi spun!

Băiatul înţepeni. Dance rămase înmărmurită când văzu expresia de pe chipul lui Travis. Ochii i se măriră deodată, umerii i se ridicară, iar buzele i se răsfrânseră precum cele ale unui animal furios. Apoi urlă către tatăl său:

— E un rahat de uniformă! Dacă o port pe stradă, râd toţi de mine.

Tatăl se aplecă înainte:

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, mai ales în faţa altora!

— Şi aşa râd de mine *destul.* Nu o s-o port! N-ai nici cea mai vagă idee cum e!

Dance văzu cum băiatul căuta ceva din priviri, disperat. Se opri la scrumieră, o posibilă armă. O'Neil observă şi el şi se încordă, simţind că ar fi putut izbucni o luptă.

Travis devenise complet altă persoană, orbită de furie.

Violenţa în rândul tinerilor e provocată de furie, nu de ce văd la televizor…

— N-am greşit cu nimic! urlă Travis, apoi se întoarse şi ieşi brusc pe uşă, lăsând-o să se trântească puternic în urma lui.

Porni grăbit spre curtea laterală, îşi luă bicicleta, care era rezemată de gardul rupt, şi merse pe lângă ea pe aleea ce traversa pădurea din spatele curţii.

— Vouă trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi stricat ziua. Ieşiţi afară!

După ce îşi luară rămas-bun cât se poate de politicos, Dance şi O'Neil se îndreptară spre uşă; Sonia le aruncă o privire care parcă implora iertare. Tatăl lui Travis se duse în bucătărie. Dance auzi cum se deschide uşa frigiderului, apoi clinchetul unei sticle.

Când ajunseră afară, Dance întrebă:

— Cum te-ai descurcat?

— Destul de bine, răspunse el, scoţând la iveală un smoc mic şi gri.

Îl luase de pe hanoracul din coşul de rufe când se îndepărtase pentru a o lăsa pe Dance să pună întrebările.

Apoi intrară amândoi în maşina lui O'Neil, iar portierele se închiseră simultan.

— O să-i las mostra de fibre lui Peter Bennington.

Aceasta nu ar fi fost admisă ca probă, fiindcă nu avuseseră mandat, dar cel puţin ar fi aflat dacă Travis este vinovatul.

— Dacă se potriveşte, îl punem sub supraveghere? întrebă Dance.

O'Neil încuviinţă din cap.

— Eu mă opresc la gogoşărie. Dacă are bicicleta afară, o să iau o mostră de pământ de pe cauciucuri. Cred că am putea primi un mandat de la magistraţi dacă pământul e acelaşi cu cel de la locul faptei.

Se uită înspre Dance.

— Ce părere ai? Crezi că el e vinovatul?

Dance ezită.

— Pot să spun că am remarcat doar două semne de minciună.

— Când?

— Prima dată, atunci când a spus că a fost aseară la Game Shed.

— Şi a doua?

— Când a spus că n-a greşit cu nimic.

Capitolul 11

Dance se întoarse la biroul ei de la CBI. Îi zâmbi lui Jon Boling; el îi răspunse, apoi se întunecă la faţă şi arătă spre computer.

— Au apărut şi mai multe postări despre Travis în *The Chilton Report.* Toate îl atacă. Apoi alte postări, în care sunt atacaţi atacatorii. E un adevărat război. Şi ştiu că nu ai fi vrut să se afle despre legătura dintre cazul Crucilor şi atac, dar cineva s-a prins.

— Cum Dumnezeu? întrebă Dance furioasă.

Boling ridică din umeri şi arătă spre o postare recentă.

Răspuns pentru Chilton, postat de BrittanyM:

Se uită careva la ştiri???? Cineva a lăsat o cruce, apoi s-a dus şi a atacat-o pe fata aia. Despre ce o fi vorba? OMG, pun pariu că e (şoferul)!

Postările următoare sugerau că Tammy fusese atacată de Travis pentru că postase un comentariu acid la adresa lui în *The Chilton Report.* El devenise „Ucigaşul Crucilor", deşi Tammy nu fusese ucisă.

— Minunat. Încercăm să ascundem informaţia şi ne-o divulgă o adolescentă pe nume Brittany.

— L-ai văzut? o întrebă Boling.

— Da.

— Crezi că e el e făptaşul?

— Nu ştiu ce să spun. Dar înclin să cred că ar putea fi.

Îi explică apoi teoria ei: era dificil să îl înţeleagă pe Travis, întrucât el trăia mai mult în lumea virtuală decât în cea reală şi îşi masca răspunsurile chinestezice.

— Dar pot afirma că dă semne de multă furie. Nu vrei să facem o plimbare, Jon? Vreau să-ţi prezint pe cineva.

În câteva minute ajunseră în biroul lui Charles Overby. Ca de obicei, şeful ei vorbea la telefon. Le făcu semn să intre, aruncându-i profesorului o privire curioasă.

Agentul-şef închise telefonul şi zise:

— Au făcut legătura. Mă refer la presă. Travis e numit acum „Ucigaşul Crucilor".

BrittanyM…

— Charles, el este profesorul Jonathan Boling. Ne ajută la acest caz, spuse Dance.

Charles Overby îi strânse mâna cordial.

— Serios? În ce domeniu?

— Computere.

— Cu asta te ocupi? Consultant?

Overby făcu o pauză, lăsând să se înţeleagă implicaţiile afirmaţiei sale. Dance se gândi că era momentul să-i explice că Boling lucra gratuit pentru ei, când profesorul interveni:

— În cea mai mare parte a timpului predau, dar, într-adevăr, mă ocup şi de consultanţă, agent Overby. De fapt, aşa îmi câştig existenţa. Ştiţi, în învăţământ lucrezi pe un salariu de doi bani. Dar în consultanţă iau şi trei sute de dolari pe oră.

— Ah…

Overby intrase deja în panică.

— Pe oră? Serios? întrebă el.

Boling nu schiţă niciun gest timp de câteva clipe, apoi adăugă:

— Dar îmi face o deosebită plăcere să mă ofer uneori ca voluntar pentru a ajuta organizaţii ca a dumneavoastră. Aşa că nu vă taxez cu nimic.

Dance aproape că îşi muşcă limba pentru a nu pufni în râs. Boling, decise ea, ar fi putut fi un psiholog foarte bun. Îşi dăduse seama de meschinăria pedantă a lui Overby în doi timpi şi trei mişcări, destinsese atmosfera şi încheiase apoi cu o glumă. Şi toate pentru ea, observă Dance, de vreme ce ea era singura membră a publicului.

— Lumea intră în panică, Kathryn. Am primit zeci de informaţii cum că ucigaşii umblă prin curţile oamenilor. Câţiva oameni au început deja să tragă în necunoscuţi, crezând că ar putea fi Travis. Ah, şi au mai fost semnalate câteva cruci…

Dance fu luată prin surprindere.

— Altele?!

Overby ridică o mână. Se pare că erau cruci în memoria victimelor. Accidente care avuseseră loc în ultimele săptămâni. Niciuna nu avea o dată predeterminată. Dar presa preluase subiectul. Auziseră şi cei din Sacramento. Arătă spre telefon, dorind probabil să indice faptul că primise un telefon de la şeful lor, directorul CBI. Poate chiar de la şeful *lui* Procurorul General.

— Deci cum stă treaba?

Dance îi oferi toate informaţiile pe care le aveau despre Travis, despre incidentul de la casa părinţilor săi şi îi spuse în final ce părere îşi făcuse despre băiat.

— E cu siguranţă o persoană suspectă.

— Dar nu l-ai arestat? întrebă Overby.

— Nu aveam niciun motiv. Michael verifică acum nişte probe care l-ar putea plasa la locul faptei.

— Şi nu există alţi suspecţi?

— Nu.

— Cum naiba reuşeşte un puştan pe bicicletă să facă una ca asta?

Dance îi aminti că bandele locale din Salinas şi din împrejurimi terorizaseră populaţia ani de zile, iar unii dintre membrii acestora erau mult mai tineri decât Travis.

— Şi am mai aflat ceva despre el, adăugă Boling. E foarte activ în domeniul jocurilor pe computer. Tinerii care se pricep la aşa ceva învaţă tehnici de luptă şi de eschivare foarte sofisticate. Una dintre întrebările care se pun la recrutarea pentru forţele armate este dacă aplicantul se joacă mult pe computer. Dacă nu se diferenţiază cu nimic altceva, cel pasionat de jocuri e ales în detrimentul oricărui alt tânăr.

— Dar motivul? întrebă Overby.

Dance îi explică şefului ei că, dacă Travis era criminalul, motivul probabil putea fi răzbunarea pentru hărţuirea cibernetică.

— Hărţuirea cibernetică, repetă Overby pe un ton grav. Chiar citisem ceva despre asta.

— Da? întrebă Dance.

— Da. Era un articol interesant în *USA Today,* weekendul trecut.

— A devenit un subiect la modă, spuse Boling.

Lui Dance i se păru că sesizează la Boling o uşoară consternare la auzul surselor care îi ofereau informaţii directorului sediului regional al CBI.

— Ar fi de ajuns să-l împingă asta la comiterea unor acte de violenţă? întrebă Overby.

Boling continuă, încuviinţând din cap:

— I s-a umplut paharul. Postările şi zvonurile circulă repede. Şi s-a ajuns până la hărţuire fizică. Cineva a postat pe YouTube[12] un videoclip despre el. L-au surprins într-un filmuleţ „de plezneală".

— Un ce?

— E o metodă a hărţuitorilor cibernetici. Cineva l-a împins de la spate pe Travis la Burger King[13]. Acesta s-a împiedicat, în mod jenant, iar un alt tânăr

---

[12] www.YouTube.com - website de video-sharing, unde se pot posta şi viziona gratuit secvenţe video (n.tr.)

[13] Burger King - lanţ de restaurante fast-food (n.tr.)

a aşteptat să îl filmeze cu telefonul mobil. Apoi l-au pus pe internet. Are deja două sute de mii de vizualizări.

Exact atunci, din sala de conferinţe de vizavi ieşi un bărbat uscăţiv şi ursuz, care intră imediat în biroul lui Overby. Observă vizitatorii şi i se adresă lui Overby, ignorându-i:

— Charles, spuse el pe un ton grav.

— Ah… Kathryn, el este Robert Harper, spuse Overby. De la Biroul Procurorului General din San Francisco. Agent special Dance, o prezentă el.

Bărbatul îi strânse mâna cu fermitate, dar păstră distanţa, de parcă n-ar fi vrut să se creadă că se dă cumva la ea.

— Şi Jon… se strădui Overby să-şi amintească.

— Boling.

Harper îi aruncă profesorului o privire curioasă, dar nu îi spuse nimic.

Bărbatul din San Francisco avea o expresie de nepătruns şi un păr negru, tuns impecabil. Purta un costum clasic bleumarin şi o cămaşă albă, cu o cravată în dungi roşii-albastre. Pe rever avea prins un ac cu steagul american. Manşetele de la cămaşă erau apretate, dar Dance observă câteva fire gri pe marginea lor. Un avocat de stat profesionist, deşi majoritatea colegilor săi îşi deschiseseră cabinete proprii şi întorceau banii cu lopata. Se gândi că avea în jur de cincizeci de ani.

— Ce vă aduce în Monterey? îl întrebă ea.

— Evaluări de cazuri.

Nu îi oferi informaţii suplimentare.

Robert Harper părea a fi genul de om care, dacă nu mai avea nimic de adăugat, rămânea liniştit în tăcere. Dance observă că pe chipul său se citea pasiunea – o dăruire completă pentru misiunea sa –, la fel cum văzuse şi în ochii reverendului Fisk în timpul protestelor de la spital. Deşi avea să rămână o enigmă misiunea care atrăgea după sine analiza cazurilor…

Pentru o clipă, el îşi îndreptă atenţia spre ea. Dance era obişnuită cu privirile stăruitoare, dar de obicei acestea veneau din partea suspecţilor. Examinarea lui Harper o neliniştea – era ca şi cum ea ar fi deţinut cheia vreunui mister pentru el.

Apoi, el i se adresă lui Overby:

— Voi ieşi afară pentru câteva minute, Charles. Dacă ai putea încuia camera de conferinţe, ar fi minunat.

— Sigur. Dacă mai ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

O aprobare acră. Apoi Harper dispăru, scoţând din buzunar un telefon.

— Care-i treaba cu *el?* întrebă Dance.

— Un procuror special din Sacramento. Am fost contactat de mai sus…

Procurorul General.

— … să cooperez. Vrea să afle mai multe despre cazurile noastre. Poate că se va întâmpla ceva important şi vrea să ştie cât de ocupaţi suntem. A petrecut ceva timp şi pe la Biroul Şerifului. Mi-ar plăcea să se întoarcă acolo şi să-i streseze pe ei. E o acritură de om. Nici nu ştiu ce să-i spun. Am încercat să glumesc. Nici n-a clipit.

Dar Dance se gândea la cazul lui Tammy Foster. Pentru ea, Robert Harper era deja de domeniul trecutului.

Se întoarse împreună cu Boling în biroul ei; abia se aşezase când o sună O'Neil. Era mulţumită, gândindu-se că el avea deja rezultatul analizelor pământului de pe cauciucurile bicicletei şi ale fibrelor gri de pe hanorac.

— Kathryn, avem o problemă.

În vocea lui se simţea tulburarea.

— Te ascult.

— În primul rând, Peter spune că fibrele pe care le-a găsit la cruce sunt identice cu fibrele din hanoracul lui Travis.

— Deci el e autorul. Ce a spus magistratul despre mandat?

— N-am ajuns până acolo. Travis a dispărut.

— Poftim?

— Nu s-a dus la muncă. De fapt, s-a dus. Erau urme proaspete de bicicletă în spate. S-a strecurat în camera din spate, a furat câteva gogoşi şi bani din poşeta uneia dintre angajate… şi un satâr. Apoi a dispărut. I-am sunat pe părinţii lui, dar nu ştiu nimic de el şi spun că n-au nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce.

— Unde eşti?

— În biroul meu. O să îl dau în urmărire. La noi, în Salinas, în San Benito şi în districtele din jur.

Dance se sprijini pe călcâie, furioasă pe sine. De ce nu-şi făcuse planul mai bine şi nu pusese pe cineva să-l urmărească pe băiat după ce plecase de-acasă? Deşi îi observase gesturile care îi indicau vinovăţia, îl lăsase să-i scape printre degete. La naiba! Şi acum trebuia să-i dea socoteală lui Overby cu privire la cele întâmplate.

Dar de ce nu l-aţi arestat?

— Şi mai e ceva. Când am fost la gogoşărie, m-am uitat în susul străzii. Ştii că lângă Safeway e un magazin…

— Sigur, îl ştiu.

— Au şi un stand de flori afară.

— Trandafiri! strigă ea.

— Exact. Am vorbit cu proprietarul. Vocea lui O'Neil se stinse când adăugă: Ieri, cineva s-a strecurat înăuntru şi a furat toate buchetele de trandafiri.

Ea înţelese brusc de ce tonul lui era atât de grav.
— Pe toate? Câte a luat?
O clipă de tăcere, după care el spuse:
— Vreo douăsprezece. Se pare că e abia începutul.

Capitolul 12

Lui Dance îi sună telefonul; aruncă un ochi la numărul apelantului, după care răspunse:

— TJ, chiar voiam să te sun.

— N-am rezolvat nimic în ce privește camerele de supraveghere, în schimb, erau reduceri la cafeaua Blue Mountain Jamaican de la Java House. Un kilogram jumătate la prețul unui kilogram. Tot te curăță de vreo cincizeci de dolari, dar e cea mai bună cafea.

Ea nu reacționă la gluma lui, iar el observă.

— Ce s-a întâmplat, șefa?

— S-au schimbat planurile, TJ.

Îi povesti despre Travis Brigham, despre analiza fibrelor și despre cele douăsprezece buchete furate.

— A dispărut, șefa? Adică pune la cale *alte* atacuri?

— Da. Vreau să mergi la Bagel Express și să vorbești cu prietenii lui și cu oricine îl cunoaște, să afli unde s-ar putea duce. La cine ar putea sta. Care sunt locurile lui preferate.

— Sigur, mă ocup imediat.

Dance îl sună apoi pe Rey Carraneo, care nu reușise nici el să găsească martori în apropierea parcării din care fusese răpită Tammy Foster. După ce îl informă și pe el în legătură cu ultimele evenimente, îi spuse să meargă la Game Shed pentru a căuta orice indicii care i-ar fi putut conduce la găsirea băiatului.

După ce închise telefonul, Dance se sprijini de spătarul scaunului. O cuprinse un sentiment acut de neputință. Avea nevoie de martori pe care să-i intervieveze. Era un talent cu care se născuse, ceva ce îi făcea plăcere și la care se pricepea de minune. Dar cazul intrase acum în etapa probelor și a speculațiilor.

Aruncă o privire peste documentele printate de pe blogul *The Chilton Report*

— Cred că ar fi cazul să contactăm potențialele victime și să le avertizăm. E atacat și de alte persoane pe site-urile de socializare precum MySpace, Facebook și OurWorld? îl întrebă ea pe Boling.

— Nu-i o știre atât de importantă pe acele site-uri. *The Chilton Report* e local, așa că nouăzeci la sută dintre atacurile la adresa lui Travis pornesc aici. Îți spun eu ce ne-ar putea ajuta: să găsim adresele de e-mail ale

persoanelor care au postat. Dacă am face rost de acestea, am putea contacta apoi furnizorii de internet şi le-am găsi adresele reale. Am câştiga mult timp astfel.

— Cum?

— Nu le putem lua decât de la Chilton sau de la administratorul site-ului său.

— Jon, mi-ai putea oferi ceva informaţii despre el care m-ar putea ajuta să-l conving să coopereze în caz că refuză?

— Ştiu câte ceva despre blogul lui, îi răspunse Boling, dar nu şi despre el, personal. Doar ce apare în biografia lui de pe site. Dar mă ocup bucuros de o investigaţie.

Ochii lui sclipiră din nou, remarcă Dance, cum se întâmplase şi mai devreme. Se întoarse la computer.

Întrebări fără răspuns…

În timp ce profesorul studia tema dată de Dance, ea primi un telefon de la O'Neil. O echipă de la criminalistică verificase aleea din spatele localului Bagel Express şi descoperise semne de nisip şi de pământ în urmele pe care le lăsase bicicleta lui Travis. Se potriveau cu pământul nisipos din zona în care fusese lăsată maşina lui Tammy pe plajă. El îi mai spuse şi că o echipă MESO verificase zona, dar nimeni nu îl văzuse. În schimb, reuşise să coopteze vreo şase ofiţeri de la Rutieră, care să îl ajute în căutarea băiatului. Veneau din Watsonville.

După ce încheiară discuţia, Dance se rezemă de spătarul scaunului. După câteva minute, Boling o informă că aflase câte ceva despre Chilton, chiar de pe blog, dar şi din alte surse. Deschise din nou prima pagină, care cuprindea biografia lui Chilton:

http://www. thechiltonreport.com.

Dance îşi coborî privirea în josul paginii şi începu să citească, iar Boling îi recită:

— James David Chilton, patruzeci şi trei de ani. Căsătorit cu Patrizia Brisbane, doi băieţi, de zece şi de doisprezece ani. Locuieşte în Carmel, dar are şi o proprietate în Hollister, o casă de vacanţă, se pare, şi o altă proprietate pe lângă San Jose. Au moştenit-o când a murit tatăl soţiei lui, în urmă cu câţiva ani. Cel mai interesant lucru pe care l-am descoperit despre Chilton este că a avut dintotdeauna un obicei bizar: să scrie scrisori.

— Scrisori?

— Scrie scrisori editorului, congresmenilor, editoriale de tot felul… A început cu scrisori prin poştă, înainte de a se dezvolta internetul, apoi a

trecut la e-mailuri. A scris mii. Declamaţii, critici, laude, complimente, comentarii politice… ce vrei şi ce nu vrei. Obişnuieşte să afirme despre sine că opera lui preferată este *Herzog,* de Saul Bellow, un roman despre un bărbat obsedat de scrisori. De fapt, Chilton intenţiona să încurajeze valorile morale, să dezvăluie corupţia, să preamărească politicienii care aduc beneficii şi să îi tăvălească pe cei care nu fac doi bani, adică exact ce face acum pe blog. Am găsit multe astfel de exemple pe net. Se pare că după aceea a descoperit blogosfera[14]. A creat *The Chilton Report* acum vreo cinci ani. Înainte de a continua, să îţi explic câte ceva despre istoria blogurilor.

— Te ascult.

— Termenul derivă din „weblog", inventat în 1997 de maestrul în computere John Barger. El a scris un jurnal on-line despre călătoriile sale şi despre ce căuta pe internet. Bine, oamenii îşi etalează de ani buni gândurile pe internet, dar ceea ce le deosebeşte pe bloguri sunt linkurile. Acestea sunt cheia blogurilor. Citeşti ceva şi ajungi la acea referinţă subliniată sau îngroşată în text, o accesezi şi îţi face imediat legătura în altă parte. Linkul se numeşte hipertext. Ştii „H-T-T-P-ul" din adrese? Înseamnă „hypertext transfer protocol". Acesta este softul care îţi permite să creezi linkuri. Din punctul meu de vedere, este unul dintre cele mai importante aspecte ale internetului. Poate chiar cel mai important. Când hipertextul a ajuns la îndemâna oricui, au apărut blogurile. Cei care puteau lucra în HTML, adică „hypertext markup language", limbajul computerizat al linkurilor, puteau să-şi creeze destul de uşor propriile bloguri. Dar din ce în ce mai mulţi oameni îşi doreau să poată face asta şi nu toţi erau specialişti în computere. Aşa că firmele au inventat programe prin care oricine – aproape oricine – poate crea bloguri cu linkuri: Pitas, Blogger şi Groksoup au fost printre primele. Au urmat alte zeci. Acum, tot ce trebuie să faci este să ai un cont de Google sau de Yahoo şi, gata, ai un blog. Asta, împreună cu preţurile extrem de atractive ale serverelor din ziua de azi, preţuri care sunt în continuă descreştere, formează blogosfera.

Discursul lui Boling era animat şi ordonat. „Cred că e un profesor minunat", se gândi ea.

— Înainte de 11 septembrie, explică Boling, blogurile erau axate pe tehnologie. Erau scrise de tehnicieni pentru tehnicieni. Dar, după 11 septembrie, a apărut un nou tip de blog. Se numeşte „blog de război" – şi-a luat numele după atacurile şi războaiele din Afganistan şi Irak. Autorii acestui tip de blog nu erau interesaţi de tehnologie. Erau interesaţi de

[14] blogosferă - totalitatea blogurilor, formând o reţea şi cuprinzând bloguri din toate domeniile (n.tr.)

politică, de economie, de societate, de lume. Îţi explic în felul următor: blogurile de dinainte de 11 septembrie erau orientate către interior, spre internetul în sine, în timp ce blogurile de război, spre exterior. Aceşti autori de bloguri se consideră jurnalişti, o parte din ceea ce numim New Media. Vor să le fie recunoscute meritele, precum jurnaliştilor de la CNN sau de la *Washington Post,* şi vor să fie luaţi în serios. Jim Chilton este imaginea autorului de blog de război. Nu-i pasă de internetul în sine sau de tehnologie, în măsura în care i se permite să-şi transmită mesajul. Scrie despre lumea reală. Cele două tabere sunt autorii originali ai blogurilor şi autorii blogurilor de război, care se luptă necontenit pentru cucerirea blogosferei.

— E un fel de competiţie?

— Pentru ei, da.

— Dar nu pot coexista?

— Ba da, dar e o lume bazată pe egocentrism, care ar face orice pentru a ajunge în vârful piramidei. Iar asta presupune două lucruri: primul – de a avea cât mai mulţi abonaţi, iar al doilea, şi cel mai important, să aibă cât mai multe bloguri care au link către pagina lor.

— Penibil.

— Într-adevăr. M-ai întrebat cum te pot ajuta să îl convingi pe Chilton să coopereze. Trebuie să reţii că *The Chilton Report* e un blog important şi cu influenţă. Ai observat că una dintre postările anterioare, din threadul *Cruci pe marginea drumului*, era de la directorul Caltrans? Sărea în apărarea inspecţiei efectuate de ei la autostradă. Asta îmi dă de înţeles că oficialii guvernului şi directorii citesc regulat blogul. Şi se supără foarte tare dacă Chilton spune ceva de rău despre ei. *The Report* se axează pe chestiuni locale, dar aici ne referim la California, care nu prea e local. Toată lumea ne urmăreşte. Fie că ne iubesc sau ne urăsc statul, cert e că *toată lumea* citeşte despre el. Mai mult decât atât, Chilton e văzut drept un jurnalist serios. Are surse de încredere şi scrie bine. E rezonabil şi îşi alege subiecte relevante, adică nu umblă după senzaţional. Am căutat numele lui Britney Spears şi al lui Paris Hilton până şi în arhive de acum patru ani ale blogului, dar nu am găsit nimic.

Dance era impresionată.

— Şi nici nu lucrează cu jumătate de normă. Acum trei ani, a început să lucreze full-time la *The Report.* Şi îi face o reclamă serioasă.

— Cum adică „îi face reclamă”?

Boling căută mai jos în pagină şi ajunse la threadul *Pe frontul de acasă*, aflat pe pagina principală.

http://www. thechiltonreport.com

CUCERIM LUMEA

Sunt fericit să vă anunț că The Report *a primit bile albe din întreaga lume. A fost ales printre primele bloguri dintr-un nou sistem* RSS feed *(noi o să-i spunem Really Simple Syndication), care va face legătura cu mii de alte bloguri, website-uri și pagini de știri din întreaga lume. Felicitări, vouă, cititorilor, care ați făcut din* The Report *un blog atât de popular!*

— RSS e ceva la fel de important. Vine de la „RDF Site Syndication", unde RDF este abrevierea termenilor Resource Description Framework, dacă te interesează, deși nu ai avea de ce. Prin RSS îți poți personaliza și consolida materialele primite de pe bloguri, website-uri și podcasts. Uită-te la browserul tău. În partea de sus a paginii, vei vedea un pătrățel portocaliu cu un punct în colț și două linii curbe.

— L-am văzut.

— Acela este RSS. Chilton se străduiește din răsputeri să fie preluat de alte bloguri și site-uri. E important pentru el. Și e important și pentru tine. Îți spune ceva despre el.

— Că are un orgoliu care poate fi gâdilat?

— Da. E bine de reținut. Mă gândesc că ai mai putea încerca ceva cu el, ceva puțin mai mârșav.

— Îmi place mârșăvia!

— Îi poți da de înțeles că, dacă te ajută, i-ai face o reclamă susținută blogului. Numele acestuia ar intra în atenția mass-mediei. Mai mult decât atât, îi poți da de înțeles că tu – sau altcineva de la CBI – ai putea acționa pe viitor ca sursă de informații.

Boling arătă spre ecran, unde apărea blogul.

— Asta pentru că, mai întâi de toate, el e reporter de investigații. Apreciază sursele.

— De acord. E o idee bună. O să încerc.

Profesorul zâmbi.

— Desigur, el ar putea percepe cerința ta drept o încălcare a eticii jurnalistice. Moment în care ți-ar putea trânti ușa în nas.

Dance se uită la ecran.

— Blogurile astea… parcă ești pe altă lume.

— Chiar ești pe altă lume. Și nu înțelegem decât o frântură din puterea pe care o dețin, din felul cum schimbă maniera în care noi primim informațiile și ne formăm opiniile. Există cam șaizeci de milioane de bloguri.

— Atât de multe?

— Da. Şi ele aduc multe beneficii: prefiltrează informaţiile, ca să nu mai stai să cauţi printre milioanele de site-uri de pe Google, formează o comunitate de persoane cu idealuri asemănătoare, pot fi amuzante şi creative. Şi, cum este cazul blogului *The Chilton Report*, pot îndrepta societatea şi încuraja onestitatea. Dar au şi o parte negativă.

— Împrăştie zvonuri, spuse Dance.

— Pe de-o parte, da. În plus, ceea ce am spus mai devreme despre Tammy: îi încurajează pe oameni să fie neglijenţi. Oamenii se cred protejaţi on-line, în lumea virtuală. Viaţa pare anonimă – postezi sub un pseudonim sau o poreclă, ca utilizator, aşa că eşti nevoit să oferi tot felul de informaţii personale. Dar reţine: fiecare amănunt despre tine, fiecare minciună postată sau orice a scris cineva despre tine, toate vor rămâne mereu acolo. Nu vor dispărea niciodată.

După câteva clipe, Boling continuă:

— Dar cred că problema cea mai mare este faptul că oamenii nu contestă acurateţea informaţiilor. Blogurile îţi lasă impresia de autenticitate – ele oferă o informaţie mai democratică şi mai de încredere fiindcă provine de la oameni, nu din mass-media. Dar părerea mea este că – deşi mi-am luat multe şuturi în fund de la colegii de la universitate şi din blogosferă – mănâncă rahat. *The New York Times* e o corporaţie pro-profit, dar e de-o mie de ori mai obiectivă decât blogurile. În mediul on-line nu prea eşti tras la răspundere. Negarea Holocaustului, conspiraţiile în urma atacurilor din 11 septembrie, rasismul, toate înfloresc din cauza blogurilor. Se învăluie într-un fel de autenticitate de care nu dă dovadă decât un ciudat aflat la o petrecere, care afirmă că CIA-ul şi Israelul au organizat atentatele din New York.

Dance se întoarse la biroul ei şi ridică receptorul telefonului.

— Jon, cred că mă voi folosi de informaţiile tale. Să vedem ce se întâmplă.

Casa lui James Chilton se afla într-o zonă selectă din Carmel; avea o curte de circa patru mii de metri pătraţi şi o grădină îngrijită, deşi puţin haotică, fapt ce însemna că soţul, soţia sau amândoi îşi petreceau multe weekenduri plivind şi plantând, în loc să angajeze profesionişti care să o facă.

Dance privi cu invidie decorul exterior. Deşi o pasiona grădinăritul, acesta nu era punctul ei forte. Maggie obişnuia să spună că, dacă n-ar fi avut rădăcini, plantele ar fi luat-o la goană când mama ei intra în grădină.

Casa era o fermă valoroasă, de vreo patruzeci de ani vechime, amplasată în capătul proprietăţii. Dance se gândi că ar fi putut avea vreo şase dormitoare. Maşinile familiei, un Lexus sedan şi un Nissan Quest, erau

parcate într-un garaj imens, plin cu echipamente sportive care, spre deosebire de articolele din garajul lui Dance, chiar păreau să fie folosite.

O amuzară teribil abţibildurile de pe maşina lui Chilton – erau copii ale titlurilor articolelor lui de pe blog: unul împotriva staţiei de desalinizare şi unul împotriva propunerii de educaţie sexuală. Era deopotrivă democrat şi republican.

Pe alee mai era o maşină, probabil un vizitator, de vreme ce Fordul Taurus încă mai avea urmele unui abţibild al unei companii de închirieri. Dance îşi parcă maşina, apoi se îndreptă spre uşa de la intrare şi apăsă butonul soneriei.

Se auziră paşi, din ce în ce mai aproape, apoi fu întâmpinată de o brunetă suplă de vreo patruzeci de ani, care purta blugi de firmă şi o bluză albă, cu gulerul ridicat. Un lanţ gros de argint, împletit, marca Daniel Yurman, i se aşeza frumos în jurul gâtului.

Pantofii, observă Dance, erau italieneşti, o minunăţie…

Se prezentă, oferindu-i legitimaţia.

— Am sunat mai devreme. Pentru domnul Chilton.

Femeia se încruntă uşor, o reacţie normală pentru oricine avea de-a face cu ofiţerii de poliţie. Se numea Patrizia, nume pe care ea îl pronunţa „Pa-trii-sia".

— Jim e într-o şedinţă, dar va termina curând. Îl anunţ că aţi venit.

— Mulţumesc.

— Intraţi, vă rog.

O conduse pe Dance într-un salon primitor, cu pereţii acoperiţi cu poze ale familiei, apoi dispăru în casă. După un timp, se întoarse şi spuse:

— Va sosi imediat.

— Mulţumesc. Aceştia sunt băieţii dumneavoastră?

Dance îi arătă Patriziei o fotografie în care apăreau un bărbat cu început de calviţie, care presupuse că ar putea fi Chilton, şi doi băieţi bruneţi, care îi aminteau de Wes. Cu feţii zâmbeau către cameră.

Femeia spuse cu mândrie:

— Da, Jim şi Chet.

Soţia lui Chilton continuă apoi să îi arate diverse fotografii. Din pozele din perioada copilăriei, la Carmel Beach, Point Lobos, The Mission, Dance deduse că femeia era din zonă. Patrizia îi spuse că era într-adevăr de acolo şi că locuise chiar în casa aceea.

— Tatăl meu a trăit aici mulţi ani, singur. Când a murit, cu vreo trei ani în urmă, m-am mutat aici cu Jim.

Lui Dance îi plăcea ideea unei case moştenite din generaţie în generaţie. Se gândi că părinţii lui Michael O'Neil locuiau încă în casa lor cu vedere la

ocean, unde crescuse şi Michael împreună cu fraţii lui. Tatăl lui suferea de senilitate, iar mama lui se gândea să vândă casa şi să se mute într-un cămin de bătrâni. Dar Michael era hotărât să păstreze casa pentru familie.

Patrizia îi arătă apoi fotografii cu activităţile sportive ale familiei: golf, fotbal, tenis, maratonuri; după care auziră voci pe hol.

Dance se întoarse şi văzu doi bărbaţi. Chilton, pe care îl recunoscu din fotografii, purta şapcă, un tricou polo verde şi pantaloni lungi. Părul blond i se revărsa în şuviţe de sub şapcă. Era înalt şi părea a fi în formă – i se zărea doar un pic de burtă peste curea. Vorbea cu un alt bărbat, cu părul nisipiu, care purta blugi şi o cămaşă albă, împreună cu o jachetă sport maronie. Dance porni spre ei, însă Chilton îl conduse rapid pe bărbat înspre uşă. Interpretarea ei chinestezică fu că Chilton nu voia ca bărbatul, indiferent cine era acesta, să ştie că fusese vizitat acasă de un agent de poliţie.

Patrizia îi spuse din nou:

— Vine imediat.

Dar Dance trecu pe lângă ea şi intră în hol, simţind cum soţia se blochează, din dorinţa de a-şi proteja soţul. În astfel de cazuri, cel care conducea interogatoriul trebuia să preia frâiele, nelăsându-i pe subiecţi să stabilească regulile. Însă, până ajunse la uşă, Chilton se şi întorsese, iar maşina închiriată plecase, răscolind pietrişul de sub cauciucuri.

Ochii lui verzi, asemănători ca nuanţă cu ai ei, se îndreptară apoi spre Dance. Dădură mâna, iar ea citi pe chipul bronzat şi pistruiat al autorului blogului o doză de curiozitate şi de sfidare, mai mult decât de prudenţă.

Ea îşi scoase din nou legitimaţia.

— Putem vorbi undeva câteva minute, domnule Chilton?

— Desigur, în biroul meu.

O conduse de-a lungul holului; camera în care intrară era modestă şi dezordonată, plină ochi de reviste, articole decupate din publicaţii şi documente printate. Dance îşi dădu seama – ceea ce deja subliniase Jon Boling – că mentalitatea reporterilor era într-adevăr în schimbare: camerele mici din case ca aceea sau din apartamente înlocuiau birourile din centrul oraşului.

Dance remarcă amuzată o cană de ceai lângă computerul bărbatului, în timp ce mirosul de muşeţel învăluia camera. „Se pare că jurnaliştii din ziua de azi nu mai apreciază ţigările, cafeaua şi whisky-ui", se gândi ea.

Se aşezară şi el ridică întrebător o sprânceană.

— Deci a început să se plângă, nu-i aşa? Chiar sunt curios: de ce a mers la poliţie şi nu m-a dat în judecată?

— Poftim? întrebă Dance derutată.

Chilton se balansă în scaun, își scoase șapca, își frecă scalpul, apoi și-o puse înapoi. Era agitat.

— Se miorlăie invocând calomnia. Dar nu e defăimare dacă totul e adevărat. În plus, chiar dacă aș fi scris ceva neadevărat, lucru pe care nu l-am făcut, calomnierea nu e o infracțiune în țara asta. Poate că ar fi fost în Rusia stalinistă, dar aici – nu încă. Deci, de ce sunteți implicată dumneavoastră?

Avea o privire ageră și scrutătoare și o mimică încordată. Dance își dădu seama că prezența lui avea să devină curând foarte obositoare.

— Mă tem că nu vă înțeleg.

— Nu ați venit pentru Arnie Brubaker?

— Nu. Cine este această persoană?

— E un bărbat care vrea să ne distrugă coasta cu o stație de desalinizare.

Ea își aminti de postările de pe blog care criticau stația de desalinizare. Și de abțibildul de pe mașină.

— Nu am nicio legătură cu asta.

Fruntea lui Chilton se brăzdă de cute.

— I-ar plăcea să mă înfunde, zise el. Mă gândeam c-o fi născocit vreo plângere penală. Îmi cer scuze, se pare că m-am pripit.

Aerul defensiv dispăru de pe chipul său.

— Oricum, Brubaker e un mare… mincinos.

Dance se întrebă în treacăt care ar fi fost descrierea corectă a antreprenorului.

— Mă scuzați…

Patrizia apăru în ușă cu o ceașcă de ceai proaspăt pentru soțul ei. O întrebă pe Dance dacă dorește ceva. Acum zâmbea, dar ochii ei o priveau pe agentă cu o atenție sporită.

— Nu, mulțumesc.

Chilton arătă spre ceai și îi făcu soției sale cu ochiul, în semn de mulțumire. Ea plecă și închise ușa.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta?

— Postările de pe blogul dumneavoastră despre crucile de pe marginea drumului…

— Ah, e vorba despre accidentul rutier?

O cercetă pe Dance cu atenție. Avea din nou un aer defensiv, își dădu ea seama analizându-i postura.

— Am urmărit știrile. Fata a fost atacată, după cum spune presa, pentru că a postat ceva pe blog. Și autorii postărilor afirmă același lucru. Vreți să știți numele băiatului, presupun.

— Nu, îl avem deja.

— El este cel care a încercat să o înece?

— Așa se pare.

Chilton spuse repede:

— Eu nu l-am *atacat.* Am vrut doar să aflu dacă poliția a renunțat la anchetă și dacă cei de la transporturi s-au ocupat cum trebuie de drum. Am spus din start că nu a fost vina lui. Și am cenzurat numele.

— Totuși, nu le-a luat prea mult să afle cine e și să se coalizeze împotriva lui.

Chilton strâmbă din nas – primise comentariul drept o critică la adresa lui sau a blogului, deși nu era așa. Dar păru să se resemneze.

— Se mai întâmplă, zise el. Cu ce vă pot ajuta, până la urmă?

— Avem motive să credem că Travis Brigham ar putea plănui și alte atacuri, împotriva unor persoane care au scris despre el.

— Sunteți sigură de acest lucru?

— Nu, dar trebuie să luăm în calcul și această posibilitate.

Chilton se strâmbă.

— Vreau să spun, îl puteți aresta?

— Îl căutăm chiar acum, însă nu știm sigur unde se află.

— Am înțeles, spuse Chilton gânditor.

Dance îi observă poziția umerilor și gâtul încordat și își dădu seama că se întreba ce anume voia de la el. Agenta își aminti spusele lui Jon Boling și zise:

— Blogul dumneavoastră este renumit în întreaga lume. E foarte respectat. Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii postează aici.

Ochii lui trădau plăcerea pe care o simțea la auzul acestor cuvinte, însă asta dură doar o clipă, îndeajuns cât să observe Dance. Concluzionă că lui James Chilton îi pria să fie măgulit.

— Problema este că toți cei care postează în defavoarea lui Travis sunt posibile victime. Iar numărul acestora crește cu fiecare oră.

— *The Report* are printre cele mai multe accesări din țară. Este cel mai citit blog din California.

— Nu mă surprinde asta. Și mie îmi place, zise Dance.

Își controlă gesturile, pentru a nu-și trăda propria minciună.

— Mulțumesc, răspunse el.

Un zâmbet larg îi lumină fața.

— Dar vedeți cu ce ne confruntăm: de fiecare dată când cineva postează ceva în threadul *Cruci pe marginea drumului,* lista posibilelor victime se mărește. Unii dintre aceștia sunt complet anonimi, alții nu sunt din zonă. Dar

sunt şi câţiva din apropiere şi ne temem că Travis le va afla identitatea şi îi va ataca şi pe ei.

— Ah, spuse Chilton, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

Mintea lui făcu imediat legătura.

— Aţi venit pentru adresele lor de e-mail.

— Pentru a-i proteja.

— Nu vi le pot divulga.

— Dar aceşti oameni sunt în pericol!

— Ţara aceasta funcţionează pe principiul separării puterilor în stat.

De parcă această replică insolentă i-ar fi demontat ei argumentul!

— Fata a fost aruncată într-un portbagaj şi lăsată acolo să moară. Travis ar putea pune la cale chiar acum un alt atac.

Chilton ridică un deget, încercând s-o reducă la tăcere precum un profesor.

— Suntem pe un teren minat. Agent Dance, pentru cine lucraţi de fapt? Cine este şeful cel mare?

— Procurorul General.

— Bine, să spunem că vă dau adresele celor care au postat în threadul *Cruci pe marginea drumului.* Luna viitoare o să reveniţi dorind să aflaţi adresele unei cârtiţe care a fost concediată de Procurorul General pentru hărţuire, să zicem. Sau poate că veţi vrea adresa cuiva care a publicat un comentariu acid la adresa unui guvernator. Sau la adresa preşedintelui. Sau – ce ziceţi de asta? — adresa cuiva care spune ceva favorabil legat de Al-Qaeda? „Mi-aţi oferit informaţii şi data trecută. De ce n-aţi face-o din nou?"

— Nu vă voi mai cere informaţii din nou.

— Asta spuneţi acum… De parcă angajaţii guvernului n-ar minţi şi-n somn! Băiatul ştie că sunteţi pe urmele lui?

— Da.

— Înseamnă că a fugit pe undeva, nu credeţi? Nu va ieşi la lumină atacând pe altcineva. Nu câtă vreme îl caută poliţia.

Vocea lui devenise glacială.

A ei era relaxată şi continuă încet:

— Cu toate acestea, domnule Chilton, în viaţă trebuie să faceţi şi compromisuri.

Ea lăsă un răgaz pentru a da spuselor sale importanţa cuvenită.

El ridică o sprânceană, aşteptând.

— Dacă ne-aţi da adresele, doar pe cele ale persoanelor din zonă care au scris ceva rău despre Travis, am aprecia foarte mult. Poate că… poate că v-am putea ajuta şi noi cumva în viitor, dacă aţi avea nevoie.

— Cum anume?

Gândindu-se la sugestia lui Boling, ea spuse:

— Poate că dacă aţi avea nevoie de contacte în agenţiile de poliţie din California… Surse… sus-puse.

El se aplecă înainte, furios.

— Deci chiar încercaţi să mă mituiţi! Mă gândeam eu. A trebuit doar să vă trag puţin de limbă. V-am prins, agent Dance.

Ea se rezemă în scaun, buimăcită.

Chilton continuă:

— E una să faceţi apel la integritatea mea. Asta… flutură mâna spre ea… e ceva dizgraţios. Şi corupt, din punctul meu de vedere. E genul de manevră pe care o divulg zilnic pe blogul meu.

Desigur, el ar putea percepe cerinţa ta drept o încălcare a eticii jurnalistice. Moment în care ţi-ar putea trânti uşa în nas.

— Tammy Foster a fost aproape ucisă. Ar putea urma şi alţii.

— Îmi pare foarte rău. Dar *The Report* e prea important ca să îl periclitez. Faptul că oamenii ştiu că nu mai pot posta sub perdeaua anonimităţii ar putea schimba integritatea întregului blog.

— Vă rog să vă mai gândiţi.

Chipul încordat al bărbatului se mai relaxă.

— L-aţi văzut pe bărbatul cu care eram mai devreme aici?

Ea aprobă din cap.

— Gregory Ashton.

Spuse asta cu un aer solemn, cum obişnuiesc să vorbească oamenii despre ceva important pentru ei, dar care nu înseamnă nimic pentru alţii. Chilton observă că ea nu are nicio reacţie şi continuă:

— A fondat o nouă reţea de bloguri şi de site-uri, una dintre cele mai mari din lume. Va fi de ultimă generaţie. A investit milioane de dolari în promovarea ei.

Era ceea ce îi explicase ei Boling. Ashton trebuie să fi fost unul dintre cei la care se referea Chilton în articolul despre RSS, în comentariul *Cucerim lumea.*

— Ar extinde mult obiectivul blogului. M-aş putea ocupa de probleme la nivel global. SIDA din Africa, încălcările drepturilor omului din Indonezia, atrocităţile din Kashmir, dezastrele ecologice din Brazilia. Dar, dacă s-ar afla că am divulgat adresele de internet ale cititorilor mei, asta ar putea periclita integritatea blogului.

Dance era cât se poate de frustrată, deşi o parte din ea, ca fost jurnalist, înţelegea întrucâtva şi punctul lui de vedere. Chilton nu o refuza din orgoliu sau din lăcomie, ci din pură pasiune pentru cititorii săi.

Deşi asta nu o ajuta cu nimic…

— Oamenii aceştia ar putea muri, insistă ea.

— S-a mai pus această problemă, agent Dance. Despre responsabilitatea autorilor blogurilor.

Se încordă uşor şi continuă:

— Acum câţiva ani, am scris un articol în exclusivitate despre un scriitor pe care îl descoperisem că plagiase nişte pasaje dintr-un alt roman. El susţinea că fusese un accident şi m-a implorat să nu scriu despre el. Dar am făcut-o. S-a apucat din nou de băut şi şi-a distrus viaţa. Oare asta urmărisem? Nu, Dumnezeule! Dar regulile fie se aplică, fie nu. El de ce ar trebui să fie iertat, când alţii ca noi suferă consecinţele? Am scris odată un articol despre un diacon din San Francisco, lider al unei mişcări contra homosexualităţii, diacon care era de fapt homosexual. Trebuie să atrag atenţia asupra ipocriziei.

O privi în ochi pe Dance.

— Şi respectivul s-a sinucis, zise el după câteva clipe. Din cauza celor scrise de mine. S-a sinucis. Trăiesc cu o conştiinţă încărcată. Dar am făcut ce trebuia? Da. Dacă Travis mai atacă pe cineva, o să-mi pară la fel de rău. Dar trebuie să putem vedea pădurea de copaci, doamnă Dance.

— Am fost şi eu reporter, spuse ea.

— Da?

— Reporter criminalist. Şi eu blamez cenzura. Dar nu vorbim despre acelaşi lucru. Nu vă spun să vă schimbaţi postările. Vreau doar să ştiu numele persoanelor care au postat, ca să le putem proteja.

— Nu vă pot ajuta, reluă el deja agasat.

Se uită la ceas. Ea îşi dădu seama că interogatoriul se încheiase şi se ridică. Cu toate astea, mai făcu o încercare:

— Nu va afla nimeni. Vom spune că am aflat din alte surse.

Chilton pufni în râs în timp ce o conducea spre uşă.

— Secret în blogosferă, agent Dance? Aveţi idee cât de repede circulă zvonurile în ziua de azi? Cu viteza luminii…

Capitolul 13

Când era în maşină, pe autostradă, Kathryn Dance îl sună pe Jon Boling.

— Cum a fost? o întrebă el vesel.

— Ce se scrisese despre Travis pe blog? Era un puşti care postase ceva… că viaţa lui e…

— Ah…

El nu mai răspunse pe acelaşi ton:

— … ratată.

— Da, exact asta am făcut. Am încercat varianta cu reclama pozitivă, dar el a ales varianta doi: presa liberă călcată în picioare de fascişti. Cu o doză de „universul are nevoie de mine".

— Ah, îmi pare rău. N-a fost o decizie înţeleaptă.

— A meritat să încerc. Dar cred că ai face bine să începi să cauţi cât mai multe nume de unul singur.

— Am început deja. În caz că ţi-ar fi trântit Chilton uşa în nas! Voi găsi câteva nume în curând. Ah, a spus cumva că se va răzbuna pe tine, în vreun comentariu de pe blog, pentru ce i-ai propus?

Ea chicoti.

— Nu mai avea mult. Titlul ar fi fost: *Agent CBI – tentativă de mituire.*

— Nu cred că o va face. Nu însemni mare lucru pentru el. Nu mă înţelege greşit, dar la câte sute de mii de oameni citesc ce scrie el, mai mult ca sigur i-ar sta în putere să te facă să regreţi.

Vocea lui Boling deveni apoi gravă:

— Trebuie să te anunţ că postările sunt din ce în ce mai agresive. Unii dintre autorii acestora susţin că Travis e satanist şi că sacrifică animale. Şi se aude şi că ar încerca să pipăie alţi elevi, fete şi băieţi. Dar eu cred că sunt minciuni sfruntate. Parcă se întrec în poveşti din ce în ce mai fantasmagorice.

Zvonuri…

— O singură chestiune, care se repetă adesea şi mă face să cred că e adevărată… Se referă la jocurile on-line de rol. Se spune că puştiul ar fi obsedat de lupte şi de moarte. Mai ales cu săbii şi cuţite, cu care şi-ar înjunghia victimele.

— A trecut în lumea virtuală.

— Aşa se pare.

După ce încheiară convorbirea, Dance mări volumul la iPod-ul ei Touch: asculta Badi Assad, un minunat chitarist brazilian. Era interzis să asculţi muzică la căşti în timp ce conduceai, dar boxele din maşina ei de poliţie nu redau sunetul cu acurateţe.

În plus, avea nevoie de o doză serioasă de muzică pentru suflet. Simţea nevoia să se ocupe numai de caz, dar era şi mamă în acelaşi timp şi reuşise mereu să împace bine cele două laturi ale vieţii ei. Trebuia să îşi ia acum cei doi copii de la mama ei, de la spital, ca să petreacă puţin timp cu ei şi să îi ducă apoi acasă la părinţii săi, unde Stuart Dance avea să îi ia în grijă după ce urma să se întoarcă de la întâlnirea sa de la acvariu. Iar ea s-ar fi putut întoarce la CBI, pentru a continua să îl caute pe Travis Brigham.

Maşina de poliţie pe care o conducea, un Ford Interceptor, era o combinaţie între o maşină de curse şi un tanc.

Dance nu mai forţase niciodată o maşină. Nu era o şoferiţă înnăscută şi, deşi făcuse cursul obligatoriu de urmărire în viteză la Sacramento, nu se prea vedea pe urmele unui vitezoman pe autostrăzile sinuoase din California. Gândindu-se la asta, îşi aminti una dintre imaginile de pe blog: era o fotografie cu crucile de pe marginea drumului, de lângă locul teribilului accident din 9 iunie de pe Autostrada 1, tragedia care declanşase groaznicul lanţ de evenimente.

Opri la spital şi observă în parcarea din faţa clădirii câteva maşini ale Poliţiei Rutiere şi alte două maşini de poliţie neinscripţionate. Nu îşi amintea să se fi raportat vreo acţiune a poliţiei ce implica răniţi. Când ieşi din maşină, observă că mulţimea de protestatari se schimbase. În primul rând, erau mai mulţi. Circa patruzeci. Lor li se alăturaseră încă două echipe de televiziune. În plus, observă că erau mai animaţi şi că îşi fluturau pancartele şi crucile de parcă se aflau pe stadion. Zâmbeau, cântau. Dance remarcă apoi că reverendul Fisk interacţiona cu mai mulţi bărbaţi, care îi strângeau mâna pe rând. Bodyguardul lui roşcat scruta cu atenţie parcarea.

Apoi, Dance se opri încremenită. Pe uşa spitalului ieşeau Wes şi Maggie, mâhniţi, însoţiţi de o femeie afro-americană care purta un costum bleumarin. Aceasta îi conducea spre una dintre maşinile de poliţie neinscripţionate.

Robert Harper, procurorul pe care îl cunoscuse în biroul lui Charles Overby, ieşea din spital. În spatele lui mergea mama ei. Edie Dance era încadrată de doi ofiţeri de la Poliţia Rutieră şi avea cătuşe la mâini.

Dance alergă spre ei.

— Mami! strigă băiatul de doisprezece ani, apoi traversă parcarea alergând şi trăgând-o după el pe sora lui.

— Stai, nu ai voie să faci asta! strigă femeia care îi însoţea.

Porni şi ea după ei, în viteză.

Dance îngenunche şi îşi îmbrăţişă copiii.

Vocea aspră a femeii răsună în toată parcarea:

— Luăm copiii…

— Nu luaţi pe nimeni, strigă Dance, apoi se întoarse spre cei mici: Sunteţi bine?

— Au arestat-o pe bunica! spuse Maggie cu lacrimi în ochi.

Codiţa arămie îi atârna acum pe umăr, după ce alergase în urma fratelui ei.

— Vorbesc eu imediat cu ei, spuse Dance ridicându-se. Nu aţi păţit nimic, nu?

— Nu, răspunse Wes.

Deşi era slăbuţ, era aproape la fel de înalt ca mama lui.

— Doar că femeia asta şi poliţia au venit şi ne-au luat, zicând că ne duc undeva. Nu ştiu unde.

— Nu vreau să plec, mami!

Maggie se agăţă de ea cu putere. Dance îşi linişti fiica:

— Nu pleci nicăieri, draga mea! Mergeţi în maşină.

Femeia în costum albastru se apropie şi spuse calm:

— Doamnă, mă tem că…

Apoi se trezi că vorbeşte cu legitimaţia de la CBI a lui Dance, care îi apăru brusc în faţă.

— Copiii merg cu mine, îi spuse Dance.

Femeia privi legitimaţia, fără să se lase impresionată.

— Mă tem că asta e procedura. Cred că înţelegeţi. E spre binele lor. Se va clarifica situaţia şi apoi vom vedea…

— Copiii merg cu mine.

— Sunt asistent social la Protecţia Copilului din Monterey, zise ea prezentându-şi la rândul său legitimaţia.

Dance se gândi că ar fi trebuit probabil să mai negocieze, dar scoase totuşi cătuşele din tocul de la spate cu o mişcare lentă, apoi le deschise ca pe nişte cleşti de crab.

— Ascultă aici. Sunt mama lor. Îmi cunoşti identitatea. O cunoşti şi pe a lor. Vezi-ţi de treaba ta sau te arestez conform codului penal din California, secţiunea 207.

Observând ce se petrece, reporterii se opriră cu toţii în acelaşi timp, ca o şopârlă care simte prezenţa unui gândăcel neştiutor. Camerele se rotiră brusc în direcţia lor.

Femeia se întoarse către Robert Harper, care părea că stă pe gânduri. Aruncă apoi o privire spre reporteri şi ajunse la concluzia că, în cazul acela, publicitatea negativă nu avea să îi ajute la nimic. Încuviinţă uşor din cap.

Dance le zâmbi copiilor, punând cătuşele deoparte, şi îi conduse la maşină.

— Totul va fi bine. Nu vă faceţi griji. E doar o încurcătură.

Închise portiera şi încuie maşina din telecomandă. Trecu în viteză pe lângă asistentul social, care o privea cu ochi mijiţi, sfidători, şi se apropie de mama ei, aflată într-o maşină de poliţie.

— Draga mea! exclamă Edie Dance.

— Mamă, ce se…

— Nu ai voie să vorbeşti cu persoana reţinută, i se adresă Harper.

Ea se întoarse şi îl privi direct în ochi, fiind de aceeaşi înălţime.

— Nu face pe prostul. Ce se petrece?

El îi răspunse calm:

— Va fi dusă în detenţie pentru a se deschide acţiunea şi pentru a se stabili cauţiunea. A fost arestată şi i s-au citit drepturile. Nu sunt obligat să îţi comunic ţie nimic mai mult.

Camerele continuau să filmeze fiecare detaliu. Edie Dance îi strigă din maşină:

— Ei cred că eu l-am ucis pe Juan Miliar!

— Vă rog să nu mai vorbiţi, doamnă Dance.

Dance se răsti la Harper:

— Şi evaluarea aceea de caz? Era o minciună sfruntată, nu?

Harper o ignoră, nepăsător. Lui Dance îi sună telefonul şi se retrase ceva mai în spate să răspundă.

— Tată…

— Katie, doar ce am ajuns acasă şi am găsit poliţia aici. Poliţia federală. Controlează peste tot. Doamna Kensington de vizavi mi-a spus că au luat vreo două cutii cu obiecte.

— Tată, mama a fost arestată…

— Poftim?

— Crima aceea… din milă, Juan Miliar, îţi aminteşti?

— Vai, Katie…

— Duc copiii la Martine, apoi ne vedem la tribunal în Salinas. Va fi ţinută acolo şi va avea loc imediat audierea pentru cauţiune.

— Sigur… Chiar… nu ştiu ce să fac.

Vocea i se pierdu.

O durea cumplit să-şi vadă tatăl atât de neajutorat, când el era de obicei atât de puternic şi de exuberant…

— O să se rezolve, îi spuse ea încercând să pară sigură pe sine, dar simțindu-se la fel de nesigură și derutată cum se simțea probabil și el.

Închise apoi telefonul.

— Mamă, îi strigă ea prin geamul mașinii, privind chipul posomorât al mamei sale. Totul se va rezolva. Ne vedem la tribunal.

Procurorul spuse acru:

— Agent Dance, nu vreau să îți mai spun încă o dată: nu ai voie să vorbești cu prizoniera.

Ea îl ignoră pe Harper și îi vorbi din nou mamei sale:

— Nu scoate niciun cuvânt, în fața nimănui.

— Sper că nu vrei să avem o problemă cu paza, spuse procurorul arțăgos.

Dance îi aruncă o privire încruntată, sfidându-l în tăcere și ignorând amenințarea lui. Apoi se uită la ofițerii de la Poliția Rutieră, aflați în apropiere. Unul dintre aceștia lucrase cu ea, dar acum îi evita privirea. De data asta, erau toți de partea lui Harper.

Se întoarse și se îndreptă spre mașină, dar se opri în fața asistentului social.

— Acești copii au telefoane mobile, îi spuse Dance apropiindu-se de ea. Sunt pe tasta rapidă numărul doi, imediat după numărul de urgență. Și pot să garantez că ți-au spus că sunt agent de poliție. De ce naiba nu m-ai sunat?

Femeia clipi și îi răspunse:

— Nu accept să-mi vorbiți astfel.

— De ce naiba n-ai sunat?

— Am urmat procedura.

— Procedura spune că binele copilului e cel care primează. Primul lucru pe care îl faci e să iei legătura cu părintele sau custodele copilului.

— Mă rog, am făcut ce mi s-a spus…

— De cât timp lucrezi în domeniu?

— Nu e treaba nimănui!

— Îți spun eu, domnișoară! Fie de prea puțin timp, fie de *mult* prea mult.

— Nu-ți permit…

Dar Dance intrase deja în mașină și plecase de pe loc. Nu oprise deloc motorul de când ajunsese în parcarea spitalului.

— Mamă, spuse Maggie cu lacrimile înnodându-i-se în barbă. Ce se va întâmpla cu bunica?

Dance nu juca teatru în fața copiilor ei, pentru că învățase că e mai bine ca un părinte să își lase copiii să se confrunte cu durerea și cu teama decât să le ascundă adevărul sau să îl ignore. Dar se străduia să nu-și divulge panica.

— Bunica voastră va ajunge în fața unui judecător și sper că va veni curând acasă. O să aflăm ce s-a întâmplat. Încă nu știm.

Avea să-i ducă pe cei mici la cea mai bună prietenă a ei, Martine Christensen, cu care lucra la website-ul de muzică.

— Nu-mi place omul acela, spuse Wes.

— Care om?

— Domnul Harper.

— Nici mie, spuse Dance.

— Vreau să merg la tribunal cu tine, spuse Maggie.

— Nu, Mags, fiindcă nu știu cât voi sta acolo.

Dance se uită în spate și le zâmbi încurajator copiilor. Văzându-le chipurile palide și privirile pierdute, se înfurie și mai tare pe Robert Harper.

Își puse hands-free-ul de la telefon, reflectă o clipă, apoi îl sună pe cel mai bun avocat pe care îl cunoștea. La un moment dat, George Sheedy petrecuse patru ore încercând să o discrediteze pe Dance, în calitate de martor la un proces. Aproape că reușise să câștige verdictul de nevinovat pentru un lider de bandă din Salinas, care era cu siguranță vinovat. Dar, până la urmă, câștigaseră băieții buni și ticălosul ajunsese la închisoare pe viață. După proces, Sheedy venise la Dance și îi strânsese mâna, felicitând-o pentru cât de bine se descurcase în timpul depunerii mărturiei. Iar ea îi spusese că fusese la fel de impresionată de abilitățile lui.

În timp ce îl apela pe Sheedy, observă că echipa de știri încă mai filma spectacolul – fiecare cameraman era îndreptat spre mașina în care se afla mama ei, cu cătușele la mâini. Arătau ca niște teroriști care-și îndreptau lansatoarele de rachete către trupele blindate.

Ceva mai calmă acum, când aflase că intrusul din curtea din spate nu era Omul Zăpezilor, Kelley Morgan se concentră asupra coafurii.

Adolescenta avea mereu la îndemână placa de îndreptat părul.

Părul ei era cât se poate de frustrant. La cea mai mică urmă de umezeală, se zburlea tot. O enerva *atâât* de mult…

Trebuia să se vadă cu Juanita, cu Trey și cu Toni pe Alvarado, în patruzeci de minute, iar ei îi erau niște prieteni atât de buni, încât, dacă întârzia zece minute, o lăsau cu ochi-n soare. Pierduse noțiunea timpului scriindu-i lui Bri o postare pe Town Hall, în OurWorld, despre Tammy Foster. Apoi Kelley se uitase în oglindă și văzuse că aerul umed îi transformase buclele în ceva *monstruos.* Așa că ieși de pe net și atacă șuvițele rebele.

Cineva postase odată pe un blog local, bineînțeles sub protecția anonimatului:

Kelley Morgan… care-i treaba cu părul acela?????? parcă e o ciupercă. Nu-mi plac fetele rase în cap, dar poate că ar trebui să încerce ACEST LOOK. LOL. Să mor io, habar n-are pe ce lume se află!

Kelley plânsese în hohote, îngrozită de cuvintele răutăcioase care o loviseră din senin.

Acea postare era motivul pentru care o apărase pe Tammy pe OurWorld şi îi răspunsese acid lui AnonGurl (dăduse cu ea de pământ, până la urmă).

Chiar şi acum o mai treceau fiorii când îşi amintea acel comentariu despre părul ei. Şi era furioasă. Nu contează, Jamie spusese că o iubeşte aşa cum e ea. Postarea o dărâmase şi devenise un subiect extrem de sensibil. Şi ajunsese să piardă nenumărate ore din pricina asta. De pe 4 aprilie, nu mai ieşise din casă fără să aibă un păr impecabil.

„Bine, hai la treabă, fato", se gândi ea.

Se ridică de la birou şi se duse la masa de toaletă, unde băgă placa în priză. I se despicau vârfurile de la folosirea frecventă, dar cel puţin căldura îi potolea firele rebele.

Aprinse lumina de la masa de toaletă şi se aşeză, îşi scoase bluza şi o aruncă pe jos, apoi îşi puse două maiouri peste sutien, căci îi plăcea cum se vedeau cele trei bretele împreună: roşu, roz şi negru. Testă temperatura plăcii de păr. Încă două minute. Era aproape gata. Începu să se pieptene. *Deci*, nu era corect. Trăsături drăguţe, sâni atrăgători, un fund de milioane. Dar părul ăsta afurisit…

Aruncă o privire spre computer şi văzu un mesaj instant de la o prietenă.

„Uită-te pe TCR. Chiar ACUM!!!!!!!"

Pe Kelley o pufni râsul. Trish folosea tot timpul semnul exclamării.

De obicei nu citea *The Chilton Report*, pentru că era mult prea axat pe politică pentru gustul ei, dar se abonase pe RSS după ce Chilton începuse să scrie despre accidentul din 9 iunie în threadul numit *Cruci pe marginea drumului*. Kelley fusese la petrecerea din seara aceea şi, exact înainte ca fetele şi Caitlin să plece, îl văzuse pe Travis Brigham certându-se cu aceasta.

Se repezi la tastatură şi scrise: „Nu exploda. D C?"

Trish răspunse: „Chilton a scos numele, dar se spune că Travis a atacat-o pe Tammy!!"

Kelley scrise: „E pe bune sau bănuieşti tu?"

Răspunsul lui Trish fu: „PE BUNE, PE BUNE!!!! Lu' Travis i-a sărit ţandăra că ea l-a măscărit pe blog, CITEŞTE!!!! ŞOFERUL = TRAVIS şi VICTIMA = TAMMY."

Lui Kelley i se puse un nod în gât şi bătu repede la tastatură, intrând imediat pe blogul *The Chilton Report*, în threadul *Cruci pe marginea drumului.* Spre sfârşit, citi:

Răspuns pentru Chilton, postat de BrittanyM:

Se uită careva la ştiri???? Cineva a lăsat o cruce, apoi s-a dus şi a atacat-o pe fata aia. Despre ce o fi vorba? OMG, pun pariu că e (şoferul)!

*

Răspuns pentru Chilton, postat de CT093:

Unde (şters) e poliţia? Am auzit că fata din portbagaj a fost violată şi că avea cruci tăiate în carne, apoi (şoferul) A LĂSAT-O în portbagaj, să se înece. Doar pentru că l-a trimis la plimbare… (Şoferul), deci mă uit la ştiri şi nu a fost arestat încă. DE CE NU?????

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Anonymous:

Eu şi prietenele mele eram lângă plaja unde a fost găsită (victima) şi i-am auzit pe poliţişti vorbind despre cruce. Ziceau ceva de genu' că a fost lăsată acolo ca să avertizeze oamenii. (Victima) a fost atacată şi violată pentru că l-a trimis la plimbare pe (şofer) AICI! mă refer la ce a scris pe blog!!! Fiţi atenţi dacă l-aţi măscărit aici şi nu folosiţi proxy[15] sau dacă nu postaţi ca anonimi. Aţi pus-o! O să vină şi după voi!!

*

Răspuns pentru Chilton, postat de Anonymous:

Ştiu un t1p care joacă jocuri pe net şi zice că (şoferul) spunea că o să se răzbune pe toţi cei care au scris ceva despre el, că are de gând să le taie gâtul cum fac teroriştii la TV, alo, poliţiştilor, (şoferul) e ucigaşul crucilor!!! Pe BUNE!

Doamne… Nu! Kelley încercă să-şi amintească ce postase despre Travis. Oare ce spusese? Ar avea motive să fie supărat şi pe *ea?.* Căută disperată pe pagina blogului.

Răspuns pentru Chilton, postat de BellaKelley:

---

[15] Un server proxy este un computer care funcţionează ca intermediar între un browser web (cum ar fi Internet Explorer) şi internet (sursa: http:// windows.microsoft.com/ro-RO/windows-vista/What-is-a-proxy-server). Este utilizat şi ca metodă de a ascunde identitatea utilizatorului. (n.tr.)

Câtă dreptate ai!!! Eu şi prietenele mele eram la petrecere pe 9, unde s-a întâmplat, şi (şoferul) se tot dădea la (şters) şi ele i-au zis: „Pleacă naibii!" Dar el nu, le-a urmărit când au ieşit. E vina noastră că n-am făcut nimic, toţi cei care eram acolo. Cu toţii ştiam că şoferul e un ciudat şi un pervers şi trebuia să sunăm la poliţie sau la cineva când fetele au plecat. Aveam o presimţire, ca în serialul Mesaje de dincolo*. Şi uite ce s-a întâmplat.*

„De *ce?* De ce am spus asta? îşi zise ea panicată. Eram numai cu *Las-o pe Tammy în pace. Nu te lua de alţii.* Apoi m-am trezit să vorbesc aiurea despre Travis. Rahat! Acum o să vină şi după mine. Oare *asta* am auzit mai devreme afară? Poate că era într-adevăr afară şi, când a apărut fratele meu, a fugit."

Kelley îşi aminti de biciclistul pe care îl văzuse. La naiba! Travis era tot timpul pe bicicletă; majoritatea copiilor făceau mişto de el pentru că nu îşi permitea o maşină. Era disperată, furioasă, speriată… Rămase cu ochii ţintuiţi în ecranul computerului, apoi – deodată – auzi un sunet în spatele ei. O trosnitură, ca şi mai devreme. Apoi o alta. Se întoarse.

Kelley urlă cât o ţineau puterile.

O figură, cea mai îngrozitoare figură pe care o văzuse vreodată, o fixa de la fereastră. Încetă să mai gândească raţional – căzu în genunchi, simţind cum un lichid cald îi curge dintre picioare, nemaiputându-se controla. Aproape că nu mai putea să respire.

Chipul nemişcat o privea cu ochii săi negri, imenşi; era o faţă plină de cicatrice, cu găuri în loc de nas, cu o gură cusută şi însângerată…

Temerile crâncene ale copilăriei sale o copleşiră din nou.

— Nu, nu, nu!

Plângând în hohote, ca un copil, Kelley porni împleticindu-se, grăbindu-se să se îndepărteze cât mai repede. Se lovi de perete şi căzu pe covor.

Ochii negri o priveau fix.

— Nu…

Cu blugii uzi leoarcă şi cu un gol în stomac, Kelley se târî disperată spre uşă.

Ochii, gura cusută şi însângerată… Yeti, Omul Zăpezilor. Undeva, în subconştient, mintea ei încă mai funcţiona îndeajuns cât să realizeze că era o mască legată de mirtul din dreptul ferestrei.

Dar asta nu îi diminua teama care o cuprinsese, frica înrădăcinată în copilărie.

Ştia ce înseamnă asta: Travis Brigham era acolo. Venise să o omoare, cum intenţionase să o omoare şi pe Tammy Foster.

Kelley reuşi în sfârşit să se ridice în picioare şi se chinui să ajungă la uşă. „Fugi! Ieşi naibii de acolo", îşi zise ea.

În hol, se întoarse spre ușa de la intrare.

Rahat! Era deschisă! Fratele ei nu o încuiase.

Travis fusese acolo, în casă!

Poate că ar fi fost mai bine să traverseze în fugă sufrageria?

Paralizată de frică, se simți deodată prinsă pe la spate, iar brațele cuiva se strânseră puternic în jurul gâtului ei.

Ea se luptă din răsputeri… până când se trezi cu o armă la tâmplă.

Zise suspinând:

— Travis, te rog, nu…

— Pervers? șopti el. Lache?

— Îmi pare rău, îmi pare *atât* de rău… N-am vrut să spun asta…

În timp ce o târa spre ușa de la subsol, simți cum brațul lui o strânge din ce în ce mai tare, până când suspinele ei se stinseră ușor, iar lumina ce intra pe fereastra imaculată a sufrageriei deveni gri – apoi văzu doar negru.

Kathryn Dance cunoștea foarte bine sistemul judiciar american. Fusese prezentă în birourile magistraților și în sălile de judecată în calitate de reporter, de consultant al juraților, de ofițer de poliție. Dar nu fusese niciodată rudă cu acuzatul.

După ce plecase de la spital, lăsase copiii la Martine și o sunase apoi pe sora ei, Betsey, care locuia în Santa Barbara cu soțul ei.

— Bet, mama are necazuri.

— Poftim? Spune-mi ce s-a întâmplat!

Vocea femeii suna bizar de neajutorată, ea fiind de obicei o persoană foarte plină de viață. Era mai tânără decât Dance, între ele fiind doar câțiva ani diferență. Betsey avea un păr cârlionțat, care îi dădea un aer angelic. Își schimba slujbele precum un fluture care zboară din floare-n floare.

Dance îi oferi toate detaliile.

— O sun imediat, spuse Betsey.

— E în arest. I-au luat telefonul. Audierea pentru cauțiune o să aibă loc în curând și vom afla mai multe atunci.

— Vin și eu acasă.

— Mai bine vii mai târziu.

— Sigur, cum spui tu. Katie, cât de grav e?

Dance ezită. Își aminti de privirea hotărâtă, amenințătoare a lui Harper. Într-un final, spuse:

— Pare să fie destul de grav.

După ce încheiară convorbirea, Dance ajunse la biroul magistraturii de la tribunal. Îl găsi acolo pe tatăl ei. Bărbatul firav și cărunt era și mai palid decât de obicei (învățase pe propria-i piele ce înseamnă munca de biolog

marin și ce pericole te pot pândi în soarele arzător din larg, așa că acum era dependent de cremele pentru protecție solară și de pălării). O luă pe după umeri.

Edie petrecuse o oră în arest, locul în care fuseseră aduși mulți dintre cei prinși de Dance. Ea cunoștea bine cum se derulau aici lucrurile: toate bunurile personale erau confiscate; urma apoi verificarea documentelor și preluarea informațiilor, după care cel acuzat era condus într-o celulă, unde era înconjurat de alte persoane aflate în arest. Urma apoi așteptarea…

Într-un final, cel acuzat era adus acolo, în biroul neprimitor al magistratului, pentru audierea în vederea stabilirii cauțiunii.

Dance și tatăl ei erau înconjurați de zeci de membri ai familiilor celor arestați. Mulți dintre cei acuzați – unii purtând haine de stradă, alții uniformele roșii de la închisoarea Monterey County – erau tineri de origine hispanică. Dance recunoscu multe dintre tatuajele bandelor. Unii dintre ei erau caucazieni posomorâți, mai ponosiți decât hispanicii, cu dinți mai stricați și cu părul dezordonat. În spate se aflau avocații din oficiu. Acolo mai erau prezenți și vânătorii de recompense, așteptând să primească cele 10 procente ce li se datorau ca urmare a prinderii răufăcătorilor.

Dance își îndreptă privirea spre mama ei, care tocmai era adusă în sală. I se frânse inima văzând-o cu cătușe. Nu era în uniformă, dar părul ei, altădată perfect aranjat, era acum în dezordine. Colierul realizat manual pe care îl purta îi fusese luat odată cu restul obiectelor personale. I se luaseră până și inelul de logodnă și verigheta. Avea ochii roșii.

Avocații se perindau de colo-colo, mulți dintre ei fiind doar cu puțin mai prezentabili decât clienții lor. Doar avocatul lui Edie Dance era îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă. George Sheedy practica avocatura în Central Coast de douăzeci de ani. Avea părul preponderent alb, o siluetă trapezoidală și o voce gravă, care ar fi cântat de minune *Old Mart River.*

După scurta conversație purtată cu Sheedy, Dance îl sunase imediat pe Michael O'Neil, care fusese șocat să audă vestea. Apoi îl sunase pe procurorul din Monterey County, Alonzo „Sandy" Sandoval.

— Doar ce am aflat și eu, Kathryn, bombăni Sandoval furios. Îți spun sincer, le-am cerut celor de la MESO să ancheteze circumstanțele morții lui Juan Miliar, cum era normal, dar n-am știut de ce a venit Harper. Și de ce o arestare publică?

Era mâhnit.

— E ceva nepermis. Dacă Procurorul General ar fi insistat să o aresteze, i-aș fi cerut să se predea și ai fi adus-o tu.

Dance îl credea. Lucrase ani de zile cu Sandy şi reuşiseră să închidă mulţi infractori împreună, mai cu seamă datorită unei încrederi reciproce de nezdruncinat.

— Îmi pare rău, Kathryn. Monterey nu e implicat în acest caz. Acum depinde de Harper şi de Sacramento.

Dance îi mulţumi şi închise. Măcar reuşise să obţină soluţionarea mai rapidă a audierii. Legea din California îi permitea magistratului să stabilească ora audierii. În unele locuri, cum era River Side din Los Angeles, prizonierii ajungeau să stea şi câte douăsprezece ore într-o celulă înainte de a ajunge în faţa unui magistrat. Întrucât mama ei era acuzată de crimă, era posibil ca magistratul nici să nu accepte eliberarea pe cauţiune – asta rămânea la latitudinea judecătorului în momentul trimiterii în judecată, care în California avea loc după câteva zile.

Uşile către holul exterior continuau să se tot deschidă, iar Dance observă că mulţi dintre nou-veniţi purtau în jurul gâtului legitimaţii de jurnalişti. Nu aveau voie să filmeze, însă aveau hârtii şi pixuri din belşug.

Un circ…

Funcţionarul strigă:

— Edith Barbara Dance.

Mama ei, la fel de tristă, cu ochii roşii şi încă purtând cătuşe, se ridică. Fu urmată de Sheedy; erau însoţiţi de un gardian. Această audiere era dedicată strict cauţiunii: acuzaţiile erau înregistrate mai târziu, la proces. Harper ceruse ca Edie să fie reţinută fără posibilitate de eliberare pe cauţiune, fapt care nu o surprinsese pe Dance. Tatăl ei încremeni la auzul cuvintelor dure care o portretizau pe Edie drept un fel de Jack Kevorkian[16] şi care intenţionau să scoată în evidenţă că, dacă ar fi fost eliberată pe cauţiune, ar fi putut ucide şi alţi pacienţi sau fi fugit în Canada.

Stuart simţea că se sufocă auzind vorbindu-se astfel despre soţia lui.

— E în regulă, tată, îi şopti fiica lui. Aşa obişnuiesc ei să pună problema.

Cu toate acestea, cuvintele acelea o atinseseră şi pe ea.

George Sheedy ceru în mod expres o eliberare „PR” a lui Edie – pe proprie răspundere –, motivând prin faptul că nu avea dosar penal şi că avea o reputaţie bună în comunitate. Magistratul, un hispanic perspicace, care o cunoştea pe Kathryn Dance, dădea semne evidente de stres, care se puteau observa în postura lui, precum şi în expresiile care îi apăreau pe faţă. Nu îşi dorea deloc acest caz şi i-ar fi fost loial lui Dance, care era un ofiţer de poliţie

[16] Jack Kevorkian, medic american care a promovat conceptul de „sinucidere asistată”, pentru care a fost supranumit „Doctorul Moarte” (Dr. Death) (n.tr.)

bun, cooperant, dar era conştient şi de faptul că Harper era o persoană importantă, de la oraş. În plus, şi de prezenţa reprezentanţilor mass-media.

Discuţiile continuară.

Dance era ofiţer de poliţie, aşa că încercă să îşi amintească ce se întâmplase la începutul lunii şi care fuseseră împrejurările în care murise tânărul ofiţer. Făcu un efort să pună cap la cap toate informaţiile. Pe cine mai văzuse în spital în perioada în care murise Juan Miliar? Cum anume murise acesta? Unde fusese Edie atunci?

Ridică privirea şi o văzu pe mama ei urmărind-o. Dance îi adresă un zâmbet trist, dar faţa femeii rămase neschimbată. Apoi se întoarse din nou către Sheedy.

În final, magistratul ajunse la un compromis. Stabili cauţiunea la suma de o jumătate de milion de dolari, o sumă nu neapărat atipică pentru o crimă, dar nici exagerat de mare. Edie şi Stuart nu erau bogaţi, dar aveau o casă în proprietate; fiind situată în Carmel, destul de aproape de plajă, valora circa două milioane. Puteau să o ipotecheze.

Harper primi vestea cu hotărâre, fără să zâmbească, stând perfect drept şi fără să fie încordat. Dance realiză că nu era deloc stresat, în ciuda acestei piedici. Îi amintea de un criminal din Los Angeles, un J. Doe[17]. Unul dintre motivele pentru care se străduise atât de mult să demaşte duplicitatea infractorului fusese faptul că o persoană atât de hotărâtă şi de fermă nu lasă de obicei să se observe că minte şi nu simte vreo îngrijorare atunci când o face în numele unei cauze. Asta îl definea şi pe Robert Harper.

Edie fu condusă înapoi la celulă, iar Stuart se ridică şi se duse la funcţionar pentru a discuta despre cauţiune.

Harper se îndreptă spre uşă, încheindu-şi jacheta. Dance îl opri.

— De ce faci asta? îl întrebă ea.

El o privi cu răceală şi nu îi răspunse. Ea continuă:

— Ai fi putut să-i laşi pe cei de la Monterey County să se ocupe de caz. De ce ai venit tocmai din San Francisco? Ce planuri ai?

Vorbea suficient de tare cât să fie auzită şi de reporterii din apropiere.

Harper spuse cu indiferenţă:

— Nu pot discuta cu tine această chestiune.

— De ce mama mea?

— Nu am nimic de comentat.

Apoi ieşi pe uşă, pentru a se opri imediat pe scările tribunalului, unde comentă evenimentele în faţa presei.

---

[17] John Doe - nume atribuit unei persoane a cărei identitate reală nu este cunoscută sau care trebuie protejată în desfăşurarea unui proces sau în cadrul unei acţiuni juridice (n. red.)

Dance se întoarse pe banca incomodă, unde îşi aştepta părinţii.

După zece minute, ajunse acolo şi George Sheedy, însoţit de tatăl său.

— A mers totul bine? îi întrebă ea.

— Da, răspunse tatăl ei cu o voce pierdută.

— În cât timp va ieşi?

Stuart se uită spre Sheedy, care spuse:

— În zece minute, poate chiar mai repede.

— Mulţumesc, răspunse el strângându-i avocatului mâna.

Dance îi făcu lui Sheedy un semn de mulţumire, apoi avocatul le spuse că se întoarce la birou ca să înceapă cât mai repede să lucreze la planul apărării.

După ce plecă, Dance îl întrebă pe tatăl său:

— Ce au luat din casă, tată?

— Nu ştiu. Vecinii mi-au spus că erau mai interesaţi de garaj. Hai să plecăm de-aici. Urăsc locul ăsta.

Ieşiră pe hol. Câţiva reporteri o observară pe Dance şi o abordară imediat.

— Agent Dance, întrebă o femeie, vă deranjează faptul că mama dumneavoastră a fost arestată pentru crimă?

Ca să vezi ce tehnici inventive de intervievare! Ar fi vrut să îi răspundă pe un ton sarcastic, dar îşi aminti regula numărul unu în relaţiile cu mass-media: trebuie să presupui mereu că orice vei spune va ajunge la ştirile de la ora şase sau pe prima pagină a ziarelor de a doua zi. Ea zâmbi şi răspunse:

— Fără îndoială, e doar o neînţelegere. Mama mea e asistentă medicală de ani de zile. S-a dedicat întotdeauna salvării de vieţi omeneşti, nu luării acestora.

— Ştiaţi că a semnat o petiţie prin care îl susţinea pe Jack Kevorkian şi suicidul asistat?

Nu, Dance nu ştia. Şi, se întrebă ea, cum de găsise presa astfel de informaţii atât de repede? Răspunse:

— Va trebuie să o întrebaţi pe ea. Dar o petiţie pentru schimbarea legii nu e acelaşi lucru cu încălcarea ei.

În momentul acela, îi sună telefonul – era O'Neil. Se îndepărtă puţin ca să răspundă.

— Michael, iese pe cauţiune, îi spuse ea.

Urmă un moment de tăcere.

— În regulă! Slavă Domnului!

Dance îşi dădu seama că o sunase din alt motiv şi că era ceva grav.

— Ce este, Michael?

— Au mai găsit o cruce.

— O cruce în memoria cuiva sau cu o dată din viitor?

— Cu data de azi. E identică cu prima. Cu crengi și cu același fir de florărie.

Ea strânse din ochi disperată. „Nu se poate…”

Apoi O’Neil adăugă:

— Dar, ascultă, avem un martor. Cineva l-a văzut pe Travis când punea crucea acolo. Poate că a văzut încotro se îndrepta sau poate că a observat ceva care ne poate indica unde se ascunde. Îl poți interoga?

O clipă de tăcere, apoi ea zise:

— Ajung în zece minute.

O’Neil îi spuse adresa și încheiară convorbirea.

Dance se întoarse la tatăl său.

— Tată, îmi pare rău, dar nu mai pot rămâne.

El își întoarse chipul tulburat spre fiica sa.

— Ce s-a întâmplat?

— Au mai găsit o cruce. Se pare că băiatul va mai ataca pe cineva. Azi. Dar avem un martor. Și va trebui să îl interoghez.

— Sigur că da, zise el nesigur.

Trăia un coșmar, aproape la fel de rău ca cel al mamei ei, și și-ar fi dorit ca fiica lui, cu experiență și cu relații, să se afle prin preajmă.

Dar ea nu putea uita imaginea lui Tammy Foster în portbagaj, cu apa care urma să o înghită.

O obseda imaginea privirii lui Travis, întunecată și rece sub sprâncenele groase, urmărindu-l pe tatăl său de parcă ar fi fost un personaj din jocurile sale, înarmat cu un cuțit sau cu o sabie, gândindu-se dacă să treacă din lumea virtuală în cea reală, pentru a-l înjunghia pe bărbat.

Trebuia să plece. Imediat.

— Îmi pare rău, zise ea îmbrățișându-și tatăl.

— Mama ta va înțelege.

Dance alergă la mașină și porni motorul. În timp ce ieșea din parcare, se uită în oglinda retrovizoare și o văzu pe mama ei în ușă, privind-o cum pleacă. Ochii ei erau ficși, iar pe față nu i se citea nimic.

Dance mută piciorul în dreptul frânei. Apoi apăsă din nou pe accelerație și porni semnalele luminoase.

Mama ta va înțelege…

„Nu va înțelege. Sigur nu va înțelege.”

Capitolul 14

Chiar şi după atâţia ani petrecuţi acolo, Kathryn Dance nu se putea obişnui cu ceaţa din Peninsulă. Era precum un metamorf, un personaj din cărţile pe care le citea Wes. Uneori arăta ca nişte funii care învăluiau pământul şi treceau pe lângă tine, precum fantomele. Alteori se asemăna cu fumul care cobora în depresiuni şi pe autostrăzi, acoperind totul.

Cel mai adesea, era ca o pătură groasă de bumbac, care plutea la câţiva zeci de metri în aer, imitând norii şi întunecând totul sub ea.

Aşa era ceaţa care-i învăluia azi.

Bezna se adâncea pe măsură ce Dance conducea pe un drum naţional liniştit, ce făcea legătura între Carmel şi Pacific Grove. Asculta *Raquy and the Cavemen,* o trupă nord-africană renumită pentru percuţie. Peisajul era dominat de o pădure sălbatică, plină de pini, stejari, eucalipţi şi arţari, toţi înconjuraţi de arbuşti deşi. Trecu printre maşinile de poliţie, ignorând reporterii şi echipele de filmare. Dance se întrebă dacă veniseră pentru cruce sau din cauza mamei ei.

Parcă, îi salută pe ofiţerii din preajmă şi i se alătură lui Michael O'Neil. Se îndreptară împreună spre curba împrejmuită de poliţie, unde fusese descoperită cea de-a doua cruce.

— Ce face mama ta? întrebă O'Neil.

— Nu prea bine.

Dance se simţea uşurată că venise şi el. Emoţiile o copleşiră şi rămase fără cuvinte preţ de o clipă, amintindu-şi de mama ei în cătuşe şi de cearta cu asistentul social cu privire la copii.

O'Neil nu se putu abţine şi îi spuse cu un zâmbet:

— Te-am văzut la televizor.

— La televizor?

— Cine era femeia aia care semăna cu Oprah? Mai aveai puţin şi-o arestai.

Dance oftă.

— Au filmat şi asta?

— Păreai foarte…

Îşi căută cuvintele.

— … impozantă.

— Avea de gând să ia copiii pentru a-i da în grija statului.

O'Neil păru şocat.

— E mâna lui Harper aici, zise Dance. Tactici! Şi aproape că i-a ieşit. Ce i-aş fi făcut-o în cazul ăsta! Apoi adăugă: Sheedy se ocupă de caz.

— George? Bun. Ai nevoie de cineva cu autoritate.

— Ah, şi Overby l-a lăsat pe Harper să intre la CBI ca să-mi citească dosarele.

— Nu se poate!

— Cred că voia să vadă dacă am ascuns dovezi sau am măsluit dosarele din cazul Juan Miliar. Overby mi-a spus că a căutat şi prin dosarele de la biroul tău.

— De la MESO? întrebă el, uimit peste măsură.

Dance vedea furia lui ca pe un fulger în noapte.

— Overby ştia că Harper lucrează la cazul împotriva lui Edie?

— Nu ştiu. Cel puţin trebuia să se întrebe ce căuta tipul ăsta din San Francisco prin dosarele noastre. „Evaluarea cazurilor" pe naiba! E ridicol!

Furia ei ieşi din nou la suprafaţă şi fu nevoită să facă un efort uriaş pentru a şi-o stăpâni.

Se apropiară de locul de pe marginea drumului unde fusese lăsată crucea. Aceasta semăna cu precedenta: era făcută din crengi rupte, legate laolaltă cu fir de florărie, şi avea ataşată o bucată de carton pe care era scrisă data acelei zile.

La bază se afla încă un buchet de trandafiri.

Crucea fusese lăsată într-o zonă pustie, lângă un drum foarte prost asfaltat, la vreo doi kilometri de apă. Era o şosea mai puţin frecventată, care făcea legătura cu Autostrada 68. În mod ironic, era unul dintre drumurile care duceau spre noua autostradă, despre care Chilton scrisese pe blog.

Pe marginea drumului, lângă cruce, se afla martorul, un om de afaceri în vârstă de circa patruzeci de ani. Probabil că se ocupa de imobiliare sau de asigurări, se gândi Dance. Era rotofei, iar burta lui trăgea cămaşa albastră cu mult peste cureaua pantalonilor. Avea un început de calviţie, iar Dance observă că avea pistrui atât pe frunte, cât şi pe chelie. Stătea lângă o Honda Accord nu tocmai nouă.

Se apropiară de el, iar O'Neil spuse:

— El este Ken Pfister.

Ea îi strânse mâna. Adjunctul îi spuse că merge să supravegheze locul faptei, apoi traversă strada.

— Spuneţi-mi ce aţi văzut mai exact, domnule Pfister.

— Pe Travis. Travis Brigham.

— Sunteţi sigur că era el?

Bărbatul încuviinţă.

— I-am văzut fotografia pe când navigam pe internet acum vreo jumătate de oră, la masă. Așa se face că l-am recunoscut.

— Îmi puteți descrie exact ce ați văzut? îl întrebă ea. Și când?

— Da. Era pe la ora unsprezece, de dimineață. Aveam o ședință în Carmel. Am o agenție de asigurări, Allstate, adăugă el cu mândrie.

„Deci am ghicit", se gândi ea.

— Am plecat pe la zece și patruzeci de minute și mă întorceam în Monterey. Am luat-o pe scurtătura asta. Va fi grozav când vor deschide noua autostradă, nu credeți?

Ea zâmbi indiferentă, fără entuziasm.

— M-am oprit pe acea parte a drumului, arătă el într-o direcție, ca să dau câteva telefoane.

Zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu vorbesc la telefon în timp ce conduc. E o regulă de aur.

Dance ridică o sprânceană, încurajându-l să continue.

— M-am uitat prin parbriz și l-am văzut pe Travis mergând pe marginea drumului. Venea din direcția aceea. Nu m-a văzut își cam târa picioarele. Parcă vorbea singur.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cu un hanorac din acela cu glugă, cum poartă tinerii.

Ah, hanoracul…

— Ce culoare avea?

— Nu-mi amintesc.

— Avea hanorac și pantaloni lungi?

— Îmi pare rău. Nu i-am acordat prea multă atenție. La momentul respectiv nu știam cine e, nu auzisem de treaba cu crucile. Dar mi-am dat seama că e ciudat și periculos. Căra crucea aia și avea cu el și un animal mort.

— Un animal mort?

Bărbatul aprobă din cap.

— Da, o veveriță sau o marmotă, ceva. Cu gâtul tăiat.

Făcu un semn cu degetul în dreptul propriului gât.

Dance nu suporta să audă despre atrocități comise împotriva animalelor. Cu toate acestea, spuse pe un ton calm:

— Doar ce o omorâse?

— Nu cred. Nu prea curgea sânge.

— Bine. Apoi ce s-a întâmplat?

— S-a uitat bine în jur și, cum n-a văzut pe nimeni, a deschis rucsacul…

— Ah, avea un rucsac?

— Exact.

— Ce culoare?

— Hmmm, negru. Sunt sigur că era negru. A scos din el o lopată, una mică. Din aceea pentru excursii. A săpat o groapă, apoi a pus crucea în ea. Apoi… E foarte ciudat. A început ceva ca un ritual. S-a învârtit de trei ori în jurul crucii şi părea că recită ceva.

— Recita?

— Exact. Mormăia ceva. Nu am auzit ce.

— Şi apoi?

— A luat veveriţa şi s-a învârtit de cinci ori în jurul crucii. Ştiu precis, fiindcă am numărat. Trei şi cinci… Poate că cifrele reprezintă un mesaj, un indiciu. Poate că reuşeşte cineva să-l descifreze.

După nebunia cu romanul *Codul lui Da Vinci*, observă Dance, martorii făceau eforturi să-şi „descifreze" observaţiile în loc să le relateze ca atare.

— În fine, a deschis rucsacul din nou şi a scos o piatră şi un cuţit. A ascuţit lama cuţitului pe piatră. Apoi a ridicat cuţitul deasupra veveriţei. Am crezut că are de gând s-o taie, dar nu a făcut-o. Am văzut că buzele i se mişcau, apoi a înfăşurat leşul într-o hârtie îngălbenită, ciudată, ca un pergament, şi l-a pus din nou în rucsac. După care a mai spus ceva şi s-a întors pe unde a venit. Sărea, ştiţi, ca un animal.

— Şi ce aţi făcut după aceea?

— Am plecat şi m-am dus la alte câteva şedinţe. Apoi m-am întors la birou. Atunci am intrat pe internet şi am văzut ştirile despre băiat. I-am văzut fotografia. Am înţepenit de frică. Am sunat imediat la poliţie.

Dance îi făcu semn lui O'Neil să li se alăture.

— Michael, a fost foarte interesant. Domnul Pfister ne-a fost de mare ajutor.

O'Neil îi făcu un semn de mulţumire din cap.

— Îi puteţi spune şi domnului adjunct O'Neil ce aţi văzut?

— Sigur.

Pfister povesti din nou cum oprise el pe marginea drumului ca să dea telefoane.

— Băiatul avea cu el un fel de animal mort. O veveriţă, aşa părea. Mai întâi s-a învârtit de trei ori, fără leş. Apoi a pus crucea şi s-a învârtit în jurul ei de alte cinci ori. Vorbea singur, într-o limbă necunoscută.

— Şi apoi?

— A înfăşurat veveriţa într-o foaie de pergament şi a ridicat cuţitul deasupra ei. Din nou a spus ceva într-o limbă ciudată. După care a plecat.

— Interesant, spuse O'Neil. Ai dreptate, Kathryn.

În momentul acela, Kathryn își scoase ochelarii cu rame roz și îi șterse. Apoi îi împachetă subtil și scoase o altă pereche de ochelari, cu rame mari, negre.

O'Neil înțelese imediat că își punea ochelarii de prădător și făcu un pas în spate. Dance se apropie și mai mult de Pfister, depășind zona lui de confort. Observă imediat încordarea acestuia, simțindu-se amenințat.

Asta era și ideea.

— Ken, știu că minți. Și vreau să-mi spui acum adevărul.

— Cum să mint? zise el, clipind șocat.

— Uite așa!

Pfister era destul de priceput la a spune minciuni, dar anumite comentarii și gesturi îl dăduseră de gol. Suspiciunile ei inițiale porniseră de la analiza conținutului: era vorba despre ce spunea, nu despre cum o spunea. Unele dintre afirmațiile lui erau cu totul exagerate. Susținuse că nu știa cine este băiatul și că nu mai auzise de cazul Crucilor, dar el citea zilnic știrile on-line. Afirmase că Travis purta un hanorac cu glugă, fapt ce era menționat de cel puțin câteva persoane pe blogul *The Chilton Report;* în schimb, susținea că nu își mai amintește ce culoare avea. Oamenii au tendința de a-și aminti mai degrabă nuanțele obiectelor de îmbrăcăminte decât forma acestora.

Pfister făcuse și multe pauze în vorbire. Mincinoșii procedează astfel pentru a avea suficient timp ca să-și formuleze discursul înșelător. Și se folosise de cel puțin un „gest ilustrator" – degetul pus în dreptul gâtului. O persoană care minte folosește astfel de gesturi în mod involuntar, pentru a-și consolida afirmațiile false.

Toate acestea îi treziră suspiciuni lui Dance. Se folosise apoi de o tehnică rapidă de a-i testa sinceritatea: pentru a afla dacă o persoană minte, conducătorul interogatoriului îl roagă pe subiect să repete povestea de câteva ori. O persoană care spune adevărul poate edita puțin narațiunea și își poate aminti lucruri de care uitase prima dată, dar cronologia evenimentelor rămâne mereu aceeași. Un mincinos, pe de altă parte, uită adesea succesiunea întâmplărilor din povestirea lui fictivă. Asta i se întâmplase și lui Pfister atunci când repetase narațiunea pentru O'Neil: greșise momentul în care băiatul pusese crucea.

Mai mult decât atât, martorii onești își pot aminti detalii noi la a doua povestire, dar nu își contrazic prima versiune. Inițial, Pfister spusese că Travis șoptea ceva, iar el nu auzea cuvintele. A doua oară însă, versiunea includea partea în care el nu *înțelegea* cuvintele, care erau „ciudate", fapt ce însemna că, de fapt, *le auzise.*

Dance își dădu seama că, fără doar și poate, Pfister mințea.

În alte condiții, ar fi procedat mai subtil în timpul interogatoriului și l-ar fi păcălit pe martor să spună adevărul. Dar acesta era un bărbat cu o personalitate falsă (îl încadrase în categoria înșelătorilor sociali), a cărui atitudine deluzorie ar fi condus la un interogatoriu dificil, nesfârșit, pentru a descoperi adevărul. Nu avea timp de așa ceva. Apariția celei de-a doua cruci, cu data acelei zile, însemna că Travis plănuia să atace exact atunci.

— Deci, Ken, mai ai puțin și ajungi la închisoare.

— Poftim? Nu!

Dance nu se supăra dacă primea puțin ajutor – așa că îi aruncă o privire lui O'Neil, care spuse:

— Poți fi sigur că da. Avem nevoie să auzim adevărul.

— Vă rog, uitați…

Dar nu le oferi nici de această dată informații viabile.

— N-am mințit! Serios. V-am spus numai adevărul, spuse el.

Asta nu însemna o asigurare că tot ce văzuse era real. De ce se credeau atât de deștepți vinovații? Ea îl întrebă:

— *Ai fost martor* la povestea pe care ne-ai relatat-o?

Sub privirea ei insistentă, Pfister își mută ochii în altă direcție. Umerii i se lăsară.

— Nu, dar e adevărat. Știu sigur!

— Cum de știi sigur? îl întrebă ea.

— Pentru că am citit. Cineva spunea că a făcut tot ce v-am spus. Pe un blog. *The Chilton Report.*

Dance se uită spre O'Neil. Expresia lui o reflecta pe a ei.

— De ce ai mințit? îl întrebă ea.

Bărbatul ridică brațele.

— Voiam să pun lumea în gardă. M-am gândit că oamenii ar trebui să fie mai precauți, mai ales când criminalul acesta umblă nestingherit. Ar trebui să ia măsuri de siguranță, mai cu seamă în ceea ce-i privește pe copii. Trebuie să avem mare grijă de copii, doar știți asta.

Dance observă gestul lui făcut din mână și remarcă cum ridicase tonul. Deja recunoștea gesturile care indicau falsitatea.

— Ken? Nu avem timp de așa ceva.

O'Neil scoase cătușele.

— Nu, nu… Eu… Își plecă privirea, cedând complet: Am luat niște decizii proaste în materie de afaceri. Trebuie să plătesc împrumuturile și nu am cu ce. Așa că…

Oftă.

— Așa că ai mințit ca să faci pe eroul. Să-ți faci puțină reclamă.

Pe faţa lui O'Neil se citea dezgustul în timp ce privea spre echipele de filmare, ţinute la distanţă de poliţie, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Pfister începu să protesteze, apoi lăsă mâna jos.

— Da, îmi pare rău.

O'Neil notă ceva în caietul său.

— Va trebui să discut cu procurorul despre asta.

— Vă rog, îmi pare rău…

— Deci nu l-ai văzut deloc, dar ştiai că cineva a lăsat o cruce şi ştiai despre cine e vorba.

— Bine, aveam o vagă idee. Adică da, ştiam.

— De ce ai aşteptat atâtea ore ca să ne spui? se răsti el.

— Îmi… îmi era teamă. Poate că încă mai era pe aici.

O'Neil îl întrebă pe un ton grav, ameninţător:

— Şi nu ţi-a trecut prin cap că poveştile tale fanteziste despre sacrificiile de animale ne-ar putea induce în eroare?

— Credeam că ştiaţi deja lucrurile astea. Poveştile erau acolo, pe blog. *Trebuie* să fie adevărate, nu?

Dance răspunse, răbdătoare:

— Bine, Ken, ia-o de la început.

— Sigur, orice doriţi.

— Chiar ai avut o şedinţă?

— Da, doamnă.

Intrase atât de bine în ultimul stadiu al răspunsului emoţional în timpul interogatoriului – acceptare şi mărturisire încât aproape că o pufni râsul. Era întruchiparea cooperării.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— În regulă, conduceam şi am oprit aici, pe marginea drumului.

Arătă cu emfază spre picioarele lui.

— Când am luat curba, nu era aici nicio cruce. Am dat câteva telefoane, apoi am întors şi m-am îndreptat către intersecţie. Am aşteptat să mă încadrez şi m-am uitat de-a lungul drumului. Şi a apărut dintr-odată.

Arătă din nou, de data asta către cruce.

— Pe el nu l-am văzut. Treaba aia cu hanoracul cu glugă? Am citit-o pe blog. Tot ce pot să vă spun e că nu a trecut nimeni pe marginea drumului, aşa că trebuie să fi ieşit din pădure. Şi da, ştiam despre ce e vorba. Crucea… Şi-am făcut pe mine de frică. Criminalul trecuse pe lângă mine!

Urmă un râs sec.

— N-aveţi idee cât de repede am încuiat portierele… N-am dat niciodată dovadă de curaj. Nu semăn deloc cu tatăl meu. El a fost pompier, voluntar chiar.

I se întâmpla adesea lui Dance – cel mai important aspect al interogatoriului și al intervievării era să fie un bun ascultător, care să nu judece, ci doar să asculte cu atenție sporită. Își exersa zilnic această abilitate, iar martorii, dar și suspecții, aveau tendința de a căuta în ea un psiholog. Sărmanul Ken Pfister ajunsese să i se destăinuie.

Dar avea să fie nevoit să se întindă pe o altă canapea. Nu era treaba ei să-l ajute să-și înfrunte demonii.

O'Neil privea spre copaci. Ofițerii cercetau marginea drumului, așa cum le indicase Pfister inițial.

— Am face bine să căutăm în pădure, zise O'Neil.

Îi aruncă lui Pfister o privire amenințătoare.

— Măcar *cu asta* să ne fie de folos, adăugă el.

Chemă câțiva ofițeri care să meargă cu el și o luă înainte, spre pădure.

— Dar mașinile pe care le-ai așteptat să treacă? îl întrebă Dance pe Pfister. Crezi că șoferul ar fi putut observa ceva?

— Nu știu, poate, dacă Travis ar mai fi fost acolo. Cred că mai degrabă l-ar fi observat ei.

— Ai remarcat numărul de înmatriculare, marca mașinii?

— Nu, dar era de culoare închisă. Era o dubă sau o camionetă. Am reținut că era o mașină oficială.

— Oficială?

— Da, scria „federal" în spate.

— De la ce organizație?

— Nu am văzut. Sincer.

Asta chiar le-ar fi putut fi de folos. Ar fi putut lua legătura cu toate agențiile din California care avuseseră mașini în acea zonă.

— În regulă.

Ken era în al nouălea cer auzindu-se apreciat.

— Bine. Momentan, ești liber să pleci, Ken. Dar ține minte că există o plângere pe numele tău.

— Da, sigur, sigur… Uitați ce e, îmi pare extrem de rău. N-am vrut să cauzez probleme.

O luă apoi repede la picior.

Traversând drumul pentru a i se alătura lui O'Neil și echipei sale, care cercetau împrejurimile, Dance îl privi pe pateticul om de afaceri urcând în mașina lui ponosită.

Poveștile erau acolo, pe blog. Trebuie *să fie adevărate, nu?*

Ar fi vrut să moară. Se ruga în tăcere, se ruga să i se îndeplinească rugile. Gazul o asfixia. Începea să-şi piardă vederea. O înţepau plămânii, iar ochii şi nasul i se inflamaseră.

Durerea…

Cel mai mult o îngrozea gândul la ceea ce se întâmpla cu ea, la cât de desfigurată avea să rămână din cauza chimicalelor.

Nu mai gândea limpede. Nu îşi amintea cum o târâse Travis pe scări. Îşi revenise abia acolo, în pivniţa întunecată a tatălui ei, legată cu lanţuri de o ţeavă. Avea gura acoperită cu bandă adezivă şi o durea gâtul din cauză că aproape o strangulase.

Şi se îneca din cauza substanţei chimice pe care el o turnase pe podea şi care îi ardea ochii, nasul, gâtul.

Se îneca…

Încercă să strige, dar era complet inutil, căci banda îi acoperea faţa. În plus, nu avea cine să o audă. Familia ei nu era acasă şi ei aveau să se întoarcă mult mai târziu.

Durerea…

Înnebunită, încercă să lovească cu piciorul ţeava de cupru – poate reuşea să o smulgă din perete. Dar metalul nu ceda.

„Vreau să mor!" se gândi ea cu disperare.

Kelley înţelese ce făcuse Travis Brigham. Ar fi putut să o stranguleze şi ar fi murit în câteva minute. Sau să o împuşte. Dar asta n-ar fi fost de ajuns pentru el. Nu, fraierul şi perversul se răzbuna pe ea distrugându-i înfăţişarea.

Gazul avea să îi topească genele şi sprâncenele, să îi distrugă pielea, probabil că avea să îşi piardă şi părul. Nu voia să o omoare, nu, voia să o transforme într-un monstru.

Puştiul tocilar, cu faţa lui plină de acnee, fraierul, perversul… Voia să o facă şi pe ea la fel.

„Omoară-mă, Travis. De ce nu m-ai omorât pur şi simplu?"

Îşi aminti de mască. De asta o lăsase acolo. Ca o ameninţare a ceea ce avea să devină ea în urma expunerii la gazul toxic.

Lăsă capul în jos, mâinile la fel… Se sprijini de perete.

„Vreau să mor…"

Începu să inspire precipitat, cu nasul tot mai iritat. Totul din jur începu să se piardă în ceaţă. Dispăreau încet şi durerea, şi gândurile, asfixierea, usturimea ochilor, lacrimile…

Se pierdea… Se întuneca.

Apoi inspiră mai adânc, tot mai adânc…

Inhala otrava…

„Da, funcţionează! Mulţumesc”, îşi zise.

Durerea se atenua, iar îngrijorarea dispărea…

Un sentiment plăcut de uşurare o învălui subtil, iar ultimul ei gând înainte ca totul să se întunece fu că avea să scape pentru totdeauna de temeri.

Stând pe marginea drumului, lângă cruce, Dance tresări când îşi auzi telefonul sunând. Nu mai avea melodia din filmul de desene animate pusă de copiii ei, ci revenise la soneria de bază. Se uită la numărul apelantului.

— TJ…

— Şefa… O altă cruce? Doar ce-am auzit.

— Da, cu data de azi.

— Dumnezeule! Azi?

— Da. Ce-ai aflat?

— Sunt la Bagel Express. În mod bizar, nimeni nu ştie nimic despre Travis. Mi-au spus că venea la muncă, dar nu era foarte sociabil. Nu prea vorbea, pleca pur şi simplu. Mai discuta cu unul dintre puşti despre jocurile pe computer. Dar atât. Şi nimeni nu ştie unde s-ar fi putut duce. Şeful lui mi-a spus că l-ar fi concediat oricum. De când cu postările de pe blog, a început să primească şi el ameninţări. I-a scăzut profitul. Clienţilor le este frică să mai intre în magazin.

— Bine, întoarce-te la birou. Vreau să suni la toate agenţiile de stat care au trimis de dimineaţă maşini în această zonă. Nu am vreo marcă sau un număr. E vorba probabil de o maşină de culoare închisă, dar tu caută orice.

Îi relată apoi ce-i povestise Pfister.

— Întreabă la Parcuri, Transporturi, Pescărie, Mediu, orice-ţi trece prin cap. Şi află dacă Travis are telefon mobil şi, dacă da, de la ce companie. Vezi dacă îl pot găsi. Am vrut să fac asta mai devreme.

Închise telefonul, apoi o sună pe mama ei. Cum nu răspunse, îşi sună tatăl.

— Katie… zise el imediat

— E bine?

— Da. Suntem acasă, dar ne facem bagajele.

— Poftim?!

Stuart îi explică:

— Ştii protestatarii de la spital? Au aflat unde locuim. Pichetează în faţa casei.

— Nu se poate! spuse Dance furioasă.

El îi răspunse trist:

— A fost interesant să îi văd pe vecinii care plecau la serviciu uitându-se la grămada de oameni aflaţi în faţa casei noastre cu pancarte care te numesc

criminal. Unul dintre postere era chiar inteligent conceput. Scria pe el „Dansul[18] morţii". Trebuie să recunoşti că e isteţ!

— Of, tată…

— Cineva a lipit o imagine cu Iisus pe cruce pe uşa de la intrare. Cred că o învinovăţesc pe Edie şi pentru asta.

— Pot să aranjez să vă mutaţi sub anonimat într-o cameră de la hanul unde cazăm de obicei martorii.

— George Sheedy ne-a făcut rost deja de o cameră sub un nume fals, spuse Stuart. Nu ştiu ce părere ai tu, draga mea, dar cred că mamei tale i-ar face mare plăcere să vadă copiii. E îngrijorată că s-au speriat atunci când a intrat poliţia în spital.

— E o idee minunată. Îi iau de la Martine şi îi aduc la voi. Când vă cazaţi?

— În douăzeci de minute.

El îi spuse apoi adresa.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Vorbeşte la telefon cu Betsey, draga mea. O să vorbeşti cu ea atunci când aduci copiii. O să vină şi Sheedy pentru a discuta despre caz.

Închise telefonul exact când O'Neil se întorcea din pădure. Ea îl întrebă:

— Ai găsit ceva?

— Câteva urme care nu ne ajută cu nimic, un mic indiciu – un fir de material gri ca acela pe care l-am găsit mai devreme – şi puţină hârtie maronie. Un fulg de ovăz sau o firimitură, ceva… Poate proveni de la o gogoaşă, mă gândesc. Peter aşteaptă să o proceseze. O să primim rezultatul cât se poate de repede.

— Asta ne va folosi în timpul procesului împotriva lui. Acum ne trebuie ceva care să ne indice unde se ascunde.

Şi mai era şi cealaltă întrebare: pe cine urma să atace acum? Dance îşi scoase telefonul pentru a-l suna pe Jon Boling, dar acesta îi sună în mână. Zâmbi uşor: ce coincidenţă! Numele lui Boling apăru pe ecran.

— Jon, răspunse ea.

Însă când auzi ce avea de spus, zâmbetul îi pieri subit.

[18] dance - dans (în lb. engleză în text) (n.tr.)

Capitolul 15

Kathryn Dance coborî din maşina de poliţie în faţa casei lui Kelley Morgan.

Echipa de la criminalistică din Monterey era deja acolo, împreună cu vreo douăsprezece maşini de la poliţia federală şi locală.

Erau prezenţi şi mulţi reporteri, care întrebau de Travis Brigham. De ce nu-l arestaseră încă cei de la CBI, MESO sau de la poliţia din Monterey? Cât de greu era să găseşti un puşti de şaptesprezece ani, care umbla ziua în amiaza mare îmbrăcat precum atacatorii de la Columbine sau Virginia Tech? Care avea cu el cuţite şi macete, care sacrifica animale în ritualuri bizare şi lăsa cruci pe marginea autostrăzilor?

E foarte activ în domeniul jocurilor pe computer. Tinerii care se pricep la aşa ceva învaţă tehnici de luptă şi de eschivare foarte sofisticate.

Dance îi ignoră pe toţi şi îşi văzu de drum, trecând pe sub banda poliţiei. Ajunse la una dintre ambulanţe, cea mai apropiată de casă. Un tânăr medic zelos, cu părul negru dat pe spate, ieşi pe uşa din spate. O închise şi bătu apoi în caroserie. Maşina pătrăţoasă, în care se aflau Kelley, mama şi fratele ei, porni în grabă spre secţia de urgenţă.

Dance li se alătură lui Michael O'Neil şi tehnicianului.

— Cum se simte?

— Încă e inconştientă şi respiră cu ajutorul aparatelor. Ridică din umeri şi adăugă: Nu reacţionează. Aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

Simplul fapt că o găsiseră în viaţă pe Kelley era un miracol.

Şi totul i se datora lui Jonathan Boling. Când auzise că fusese găsită o nouă cruce, profesorul începuse cu frenezie căutarea celor care postaseră comentarii acide la adresa lui Travis în *The Chilton Report,* încercând să facă o corelaţie între pseudonimele autorilor şi informaţiile de pe site-urile de socializare sau alte surse. Comparase până şi gramatica, alegerea cuvintelor şi stilurile de ortografiere din comentariile de pe *Report* cu acelea din site-urile de socializare şi cu comentariile din albumele de clasă, pentru a-i identifica pe postatorii anonimi. Îşi implicase până şi studenţii. Reuşiseră să găsească vreo douăsprezece nume de persoane din acea zonă care postaseră comentarii critice la adresa lui Travis.

Cu o jumătate de oră în urmă, o sunase pe Dance pentru a-i comunica lista. Ea le ordonase imediat lui TJ, lui Rey Carraneo şi marelui Al Stemple să înceapă să îi sune pe toţi şi să îi avertizeze că ar putea fi în pericol. Unul dintre autorii comentariilor, BellaKelley – pseudonimul lui Kelley Morgan –, nu era de găsit. Mama ei spusese că trebuia să iasă cu câţiva prieteni, dar nu mai ajunsese.

Stemple se dusese imediat la ea acasă cu o echipă de intervenţie.

Dance îl privea acum, stând pe scările din faţa casei. Bărbatul masiv, ras în cap, de vreo patruzeci de ani, era ca un cowboy la CBI. Îşi cunoştea bine atuurile, adora misiunile de intervenţie şi era taciturn, cu excepţia momentelor în care povestea despre pescuit şi vânătoare (motiv pentru care nu prea avea ce împărţi cu Dance). Trupul masiv al lui Stemple se sprijinea de balustrada verandei şi Dance observă că respira oxigen printr-o mască legată de un tub verde.

Tehnicianul făcu un semn către Stemple şi spuse:

— O să-şi revină. Şi-a bifat fapta bună pe anul ăsta. Travis o legase pe Kelley de o ţeavă de apă. Al a rupt-o cu mâinile goale. Problema e că i-a luat zece minute s-o facă, aşa că a inhalat mult gaz toxic.

— Te simţi bine, Al? îi strigă Dance.

Stemple îi răspunse ceva prin mască. Părea mai degrabă plictisit. Dance citi şi o oarecare iritare în ochii lui, datorată probabil faptului că nu apucase să îl împuşte pe atacator.

Tehnicianul le spuse lui O'Neil şi lui Dance:

— Trebuie să vă mai spun ceva: Kelley a mai fost conştientă cam un minut după ce am ajuns la ea. Ne-a spus că Travis avea o armă.

— O armă? E înarmat?

Dance şi O'Neil schimbară o privire îngrijorată.

— Asta ne-a spus. După care a leşinat. Nu a mai zis nimic altceva.

Un adolescent instabil cu o armă de foc! Nimic nu putea fi mai rău de atât, se gândi Dance.

O'Neil îi informă despre armă pe cei de la MESO, care, la rândul lor, aveau să transmită ştirea tuturor ofiţerilor implicaţi în căutarea lui Travis.

— Ce fel de gaz era? îl întrebă Dance pe tehnician în timp ce urcau în maşină.

— Nu suntem siguri. Dar cu siguranţă era toxic.

Echipa de la criminalistică examina cu atenţie locul faptei, în căutare de probe, în timp ce o altă echipă cerceta cartierul, în căutare de martori.

Toţi locuitorii zonei erau îngrijoraţi; erau cu toţii solidari. Dar erau şi complet îngroziţi; nicio informaţie nu le era de folos.

Poate că însă *nu existau* martori. Urmele de bicicletă din canionul din spatele casei fetei le dădeau de înţeles că pe acolo se strecurase băiatul pentru a o ataca.

Un ofiţer de la criminalistică veni spre ei ţinând în mână, într-o pungă de probe din plastic transparent, un obiect care se dovedi a fi o mască ciudată.

— Ce naiba mai e şi aia? întrebă O'Neil.

— Era legată de un copac aflat în faţa ferestrei dormitorului ei, cu faţa spre ea.

Masca era confecţionată din papier mâché, fiind colorată în alb şi gri. Din craniu ieşeau nişte coarne ascuţite; avea ochii imenşi şi negri. Buzele subţiri, însângerate, erau cusute una de alta.

— Ca s-o bage în sperieţi, sărmana fată! Imaginează-ţi că te-ai uita pe fereastră şi ai vedea asta, zise Dance simţind cum o trec fiorii.

O'Neil răspunse la telefon, iar Dance îl sună pe Boling.

— Jon!

— Cum se simte fata? o întrebă profesorul cu nerăbdare.

— E în comă. Nu ştim dacă îşi va reveni. Dar măcar i-am salvat viaţa… *tu* i-ai salvat viaţa. Mulţumesc.

— A ajutat şi Rey. Şi studenţii mei.

— Să ştii că vorbesc serios. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Aţi mai aflat ceva de Travis?

— Oarecum.

Se gândi să nu-i mai spună despre masca ciudată. În timp ce vorbeau, auzi un apel în aşteptare.

— Trebuie să închid, zise ea. Mai caută nume, Jon.

— Mă ocup imediat, spuse el.

Zâmbi şi închise, apoi răspunse pe cealaltă linie:

— TJ.

— Cum se simte fata?

— Nu ştim. Nu prea bine. Ce ai aflat?

— N-am prea avut noroc, şefa. Vreo optsprezece camionete, dube, SUV-uri sau maşini ale firmelor de stat au fost în zonă în dimineaţa asta. Numai că cele pe care le-am găsit eu nu au trecut pe lângă locul în care a fost lăsată crucea. Cât despre telefonul lui Travis… Cei de la compania de telefonie spun că a scos bateria. Sau a distrus-o. Nu îl pot urmări.

— Mulţumesc. Mai am câteva lucruri de rezolvat. Atacatorul a lăsat aici o mască.

— O mască? Ce fel, de schi?

— Nu, una specifică ceremonialelor, se pare. O să-i rog pe cei de la criminalistică să pună o poză pe internet înainte de a o duce la Salinas. Vezi dacă îi descoperi sursa. Şi anunţă pe toată lumea: băiatul e înarmat.

— Ok, şefa… E din ce în ce mai bine.

— Vreau să ştiu dacă s-au raportat arme furate în district. Şi află dacă tatăl lui sau rudele lor au arme înregistrate. Caută în baza de date. Poate reuşim să identificăm arma.

— Sigur… Ah, voiam să te întreb ceva. Am auzit de mama ta.

Vocea tânărului deveni şi mai serioasă când adăugă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, TJ. Află de mască şi de armă.

După ce închise telefonul, Dance privi cu atenţie masca, întrebându-se dacă toate acele zvonuri erau adevărate. Era Travis implicat în vreo sectă religioasă? Ea fusese sceptică în legătură cu cele scrise pe blog – dar dacă greşise că nu le acordase importanţă?

TJ o sună înapoi în doar câteva minute. Nu fusese raportat niciun furt de armă în ultimele două săptămâni. Căutase şi în baza de date federală a armelor de foc. Statul California permitea libera cumpărare a pistoalelor, însă orice vânzare trebuia efectuată de un dealer autorizat şi înregistrată. Robert Brigham, tatăl lui Travis, avea un revolver Colt de calibrul 38 mm.

După ce închise telefonul, Dance îl văzu pe O'Neil privind în gol. Se duse la el şi îl întrebă:

— Michael, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă întorc la birou. A intervenit ceva urgent în legătură cu un alt caz.

— Treaba cu Securitatea Naţională? întrebă ea, referindu-se la cazul containerului indonezian.

El încuviinţă din cap.

— Trebuie să mă ocup de asta imediat. Te sun de îndată ce aflu mai multe.

Expresia lui era foarte serioasă.

— Bine. Multă baftă.

El făcu o grimasă, apoi se întoarse şi porni în grabă spre maşină.

Pe Dance o cuprinse îngrijorarea. Se simţi deodată stingheră văzându-l plecând. Ce putea fi atât de urgent? Şi de ce, se întrebă ea cu tristeţe, de ce fusese necesar să intervină ceva exact atunci când avea cea mai mare nevoie de el?

Îl sună pe Rey Carraneo.

— Rey, îţi mulţumesc pentru ajutor! Ai reuşit să afli ceva la Game Shed?

— Păi… nu a fost acolo aseară. A minţit, aşa cum bănuiseşi tu. Însă dacă ne referim la prieteni… nu prea socializează cu oamenii pe-acolo. Se duce doar să se joace şi apoi pleacă.

— Nu îl acoperă cineva?

— Nu mi-au lăsat impresia asta.

Dance îi spuse tânărului agent să vină acasă la Kelley Morgan.

— Sigur.

— Ah, Rey, încă ceva.

— Da, doamnă.

— Vreau să aduci aici ceva de la depozitul nostru de la sediu.

— Sigur. Ce anume?

— Veste antiglonţ. Pentru amândoi.

În timp ce se apropia de casa familiei Brigham împreună cu Carraneo, Kathryn Dance îşi şterse mâna de pantalonii negri. Atinse în treacăt corpul pistolului ei Glock.

„Nu vreau să-l folosesc, se gândi ea. Nu împotriva unui băiat."

Era puţin probabil ca Travis să se afle acolo; MESO supraveghea casa încă de când băiatul dispăruse de la gogoşărie. Cu toate astea însă, s-ar fi putut strecura înăuntru. Iar Dance se gândea că, dacă urma să aibă loc un schimb de focuri, ar fi obligată să tragă şi ea. Raţionamentul era unul simplu: avea să omoare o altă fiinţă umană pentru copiii ei. Nu i-ar fi lăsat să crească fără niciun părinte.

Echipamentul de protecţie o incomoda, dar o făcea să se simtă ceva mai încrezătoare. Se strădui să nu mai atingă în permanenţă materialul Velcro.

Urmaţi de doi poliţişti, păşiră pe veranda ponosită, ferindu-se pe cât posibil de ferestre. Maşina familiei era parcată pe aleea din faţă, la fel ca şi camioneta de serviciu, în care se aflau ghivece de stejar verde şi trandafiri.

Ea le explică în şoaptă lui Carraneo şi celorlalţi doi ofiţeri despre fratele mai mic al lui Travis, Sammy.

— E masiv şi instabil, dar nu cred că poate fi periculos. Folosiţi arme neletale dacă e cazul.

— Da, doamnă.

Carraneo era calm, dar excesiv de prudent.

Îi trimise pe poliţişti în spatele casei, în timp ce agenţii CBI străjuiau uşa de la intrare.

— Hai să-i dăm drumul.

Dance ciocăni în uşa fragilă.

— Biroul de Investigaţii, strigă ea. Avem mandat. Deschideţi uşa, vă rugăm. Mai bătu apoi încă o dată: Biroul de Investigaţii. Deschideţi!

Mâinile rămaseră pe lângă arme.

După o clipă ce păru să dureze cât o eternitate, exact când se pregătea să bată din nou, uşa se deschise şi fură întâmpinaţi de Sonia Brigham, având un aer foarte mirat. Se vedea că plânsese.

— Doamnă Brigham, Travis este acasă?

— Eu…

— Vă rog, Travis este acasă? E foarte important să ne spuneţi asta.

— Nu, vă asigur că nu.

— Avem un mandat pentru a-i ridica lucrurile personale.

Dance îi întinse documentul, apoi intră. Observă că uşile de la camerele celor doi băieţi erau deschise. Nu îl văzu pe Sammy şi se uită în camera lui, unde observă pe birou câteva planşe întocmite minuţios, acoperite cu desene de mână. Se întrebă dacă nu cumva încerca să compună o revistă proprie de benzi desenate sau poate o manga.

— Fiul dumneavoastră, Sammy, este acasă?

— E afară, la joacă. E la iaz. Vă rog, ştiţi ceva despre Travis? L-a văzut cineva?

În bucătărie se auzi podeaua scârţâind. Dance duse mâna imediat în dreptul armei.

În uşa bucătăriei apăru Bob Brigham. Ţinea în mână o halbă de bere.

— Iar v-aţi întors, mormăi el. Cu…

Vocea i se pierdu şi smulse mandatul din mâna soţiei sale, prefăcându-se că-l citeşte.

Îl privi pe Rey Carraneo de parcă ar fi fost un chelner.

Dance îl întrebă:

— Ştiţi ceva despre Travis?

Privirea i se plimba în toate direcţiile, cercetând cu atenţie casa.

— Nu, dar nu e vina noastră că face ce face.

— Dar n-a făcut nimic! spuse Sonia iritată.

— Mă tem că fata care a fost atacată azi l-a recunoscut, zise Dance.

Sonia vru să protesteze, apoi renunţă şi încercă fără succes să-şi reţină lacrimile.

Dance şi Carraneo verificară cu atenţie toată casa, ceea ce nu dură foarte mult. Nu părea ca băiatul să fi trecut recent pe acolo.

— Ştim că aveţi un pistol, domnule Brigham. Puteţi verifica dacă mai este acasă?

El miji ochii, de parcă ar fi analizat ce repercusiuni ar fi avut acest lucru.

— Îl păstrez într-un seif.

Era ceea ce prevedea legea statului California pentru casele în care locuiau copii sub optsprezece ani.

— E încărcat?

— Îhî, zise el părând deja în defensivă. Lucrăm mult la spațiile verzi din zona Salinas. Știți cum e cu bandele acolo…

— Puteți verifica dacă pistolul mai este la locul lui?

— Nu mi-ar fi luat el arma! N-ar îndrăzni una ca asta. Ar mânca o bătaie soră cu moartea.

— Totuși, puteți verifica, vă rog?

Bărbatul o privi disprețuitor, apoi ieși afară. Dance îi făcu un semn lui Carraneo să îl urmeze.

Ea aruncă o privire spre unul dintre pereți și observă câteva fotografii cu familia. O surprinse imaginea Soniei Brigham, mult mai fericită și mai tânără, stând în spatele unei tarabe într-un parc de distracții din Monterey. Era suplă și frumoasă. Poate că avusese o mică afacere înainte să se mărite. Poate că acolo îl cunoscuse pe Brigham.

Femeia o întrebă:

— Cum se simte fata aceea? Cea care a fost atacată?

— Nu știm.

O podidiră lacrimile.

— Știu că mai are probleme. Se mai enervează uneori… Dar trebuie să fie o greșeală. Sunt sigură!

„Unul dintre cele mai de neclintit răspunsuri la o situație dificilă este negarea, își spuse Dance. Dură ca oțelul."

Tatăl lui Travis, însoțit de tânărul agent, se întoarse în sufragerie. Pe chipul îmbujorat al lui Bob Brigham se citea îngrijorarea.

— Pistolul a dispărut.

Dance oftă.

— Sigur nu l-ați pus în altă parte?

El clătină din cap și evită să o privească în ochi pe Sonia.

Ea spuse timid:

— La ce bun să ai o armă?

El o ignoră.

— Travis avea în copilărie anumite locuri în care se ducea? întrebă Dance.

— Nu, răspunse tatăl lui. Mereu dispărea pe undeva. Dar de unde puteam eu să știu unde se duce?

— Dar prietenii lui?

Brigham îi spuse răstit:

— Nu are niciun prieten. E mereu pe internet. Pe computerul ăla al lui…

— Tot timpul, repetă încet soția lui. Tot timpul.

— Vă rog să ne sunați dacă încearcă să ia legătura cu voi. Nu încercați să îl convingeți să se predea, nu îi luați arma. Chemați-ne pe noi. E spre binele lui.

— Sigur, spuse ea. Aşa vom face.

— O să facă ce îi zic. Exact ce-i zic eu, zise tatăl lui.

— Bob…

— Gura!

— Acum îi vom cerceta camera, spuse Dance.

— Să le permitem? întrebă Sonia arătând spre mandat.

— Pot să ia ce dracu vor. Să ia orice i-ar putea ajuta să-l găsească, înainte să ne mai provoace şi alte necazuri.

Brigham îşi aprinse o ţigară şi aruncă băţul de chibrit în scrumieră, lăsând în aer o dâră de fum. Sonia se posomorî, observând că rămăsese singura susţinătoare a fiului ei.

Dance îşi scoase staţia de la şold şi îi contactă pe poliţiştii de afară. Unul dintre ei răspunse şi o anunţă că reuşiseră să găsească ceva. Apoi intră în casă; în mâna acoperită cu o mănuşă chirurgicală ţinea o cutie din metal, care fusese spartă.

— Am găsit-o în tufişurile din spatele casei. Împreună cu asta.

Era o cutie goală de cartuşe Remington de calibrul 38.

— Astea sunt! Sunt ale mele, mormăi tatăl.

În cameră se lăsă o linişte sinistră.

Agenţii intrară apoi în camera lui Travis. Dance îşi puse mănuşile şi i se adresă lui Carraneo:

— Vreau să văd dacă pot găsi ceva despre prietenii lui, adrese sau locuri în care s-ar fi putut duce.

Începură să caute prin mormanele de obiecte din camera de adolescent a lui Travis: haine, reviste de benzi desenate, DVD-uri, manga-uri, anime-uri, componente de computer, caiete şi blocuri de desen. Ea observă că nu prea avea muzică şi niciun obiect sportiv.

Clipi când îşi aruncă ochii asupra unuia dintre caiete. Băiatul făcuse o schiţă a măştii pe care o găsiseră în faţa ferestrei lui Kelley Morgan.

Până şi micul desen era înfricoşător.

Ascunse într-un sertar, se aflau o grămadă de cosmetice împotriva acneei şi cărţi cu remedii, diete şi medicamente; erau până şi cărţi despre exfolierea pielii pentru înlăturarea urmelor. Deşi Travis nu avea o problemă atât de gravă precum alţi adolescenţi, probabil că o considera motivul din cauza căruia nu era altceva decât un proscris.

Dance îşi continuă căutarea. Sub pat găsi un seif – era încuiat, dar îşi aminti că văzuse o cheie într-unul dintre sertarele de la birou. Reuşi să deschidă cutia. Se aştepta să găsească acolo droguri sau materiale pornografice, dar fu surprinsă să descopere un teanc de bani.

Carraneo, care se uita peste umărul ei, fu la fel de şocat.

Erau acolo cam patru mii de dolari. Bancnotele erau noi şi puse în ordine, de parcă tocmai ar fi fost scoase de la bancomat, şi nu primite de la clienţi pentru droguri. Dance puse cutia alături de restul probelor. Nu numai că nu voia să îi finanţeze lui Travis evadarea, dar era absolut sigură că tatăl lui ar fi şterpelit imediat banii dacă i-ar fi găsit.

— Am descoperit şi astea, îi spuse Carraneo.

Ţinea în mână câteva fotografii, majoritatea instantanee, cu fete de la şcoală, făcute în jurul liceului Louis Stevenson. Nu erau obscene şi nu le surprindea pe fete în ipostaze indecente, în vestiare sau în băi.

Dance ieşi din cameră şi o întrebă pe Sonia:

— Ştiţi cumva cine sunt aceste fete?

Niciunul dintre părinţi nu le cunoştea.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra fotografiilor. Îşi dădu seama că o mai văzuse pe una dintre fete, într-o ştire despre accidentul din 9 iunie. Era Caitlin Gardner, fata care supravieţuise. Fotografia era una obişnuită: fata era surprinsă din profil, cu un zâmbet blând pe faţă. Dance întoarse cartonul subţire şi lucios şi văzu pe partea cealaltă o imagine parţială cu o echipă de sport. Travis decupase poza dintr-un album şcolar.

Oare îi ceruse lui Caitlin o fotografie şi aceasta îl refuzase? Sau fusese prea timid ca să-i ceară?

Agenţii mai căutară încă o jumătate de oră, dar nu găsiră nimic care să le indice unde s-ar fi putut afla Travis – niciun număr de telefon, nicio adresă de e-mail sau nume ale unor prieteni. Nu avea nicio agendă sau vreun calendar.

Dance ar fi vrut să vadă ce conţinea laptopul băiatului. Îl deschise – era în starea de „hibernare", iar ecranul se aprinse imediat. Nu fu surprinsă când i se ceru o parolă. Îl întrebă pe tatăl băiatului:

— Aveţi idee care ar putea fi parola?

— De parcă ne-ar spune nouă! zise el arătând spre computer. Vedeţi, asta e, de fapt, problema. De aici a pornit totul, de la jocurile astea! Atâta violenţă! Împuşcă oameni şi îi înjunghie, fac tot felul de porcării.

Sonia îşi pierdu răbdarea.

— Bine, interveni ea, şi tu te jucai de-a soldaţii când erai tânăr, ştiu sigur. Toţi băieţii se joacă astfel. Asta nu înseamnă că devin criminali.

— Erau alte vremuri pe-atunci, bombăni el. Era un mediu mai bun, mai sănătos. Noi ne jucam doar de-a ucigaşii de indieni şi de vietnamezi. Nu omoram oameni normali!

Dance şi Carraneo se îndreptară spre uşă, ducând în braţe laptopul, caietele, cutia şi sute de pagini scoase la imprimantă.

— V-a trecut vreodată prin cap că… zise Sonia.

Dance se opri și se întoarse.

— Chiar dacă le-a atacat pe fetele acelea, poate că nu a fost vina lui. Toate acele lucruri îngrozitoare pe care le-au spus despre el l-au împins să o facă. *Ele* l-au atacat pe *el* cu acele cuvinte pline de ură. Iar puiul meu nu a spus niciodată nimic de rău despre ele.

Se străduia să-și oprească lacrimile.

— *El* e adevărata victimă.

Capitolul 16

În drum spre Salinas, nu departe de pista de curse Laguna Seca, Kathryn Dance opri brusc maşina – un Ford fără însemnele poliţiei – în faţa unui muncitor din construcţii având în mână un indicator STOP. Două buldozere mari traversau autostrada în faţa ei, împrăştiind în aer un praf roşiatic.

Vorbea la telefon cu adjunctul David Reinhold, tânărul care le adusese, ei şi lui Boling, computerul lui Tammy. Rey Carraneo plecase grăbit spre biroul de criminalistică MESO din Salinas şi dusese acolo computerul Dell al lui Travis, pentru a intra la probe.

— L-am înregistrat, îi spuse Reinhold. Am căutat atât amprente, cât şi alte urme. Ah, probabil că nu era necesar, doamnă Dance, dar am căutat şi urme de explozibil.

Computerele conţineau uneori bombe ascunse, însă nu cu rol de arme letale, ci pentru a distruge informaţiile compromiţătoare pe care le-ar fi conţinut.

— Ai procedat foarte bine.

Ofiţerul dădea dovadă de iniţiativă. Îşi aminti ochii lui albaştri, ageri, şi viteza cu care luase decizia de a scoate bateria de la computerul lui Tammy.

— Unele dintre amprente îi aparţin lui Travis, spuse tânărul ofiţer. Dar mai sunt şi altele. Le-am verificat pe toate. Câteva zeci de amprente sunt ale lui Samuel Brigham.

— Fratele băiatului.

— Exact. Şi alte câteva, pe care nu le-am găsit în baza de date. Vă pot spune doar că sunt mari, ceea ce înseamnă că provin probabil de la un bărbat.

Dance se întrebă dacă nu cumva tatăl băiatului încercase să îl deschidă.

Reinhold adăugă:

— Pot încerca să sparg parola, dacă doriţi. Am făcut nişte cursuri.

— Mulţumesc mult, dar se va ocupa de asta Jonathan Boling, profesorul pe care l-ai cunoscut în birou la mine.

— Desigur, doamnă Dance. Cum doriţi. Unde sunteţi?

— Eu am ieşit, dar îl poţi trimite la CBI. Roagă-l pe agentul Scanlon să îl ia în custodie.

— Mă ocup imediat.

Kathryn închise telefonul şi privi în jur nerăbdătoare, aşteptând ca muncitorul să îi permită să treacă. O surprinse faptul că excavaseră toată

zona şi zeci de camioane şi de buldozere scormoneau pământul. Trecuse pe acolo cu doar o săptămână în urmă şi lucrările nu începuseră încă.

Acesta era importantul proiect despre care Chilton scrisese pe blogul lui – scurtătura către Autostrada 101 – în threadul *Cărarea galbenă*, ceea ce sugera aurul. Ea se întrebă dacă nu cumva exista cineva care făcea un profit ilegal de pe urma acestui proiect.

Observă că echipamentul folosit în zonă aparţinea companiei Clint Avery Constructions, una dintre cele mai mari companii din Peninsulă.

Muncitorii erau bărbaţi corpolenţi, care lucrau asudând din greu. Majoritatea erau caucazieni, ceea ce era ciudat, pentru că, de obicei, munca de acest gen era făcută în Peninsulă de hispanici.

Unul dintre ei se uită la ea cu un aer serios, recunoscând maşina neinscripţionată, dar nu făcu niciun efort special pentru a-i facilita accesul.

Într-un final, când se hotărî, îi făcu semn să treacă, privind-o cu atenţie, după cum i se păru ei.

Lăsă în urmă lucrările de pe drum şi parcurse autostrada, apoi intră pe câteva străduţe lăturalnice, până când ajunse la Central Coast College, unde începuse sesiunea de vară. Un elev i-o arătă pe Caitlin Gardner, care stătea la o măsuţă de picnic alături de alte câteva fete, care o înconjurau ca şi cum ar fi protejat-o. Caitlin era o blondă drăguţă, cu părul prins într-o coadă. Purta o pereche de cercei mari, rotunzi, aleşi cu gust. Semăna cu majoritatea adolescentelor de acolo.

După ce plecase de la soţii Brigham, Dance sunase la familia Gardner şi aflase de la mama lui Caitlin că fata făcea nişte cursuri de vară pentru credite la liceul Robert Louis Stevenson, unde – peste câteva luni – avea să intre în clasa a 12-a.

Dance observă că privirea lui Caitlin, deşi concentrată în altă direcţie, se îndreptă imediat spre ea. Neştiind cine este şi crezând că poate fi doar vreun alt reporter, începu să îşi strângă cărţile. Două dintre fete îi urmăriră privirea tulburată şi se ridicară simultan, pentru a o ajuta pe Caitlin să scape.

Apoi observară echipamentul şi arma lui Dance şi deveniră atente, oprindu-se.

— Caitlin, strigă Dance.

Fata se opri. Dance se apropie şi îi arătă legitimaţia, apoi se prezentă.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

— E foarte obosită, spuse una dintre prietenele ei.

— Şi supărată.

Dance zâmbi, apoi îi spuse lui Caitlin:

— Sunt sigură că așa este. Dar trebuie neapărat să discutăm. Dacă nu te superi…

— Nici măcar n-ar trebui să fie la școală, spuse o altă fată. Dar face aceste cursuri din respect pentru Trish și Vanessa.

— Foarte bine.

Dance se întrebă cum anume cinsteai morții dacă te duceai la școală. Căile enigmatice ale adolescenților…

Prima prietenă spuse răspicat:

— Deci Caitlin e super, super…

Dance se întoarse spre bruneta cu părul răvășit și cu o personalitate atât de fragilă și îi spuse:

— Vorbeam cu Caitlin.

Fata rămase mută. Caitlin spuse încet:

— Bine…

— Vino cu mine, îi spuse Dance pe un ton liniștitor.

Caitlin o urmă și se așezară la o altă masă de pe iarbă. Fata își strânse geanta la piept și se uită în jur îngrijorată. Își legăna piciorul și se trăgea de lobul urechii. Părea speriată de moarte, mai speriată decât Tammy. Dance încercă să o liniștească.

— Deci, mergi la școala de vară…

— Da, și eu, și prietenele mele. E mai bine decât să lucrăm sau să stăm acasă.

Ultima parte fu spusă pe un ton din care reieșea că părinții nu erau tocmai ușor de răbdat.

— Ce studiezi?

— Chimie și biologie.

— Ce mod minunat de a-ți strica vara!

Pe fată o pufni râsul.

— Nu e chiar așa de rău. Mă pricep la științe.

— Vrei să dai la medicină?

— Sper.

— Unde?

— Ah, încă nu știu. Probabil la Berkeley. Văd eu mai apoi.

— Am locuit și eu acolo. E un oraș superb.

— Da? Ce ați studiat?

Dance zâmbi și spuse:

— Muzica.

De fapt, nu făcuse niciun curs la acea universitate din California. Fusese muzician ambulant, umblând cu chitara în mână și cântând pe bani pe străzile din Berkeley (pe foarte puțini bani, în cazul ei).

— Şi… cum suporţi toate astea?

Privirea fetei se înceţoşă. Spuse fără vlagă:

— Nu prea bine. Adică, e groaznic. În primul rând, a fost treaba cu accidentul. Apoi, ceea ce au păţit Tammy şi Kelley… e îngrozitor. Cum se mai simte Kelley?

— Nu ştim încă. E tot în comă.

Una dintre prietenele ei, care auzise discuţia, strigă spre ele:

— Travis a cumpărat gazul acela toxic de pe internet. De la neonazişti sau ceva de genul ăsta.

Adevăr sau zvon?

— Caitlin, a reuşit să fugă, spuse Dance. Se ascunde pe undeva şi trebuie să îl găsim înainte să mai facă rău cuiva. Cât de bine vă cunoşteaţi?

— Nu prea bine. Am fost împreună la câteva cursuri. Ne mai întâlneam pe holuri. Dar atât.

Deodată fu cuprinsă de panică şi privirea îi alunecă spre tufişurile din apropiere. Un băiat se strecura printre arbuşti. Se uită în jur, îşi recuperă mingea de fotbal şi se întoarse apoi printre tufişuri la terenul din apropiere.

— Lui Travis îi cam plăcea de tine, nu-i aşa?

— Nu! spuse ea.

Dar Dance îşi dădu seama că fata credea de fapt exact contrariul. Era evident din tonul ascuţit al vocii ei – unul dintre puţinii indicatori ai unei afirmaţii mincinoase, dinainte de a fi stabilit tonul de bază iniţial.

— Chiar deloc?

— Poate că da. Dar mulţi băieţi… Ştii cum e.

Ochii ei o măsurară din cap până în picioare pe Dance, vrând parcă să spună că şi pe ea o plăcuseră băieţii. Chiar dacă asta se întâmplase cu ceva vreme în urmă.

— Vorbeai cu el?

— Uneori, despre teme. Dar atât.

— Ţi-a spus vreodată pe unde îi place să umble?

— Nu prea. Nimic anume. Mi-a spus că există nişte locuri frumoase unde îi place să se ducă. Mai ales pe lângă apă. Ţărmul îi aminteşte de câteva locuri din jocul de pe calculator.

Aflase ceva important: că îi plăcea oceanul. Poate că se ascundea într-unul dintre parcurile de pe faleză. Poate în Point Lobos. Ar fi putut supravieţui lejer în acea climă temperată, cu un simplu sac de dormit impermeabil.

— Are prieteni la care ar putea sta?

— Serios, nu îl cunosc atât de bine. Dar nu am văzut să aibă prieteni, cum sunt eu cu fetele mele… Era mereu pe internet. E deştept de felul lui. Dar nu

se prea ocupa de școală. Chiar și la prânz sau în orele de studiu, stătea afară cu computerul și, dacă prindea semnal, naviga pe internet.

— Ți-e frică de el, Caitlin?

— Normal, spuse ea, ca și cum ar fi fost ceva evident.

— Dar nu ai scris nimic rău despre el pe *The Chilton Report* sau pe alte site-uri de socializare, nu?

— Nu.

Totuși, de ce era fata atât de supărată? Dance nu își putea da seama ce simte, dar emoțiile ei erau de natură extremă. Era mai mult decât frică.

— De ce nu ai postat nimic despre el?

— Fiindcă nu vreau să mă bag în așa ceva. Sunt numai porcării.

— Pentru că îți pare rău pentru el.

— Da.

Caitlin freca agitată unul dintre cei patru cercei din urechea stângă.

— Pentru că…

— Ce?

Fata era extrem de tulburată. Încordată la maximum. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Șopti:

— Pentru că tot ce s-a întâmplat e din vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Accidentul. A fost din vina mea.

— Continuă, Caitlin.

— Știi, era un tip la petrecere… Îmi plăcea de el. Mike D'Angelo.

— La petrecere?

— Da. Și el mă ignora complet. Umbla cu o altă fată, Brianna, o mângâia pe spate și toate alea. Chiar în fața mea. Voiam să-l fac gelos, așa că m-am dus la Travis și am stat cu el. I-am dat cheile de la mașină de față cu Mike și i-am zis să mă ducă acasă. I-am zis că aș vrea să le lăsăm acasă pe Trish și pe Vanessa și noi să mai stăm.

— Și credeai că astfel l-ai putea face gelos pe Mike?

Ea aprobă din cap, plângând.

— Am fost atât de proastă! Dar se purta ca dracu, flirta cu Brianna!

Umerii i se încordară, tensionați.

— N-ar fi trebuit să o fac. Dar mă rănise profund. Dacă nu aș fi făcut asta, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Acum înțelegea Dance de ce condusese Travis în seara aceea. Doar ca să îl facă gelos pe un alt băiat.

Explicația fetei era punctul de plecare al unui nou scenariu. Poate că, pe drumul de întoarcere, Travis își dăduse seama că fata se folosise de el sau poate că se enervase pentru că ea îl plăcea pe Mike. Oare provocase

intenţionat accidentul? Crima şi suicidul – gesturi impulsive – nu erau cu totul neobişnuite când venea vorba de dragostea adolescentină.

— Aşa că sigur e supărat pe mine.

— O să pun un ofiţer să stea de pază în faţa casei tale.

— Serios?

— Sigur. Doar ce aţi început cursurile de vară, nu? Nu ai teste de dat?

— Nu, doar ce am început.

— Nu vrei să te duci acasă?

— Crezi că ar trebui să fac asta?

— Da. Şi rămâi acolo până îl găsim.

Dance notă adresa fetei.

— Dacă îţi mai aminteşti ceva în legătură cu locul în care s-ar putea afla, te rog anunţă-mă!

— Sigur.

Fata luă cartea de vizită a lui Dance. Porniră împreună spre echipa ei.

În urechile ei pluteau acordurile seducătoare ale flautului lui Jorge Cumbo, alături de trupa sud-americană Urubamba. Muzica o liniştea, aşa că Dance opri cu o oarecare părere de rău în parcarea spitalului Monterey Bay. Apoi parcă şi închise muzica.

Numărul protestatarilor se redusese la jumătate. Reverendul Fisk şi bodyguardul lui roşcat păreau să lipsească. Probabil că încercau să o găsească pe mama ei.

Dance intră în spital. Câteva asistente şi câţiva medici îi ieşiră în întâmpinare pentru a-şi exprima părerea de rău. Două dintre asistente izbucniră în plâns când o văzură pe fiica colegei lor.

Ea coborî la biroul şefului pazei. Camera era goală. Se uită de-a lungul holului, spre secţia de terapie intensivă. Porni în direcţia aceea şi intră pe uşă.

Clipi nervos când se întoarse spre sala în care murise Juan Miliar. Era sigilată cu banda galbenă a poliţiei. Pe uşă scria: *Nu intraţi. Locul crimei.* Era mâna lui Harper, se gândi ea nervoasă. O idioţenie. Existau doar cinci săli de terapie intensivă, dintre care trei erau ocupate, iar procurorul sigilase una dintre cele libere. Dacă se mai internau doi pacienţi? În plus, se gândi ea, crima avusese loc în urmă cu o lună, iar de atunci sala mai fusese ocupată şi de alţi pacienţi, fără a mai pune la socoteală faptul că era dezinfectată cu religiozitate de echipa de curăţenie. Era imposibil să mai fie găsită vreo urmă de probă.

Emfază şi relaţii publice…

Porni spre ieşire. Aproape că se ciocni în drum cu fratele lui Juan Miliar, Julio, bărbatul care o atacase cu o lună în urmă. Bărbatul, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, se apropie de ea, fixând-o cu privirea. Avea în mână un teanc de hârtii, care păreau să atârne greu; se uită cu atenţie la Dance, de la doar câţiva metri distanţă.

Ea se încordă şi făcu un pas înapoi, pentru a avea timp la o adică să scoată spray-ul paralizant sau cătuşele. Dacă avea să o atace din nou, trebuia să fie pregătită să se apere. Apoi îşi imagină cum ar fi interpretat mass-media ştirea că fiica femeii suspecte pentru uciderea din milă îl atacase pe fratele victimei eutanasiate.

Însă Julio nu făcu decât să o privească cu interes, fără furie sau ură, ci mai degrabă amuzat de faptul că o întâlnise acolo tocmai pe ea. Îi şopti:

— Mama ta… cum a putut să facă una ca asta?

Vorbele păreau să fi fost învăţate pe dinafară, de parcă doar ar fi aşteptat ocazia să le repete.

Dance dădu să îi răspundă, dar Julio nu aştepta un răspuns. Se îndreptă încet spre ieşirea din spate.

Atât.

Fără cuvinte grele, fără ameninţări, fără violenţă.

Cum a putut să facă una ca asta?

Cu inima bătându-i nebuneşte în urma întâlnirii tulburătoare, Dance îşi aminti că mama ei îi spusese că Julio trecuse pe la spital şi mai devreme. Se întrebă de ce se întorsese.

Aruncând o ultimă privire spre banda poliţiei, ieşi de la terapie intensivă şi se îndreptă spre biroul şefului pazei.

— Ah, agent Dance, spuse Henry Bascomb clipind.

Ea îi zâmbi în semn de salut.

— Au sigilat sala?

— Ai fost acolo? o întrebă el.

Dance observă imediat încordarea din vocea şi din postura bărbatului; se vedea lesne că este stresat din cale-afară. Era agitat şi reacţiona rapid. „Oare ce-o mai fi şi asta?” se întrebă Dance.

— E sigilată? repetă ea.

— Da, doamnă.

Doamnă? Pe Dance aproape că o pufni râsul auzind această adresare oficială. Cu doar câteva luni în urmă, ea, O’Neil, Bascomb şi alţi câţiva ofiţeri băuseră bere şi mâncaseră quesadillas împreună la Fishermans Wharf. Se hotărî să dea cărţile pe faţă:

— Uite ce e, n-am prea mult timp la dispoziţie. E vorba de cazul mamei mele.

— Ce mai face? o întrebă el.

Dance se gândi că nici ea nu ştia mai multe decât el. Îi spuse:

— Nu prea bine.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Aşa voi face. Acum aş vrea să văd lista angajaţilor şi registrele de la recepţie din ziua în care a murit Juan Miliar.

— Sigur.

Însă nici el nu credea asta, fiindcă imediat adăugă:

— Doar că nu se poate.

— De ce, Henry?

— Mi s-a spus să nu îţi permit să vezi nimic. Niciun document. Nu avem voie nici măcar să vorbim cu tine.

— Cine a spus asta?

— Comitetul, încercă Bascomb să explice.

— Şi mai cine? continuă Dance fără a-l slăbi.

— Păi, domnul Harper, procurorul. A dat ordine comitetului. Şi directorului.

— Dar sunt informaţii publice. Avocatul apărării are dreptul să le studieze.

— Ah, da, ştiu asta. Dar a spus că numai aşa aveţi voie să le luaţi.

— Nu vreau să le iau, Henry. Vreau doar să mă uit peste ele.

Nu era ilegal să răsfoieşti acele materiale, care nu ar fi schimbat cu nimic dezvoltarea cazului, întrucât informaţiile din registru şi din condică ar fi ieşit oricum la iveală.

Pe chipul lui Bascomb se citea o frustrare copleşitoare.

— Înţeleg. Dar chiar nu pot. Nu fără citaţie.

Harper vorbise cu şeful pazei dintr-un singur motiv: acela de a o intimida pe Dance, împreună cu familia ei.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton sfios.

— Nu, stai liniştit, Henry. Ţi-a dat cumva şi vreun motiv?

— Nu.

Răspunsese mult prea repede, remarcă Dance, şi în plus observă că omul îşi ferea privirea, ceea ce nu se încadra în comportamentul lui de bază.

— Ce a spus, Henry?

O clipă de tăcere. Ea se apropie de el, iar bărbatul îşi plecă privirea.

— A spus că… a spus că nu are încredere în tine. Şi că nu te place.

Dance se strădui să nu zâmbească.

— Păi… atunci cred că e bine. E ultima persoană din lume care aş vrea să mă placă.

Era ora 17.00.

Aflată încă la spital, Dance sună la birou şi află că nu se mai înregistraseră progrese în cazul Travis Brigham.

Poliţia Rutieră şi Biroul Şerifului organizaseră o urmărire generală şi se concentrau pe locaţiile şi pe sursele de informaţii tradiţionale folosite pentru căutarea unui fugar minor: şcoala acestuia şi mallul. Faptul că mijloacele lui de transport se limitau doar la o bicicletă le era oarecum de ajutor, cel puţin în teorie, însă nu fusese văzut până atunci.

Rey Carraneo nu aflase nimic din scrijeliturile incoerente şi din desenele lui Travis, dar încă se străduia să găsească indicii cu privire la locul în care s-ar fi putut afla tânărul. TJ încerca să descopere sursa măştii şi suna toate potenţialele victime de pe blog. După ce aflase de la Caitlin că lui Travis îi plăcea ţărmul, Dance îl însărcinase pe TJ şi cu responsabilitatea de a anunţa departamentele care se ocupau de parcuri cum că băiatul s-ar fi putut ascunde în cele câteva hectare de teren din zonă.

— Bine, şefa, spuse el precaut.

Nu era obosit, ci doar la fel de descurajat ca şi ea.

Apoi Kathryn îl sună pe Jon Boling.

— Am primit laptopul băiatului, zise el. Mi l-a adus agentul acela, Reinhold. E foarte priceput în ale computerelor.

— Da, nu duce lipsă de iniţiativă. O să ajungă departe. Ai descoperit ceva?

— Nu. Travis e deştept. Nu se bazează pe o simplă parolă. Are nişte programe de criptare a informaţiei care i-au blocat hard-drive-ul. Nu ştiu dacă îl putem decripta, dar am sunat un asociat de la şcoală. Dacă există cineva care poate face asta, atunci aceia sunt ei.

„Hmmm, se gândi Dance. Cât de neutru sună *asociat* şi *ei.”* Pentru Dance, asta însemna doar o absolventă superbă, probabil blondă şi suplă.

Boling îi explică într-un discurs tehnic că se iniţiase un atac asupra criptării, printr-un supercomputer de la Universitatea California-Santa Cruz.

— Acest program ar putea decripta hardul într-o oră…

— Serios? zise ea entuziasmată.

— Sau, după cum voiam să adaug, în următoarele două ore sau… două milenii. Depinde.

Dance îi mulţumi şi îi spuse să meargă acasă – era târziu. El păru dezamăgit şi, după ce îi spuse că nu avea niciun plan pentru seara aceea, o anunţă că va continua să caute numele cititorilor blogului care ar fi putut fi în pericol.

Ea luă apoi copiii de la Martine şi merseră împreună la motelul unde se ascundeau părinţii ei.

În timp ce conducea, îşi aminti de incidentele din perioada în care murise tânărul Juan Miliar şi cărora, dacă era să fie sinceră, nu prea le acordase atenţie la momentul respectiv. Operaţiunea de căutare îi acaparase tot timpul: Daniel Pell, liderul sectei, criminalul şi manipulatorul, alături de partenera sa, la fel de periculoasă, rămăseseră în zona Peninsulei după evadare, pentru a urmări şi a ucide şi alte persoane. Dance şi O'Neil îi urmăriseră fără încetare, iar moartea lui Juan Miliar nu o preocupase atât de mult. O afectase doar pentru că jucase şi ea un rol în acest incident, chiar dacă unul nesemnificativ.

Dacă ar fi ştiut că mama ei urma să fie implicată în acest caz, poate că l-ar fi tratat cu mai multă atenţie.

După zece minute, Dance opri pe aleea de pietriş din faţa hanului.

— Super! spuse Maggie sărind de pe scaun şi cercetând împrejurimile.

— Da, mişto.

Wes nu era atât de entuziasmat. Cabana pitorească, ce făcea parte din luxosul han Carmel, era una dintre cele douăsprezece astfel de structuri, separate de clădirea principală.

— Au şi piscină! strigă Maggie. Vreau să înot în ea!

— Îmi pare rău, dar am uitat costumele de baie.

Dance fu pe punctul de a sugera să meargă cu Edie şi cu Stuart la cumpărături, apoi îşi aminti brusc că mama ei nu avea voie să iasă în public atâta timp cât reverendul Fisk şi prădătorii lui le dădeau târcoale.

— O să le aduc mâine, zise ea. Şi, uite, Wes, au şi teren de tenis. Poţi să joci cu bunicul.

— Bine.

Ieşiră din maşină, iar Dance le luă bagajele; le făcuse mai devreme, întrucât copiii aveau să rămână cu părinţii ei peste noapte.

Urmară o potecă străjuită de viţă-de-vie şi diverse plante pitice.

— Care e a lor? întrebă Maggie ţopăind pe alee.

Dance îi arătă clădirea şi fata se repezi înainte. Apăsă soneria şi, o clipă mai târziu, când tocmai ajunseseră şi Wes cu Dance, uşa se deschise şi Edie le zâmbi nepoţilor săi, invitându-i înăuntru.

— Bunico! strigă Maggie. Ce super e aici!

— E foarte frumos, într-adevăr. Intraţi.

Edie îi zâmbi lui Dance, care încercă să îi analizeze gestul, însă expresia ei oferea tot atâtea informaţii cât o pagină goală.

Stuart îi îmbrăţişă pe copii.

— Bunico, te simţi bine? o întrebă Wes.

— Minunat. Ce fac Martine şi Steve?

— Bine, spuse băiatul.

— Eu și gemenii am construit un munte din perne, cu tot cu peșteri, spuse Maggie.

— Va trebui să îmi povestești despre asta…

Dance observă că părinții ei aveau un vizitator. Distinsul avocat al apărării, George Sheedy, se ridică și păși înainte, strângându-i mâna lui Dance și salutându-i pe toți cu vocea lui baritonală. În livingul apartamentului, pe măsuța de cafea, era deschisă o servietă, în care erau înghesuite teancuri de pagini scoase la imprimantă și carnețele galbene. Avocatul îi salută și pe copii. Era amabil, însă Dance remarcă din atitudinea și din expresia lui că întrerupseseră o conversație serioasă. Wes îl privi suspicios pe Sheedy.

După ce primiră dulciuri de la Edie, copiii ieșiră afară, pe terenul de joacă.

— Stai lângă sora ta, îi spuse Dance lui Wes.

— Bine, haide, îi zise băiatul lui Maggie, apoi cei doi copii, cu sucurile și cu prăjiturile în brațe, ieșiră pe ușă.

Dance se uită pe fereastră, care dădea spre terenul dejoacă. Piscina era împrejmuită și închisă cu o poartă. Nu voia să rişte nimic când venea vorba de siguranța copiilor.

Edie și Stuart se întoarseră pe canapea. Pe o masă joasă se aflau trei cești de cafea aproape neatinse. Probabil că mama ei le pregătise din obișnuință atunci când ajunsese Sheedy.

Avocatul se interesă de cazul lui Travis Brigham și întrebă despre căutarea acestuia.

Dance îi răspunse evaziv, deși nu ar fi putut oricum să îi ofere prea multe informații.

— Și fata, Kelley Morgan?

— Se pare că nu și-a recăpătat cunoștința.

Stuart clătină din cap. Subiectul crucilor fu lăsat deoparte, iar Sheedy se uită spre Edie și Stuart și ridică o sprânceană. Tatăl lui Dance spuse:

— Poți să-i spui. Totul.

Sheedy explică:

— Începem să punem cap la cap diverse elemente, pentru a înțelege care ar putea fi planul lui Harper. E un tip conservator și foarte religios și a semnat petiția împotriva legii *Moarte și demnitate.*

Această propunere apărea adesea în atenția opiniei publice din California; era un statut asemănător celui din Oregon, care le permitea medicilor să-i asiste pe cei care doreau să-și pună capăt zilelor. Ca și în cazul avortului, era un subiect controversat, iar între susținători și opozanți se duceau lupte crâncene. În momentul acela, în California, dacă cineva ajuta o persoană să se sinucidă, acțiunea acestuia era considerată o infracțiune.

— Aşa că vrea să o dea ca exemplu pe Edie. Cazul nu este despre sinuciderea asistată. Mama ta mi-a spus că Juan era într-o stare mult prea gravă ca să-şi administreze singur substanţele. Dar Harper ar vrea să fie transmis mesajul că oricine ajută la comiterea unui suicid va răspunde penal. Ce vrea să spună de fapt e că procurorii vor analiza fiecare caz cu maximă atenţie. Un pas greşit şi medicii vor plăti – sau oricine altcineva care va ajuta un sinucigaş. Vor plăti din greu.

Apoi i se adresă lui Dance, iar vocea sa distinsă avea un ton grav:

— Asta înseamnă că nu-l interesează să cadă la o înţelegere. Vrea să se ajungă la proces şi să se implice într-un concurs guvernat de emfază şi de relaţii publice. În cazul de faţă, din moment ce persoana vinovată chiar l-a ucis pe Juan, se va ajunge la crimă.

— Cu premeditare, spuse Dance.

Ştia Codul penal ca pe *Tatăl Nostru.*

Sheedy aprobă din cap.

— E cu premeditare, iar Millar era ofiţer de poliţie.

— Dar nu în circumstanţe speciale, spuse Dance uitându-se la chipul palid al mamei sale. Circumstanţele speciale ar permite pedeapsa capitală. Doar că, pentru aplicarea acestei pedepse, Millar ar fi trebuit să fie în timpul serviciului în momentul în care a fost ucis.

Dar Sheedy spuse dispreţuitor:

— În mod uimitor, s-a gândit până şi la asta.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă Dance agitată.

— Pentru că, oficial, Millar nu a ieşit din tură.

— Şi s-ar lega de asemenea detalii? întrebă Dance dezgustată.

— Harper e nebun? bombăni Stuart.

— Nu, e foarte ferm şi cazuist. Ceea ce e mult mai rău decât dacă ar fi fost nebun. Ar face mai multe furori cu pedeapsa capitală. Şi asta vrea. Dar nu te îngrijora. Nu are cum să te acuze de crimă în circumstanţe speciale, îi spuse el lui Edie. Dar cred că de aici va porni.

Cu toate astea, şi crima cu premeditare era absolut terifiantă. Ar fi însemnat douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru Edie.

Avocatul continuă:

— În ceea ce priveşte apărarea noastră, nu ne putem baza pe justificare, greşeală sau legitimă apărare. Faptul că a pus capăt suferinţei omului se ia în considerare la sentinţă. Dar, dacă juriul e de părere că i-ai pus capăt zilelor, chiar dacă intenţiile tale au fost bune, trebuie să te declare vinovată de crimă cu premeditare. În al doilea rând, vom susţine că Edie nu a săvârşit fapta. Altcineva a administrat medicaţia, fie cu intenţia de a-l ucide, fie din greşeală. Trebuie să îi găsim pe cei care au fost prin preajmă, pe cei care l-ar

fi putut vedea pe criminal. Sau pe cei care ar putea fi criminalii. Ce părere ai, Edie? Era cineva în secţia de terapie intensivă atunci când a fost ucis Juan?

Femeia răspunse:

— Erau câteva asistente în aripa aceea. Dar atât. Familia lui plecase. Şi nu erau vizitatori.

— Bine, o să mai verific.

Expresia lui Sheedy era din ce în ce mai gravă.

— Acum, continuă el, principala problemă: substanţa care a fost introdusă în perfuzie se numeşte difenhidramină.

— Antihistaminicul, spuse Edie.

— Când v-au cercetat casa, poliţiştii au descoperit o fiolă de medicament ce conţinea difenhidramină. Era goală.

— Poftim? zise Stuart şocat.

— A fost găsită în garaj, ascunsă sub câteva cârpe.

— Imposibil.

— Alături de o seringă cu puţină morfină uscată în vârf. Acelaşi tip de morfină care era şi în perfuzia lui Juan Millar.

Edie şopti:

— Nu eu am pus-o acolo. Este evident.

— Ştim asta, mamă.

Avocatul adăugă:

— Se pare că nu există amprente sau alte probe.

— Autorul a pus-o acolo, spuse Dance.

— Asta vom încerca să dovedim. Făptaşul l-a ucis pe Millar intenţionat sau din greşeală. Dar, în orice caz, cineva a ascuns sticla şi seringa în garaj, pentru a da vina pe tine.

Edie se uită încruntată la fiica ei.

— Mai ştii că, acum vreo lună, imediat după ce a murit Juan, ţi-am zis că am auzit ceva afară? Un sunet care venea dinspre garaj. Pun pariu că intrase cineva.

— Aşa e, spuse Dance, deşi nu îşi amintea prea bine; fusese în perioada în care cazul Daniel Pell îi acaparase toată atenţia.

— Sigur că…

Dance nu-şi continuă ideea.

— Ce este?

— Trebuie să vedem cum rezolvăm asta: pusesem un ofiţer în faţa casei lor, pentru siguranţă. Harper va dori să ştie de ce nu a văzut nimic.

— Sau, spuse Edie, trebuie să vedem dacă nu cumva *l-a văzut* pe intrus.

— Da, zise Dance repede.

Apoi îi spuse lui Sheedy numele ofiţerului.

— O să verific şi asta. Încă o probă împotriva noastră e raportul în care pacientul ţi-a spus „Omoară-mă”. Şi ai povestit despre asta câtorva persoane. Au martori.

— Da, spuse Edie în defensivă, căutând-o cu privirea pe fiica ei.

Agentei îi trecu prin minte un gând înfiorător: avea să fie nevoită să depună mărturie împotriva mamei sale? I se făcea rău numai gândindu-se la asta.

— Dar dacă ar fi avut de gând într-adevăr să comită o crimă, nu ar fi spus nimănui ce intenţiona să facă!

— Aşa e, dar reţine că Harper caută emfază, nu logică. Iar astfel de cuvinte… să sperăm că nu vor ajunge la urechile lui Harper. Avocatul se ridică şi adăugă: Când aflu ceva de la experţi şi primesc raportul în urma autopsiei, vă anunţ. Mai aveţi alte întrebări?

Expresia de pe chipul lui Edie spunea că ar mai fi avut încă vreo mie de întrebări, dar se rezumă la a clătină din cap.

— Avem o şansă, Edie. Probele din garaj sunt îngrijorătoare, dar rezolvăm noi cumva.

Sheedy îşi adună documentele şi le puse în servietă. Le strânse mâinile tuturor şi le zâmbi liniştitor. Stuart îl conduse la uşă, iar podeaua scârţâi sub greutatea bărbatului masiv.

Dance se ridică şi ea şi o întrebă pe mama ei:

— Eşti sigură că te descurci cu Wes şi cu Maggie? Pot să-i duc înapoi la Martine.

— Nu, nu. Chiar voiam să stau cu ei.

Îşi puse un pulover şi adăugă:

— De fapt, cred că voi ieşi să le fac o vizită.

Dance o îmbrăţişă scurt şi îi simţi umerii încordaţi. Preţ de o clipă incomodă, cele două femei se priviră în ochi. Apoi Edie ieşi din casă.

Dance îşi îmbrăţişă apoi tatăl.

— Nu vreţi să veniţi mâine la cină? îl întrebă ea.

— Vom vedea.

— Serios. V-ar prinde bine. Şi mamei. Şi ţie… tuturor.

— O să vorbesc cu ea.

După ce plecă, Dance se întoarse la birou, unde îşi petrecu următoarele câteva ore coordonând descinderi în casele posibilelor victime şi la familia Brigham şi împărţind ofiţerii cât putea de bine. Se ocupă şi de căutarea băiatului, care devenise frustrantă şi disperată. Travis părea la fel de invizibil precum electronii ce transmiteau mesajele care îl împinseseră în acest joc al morţii.

Confort.

Când ajunse în faţa casei sale, la ora 23.00, Dance simţi o oarecare uşurare. După o zi infernal de lungă, era fericită să ajungă acasă.

Casa în care locuia, în stil victorian clasic, era verde-închis, cu balustrade, obloane şi margini gri. Se afla în partea de nord-vest a zonei Pacific Grove. Dacă vremea, vântul şi voinţa îţi permiteau să te apleci suficient peste balustrada fragilă, puteai vedea oceanul.

Intră în holul îngust, aprinse lumina şi închise uşa în spatele ei. Câinii se grăbiră să o întâmpine: Dylan, ciobănescul german negru cu maroniu, şi Patsy, gingaşul retriever cu păr drept. Îşi primiseră numele după cel mai bun compozitor de folk-rock şi cea mai bună vocalistă de country-western din ultimii o sută de ani.

Dance îşi verifică e-mailurile, dar află că nu se făcuseră progrese în cazul Brigham. În bucătăria spaţioasă, echipată cu aparatură dintr-o altă epocă, îşi turnă un pahar de vin şi căută ceva de mâncare. Se opri după ce mâncă o jumătate de sandvici de curcan, care părea să fi zăcut prea mult în frigider.

Hrăni câinii şi le dădu drumul în curtea din spate. Când se pregăti să se întoarcă la computer, sări ca arsă auzind gălăgia infernală pe care o făceau, lătrând şi alergând pe trepte. Obişnuiau să mai facă aşa uneori, când vreo biată veveriţă sau vreo pisică făcea proasta alegere de a-i vizita. Dar asta se întâmpla foarte rar la ora aceea. Dance lăsă jos paharul de vin, atingând tocul revolverului, apoi ieşi pe uşă.

Rămase înmărmurită.

La circa doisprezece metri de casă, pe jos, zăcea o cruce de lemn.

Nu! Îşi scoase arma şi luă o lanternă, apoi chemă câinii şi plimbă raza de lumină prin curtea din spate. Spaţiul era destul de îngust, dar se mai întindea vreo cincisprezece metri în spatele casei. Era înţesat de creţişoare, stejari şi arţari, steliţă-vânătă, cafeluţe, cartofi decorativi şi iarbă sălbatică. Singurele plante care supravieţuiau acolo erau cele care se pretau la solul nisipos şi la umbră.

Nu văzu pe nimeni, deşi erau câteva locuri bune în care s-ar fi putut ascunde un intrus.

Dance pătrunse în zona aflată în întuneric şi privi cu atenţie zecile de umbre pe care le aruncau crengile bătute de vânt.

Se oprea, apoi se punea din nou în mişcare repede, cercetând cu atenţie poteca. Câinii, care patrulau curtea, erau agitaţi şi prudenţi.

Pasul lor încordat şi părul ridicat de pe ceafa lui Dylan o îngrijorau.

Se apropie încet de colţul curţii. Privi cu atenţie, preţ de o clipă, ascultând eventualii paşi. Nu văzu şi nu auzi însă niciun intrus, apoi lăsă lanterna spre pământ.

Părea a fi o cruce, dar, în timp ce se apropia, Dance realiză că nu își poate da seama dacă era un obiect ce fusese lăsat acolo intenționat sau dacă erau doar câteva crengi căzute. Nu erau legate cu fire și nu exista nicio floare. Însă poarta din spate era la doar câțiva pași depărtare și, deși era încuiată, putea fi lesne deschisă de un băiat de șaptesprezece ani.

Își aminti că Travis Brigham știa cum o cheamă. Și ar fi putut afla foarte ușor unde locuiește. Ocoli încet crucea. Oare se vedeau urme de pași în iarbă? Nu-și dădea seama. Nesiguranța era la fel de apăsătoare precum ideea că, de fapt, crucea reprezenta o amenințare.

Se întoarse în casă și își băgă arma în toc.

Încuie ușa și intră în living – mobila de aici era la fel de nepotrivită ca cea din casa lui Travis, doar că era mai frumoasă și mai primitoare. Nu avea elemente de piele sau crom. Era în mare parte o mobilă voluminoasă, tapițată cu pluș, în culori ruginii sau naturale. O cumpărase împreună cu fostul ei soț. Trântindu-se pe canapea, Dance observă în telefon un apel pierdut. Căută în registrul de apeluri – era de la Jon Boling, nu de la mama ei, așa cum crezuse.

Jon voia să o anunțe că „asociatul" nu reușise să decripteze codul încă. Supercomputerul avea să ruleze toată noaptea și el urma să o anunțe pe Dance în cursul dimineții ce rezultat obținuseră. Sau, dacă voia, putea să-l sune înapoi. Avea să stea până târziu.

Dance se gândi dacă să îl sune. Simți impulsul de-a o face, însă decise în final să lase linia liberă, în caz că suna mama ei. Apoi sună la MESO, vorbi cu adjunctul de serviciu și ceru ca o echipă de la criminalistică să vină să ridice crucea. Le explică unde era localizată. Acesta îi promise că va trimite pe cineva la primă oră.

Apoi făcu un duș. În ciuda apei fierbinți, încă mai tremura, căci în minte îi apărea fără încetare o imagine terifiantă: masca de la Kelley Morgan, cu ochii săi negri și gura cusută.

Când se urcă în pat, își puse pistolul Glock pe noptieră, la un metru distanță, scos din toc și cu încărcătorul plin, plus unul „pe țeavă".

Închise ochii, dar – deși se simțea extenuată – nu putu să adoarmă.

Nu o îngrijora urmărirea lui Travis Brigham, nici sperietura trasă, nici măcar imaginea teribilei măști.

Nu, motivul insomniei era un comentariu simplu, pe care îl tot repeta în gând.

Era răspunsul mamei sale la întrebarea lui Sheedy despre martorii din secția de terapie intensivă, din noaptea în care murise Juan Millar.

Erau câteva asistente în aripa aceea. Dar atât. Familia sa plecase. Și nu erau vizitatori.

Dance nu își amintea cu exactitate, dar era aproape sigură că atunci când îi spusese mamei sale despre moartea tânărului ofițer, Edie păruse surprinsă să audă vestea. Îi spusese că fusese foarte ocupată într-o altă aripă a spitalului și nu se dusese la secția de terapie intensivă în noaptea aceea.

Dacă Edie nu fusese acolo în acea noapte, așa cum susținea, atunci cum de știa cu siguranță că nu se aflase nimeni acolo?

MIERCURI

Capitolul 17

La ora 8.00 dimineața, Kathryn Dance intră în biroul ei și zâmbi văzându-l pe Jon Boling purtând o pereche de mănuși de latex mult prea mari și scriind de zor la computerul lui Travis.

— Știu ce fac. Mă uit la serialul NCIS. E mai bun decât CSI.

— Șefa, cred că ar trebui să se facă un serial și despre noi, spuse TJ din spatele biroului său improvizat într-un colț, unde cerceta originea măștii din casa lui Kelley Morgan.

— Ar fi ceva, spuse Jon Boling continuând gluma. O emisiune despre chinestezie, logic. Se poate numi *Descifrarea trupului.* Pot să fiu invitat special?

Deși nu era prea bine dispusă, Dance râse.

TJ spuse:

— Iar eu pot fi colegul tânăr și arătos care flirtează cu toate agentele superbe. Putem să angajăm câteva agente superbe, șefa? Nu că nu ai fi și tu una dintre ele, dar înțelegi ce vreau să spun.

— Cum stăm? îi întrebă ea.

Boling o anunță că supercomputerul conectat la cel al lui Travis nu reușise încă să-i spargă parola.

Avea să mai dureze o oră sau… un mileniu.

— Nu avem ce face, trebuie să așteptăm.

Își scoase mănușile de latex și începu să caute din nou adresele celor care postaseră pe blog și ar fi putut fi în pericol.

— Și tu, Rey?

Dance îl privi pe taciturnul Rey Carraneo, care încă mai analiza sumedenia de pagini de notițe pe care le găsiseră în biroul lui Travis.

— O grămadă de baliverne, doamnă, spuse Carraneo, cu accentul lui hispanic. Limbi necunoscute, numere, mâzgăliturі, navete spațiale, copaci cu fețe și extratereștri. Și desene cu trupuri despicate, cu inimi și organe. Puștiul e nebun de legat.

— A menționat vreo locație?

— Sigur, spuse agentul. Doar că nu de pe planeta asta.

— Am mai făcut rost de câteva nume, spuse Boling, apoi îi întinse o listă cu șase nume și adresele aferente.

Dance căută adresele în baza de date și îi sună apoi pe toți, pentru a-i preveni că Travis reprezenta un pericol.

În clipa aceea, computerul o anunţă că primise un e-mail. Era de la Michael O'Neil, care o anunţa că este foarte ocupat. În general evita mesajele, preferând să discute direct.

K…

Regret să te anunţ că situaţia s-a cam complicat aici. Cei de la Administraţia Transporturilor şi de la Securitatea Naţională sunt foarte îngrijoraţi.

Voi continua să te ajut la cazul Travis Brigham – mă voi ocupa mai departe de analiza probelor. Încerc să şi apar din când în când.

Numai că problema asta îmi ocupă mai tot timpul. Îmi pare rău.

…M

Era vorba de cazul containerului din Indonezia, care se pare că nu mai putea fi amânat. Dance era cumplit de dezamăgită. De ce tocmai atunci? Oftă de frustrare. Se simţea singură şi realiză că, fiind implicaţi în cazul crimei lui J. Doe din Los Angeles şi în cazul criminalului Crucilor, ea şi O'Neil se văzuseră aproape zilnic în ultima săptămână. În medie, era mai mult decât obişnuia să se vadă cu soţul ei.

Chiar avea nevoie de experienţa lui Michael în cazul Travis Brigham. Şi nu-i era ruşine să recunoască faptul că, pur şi simplu, îi plăcea compania lui. Era uimitor cum simplul act al conversaţiei, al împărtăşirii gândurilor şi speculaţiilor devenise aproape un elixir. Dar se pare că era vorba despre ceva foarte important şi pentru ea era de ajuns. Îi scrise repede un răspuns:

Multă baftă. Mi-e dor de tine…

Şterse ultima propoziţie şi semnele de punctuaţie. Rescrise:

Multă baftă. Ţinem legătura…

Apoi nu se mai gândi la asta.

Dance avea în birou un televizor mic. Era deschis şi întâmplarea făcu să arunce o privire spre el. Clipi, şocată – pe ecran apăruse o cruce de lemn.

Avea vreo legătură cu Travis? Mai găsiseră vreo cruce?

Apoi, imaginea se schimbă şi în prim-plan apăru reverendul Fisk. Era un reportaj despre protestul împotriva eutanasiei. I se frânse inima când îşi dădu seama că subiectul principal al acestuia era mama sa.

Crucea se afla în mâna unui protestatar.

Ea mări volumul – reporterul tocmai îl întreba pe Fisk dacă era adevărat că ceruse pedeapsa cu moartea pentru medicii care susţineau eutanasia, cum scria pe blogul *The Chilton Report.* Cu o privire care lui Dance i se păru rece şi calculată, clericul se uită spre cameră şi spuse că vorbele sale fuseseră distorsionate de mass-media liberală.

Ea îşi aminti comentariul lui Fisk de pe blog – nu exista o incitare clară la crimă. Era curioasă dacă Chilton mai postase ceva de atunci.

Opri sonorul. Ea şi CBI-ul aveau suficiente probleme cu media. Prin diverse dezvăluiri, filtre şi maniera misterioasă prin care presa reuşea întotdeauna să afle detalii despre cazuri, ştirea despre crucile ce reprezentau preludiul crimelor şi despre elevul suspect ajunsese la public. Cereri pentru obţinerea de informaţii despre „Ucigaşul măştii", „Criminalul reţelelor sociale" şi „Criminalul Crucilor" luau cu asalt telefoanele de la CBI (asta deşi Travis nu reuşise să omoare nicio victimă, iar reţelele sociale nu erau cu nimic implicate).

Apelurile continuau să curgă. Chiar şi şeful departamentului, mereu dispus să dea satisfacţie presei, era – cum spusese şi TJ – „copleşefit".

Kathryn se întoarse cu scaunul şi privi afară, pe fereastră, spre un copac contorsionat care crescuse din două rădăcini şi care îşi unise cele două trunchiuri într-un singur arbore, mai puternic decât oricare dintre acestea. Un ciot impresionant se ridica exact în faţa ferestrei sale, iar ea îl privea adesea în timp ce medita.

Acum însă nu avea timp de reflectat. Îl sună pe Peter Bennington, de la departamentul de medicină legală al MESO, pentru a-l întreba despre locul crimei de la cea de-a doua cruce şi de la casa lui Kelley Morgan.

Trandafirii de la cea de-a doua cruce fuseseră legaţi cu un fel de elastic, procurat de la magazinul din apropierea locului de muncă al lui Travis; nu se găsiseră însă probe care să îi ajute cu ceva. Fibrele pe care Michael O'Neil le colectase de pe hanoracul gri cu glugă din coşul de rufe al familiei Brigham erau aproape identice cu cele găsite lângă cea de-a doua cruce, iar bucăţica de hârtie maro din pădure, pe care le-o arătase Ken Pfister, provenea cel mai probabil de la un pachet de M&M's, produs pe care ştiau deja că Travis obişnuia să îl cumpere. Firimiturile de la locul faptei fuseseră asociate cu tărâţele de grâu folosite la Bagel Express. La casa lui Kelley Morgan nu fusese descoperită nicio urmă, cu excepţia unei mici frânturi de petală de trandafir, care provenea din buchetul de la cea de-a doua cruce.

Masca era confecţionată manual, însă lipiciul, hârtia şi cerneala folosite erau cât se poate de comune şi, în consecinţă, nu li se putea descoperi sursa.

Gazul folosit în tentativa de a o ucide pe Kelley Morgan era clor. Acelaşi gaz fusese folosit şi în Al Doilea Război Mondial, cu efecte absolut devastatoare. Dance îi spuse lui Bennington:

— Există informaţii conform cărora l-ar fi cumpărat de pe un site neonazist.

Îi povesti apoi ce aflase de la prietena lui Caitlin.

Şeful laboratorului chicoti uşor.

— Mă îndoiesc. Mai degrabă din bucătăria cuiva.

— Poftim?

— A folosit produse de curăţenie.

Peter Bennington îi explică cum se putea obţine gazul din câteva substanţe simple, care se găseau în orice magazin sau supermarket.

— Însă nu am găsit niciun fel de recipient sau altceva care să ne indice sursa de provenienţă.

Niciuna dintre probele găsite la locul faptei sau în împrejurimi nu le oferise informaţii despre locul în care Travis s-ar fi putut ascunde.

— Să nu uit, David a trecut mai devreme pe la tine.

Dance ezită o clipă, neştiind despre cine vorbeşte.

— David?

— Reinhold. Lucrează la criminalistică.

— Ah, agentul cel tânăr şi entuziast…

— A luat crengile din curtea ta, dar nu ştim încă dacă au fost plasate acolo intenţionat sau dacă e doar o coincidenţă. A spus că nu s-au găsit alte probe.

— S-a trezit devreme. Eu am plecat de acasă la ora 7.00.

Bennington râse.

— Cu două luni în urmă completa amenzi de circulaţie la Poliţia Rutieră, iar acum cred că vrea să-mi ia scaunul.

Dance îi mulţumi şefului de la criminalistică şi închise telefonul.

Mută de frustrare, se trezi privind o fotografie a măştii. Chiar era îngrozitoare – nemiloasă şi teribilă. Luă apoi telefonul şi sună la spital. Se prezentă şi întrebă de starea lui Kelley Morgan. O asistentă îi spuse că nu survenise nicio schimbare – era tot în comă. Probabil că avea să supravieţuiască, dar niciun membru al echipei medicale nu putea garanta că avea să-şi recapete cunoştinţa, iar dacă avea să se întâmple asta, nu se ştia dacă va mai duce o viaţă normală.

Kathryn Dance oftă şi închise.

Era cât se poate de revoltată. Se repezi din nou la telefon, găsi un număr în agenda sa şi apăsă cu ură pe butoane.

TJ, aflat în apropiere, o văzu cum se enervează. Îl bătu uşor pe braţ pe Jon Boling şi-i şopti:

— Ține-te bine.

James Chilton răspunse la al doilea apel.

— Sunt Kathryn Dance, de la Biroul de Investigații.

O clipă de tăcere. Chilton își amintea întâlnirea cu ea… și se întreba de ce îl contactase din nou.

— Doamnă agent Dance. Da. Am auzit că a avut loc un alt incident.

— Așa este. De aceea vă și sun, domnule Chilton. Singura modalitate prin care am reușit să o salvăm pe victimă, o elevă de liceu, a fost prin a-i descoperi identitatea. Ne-a costat foarte mult timp și personal ca să aflăm cine e și unde locuiește. Am ajuns la ea acasă cu o jumătate de oră înainte de a o pierde definitiv. I-am salvat viața, dar e în comă și s-ar putea să nu-și mai revină niciodată.

— Îmi pare foarte rău.

— Și se pare că atacurile nu se opresc aici.

Îi povesti despre buchetele furate.

— Douăsprezece? întrebă el; vocea lui îi trăda panica.

— Nu are de gând să se oprească până când nu-i ucide pe toți cei care l-au atacat pe blogul care vă aparține. Așa că vă rog încă o dată: ne dați adresele virtuale ale celor care au postat pe blog?

— Nu.

La naiba! Dance tremura de nervi.

— Dacă aș face-o, aș înșela încrederea utilizatorilor. Nu-mi pot trăda cititorii.

Iar începea cu asta… Ea șopti:

— Ascultă bine…

— Vă rog, doamnă Dance, permiteți-mi să închei. Pot totuși să vă ajut… notați, vă rog. Platforma serverului meu se află la Central California Internet Services. Au sediul în San Jose.

Îi dictă adresa și un număr de telefon, precum și numele unei persoane de contact.

— Îi sun imediat și le spun că nu mă opun divulgării adreselor către dumneavoastră. Dacă vă cer mandat, e alegerea lor, dar eu nu mă voi opune.

Ea se opri. Nu era prea sigură în privința detaliilor tehnice, dar se gândi că el tocmai îi oferise ce îi ceruse, deși își protejase și statutul jurnalistic.

— Păi… mulțumesc.

Închise apoi telefonul și îi strigă lui Boling:

— Cred că am făcut rost de adresele IP.

— Poftim?

— Chilton s-a lăsat înduplecat.

— Grozav, spuse el zâmbind ca un băieţel pe care tocmai îl anunţase tatăl lui că a cumpărat bilete la un meci din semifinale.

Dance mai aşteptă câteva minute, apoi sună la compania de hosting. Nu era deloc sigură că Chilton într-adevăr îi sunase, dar nici că firma avea să îi ofere aceste informaţii fără o decizie judecătorească. Dar, spre surprinderea ei, reprezentatul companiei spuse:

— Da, tocmai am fost sunaţi de domnul Chilton. Avem deja adresele IP ale celor care au postat. Am cerut să vă fie trimise pe o adresă „gov".

Pe chipul ei se aşternu un zâmbet larg şi îi dictă angajatului companiei adresa ei de e-mail.

— Vi le trimit acum. Voi accesa blogul la interval de câteva ore, pentru a selecta adresele noilor postatori.

— Ne-aţi salvat… la propriu.

Bărbatul răspunse cu tristeţe:

— E vorba de băiatul care se răzbună pe oameni, nu-i aşa? Satanistul? E adevărat că s-au găsit arme biologice în dulapul lui?

„Dumnezeule, se gândi Dance, zvonurile se împrăştie mai repede decât incendiile."

— Nu ştim exact în acest moment.

Nu avea obiceiul de a oferi detalii.

Întrerupse apelul şi, după câteva minute, computerul o anunţă că primise un mail.

— Am primit, îl anunţă ea pe Boling.

El se ridică şi trecu în spatele ei, apoi se sprijini de spătarul scaunului ei şi se aplecă înainte. Ea simţi mirosul subtil al aftershave-ului său; era plăcut.

— Foarte bine. Sigur, ştii deja că acestea sunt doar adresele virtuale! Va trebui să luăm legătura cu firmele care oferă serviciile de internet pentru a afla numele şi adresele reale. Mă ocup imediat.

Ea scoase la imprimantă lista cu cele aproximativ treizeci de nume şi i-o întinse. Boling dispăru în bârlogul lui şi se făcu nevăzut în spatele computerului.

— Cred că am găsit şi eu ceva, şefa.

TJ postase pe internet şi pe bloguri imagini cu masca, în speranţa că avea să îi descopere sursa. Îşi trecu mâna prin părul creţ şi adăugă:

— Poţi să-mi ridici statuie.

— Ce ai aflat?

— Masca reprezintă nu ştiu ce personaj dintr-un joc de computer.

Aruncă o privire spre mască şi spuse:

— Qetzal.

— Poftim?

— Așa se numește… creatura. E un demon care ucide oameni cu niște raze care-i țâșnesc din ochi. Nu poate decât să geamă, pentru că are gura cusută.

— Deci se răzbună pe cei care au posibilitatea de a comunica? întrebă Dance.

— Nu i-am făcut profilul psihologic, șefa, spuse TJ.

— Corect, zise ea zâmbindu-i.

— Jocul, continuă TJ, se numește *Dimension Quest.*

— E un Morpeg, îi anunță Boling fără a ridica ochii din computer.

— Ce e acela?

— *Dimension Quest* e un M-M-O-R-P-G, abreviere ce vine de la „massive multiplayer on-line role-playing game”[19]. Eu le numesc Morpeg. Iar DQ e unul dintre cele mai cunoscute.

— Asta ne ajută cu ceva?

— Nu știu încă. Vom vedea când reușim să accesăm computerul lui Travis.

Dance aprecie optimismul profesorului. „Când”, nu „dacă”. Se sprijini de spătar, își scoase telefonul și o sună pe mama ei. Nici de această dată ea nu răspunse, așa că încercă, într-un final, la tatăl său.

— Bună, Katie.

— Tată, ce face mama? Nu m-a sunat deloc.

— Ah…

Ezită o clipă, apoi spuse:

— E supărată, cred că îți dai seama. Probabil nu are chef să discute cu nimeni.

Dance se întrebă cât de lungă fusese conversația mamei sale cu sora ei, Betsey, cu o seară în urmă.

— Ați mai aflat ceva noutăți de la Sheedy?

— Nu. Ne-a spus că încă face cercetări.

— Tată, mama nu a declarat nimic, nu? Când a fost arestată…

— Poliției, vrei să spui?

— Sau lui Harper, procurorul.

— Nu.

— Slavă Domnului!

Simți nevoia de a-l ruga să i-o dea la telefon pe mama ei, dar nu voia să fie refuzată dacă ea nu dorea. Spuse veselă:

— Sigur veniți în seara asta la cină, da?

---

[19] Joc de rol, on-line, cu un număr impresionant de personaje și, implicit, jucători (n.tr.)

El o asigură că aveau să vină, deşi din tonul lui reieşea mai degrabă că vor încerca.

— Te iubesc, tată. Spune-i şi mamei.

— Pa, Katie, zise el, iar convorbirea se încheie.

Dance îşi privi telefonul preţ de o clipă, apoi traversă în grabă holul şi intră în biroul şefului ei, fără să bată la uşă.

Overby tocmai închidea telefonul. Făcu un semn spre aparat şi o întrebă:

— Kathryn, mai ştii ceva despre atacul fetei aceleia, Morgan? Ai aflat ceva despre anumite substanţe toxice? Au sunat cei de la *News Nine.*

Ea închise uşa, iar Overby o privi neliniştit.

— Nu e vorba de arme biologice, Charles. Sunt doar zvonuri.

Dance îi enumeră toate probele şi informaţiile de care dispuneau pentru moment: masca, maşina oficială care fusese văzută în zonă, faptul că aflase de la Caitlin Gardner că lui Travis îi plăcea ţărmul, utilizarea produselor de curăţenie.

— Şi a început să coopereze şi Chilton. Ne-a dat adresele IP ale celor care au postat.

— Foarte bine.

Lui Overby îi sună telefonul. Se uită spre el, dar îl lăsă pe asistent să răspundă.

— Charles, ştiai că mama mea urma să fie arestată?

Bărbatul începu să clipească des.

— Eu… Normal că nu ştiam.

— Ce ţi-a spus Harper?

— Că verifică dosarele cazurilor.

Vorbea apăsat, defensiv.

— Cum ţi-am spus şi ieri, de altfel.

Dance nu dădea seama dacă minte. Şi ştia şi de ce: încălcase cea mai importantă regulă a interogatoriului chinestezic – se implicase din punct de vedere emoţional. După tot ce se întâmplase, abilităţile ei se duseseră pe apa sâmbetei. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă şeful ei mintea sau nu.

— Scotocea prin dosare pentru a verifica dacă am modificat cumva informaţiile legate de cazul Millar.

— Mă cam îndoiesc.

Tensiunea plutea în încăpere.

Apoi se risipi brusc când Overby îi zâmbi larg şi spuse:

— Îţi faci prea multe griji, Kathryn. Va avea loc o anchetă, iar cazul se va închide. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

„Oare ştie ceva?" se întrebă ea nerăbdătoare.

— Ce te face să spui asta, Charles?

El păru surprins de întrebarea ei.

— Faptul că e nevinovată, normal. Mama ta nu ar face rău nimănui. Ştii bine asta.

Dance se întoarse în aripa fetelor şi se îndreptă spre biroul colegei ei, Connie Ramirez. Hispanica cea scundă şi voluptoasă, cu părul ei negru mereu perfect coafat, era una dintre cele mai cochete agente din biroul regional şi, totodată, una dintre cele mai renumite din cadrul CBI-ului. Agentei de patruzeci de ani i se oferiseră posturi de conducere la sediul central al CBI-ului, în Sacramento (chiar şi FBI-ul o curtase), însă familia ei pornise de jos şi nimic de pe lume nu ar fi îndepărtat-o de originea ei. Biroul ei era exact opusul celui care îi aparţinea lui Dance: organizat şi ordonat. Pereţii erau decoraţi cu diverse diplome înrămate, însă fotografiile cele mai mari erau cu cei trei copii ai săi – trei băieţi înalţi cu ea şi cu soţul ei.

— Bună, Con.

— Bună, Kathryn. Ce face mama ta?

— Îţi închipui…

— Toată treaba asta e o mare prostie, spuse ea cu un uşor accent melodios.

— De fapt, motivul pentru care am venit e că aş avea o mare rugăminte…

— Dacă îţi pot fi de folos cu ceva… Ştii bine.

— L-am acaparat şi pe Sheedy…

— Ah, prietenul poliţiştilor…

— Problema e că nu vreau să aştept să iasă la iveală toate detaliile. L-am rugat pe Henry, de la spital, să-mi dea lista cu vizitatorii din ziua în care a murit Juan, dar m-a cam lăsat cu ochii în soare.

— Poftim? Henry? Doar eşti prietenă cu el…

— Harper l-a băgat în sperieţi.

Ramirez aprobă din cap, înţelegătoare.

— Vrei să încerc şi eu?

— Dacă poţi…

— Sigur. Mă duc acolo imediat ce termin de intervievat un martor, zise ea bătând cu degetul în dosarul unui caz important cu droguri la care lucra.

— Eşti cea mai tare!

Femeia deveni serioasă şi spuse:

— Îmi închipui cum m-aş simţi eu dacă ar fi vorba de mama mea. M-aş duce la Harper şi l-aş spinteca.

Dance zâmbi cu tristeţe auzind afirmaţia femeii minione. În timp ce se îndrepta spre biroul ei, îi sună telefonul. Văzu că apelantul era Biroul Şerifului şi speră să fie O'Neil.

Însă nu era el.

— Agent Dance.

Adjunctul de la capătul firului se prezentă, apoi spuse:

— Trebuie să vă anunţ. Au sunat cei de la Poliţia Rutieră. Am veşti proaste.

Capitolul 18

Chilton era într-o pauză – lupta sa permanentă împotriva corupţiei şi depravării fusese abandonată pentru un scurt răstimp.

Îşi ajuta un prieten să se mute.

După telefonul primit de la MESO, Kathryn Dance îl sunase pe Chilton acasă, iar Patrizia o îndemnase spre această casă modestă, în stilul fermelor californiene, aflată la marginea oraşului Monterey. Dance parcă lângă un camion mare, îşi scoase din urechi căştile iPod-ului şi ieşi din maşină.

Îmbrăcat în blugi şi cu un tricou, Chilton se străduia asudând din greu să urce un fotoliu imens pe scări, în casă. În spatele bloggerului, un bărbat cu o tunsoare retro, în pantaloni scurţi şi cu un tricou polo lăbărţat, căra un teanc de cutii de carton. Pancarta din curte a agenţiei imobiliare anunţa pe diagonală: VÂNDUT.

Chilton ieşi din casă şi din doi paşi ajunse pe aleea pietruită, străjuită de ghivece. I se alătură lui Dance, îşi şterse fruntea de sudoare şi, fiind transpirat şi plin de praf, o salută dând din cap, fără să îi strângă mâna.

— M-a sunat Pat. Aţi vrut să ne întâlnim, agent Dance? E vorba despre adresele de e-mail?

— Nu. Le-am obţinut deja. Mulţumesc. Am venit din alt motiv.

Li se alătură apoi şi celălalt bărbat, care o privi pe Dance cu atenţie, cu un aer surprins, dar amabil.

Chilton făcu prezentările. Bărbatul era Donald Hawken.

Lui Dance îi suna cunoscut. Apoi îşi aminti; numele lui apărea – şi nu credea că se înşală – pe blogul lui Chilton, în threadul *Pe frontul de acasă*, la secţiunea personală. Nu făcea parte dintre postările controversate. Hawken se întorcea în Monterey din San Diego.

— Văd că vă mutaţi, spuse ea.

Chilton spuse în chip de explicaţie:

— Doamna agent Dance anchetează un caz în care sunt implicate postările de pe blog.

Hawken, bronzat şi suplu, se încruntă, plin de compasiune.

— Am înţeles că a mai fost atacată o fată. Urmăresc ştirile.

Dance era mereu reticentă când i se cereau informaţii, chiar şi de către cetăţenii binevoitori.

Chilton îi spuse că el, Hawken şi prima soţie a acestuia fuseseră prieteni apropiaţi în urmă cu câţiva ani. Femeia organiza petreceri, iar bărbaţii jucau

adesea golf, pe micul teren din Pacific Grove sau la Pebble Beach, în zilele bune. Cu vreo trei ani în urmă, soții Hawken se mutaseră în San Diego, dar el se recăsătorise recent; își vindea compania și revenea în oraș.

— Putem vorbi două minute? îl întrebă Dance pe Chilton.

Hawken se întoarse la camionul cu mobilă, iar Chilton și Dance se îndreptară spre Fordul ei. El își înclină capul într-o parte și rămase în așteptare, gâfâind din cauza efortului de mai devreme.

— Tocmai am primit un telefon de la Biroul Șerifului. Cei de la Poliția Rutieră au mai găsit o cruce. Are data de azi.

El rămase fără cuvinte.

— Nu se poate! Și băiatul?

— Încă nu avem idee unde se află. A dispărut. Și se pare că este înarmat.

— Am auzit asta la știri, spuse Chilton cu o grimasă. Cum a făcut rost de armă?

— A furat-o de la tatăl lui.

Chilton se încordă, nervos.

— Oamenii ăștia cu Al Doilea Amendament… M-am luat de ei anul trecut. N-am primit în viața mea atâtea amenințări cu moartea.

Dance simți că ajunsese la subiectul misiunii ei.

— Domnule Chilton, vreau să vă închideți temporar blogul.

— Poftim?!

— Până îl prindem pe criminal.

Pe Chilton îl pufni râsul.

— E absurd.

— Ați citit postările?

— E blogul meu. Bineînțeles că le-am citit.

— Autorii lor devin din ce în ce mai agresivi. Nu-i mai furnizați muniție lui Travis.

— Nici nu mă gândesc. Nu voi fi redus la tăcere.

— Dar Travis obține numele victimelor de pe blogul dumneavoastră. Îi urmărește, le află cele mai groaznice temeri, vulnerabilitățile… Apoi află unde locuiesc.

— Oamenii nu ar mai trebui să ofere atât de multe informații despre ei pe internet. Am scris mult pe tema asta.

— Cu toate acestea, continuă să posteze. Dance încercă să-și controleze frustrarea când adăugă: Vă rog să colaborați cu noi.

— Dar am tot colaborat cu voi. Nu am de gând să merg mai departe de atât.

— Cu ce vă afectează dacă îl închideți pentru câteva zile?

— Și dacă nu îl găsiți până atunci?

— Îl redeschideţi.

— Sau veniţi la mine să-mi mai cereţi câteva zile, apoi alte câteva zile…

— Aţi putea cel puţin să nu mai acceptaţi comentarii la acel thread. Dacă nu va mai obţine alte nume, nu va mai putea viza alte victime. Asta ne-ar uşura mult munca.

— Constrângerile nu aduc niciodată beneficii, bombăni el privind-o fix în ochi.

Misionarul încălecase pe calul lui alb.

Kathryn Dance renunţă la strategia lui Jon Boling de a-i gâdila lui Chilton mândria. Se repezi iritată la el:

— Uite ce e, faci o grămadă de afirmaţii emfatice de rahat – „libertate, adevăr, constrângeri". Băiatul ăsta încearcă să *omoare* oameni. Dumnezeule, trezeşte-te la realitate. Lasă dracu' discursurile politice!

Chilton îi răspunse cu calm:

— Datoria mea este să pun la dispoziţie un forum deschis opiniei publice. Acesta este *Primul* Amendament… Ştiu, o să-mi aminteşti că şi tu ai fost reporter şi că ai fi cooperat cu poliţia dacă ar fi avut nevoie de ajutorul tău. Dar, vezi tu, e o diferenţă. Tu făceai parte din gaşca băieţilor cu bani, a proprietarilor reclamelor, a buzunarului în care se aflau şefii tăi. Eu nu aparţin nimănui.

— Nu îţi cer să nu mai scrii despre crime. Scrie cât îţi poftеşte inima. Dar nu mai accepta comentarii. Oricum, nu mai adaugă nimeni informaţii. Sunt doar speculaţii, presupuneri… Şi jumătate din ce se spune acolo e totalmente greşit. Sunt doar zvonuri, comentarii fără fond…

— Şi gândurile lor nu sunt de luat în considerare? întrebă el ponderându-şi tonul aspru.

De fapt, părea să-i facă plăcere schimbul de replici.

— Opiniile lor nu contează? Doar cei educaţi şi cei *moderaţi* au voie să comenteze? Bine ai venit în noua eră a jurnalismului, doamnă agent Dance. Independenţa schimbului de idei. Nu mai e vorba de ziarele importante, de Billy O'Reilley sau de Keith Olbermman. E vorba *de oamenii simpli.* Nu, nu voi închide blogul şi nu voi bloca threadurile.

Aruncă o privire spre Hawken, care se chinuia cu un alt fotoliu în spatele camionului.

— Mă scuzi, te rog.

Se întoarse apoi spre maşină, cu aerul unui martir care se îndrepta spre plutonul său, după ce luminase omenirea cu o afirmaţie bombastică despre o cauză în care nu credea nimeni, cu excepţia lui.

La fel ca oricare altă persoană din Peninsulă (respectiv orice persoană de peste șase ani și cu acces la internet), Lyndon Strickland era la curent cu toate știrile despre cazul Crucilor.

Și, la fel ca toți cei care citeau *The Chilton Report*, era foarte furios.

Avocatul de patruzeci și unu de ani ieși din mașină și încuie portiera. Își începea programul zilnic de alergare din jurul prânzului, pe o cărare de pe marginea drumului Seventeen Mile Drive – o șosea superbă care lega Pacific Grove de Carmel, unduindu-se printre casele de vacanță ale vedetelor de cinema și ale directorilor și terenul de golf Pebble Beach.

Auzi zgomotul șantierului pentru construcția noii autostrăzi, care se întindea la est de Salinas, spre zona rurală. Înainta cu repeziciune. Strickland îi reprezentase pe câțiva proprietari de case ale căror terenuri fuseseră expropriate pentru a face loc noii autostrăzi. Se luptase cu statul, dar și cu Avery Constructions, o companie apărată de o armată de avocați renumiți. Și, evident, pierduse procesul exact cu o săptămână în urmă. Dar judecătorul hotărâse că distrugerea caselor clienților săi făcea subiectul unui apel. Consiliul de apărare din San Francisco se învineți se de furie.

Lyndon Strickland, pe de altă parte, era în culmea fericirii.

Se lăsa ceața, vremea era rece, iar el avea tot drumul la dispoziție, numai pentru el. Începu să alerge.

Era furios.

Strickland citise ce spuneau oamenii pe blogul lui James Chilton. Travis Brigham era un băiat nebun, care îi idolatriza pe atacatorii de la Columbine și Virginia Tech, care urmărea fetele noaptea, care aproape că își asfixiase fratele mai mic, motiv pentru care acesta avea acum probleme psihice, care se aruncase cu mașina de pe o stâncă cu câteva săptămâni în urmă, într-un ritual macabru și suicidal, accident în care muriseră două fete…

Cum naiba era posibil ca nimeni să nu fi observat că băiatul reprezenta un pericol real? Părinții lui, profesorii… prietenii.

Imaginea măștii pe care o văzuse pe internet în acea dimineață încă îi mai dădea fiori. Îl luă cu frig, și nu doar din cauza vremii.

Criminalul măștii…

Iar băiatul umbla acum nestingherit prin zonă, ascuns prin dealurile din Monterey County, atacându-i unul câte unul pe cei care postaseră ceva despre el.

Strickland citea des *The Chilton Report.* Era printre primele în lista lui de abonamente. Nu era mereu de acord cu Chilton, dar bloggerul se dovedise a fi extrem de rezonabil și venea mereu cu argumente solide, bine gândite, în susținerea ipotezelor sale. De exemplu, Chilton adopta o poziție fermă împotriva avortului, dar postase un comentariu acid la adresa acelui

reverend nebun, care cerea ca medicii care practicau această procedură să fie uciși. Strickland, care reprezentase adesea Planned Parenthood și alte organizații care militau pro-alegere, fusese impresionat de gândirea echilibrată a lui Chilton.

De asemenea, bloggerul era împotriva stației de desalinizare, la fel ca și Strickland, care urma să aibă o întâlnire cu un potențial nou client – un grup de ecologiști care voiau să-l angajeze pentru a-i da în judecată pe cei responsabili cu stația și pentru a stopa continuarea construcțiilor. Tocmai postase un comentariu prin care îl susținea pe blogger.

Strickland urca acum un deal mic – aceasta era cea mai dificilă parte a traseului său, restul fiind la vale. Asuda, inima îi bătea cu putere… și simțea energia exercițiului.

Urcând spre vârful dealului, ceva îi atrase atenția – o pată de roșu lângă aleea de alergare și ceva mișcându-se în jurul acesteia. Oare ce putea să fie? se întrebă el. Se întoarse, opri cronometrul și încetini pasul printre stâncile unde văzuse urma sângerie, atât de nelalocul ei pe acel teren nisipos, presărat cu plante maronii și verzi.

Inima continua să-i bată nebunește, însă acum din cauza fricii, nu a efortului. Se gândi imediat la Travis Brigham – doar că băiatul îi viza pe cei care îl atacaseră on-line. Strickland nu spusese absolut nimic despre el.

„Relaxează-te", își zise el.

Cu toate astea, făcu un mic ocol spre locul în care apărea pata roșie și scoase telefonul din buzunar, pregătit să sune la serviciul de urgență dacă ar fi fost în pericol.

Mijì ochii și privi în jos în timp ce se apropia de luminiș. *Ce* era aceea?

— Rahat, șopti el împietrit de spaimă.

Pe jos erau împrăștiate bucăți de carne, acoperite de petale de trandafir. Trei păsări înfiorătoare, vulturi, presupuse el, sfâșiau țesuturile cu disperare, de foame. În apropiere se afla și un os însângerat. Câteva ciori se apropiau prudente, ciugulind câte puțin și dându-se apoi înapoi.

Strickland încercă să vadă mai bine, aplecându-se. Observă apoi un alt amănunt, în mijlocul agitației.

Nu!… În pământ era scobită forma unei cruci.

Își dădu seama că Travis Brigham se afla pe undeva prin apropiere. Cu inima aproape sărindu-i din piept, avocatul scrută tufișurile, arbuștii și dunele. Ar fi putut fi oriunde. Deodată, faptul că Lyndon Strickland nu scrisese nimic despre băiat își pierdu importanța.

Cu imaginea înfiorătoarei măști înfiripată în minte – pe care băiatul o lăsase ca o emblemă a atacului său Strickland o porni în goană spre potecă.

Abia făcuse câţiva metri când auzi cum iese cineva din tufişuri şi începe să alerge în viteză după el.

Capitolul 19

Jon Boling stătea pe canapeaua ponosită din biroul lui Dance. Mânecile cămășii sale albastre cu dungi erau ridicate și jongla cu două telefoane deodată, analizând o serie de documente tipărite de pe blogul lui Chilton. Încerca să găsească adresele reale ale persoanelor vizate, din informațiile de pe internet pe care i le oferise compania ce găzduia serverul.

Ținând un Samsung între ureche și umăr, nota precipitat informațiile; apoi strigă la Dance:

— Am mai găsit una: SexyGurl e Kimberly Rankin, Forest 128, Pacific Grove.

Dance notă aceste detalii pe o hârtie, apoi sună să îi avertizeze pe fată și pe părinții acesteia în legătură cu pericolul care o păștea, insistând să nu mai posteze nimic pe blogul *The Report* și să le spună totodată și prietenilor ei să facă același lucru.

E bine așa, Chilton?

Boling studia cu atenție ecranul monitorului din fața sa. Dance îi aruncă o privire și observă că este încruntat.

— Care-i problema? îl întrebă ea.

— Primele postări din threadul *Cruci pe marginea drumului* erau în mare parte locale, autorii fiind colegi și locuitori din zona Peninsulei. Acum participă la discuție oameni din toată țara, chiar din toată lumea. Și toți îl atacă pe Travis din toate direcțiile, dar și pe cei de la rutieră și de la poliție, pentru că nu au anchetat cu atenție accidentul. Îi bagă în oală până și pe cei de la CBI.

— Pe noi, adică?

— Da. Cineva a anunțat că un agent CBI l-a intervievat pe Travis, dar nu l-a reținut.

— De unde au aflat că am fost cu Michael acolo?

El arătă spre computer.

— Așa lovește bestia. Informația circulă. Sunt și oameni din Varșovia, din Buenos Aires și din Noua Zeelandă.

Dance se întoarse asupra raportului criminaliștilor de la cel mai recent loc în care fusese găsită o cruce, pe o străduță liniștită dintr-o zonă puțin locuită din Monterey. Nu existau martori. Și nu se găsise mai nimic la locul faptei, în afară de aceleași probe descoperite și în trecut, care îl legau pe Travis de atac. Dar găsiseră totuși și ceva care le-ar fi putut fi de ajutor.

Probele de sol dovediseră existenţa unui tip de nisip care nu se găsea în vecinătatea crucii. Cu toate acestea, nu se determinase proveniența acestuia.

Pe măsură ce analiza aceste detalii, nu se putu abţine să nu se întrebe care ar fi putut fi următoarea victimă.

Oare cât mai avea Travis?

Şi ce modalitate cumplită de a speria sau de a ucide avea să folosească de data asta? S-ar fi zis că preferă morţile lente, de parcă ar fi vrut să compenseze cumva suferința prelungită pe care i-o provocaseră hărţuitorii de pe internet.

Boling spuse:

— Am mai obţinut un nume.

I-l dictă lui Dance, iar aceasta îl notă.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind.

— Rămâi datoare cu o insignă.

Apoi Boling se aplecă din nou peste notițele lui, adăugând ceva în şoaptă. Sau poate că fusese doar în închipuirea ei; i se păru totuşi că încercase să spună „… sau poate cu o cină", dar îşi înghiţise cuvintele înainte de a le exprima clar.

„E doar imaginaţia mea", se gândi Dance, întorcându-se din nou la telefon.

Boling se rezemă de spătar.

— Acestea sunt toate, momentan. Ceilalţi nu se află în zonă sau au adrese ce nu pot fi accesate. Dar, dacă nu îi găsim noi, nu-i găseşte nici Travis.

Se întinse şi se lăsă pe spate.

— Nu e o zi obişnuită în lumea academică, nu-i aşa? întrebă Dance.

— Nu prea. Îi aruncă o privire piezişă, adăugând: Dar e o zi obişnuită în lumea poliției?

— Ah, nu chiar.

— E o veste bună.

Ei îi sună telefonul şi observă că o apela cineva din interiorul CBI-ului.

— TJ.

— Şefa…

După cum se întâmpla adesea în ultima vreme, atitudinea veselă ce-l caracteriza pe tânărul agent lipsea şi acum cu desăvârşire.

— Ai aflat vestea? zise el.

Dance simţi fluturi în stomac când îl văzu pe Michael O'Neil la locul crimei.

— Bună, spuse ea. Credeam c-ai dispărut.

El păru surprins de afirmaţia ei; apoi spuse:

— Jonglez cu ambele cazuri. Dar un loc al faptei… Arătă spre banda poliţiei, fluturând în bătaia vântului: Acesta are prioritate.

— Mulţumesc.

Li se alătură apoi şi Jon Boling. Dance îl rugase pe profesor să o însoţească. Se gândise că i-ar putea fi de folos din mai multe puncte de vedere. De fapt şi de drept, îl voia acolo pentru a se sfătui cu el, neînchipuindu-şi că va veni şi Michael O'Neil.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe adjunct.

— A lăsat o mică diorama în pământ, ca să-l sperie.

Aruncă o privire spre potecă.

— Apoi l-a alergat până aici. După care l-a împuşcat.

Dance simţi că O'Neil i-ar fi oferit mai multe detalii dacă n-ar fi fost şi Boling prezent.

— Unde?

Adjunctul îi arătă cu degetul. Cadavrul nu era vizibil din locul acela.

— Să îţi arăt locul iniţial.

Îi conduse pe aleea de alergare. La vreo două sute de metri, pe un deal nu foarte înalt, găsiră o potecă ce ducea spre un luminiş. Se strecurară pe sub banda galbenă şi văzură pe jos petale de trandafir şi o cruce săpată în solul nisipos. Peste tot în jur erau împrăştiate bucăţi de carne şi pete de sânge. Un os, urme de gheare în nisip, provenind probabil de la vulturi sau ciori.

— Sunt de provenienţă animală, după cum spun criminaliştii, zise O'Neil. Probabil că e carne de vită, cumpărată de la magazin. Cred că victima, care alerga pe aleea de acolo, a observat agitaţia şi a venit să vadă despre ce e vorba. S-a speriat şi a fugit. Travis l-a prins pe la jumătatea dealului.

— Cum îl cheamă?

— Lyndon Strickland. E avocat. Locuieşte în apropiere.

Dance miji ochii.

— Stai. Strickland? Cred că a postat ceva pe blog.

Boling îşi deschise rucsacul şi scoase un teanc de foi, copii ale paginilor blogului.

— Da. Dar nu în secţiunea *Cruci pe marginea drumului. A* postat un răspuns în threadul cu staţia de desalinizare. Îl susţinea pe Chilton.

Răspuns pentru Chilton, postat de Lyndon Strickland:

Trebuie să recunosc că mi-ai deschis ochii. Habar nu aveam că se ocupă cineva cu asta. M-am uitat peste propunerea de proiect de la primărie şi trebuie să recunosc că, deşi sunt un avocat familiarizat cu legislaţia mediului, este unul dintre cele mai derutante documente pe care le-am citit vreodată.

Cred că e nevoie de mult mai multă transparență pentru a discuta o astfel de problemă.

Dance întrebă:

— Și cum de a știut Travis că trecea pe aici? E pustiu.

Boling spuse:

— Acestea sunt alei de alergare. Pun pariu că Strickland a postat pe undeva că îi place să alerge aici.

Postăm pe internet prea multe informații despre noi. Mult prea multe.

O'Neil întrebă:

— De ce l-ar *ucide* băiatul?

Boling părea că se gândește la ceva.

— Ce este, Jon? îl întrebă Dance.

— E o simplă idee. Știi că Travis e pasionat de jocurile acelea pe computer, nu?

Dance îi povesti lui O'Neil despre jocul on-line pe care îl juca Travis.

Profesorul continuă:

— Una dintre condițiile jocului este evoluția. Personajul tău trebuie să se dezvolte, iar teritoriile lui să se extindă. Trebuie să respecți această condiție, altfel nu ai șanse de succes. Urmărind acest scenariu, cred că Travis începe să își extindă lista de posibile victime. Întâi i-a atacat pe cei care l-au atacat la rândul lor. Acum îi include și pe cei care îl susțin pe Chilton, chiar dacă, aparent, nu au nicio legătură cu threadul *Cruci pe marginea drumului.*

Boling își înclină capul într-o parte și se uită cu atenție la bucățile de carne și la urmele de gheare din pământ.

— Asta înseamnă că se va înregistra o creștere semnificativă a numărului posibilelor victime. Zeci de alte persoane pot fi acum în pericol. Voi căuta adresele de IP ale tuturor celor care au postat ceva din care reiese susținerea lor pentru Chilton.

Alte vești proaste.

— Vom merge să examinăm cadavrul, Jon, îi spuse Dance. Ai face bine să te întorci la mașină.

— Sigur.

Boling părea ușurat că nu trebuie să ia parte și la acest moment al anchetei.

Dance și O'Neil traversară dunele în spatele cărora se găsise cadavrul.

— Cum merge treaba cu teroriștii? Cazul containerului?

Adjunctul râse ușor.

— Merge, merge. S-au implicat și cei de la Securitatea Națională, și FBI-ul, și Vama. E un talmeș-balmeș. Cum era treaba aia? Să te ridici la nivelul

tristeții tale? Uneori mi-aș dori să mă întorc la Poliția Rutieră, să dau amenzi de circulație.

— E „nivelul de incompetență”. Și nu, nu ți-ar plăcea să te întorci la Poliția Rutieră.

— Așa e.

Urmă o clipă de tăcere.

— Ce mai face mama ta? întrebă el.

Aceeași întrebare. Dance era pe cale să-și afișeze zâmbetul fals, dar își aminti cu cine avea de-a face. Răspunse încet:

— Michael, nu m-a sunat deloc. Când l-au găsit pe Pfister și cea de-a doua cruce, am plecat direct de la tribunal. N-am schimbat nici măcar două vorbe cu ea. E supărată. Sunt sigură de asta.

— I-ai găsit un avocat, nu? Unul dintre cei mai buni din Peninsulă, sper. Și e în libertate, nu?

— Da.

— Ai făcut tot ce puteai. Nu-ți mai face griji în privința asta. Probabil că te lasă să-ți tragi sufletul. Ca să te poți ocupa de caz.

— Poate.

El se uită la ea și îl pufni râsul.

— Nu crezi nici tu ce spui. Ești convinsă că e supărată pe tine. Că simte că ai dezamăgit-o.

Dance își aminti că, în copilărie, când aveau ceva de împărțit, real sau imaginar, femeia aceea solidă devenea foarte rece și distantă. Exista un sâmbure de adevăr în vorba tatălui ei atunci când o numea „sergenta”.

— Mame și fiice, spuse O’Neil cu voce tare, de parcă ar fi știut exact ce gândește ea.

Ajunseră apoi la cadavru. Dance îi salută cu un gest pe bărbații din echipa medicului legist, care pregăteau în apropiere un sac verde. Strickland era întins cu fața în jos, îmbrăcat în echipamentul său sportiv, acum plin de sânge. Fusese împușcat din spate. O dată în spate, o dată în cap.

— Și mai e și asta.

Unul dintre medici îi ridică bluzonul, sub care se afla o imagine tăiată în carne: era reprezentarea grosolană a unui chip, care părea să semene cu masca. Qetzal, demonul din *Dimension Quest.* Probabil că acesta era motivul pentru care O’Neil fusese reticent în a menționa asta de față cu Boling.

Dance clătină din cap.

— Post-mortem?

— Exact.

— Vreun martor?

— Nici măcar unul, spuse un ofiţer MESO. E un şantier de construcţii la vreun kilometru de aici. Ei au auzit focurile de armă şi au sunat. Dar n-a văzut nimeni nimic.

Unul dintre ofiţerii de la criminalistică anunţă:

— Nu am găsit nicio probă relevantă, domnule.

O'Neil încuviinţă din cap şi se îndreptă împreună cu Dance spre maşini.

Kathryn observă că Boling stătea lângă Audi-ul său, cu mâinile împreunate în faţă şi cu umerii uşor ridicaţi. Era un semn de încordare. Crimele aveau uneori efectul acesta…

Ea îi spuse:

— Mulţumesc că ai venit, Jon. Ţi-ai depăşit cu mult atribuţiile. Dar ideile tale mi-au fost de mare ajutor.

— Sigur.

Tonul lui suna cumva stoic şi ea se întrebă dacă mai fusese vreodată la locul vreunei crime.

Lui Dance îi sună telefonul – era Charles Overby. Îl sunase mai devreme pentru a-l informa despre crimă. Acum era nevoită să îl anunţe că victima nu săvârşise niciun abuz pe internet şi că era doar un om nevinovat. Asta avea să stârnească şi mai multe valuri de panică.

— Charles.

— Kathryn, eşti la locul faptei?

— Da. Se pare că…

— L-aţi prins pe băiat?

— Nu, dar…

— Îmi dai toate detaliile mai târziu. A intervenit ceva. Vino aici cât poţi de repede.

Capitolul 20

— Deci ea este acea Kathryn Dance.

O mână mare şi rozalie o strânse pe a sa, ţinând-o captivă până când se stabili clar ierarhia de autoritate, apoi o eliberă.

Ciudat, se gândi ea. Nu pusese un accent deosebit pe pronumele demonstrativ. Nu *acea* Kathryn Dance. Fusese mai mult ceva de genul: acea *agentă.*

Sau acel *scaun.*

Dar decise să ignore situaţia dubioasă – analiza chinestezică nu reprezenta o prioritate în clipa aceea. Bărbatul nu era suspect, dar avea legătură cu şeful şefilor de la CBI, după cum avea să afle ulterior. Deşi părea a fi mai degrabă un jucător profesionist de fotbal american, Hamilton Royce, în vârstă de vreo cincizeci de ani, lucra în Biroul Procurorului General din Sacramento. Se întoarse în scaunul lui – se aflau în biroul lui Overby iar Dance se aşeză şi ea. Royce îi spuse că este mediator.

Dance îi aruncă o privire lui Overby. Acesta îl fixa cu privirea pe Royce, fie din curiozitate, fie din respect, sau poate din ambele motive, dar nu-i oferi lui Dance alte informaţii referitoare la activitatea vizitatorului sau la misiunea lui.

Dance încă mai era deranjată de indiferenţa şefului ei, ca şi de vina lui de a se fi subordonat acţiunii lui Robert Harper în camera cu arhiva dosarelor de la CBI.

Pentru că e nevinovată, normal. Mama ta nu ar face rău nimănui. Ştii bine asta…

Îşi îndreptă atenţia spre Royce.

— Am auzit numai lucruri bune despre tine în Sacramento, zise el. Am înţeles că eşti expertă în limbajul nonverbal.

Bărbatul cu umerii laţi şi cu părul negru, dat pe spate, purta un costum de calitate, într-o nuanţă de albastru ce bătea în bleumarin, amintind de o uniformă.

— Sunt un simplu anchetator. Dar mă folosesc de chinestezie mai mult decât alţii.

— Ah, Charles, a început deja. Se subestimează. M-ai avertizat că va face asta.

Dance zâmbi prudent şi se întrebă ce anume îi spusese Overby şi cât de atent fusese atunci când îi oferise (sau omisese) informaţii elogioase despre

un angajat de-al său. Pentru dosarul de mărire de salariu şi promovare, bineînţeles. Chipul şefului ei rămase neutru. Ce grea e viaţa când eşti nesigur!

Royce continuă vesel:

— Deci ai putea să mă analizezi şi să-ţi dai seama exact ce gândesc doar observând dacă-mi încrucişez braţele, dacă mă uit într-o direcţie sau dacă roşesc. Să-mi afli astfel toate secretele…

— E un pic mai complicat de-atât, spuse ea pe un ton plăcut.

— Ah…

De fapt, îi făcuse deja un profil al personalităţii. Era un extravertit gânditor, sensibil. Şi probabil că avea personalitatea mincinosului machiavellian. Aşa că Dance încercă să fie prudentă.

— În orice caz, auzim numai de bine în ceea ce te priveşte. Cazul acela de luna trecută, cu nebunul din Peninsulă… a fost unul dificil. Dar ai reuşit să-l prinzi pe criminal.

— Am avut şi noroc.

— Nu, nu, spuse Overby repede. Nu e vorba de noroc. I-a anticipat mişcările.

Dance îşi dădu seama că, pronunţând cuvântul „noroc", se jignise atât pe sine, cât şi întregul departament de la CBI, inclusiv pe Overby.

— Dar cu ce te ocupi mai exact, Hamilton?

Nu avea de gând să i se adreseze cu „domnule", nu în cazul de faţă.

— Ah, dar cu ce nu mă ocup? Sunt omul bun la toate. Dacă există vreo problemă cu agenţiile de stat, cu biroul guvernatorului sau chiar şi cu tribunalele, eu o analizez şi fac un raport. Zâmbi şi adăugă: Multe rapoarte. Sper că le citeşte cineva. N-ai de unde să ştii asta.

Totuşi, nu-i răspunsese la întrebare. Ea se uită la ceas, un gest pe care Royce îl observă, dar nu şi Overby. Exact cum intenţionase.

— Hamilton a venit pentru cazul Chilton, spuse Overby, aruncându-i o privire bărbatului din Sacramento pentru a se asigura că spusese ce trebuie.

Apoi îi zise lui Dance, ca un căpitan de vas:

— Pune-ne la curent!

— Sigur, Charles, răspunse ea rece, observând atât tonul său, cât şi faptul că Overby spusese „cazul Chilton".

Ea îl considerase mereu ca fiind „cazul Crucilor". Sau „cazul Travis Brigham". Acum înţelegea ce căuta de fapt Royce acolo.

Le relată despre uciderea lui Lyndon Strickland, despre metoda prin care fusese omorât acesta şi despre legătura pe care o avea cu blogul lui Chilton.

Royce se încruntă.

— Deci îşi extinde aria de atac?

— Suntem de părere că da.

— Dovezi?

— Sigur, sunt ceva… Dar nimic care să ne indice unde s-ar putea ascunde Travis. Avem o echipă formată din cei de la Poliția Rutieră și de la Biroul Șerifului, aflată în căutarea lui.

Ea clătină din cap și adăugă:

— Nu au prea făcut progrese însă. Băiatul nu are mașină, merge pe bicicletă și stă ascuns.

Îi aruncă o privire lui Royce.

— Consultantul nostru e de părere că folosește tehnici de evaziune pe care le-a învățat în jocurile on-line.

— Cine?

— Jon Boling, un profesor de la Universitatea California – Santa Cruz. Ne-a fost de mare ajutor.

— *Și* lucrează ca voluntar pentru noi, fără să-l plătim.

Overby menționă asta cu finețe, cuvintele alunecându-i subtil.

— Referitor la blogul acesta, spuse Royce încet. Ce legătură are cu întâmplările, mai exact?

Dance îi explică:

— Câteva comentarii postate acolo l-au determinat pe băiat să reacționeze astfel. A fost hărțuit.

— Și a clacat.

— Facem tot ce ne stă în putință ca să îl găsim, spuse Overby. Nu poate fi departe. E o peninsulă mică.

Deși Royce nu intrase în prea multe detalii, Dance observă din privirea lui fixă că îl interesa problema legată de Travis Brigham, dar își croia drum și spre adevăratele lui intenții.

La care ajunse, în cele din urmă.

— Kathryn, cei din Sacramento sunt foarte preocupați de acest caz, ca să fiu pe deplin sincer. Toată lumea e agitată. Cazul implică adolescenți, computere, rețele sociale. Acum, Travis are și o armă. Asta te duce cu gândul la Virginia Tech și la Columbine. Se pare că băieții aceia din Colorado sunt idolii lui.

— E doar un zvon. Nu știu dacă e adevărat sau nu. E o informație postată pe blog de cineva care poate îl cunoștea, poate nu.

El ridică o sprânceană și mișcă ușor din buze, iar ea își dădu seama că picase exact în plasa lui. Cu oamenii ca Hamilton Royce, nu știai niciodată în ce ape te scăldai.

— Referitor la acest blog. Am vorbit cu Procurorul General. Ne temem că atâta vreme cât oamenii continuă să posteze acolo, e ca și cum ar turna

benzină pe foc. Înțelegi ce spun? E ca o avalanșă. Mă rog, înțelegi ideea. Uite la ce ne-am gândit noi: nu ar fi mai bine să închidem blogul?

— Am discutat deja cu Chilton despre asta.

— Ah, da? întrebă Overby.

— Și ce a spus?

— Un „nu" bombastic. Invocă libertatea presei.

Royce se strâmbă.

— E doar un blog. Nu e ziarul *Chronicle* sau *Wall Street Journal*

— El e de altă părere, zise Dance, apoi întrebă: A fost contactat de cineva de la Biroul Procurorului General?

— Nu. Dacă le-am expune problema celor din Sacramento, ne temem că ar putea posta ceva despre noi, despre propunerea pe care i-am făcut-o. Apoi, știrea ar ajunge în ziare și la televiziune. Represiune. Cenzură. Așa ar fi etichetat cazul, la fel și guvernatorul sau congresmenii, după aceea. Nu, nu putem face asta.

— Mă rog, a refuzat, spuse Dance.

— Mă întrebam dacă, începu Royce încet, privind-o în ochi pe Dance, dacă nu cumva ați aflat ceva despre el, ceva care l-ar putea convinge să ne ajute…

— Să-l luăm cu parul sau cu zăhărelul? întrebă Dance repede.

Royce nu se putu abține să nu râdă. Se pare că se lăsa ușor impresionat de oamenii isteți.

— Nu pare să fie genul care să accepte o momeală, din câte-mi spui.

Adică nu ar fi mers cu mita. Dance știa deja asta, căci își încercase norocul. Dar Chilton nu se lăsa convins nici de amenințări. Mai mult decât atât, părea genul de om care se delecta cu acestea. Cu siguranță ar fi postat ceva pe blog dacă primea amenințări.

În plus, deși nu-l avea la inimă pe Chilton, considerându-l arogant și îngâmfat, nu îi cădea bine să se folosească de informațiile pe care le aflase în urma anchetei pentru a face presiuni asupra lui. În orice caz, Dance răspunse cu sinceritate:

— N-am aflat nimic despre el. James Chilton nu este un pion principal în acest caz. Nici măcar nu a scris nimic despre băiat; ba chiar i-a șters numele lui Travis. A deschis threadul *Cruci pe marginea drumului* pentru a aduce critici departamentului de poliție și celor de la rutieră. Cititorii sunt cei care au început să îl atace pe băiat.

— Deci nu avem nicio informație incriminatorie, nimic de care să ne putem folosi.

Să *ne folosim.* Ciudată exprimare.

— Nu.

— Ah, păcat…

Royce *chiar* părea dezamăgit. Overby observă şi el şi părea la fel de dezamăgit. Spuse:

— Continuă ancheta, Kathryn.

Ea îi răspunse accentuând cuvintele:

— Lucrăm non-stop ca să îl găsim, Charles.

— Sigur, ştiu. Per total…

Nu reuşi să-şi termine fraza.

— Ce? întrebă ea cu răceală în voce.

Simţea din nou mânia cauzată de situaţia cu Robert Harper. „Ai grijă", îşi spuse ea.

Overby zâmbi într-o manieră care abia mai aducea a zâmbet.

— Per total, ne-ar fi de mare ajutor *tuturor* dacă Chilton ar fi convins să închidă blogul. Ne-ar ajuta şi pe noi, şi pe cei din Sacramento. Să nu mai zic de faptul că ar salva vieţile celor care au postat comentarii.

— Exact, spuse Royce. Ne temem că urmează şi alte victime. Era clar că Procurorul General şi Royce erau îngrijoraţi din cauza asta. Dar îi preocupa şi reclama negativă cauzată de neputinţa lor de a-l opri pe criminal.

Pentru a pune capăt întâlnirii şi a se putea întoarce la treabă, Dance spuse doar atât:

— Dacă aflu ceva de care să te poţi folosi, Charles, te anunţ.

Royce îi aruncă o privire cu subînţeles, dar Overby nu prinse subtilitatea şi zâmbi.

— În regulă.

În clipa aceea, lui Dance îi vibră telefonul – primise un mesaj. Îl citi şi rămase mută de mirare; se uită apoi la Overby. Royce o întrebă:

— Ce este?

Dance spuse:

— James Chilton a fost atacat. Trebuie să plec.

Capitolul 21

Dance intră în grabă în secţia de urgenţe a spitalului Monterey Bay.

Îl găsi pe TJ în mijlocul holului, cu o expresie îngrijorată.

— Şefa, spuse el uşurat că o vede.

— Cum se simte?

— O să-şi revină.

— L-aţi prins pe Travis?

— Nu băiatul l-a atacat, spuse TJ.

Uşile camerei de gardă se deschiseră şi James Chilton, cu un bandaj sub obraz, se repezi afară.

— El m-a atacat, strigă Chilton, arătând spre un bărbat solid şi îmbujorat, îmbrăcat într-un costum, care stătea lângă fereastră.

Un ofiţer bine făcut îl păzea îndeaproape. Fără a se sinchisi să salute, Chilton arătă spre el şi îi spuse lui Dance:

— Arestează-l!

Între timp, bărbatul se ridică în picioare şi spuse precipitat:

— Pe ăsta vreau să-l văd în puşcărie!

Adjunctul bombăni, pe un ton sever:

— Domnule Brubaker, vă rog să luaţi loc!

Bărbatul ezită, îi aruncă o privire plină de ură lui Chilton, apoi se lăsă din nou în scaunul din fibră de sticlă.

Ofiţerul se apropie de Dance şi îi explică ce se întâmplase. Cu jumătate de oră în urmă, Arnold Brubaker ajunsese împreună cu echipa lui în locul unde avea să se construiască staţia de desalinizare. Îl găsiseră acolo pe Chilton, care fotografia habitatul animalelor. Încercase să îi ia bloggerului aparatul foto şi îl împinsese pe Chilton la pământ. Supraveghetorii chemaseră poliţia.

Rana nu părea să fie gravă, constată Dance.

Cu toate acestea, Chilton era atât de furios, încât cu greu se mai putea controla.

— Omul ăsta distruge Peninsula. Ne distruge toate resursele naturale. Flora şi fauna. Nu mai spun că distruge şi cimitirul Ohlone.

Indienii Ohlone fuseseră primii locuitori ai acestei zone din California.

— Nu construim în apropierea terenului indienilor! strigă Brubaker. E doar un zvon. Şi e complet fals!

— Dar maşinile ce vor tranzita zona…

— Şi cheltuim milioane de dolari pentru a muta animalele…

— Gata, opriţi-vă amândoi! interveni Dance. Linişte!

Dar Chilton simţea nevoia să continue:

— Mi-a stricat şi aparatul foto. Ca naziştii!

Brubaker îi răspunse cu un zâmbet rece:

— James, cred că tu ai încălcat legea intrând pe o proprietate privată. Nu tot aşa procedau şi naziştii?

— Am dreptul să raportez distrugerea resurselor noastre!

— Şi eu…

— Bine, sări Dance. Gata!

Tăcură amândoi, iar ea îi ceru detalii adjunctului despre infracţiunile comise. După ce ascultă întreaga poveste, îl abordă pe Chilton.

— Ai încălcat o proprietate privată, James. Asta e infracţiune.

— Dar eu…

— Şştt… Şi dumneavoastră, domnule Brubaker, l-aţi atacat pe domnul Chilton, ceea ce este ilegal dacă nu eraţi în legitimă apărare, adică dacă el nu reprezenta un pericol pentru dumneavoastră. Trebuia să sunaţi la poliţie.

Brubaker se încruntă, apoi încuviinţă din cap. Părea să fie supărat că nu îi dăduse şi un pumn lui Chilton. Iar bandajul era ca şi inexistent.

— Situaţia stă în felul următor: vă faceţi amândoi vinovaţi de infracţiuni minore. Dacă vreţi să depuneţi plângere, voi face arestarea. Dar vă voi aresta pe amândoi. Pe unul pentru încălcarea proprietăţii, pe altul pentru atac. Ce ziceţi?

Brubaker, îmbujorat, începu să se vaite:

— Dar el…

— Care sunt, deci, răspunsurile voastre? îi întrebă Dance pe un ton calm şi ameninţător totodată, care îl reduse imediat la tăcere.

Chilton aprobă din cap, cu o grimasă pe faţă.

— În regulă.

Într-un final, presat de o situaţie evident fără ieşire, Brubaker îi spuse lui Dance:

— Bine, fie! Dar nu e corect! În ultimul an, timp de şapte zile pe săptămână, nu am făcut altceva decât să lucrez pentru combaterea secetei. Asta a fost toată viaţa mea. Iar *el* stă pe scaun la biroul lui şi mă face arşice, fără ca măcar să analizeze informaţiile. Oamenii citesc ce scrie el pe blog şi cred că e adevărat. Şi cum pot eu să contracarez? Să scriu şi eu pe un blog? Cine are timp de aşa ceva?

Brubaker oftă emfatic şi ieşi pe uşa principală.

După plecarea acestuia, Chilton îi spuse lui Dance:

— Nu construieşte staţia fiindcă e el mărinimos. Are mult de câştigat şi *asta* e singura lui preocupare. *Am analizat* informaţiile.

Vocea lui își pierdu din intensitate când ea se întoarse spre el și îi observă expresia sobră.

— James, nu cred că ai auzit. Lyndon Strickland a fost omorât de Travis.

Chilton rămase mut preț de o clipă.

— Lyndon Strickland, avocatul? Ești sigură?

— Mă tem că da.

Ochii bloggerului se fixară pe podeaua sălii de urgențe, placată cu gresie verde și albă, impecabilă în ciuda anilor în care fusese străbătută de pantofi și de tocuri nerăbdătoare.

— Dar Lyndon a postat în threadul cu stația de desalinizare, nu în *Cruci pe marginea drumului.* Nu, Travis nu ar fi avut nimic de împărțit cu el. Trebuie să fie altcineva. Lyndon a deranjat pe mulți. A fost avocat pe parte civilă și a preluat multe cazuri controversate.

— Din păcate, dovezile nu lasă loc de dubii. E vorba de Travis.

— Dar care este motivul?

— Suntem de părere că e din cauză că te-a susținut pe tine. Nu contează unde a postat. Credem că Travis își mărește aria de acțiune.

Chilton primi vestea cu o îngrijorare evidentă, apoi întrebă:

— Doar pentru că a postat un comentariu în care mă susținea?!

Ea aprobă din cap și zise:

— Și asta mă duce cu gândul la o altă problemă presantă: Travis te-ar putea viza și pe tine.

— Dar ce treabă ar putea să aibă cu mine? Nu i-am adresat niciun cuvânt.

Ea continuă:

— A vizat o persoană care era de acord cu tine. Asta înseamnă că ar putea fi supărat și pe tine.

— Chiar crezi asta?

— Cred că nu ne permitem să nu luăm în considerare această posibilitate.

— Dar familia mea e…

— Am trimis o mașină în fața casei tale. Un adjunct de la Biroul Șerifului.

— Mulțumesc… mulțumesc. O să-i anunț pe Pat și pe băieți să fie cu ochii în patru.

— Te simți bine? îl întrebă ea arătând spre bandaj.

— Nicio problemă.

— Vrei să te ducă cineva acasă?

— Vine Pat să mă ia.

Dance se îndreptă spre ușă, apoi se opri și zise:

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l în pace pe Brubaker!

Chilton miji ochii.

— Dar ai idee ce probleme va cauza stația lui…?

Apoi tăcu brusc şi îşi ridică mâinile, în semn că abandonează subiectul.

— Bine, bine, n-o să-i mai încalc proprietatea.

— Mulţumesc.

Dance ieşi din spital şi îşi deschise din nou telefonul. După treizeci de secunde sună – era Michael O'Neil. Ea se linişti când văzu numărul lui.

— Bună, îi zise ea.

— Bună! Doar ce am aflat că Chilton a fost atacat.

— Nu e nimic grav, spuse Dance, explicându-i pe scurt ce se întâmplase.

— I-a încălcat proprietatea, deci a căutat-o cu lumânarea. Am sunat la birou. Au primit raportul anchetei de la locul faptei în cazul Strickland. Am insistat să se rezolve cât mai repede. Dar nu au aflat nimic concludent.

— Mulţumesc.

Dance realiză că vorbeşte mai încet şi se amuză în sinea ei. Îi povesti apoi lui O'Neil despre ciudata întâlnire cu Hamilton Royce.

— Grozav. Cu două bucătărese, ciorba iese prea sărată.

— Ce i-aş mai băga *pe ei* în ciorbă, bombăni Dance. Şi aş mări focul…

— Şi Royce ăsta ar vrea să închidă blogul?

— Da. Presupun că-i e teamă de presă.

— Aproape că îmi pare rău pentru Chilton, spuse O'Neil.

— Dacă ai petrece zece minute în compania lui, n-ai mai spune asta.

Adjunctul chicoti.

— Voiam şi eu să te sun, Michael, îi zise Dance. I-am invitat pe mama şi pe tata la cină în seara asta. Mama are nevoie de susţinerea mea. Mi-ar face mare plăcere să vii şi tu. Apoi adăugă: Tu, Anne şi copiii.

O clipă de tăcere.

— O să încerc, răspunse el. Sunt foarte ocupat cu cazul containerului. Iar Anne e plecată în San Francisco. O galerie de acolo îi va expune cele mai recente fotografii.

— Serios? Bravo ei!

Dance îşi aminti conversaţia lor din ziua precedentă despre călătoria pe care avea să o facă Anne O'Neil şi despre încercarea lor de a lua micul dejun după întâlnirea cu Ernie Seybold. Părerea ei despre Anne era cumva împărţită, cea mai bună parte fiind la adresa talentului ei de fotograf.

Închise apoi telefonul şi se îndreptă spre maşină, desfăcându-şi căştile de la iPod. Simţea nevoia unei doze de muzică. În timp ce derula melodiile, încercând să se hotărască dacă să asculte muzică latino sau celtică, îi sună din nou telefonul. Apelantul era Jonathan Boling.

— Bună, îi spuse ea.

— Vuieşte tot CBI-ul, se spune că Chilton a fost atacat. Ce s-a întâmplat? E în stare gravă?

Ea îi povesti toate detaliile. Boling fu uşurat să audă că incidentul nu se soldase cu răni grave, dar ea îşi dădu seama din tonul lui că avea ceva noutăţi pentru ea. Rămase tăcută o clipă şi el spuse:

— Kathryn, eşti la birou?

— Nu plănuiam să mă mai întorc. Trebuie să iau copiii, aşa că am să lucrez de acasă în seara asta.

Nu îi mai spuse şi că voia să îi evite pe Hamilton Royce şi pe Overby.

— De ce?

— Am câteva informaţii. Am făcut rost de numele celor care îl susţin pe Chilton. Partea bună e că nu sunt foarte mulţi. După cum mă şi aşteptam, pe bloguri comentariile opozanţilor sunt mai numeroase decât cele ale susţinătorilor.

— Trimite-mi lista pe e-mail şi îi voi suna de acasă. Mai e şi altceva?

— O să putem accesa computerul lui Travis în aproximativ o oră.

— Serios? Grozav!

Se pare că Tiffany sau Bambi chiar era pricepută într-ale computerelor.

— O să-i copiez hard diskul pe un altul. Mă gândeam că poate ai vrea să vezi ce conţine.

— Sigur că vreau, spuse Dance, apoi îi veni o idee. Ai planuri diseară?

— Nu, mi-am amânat toate treburile până după ce voi termina aici.

— Adu computerul la mine acasă. Mi-am invitat părinţii şi câţiva prieteni la cină.

— Sigur.

Ea îi comunică adresa şi îi spuse la ce oră să ajungă.

După terminarea convorbirii, Dance rămase lângă maşina parcată în faţa spitalului, observând câteva asistente care îşi terminaseră turele. O priveau cu atenţie.

Dance le cunoştea pe câteva dintre ele şi le zâmbi. Una sau două înclinară din cap în semn de salut, fără prea mare entuziasm însă, ba chiar cu răceală. Probabil se gândeau că ea este de fapt fiica femeii acuzate de crimă.

Capitolul 22

— Iau eu sacoşele, se oferi Maggie în clipa în care Pathfinderul lui Dance se oprea pe aleea din faţa casei.

În ultima vreme, fiica ei avea o atitudine foarte independentă. Erau patru sacoşe. După ce luase copiii de la Martine, se opriseră la un supermarket pentru o sesiune de cumpărături. Dacă aveau să apară toţi invitaţii, s-ar fi strâns vreo douăsprezece persoane, printre care se numărau şi câţiva tineri cu un apetit sănătos.

Aplecat de spate din cauza greutăţii celor două pungi pe care le ţinea cu o singură mână (fratele mai mare voia să iasă în evidenţă), Wes o întrebă pe mama sa:

— Când vine bunica?

— În curând, sper… E posibil să nu vină.

— Nu, a spus că vine.

Dance îi zâmbi derutată.

— Ai vorbit tu cu ea?

— Da, m-a sunat după ore.

— Şi pe mine, spuse Maggie.

Deci a sunat ca să-i liniştească pe copii că e bine. Dance se îmbujoră – de ce nu o sunase totuşi şi pe *ea?*

— Mă rog, e bine că va putea să ajungă.

Duseră sacoşele în casă.

Dance se duse în dormitor împreună cu Patsy.

Se uită la cutia pentru armă. Travis îşi extindea aria de victime şi ştia că ea este unul dintre detectivii aflaţi pe urmele lui. Iar ea nu putea ignora o posibilă ameninţare, mai ales din pricina crucii găsite în spatele casei cu o seară în urmă. Se hotărî să-şi ţină arma în apropiere. Fiind însă mereu grijulie în privinţa armelor aflate în preajma copiilor, încuie pistolul negru în cutie, apoi intră la duş. Îşi scoase hainele cu repeziciune şi intră sub jetul de apă fierbinte, încercând fără sorţi de izbândă să înlăture amintirea zilei groaznice care se apropia de final.

Îmbrăcă apoi o pereche de blugi şi un tricou larg, pe care însă nu îl băgă în pantaloni, pentru a putea ascunde arma ce stătea lipită de spatele ei. Neconfortabil, dar totuşi liniştitor. Apoi se duse grăbită în bucătărie.

Hrăni câinii şi aplană un mic conflict între copiii ei, care se certau pe tema sarcinilor fiecăruia înainte de cină. Dance era o fire răbdătoare. Ştia că sunt

supărați din cauza incidentului de la spital din ziua precedentă. Datoria lui Maggie era să scoată cumpărăturile, în timp ce Wes trebuia să strângă prin casă înainte de a veni invitații. Dance era mereu surprinsă să constate cât de repede se făcea dezordine într-o casă în care locuiau doar trei persoane.

Așa cum se întâmpla adeseori, gândul îi fugi la vremea în care erau patru. Aruncă o privire spre fotografia de la nunta ei. Bill Swenson, care încărunțise prematur, suplu și cu un zâmbet cald, privea spre aparatul foto, îmbrățișându-și soția.

Apoi se duse în birou, deschise computerul și îi trimise lui Overby un e-mail, prin care îl informa despre atacul asupra lui Chilton și confruntarea cu Brubaker.

Nu avea chef să discute cu el.

Citi apoi e-mailul de la Jon Boling cu numele persoanelor care postaseră în ultima lună comentarii favorabile la adresa lui Chilton. Șaptesprezece la număr.

Putea fi și mai rău.

Își petrecu următoarea oră căutând numerele celor care locuiau pe o rază de 170 de kilometri și îi sună pentru a-i avertiza că sunt în pericol. Ignoră remarcile lor critice, uneori chiar tăioase, la adresa CBI-ului și a poliției, pe motiv că nu îl prinseseră încă pe Travis Brigham.

După aceea citi noutățile acelei zile de pe blogul *The Chilton Report.*

http://www.thechiltonreport.com/html/june27.html

Aruncă o privire rapidă prin toate threadurile, observând că apăruseră postări noi în majoritatea lor. Ultimii comentatori la subiectele legate de reverendul Fisk și de stația de desalinizare își luau rolul din ce în ce mai în serios, mizând pe tot mai multă ură. Însă nicio postare nu se compara cu cele din threadul *Cruci pe marginea drumului*, unde majoritatea celor care comentau își dezlănțuiau furia unul împotriva celuilalt, dar și la adresa lui Travis.

Unele comentarii erau exprimate ciudat, părând să caute informații, dar altele luau forma amenințărilor. Dance avu senzația că existau anumite indicii referitoare la locul în care se ascundea Travis, poate chiar și frânturi de informații care puteau duce la identitatea următoarei victime. Putea fi oare Travis însuși unul dintre postatori, ascunzându-se în spatele unui pseudonim sau al anonimatului? Citi cu atenție comentariile și decise că – dacă existau indicii – ea nu le putea percepe. Kathryn Dance era obișnuită să descifreze limbajul vorbit, dar nu putea trage concluzii cu ușurință doar citind strigătele și șoaptele tăcute.

Într-un final, închise site-ul şi observă că primise un e-mail de la Michael O'Neil. Îi transmitea o veste proastă: audierea în cazul necunoscutului era amânată pentru ziua de vineri. Procurorul, Ernie Seybold, era de părere că acordul dat de judecător în favoarea cererii apărării era de rău augur. Ea se simţi frustrată şi dezamăgită că nu o sunase să îi spună vestea el însuşi. Nu menţionase nici dacă avea să vină la cină, împreună cu copiii.

Începu apoi să organizeze cina. Nu era prea pricepută la bucătărie şi era prima care recunoştea asta, dar ştia magazinele care vindeau cele mai bune semipreparate. Cina avea să fie gustoasă.

Ascultând sunetul de fundal al unui joc pe computer ce venea din camera lui Wes şi notele pianului lui Maggie, Dance se trezi că se uită în curtea din spate, amintindu-şi expresia mamei ei de cu o zi în urmă, când văzuse că fiica ei o părăseşte pentru a se ocupa de a doua cruce de pe marginea drumului.

Va înţelege şi mama ta…

Nu va înţelege…

Sortând caserolele cu piept de pui, fasole verde, salată Caesar, somon şi cartofi la cuptor, Dance îşi aminti cum stătuse alături de mama ei, cu numai trei săptămâni în urmă, exact în bucătăria aceea, iar ea îi povestise despre Juan Millar, aflat la secţia de terapie intensivă. Durerea lui se citea pe chipul lui Edie atunci când ea îi relatase fiicei sale ce-i şoptise muribundul: *Omoară-mă…*

Soneria o trezi din gândurile negre.

Îşi dădu seama imediat cine era primul care venise. Majoritatea prietenilor şi familia ei urcau scările verandei din spate şi intrau în bucătărie fără să sune sau să bată. Deschise uşa de la intrare şi îl întâmpină pe Jon Boling. Era tot numai un zâmbet, ca de obicei, în timp ce se lupta cu o sacoşă mică de cumpărături şi cu o geantă mare de laptop. Purta o pereche de blugi negri şi o cămaşă de culoare închisă, în dungi.

— Bună, îi spuse ea.

El o salută şi o urmă în bucătărie. Năvăliră apoi şi câinii, iar Boling se aplecă şi îi îmbrăţişă pe amândoi.

— Gata, afară acum! le porunci Dance.

Aruncă pe uşa din spate câţiva biscuiţi cu lapte şi câinii se repeziră pe scări, până în curte.

Boling se ridică şi se şterse pe faţă după ce fusese lins de câini, apoi îl pufni râsul. Scoase ceva din sacoşa de cumpărături şi zise:

— Am ales să îţi fac cadou nişte zahăr.

— Zahăr?

— În două variante: prima – fermentat.

Scoase o sticlă de vin alb Caymus Conundrum.

— Buuun…

— A doua – copt.

Scoase o cutie cu prăjituri şi adăugă:

— Mi-am amintit cum te uitai la ele la birou, când asistenta ta mă pusese la îngrăşat.

— Nu ţi-a scăpat nimic, nu-i aşa? zâmbi Dance. Ai fi un intervievator chinestezic foarte bun. Trebuie să fii tare perspicace.

Dance îşi dădea seama că el era totuşi destul de agitat.

— Am ceva să-ţi arăt. Putem să ne aşezăm undeva?

Ea îi arătă înspre living, iar Boling scoase un alt laptop din geantă – era unul mare, fabricat de o firmă necunoscută ei.

— Irv a fost cel care a reuşit în final, o anunţă el.

— Irv?

— Irving Wepler, asociatul de care-ţi povesteam. Unul dintre studenţii mei.

Deci nu era Bambi, nici Tiff…

— Tot ce avea Travis în laptop avem şi noi.

El începu să tasteze şi ecranul prinse viaţă instantaneu. Dance nu ştia că aşa ceva era posibil.

Din cealaltă cameră se auzi brusc o notă gravă la clape, autoarea acesteia fiind Maggie.

— Scuze, spuse Dance tresărind.

— Do major, zise Boling, fără a-şi ridica privirea din ecran.

Pe Dance o luă prin surprindere această observaţie.

— Eşti şi muzician?

— Nu, nu… Dar am ureche muzicală. Noroc chior. Şi nu prea ştiu ce să fac cu ea. Nu am deloc talent muzical… spre deosebire de tine.

— De mine?

Nu îi povestise nimic despre hobby-ul ei.

El ridică din umeri şi spuse, în chip de explicaţie:

— M-am gândit că n-ar fi rău să aflu câte ceva despre tine. Şi nu mă aşteptam să găsesc pe Google mai multe rezultate despre Dance „vânătorul de muzică” decât despre Dance „poliţista”… Ah… Pot să spun „poliţista”?

— Din câte ştiu eu, e un termen acceptat.

Dance îi povesti apoi cum eşuase în cariera de cântăreaţă de muzică folk, găsindu-şi consolarea într-un proiect pe care îl conducea împreună cu Martine Christensen: un website numit *American Tunes*, nume inspirat din imnul lui Paul Simon din anii 70. Site-ul era colacul de salvare al lui Dance,

căci adesea era bântuită de gânduri negre din cauza slujbei ei. Muzica era cea care o ajuta să iasă din minţile criminalilor pe care îi urmărea.

American Tunes îi ajuta pe muzicieni să îşi autentifice materialele originale, să pună piesele în vânzarea on-line şi să primească apoi banii încasaţi.

Subiectul îi stârni interesul lui Boling. Se pare că şi el obişnuia să facă excursii în aer liber o dată sau de două ori pe lună. Cândva se ocupase serios de alpinism, însă între timp renunţase la acest sport.

— Gravitaţia, spuse el, e necruţătoare.

Apoi făcu un semn spre camera de unde se auzea muzica.

— Fiul sau fiica?

— Fiica. Singurele note pe care le ştie fiul meu sunt cele de la antrenamentul de tenis.

— E foarte talentată.

— Mulţumesc, spuse Dance cu mândrie.

Se străduise să o încurajeze tot timpul pe Maggie; repetase cu ea şi o însoţise de multe ori la lecţiile de pian şi la recitaluri.

Boling apăsă câteva taste şi pe monitorul laptopului apăru o pagină colorată. Dar postura lui se schimbă imediat şi Dance observă că el priveşte undeva peste umărul ei, spre uşă.

Trebuia să-şi fi dat seama – muzica se oprise cu treizeci de secunde în urmă.

Jon Boling zâmbi, apoi spuse:

— Bună, eu sunt Jon. Sunt coleg cu mama ta.

Maggie stătea în dreptul uşii, purtând pe cap o şapcă de baseball întoarsă invers.

— Bună.

— Ce v-am zis despre purtatul şepcilor în casă? îi zise Dance fetei.

Maggie o scoase imediat, apoi se duse direct la Boling.

— Eu sunt Maggie.

„Nu e deloc timidă”, se gândi Dance în timp ce tânăra de zece ani îi întindea mâna lui Boling.

— Ai o mână fermă, îi spuse profesorul. Şi un talent deosebit pentru pian.

Fata zâmbi, umflându-se în pene.

— Şi tu ştii să cânţi? îl întrebă ea.

— Doar la duş.

Dance ridică privirea şi nu fu surprinsă să îl vadă acolo şi pe Wes, care îi urmărea cu atenţie. Nu se apropia, ci doar stătea în dreptul uşii, fără să zâmbească.

Simți un nod în stomac. După ce murise tatăl său, Wes nu acceptase niciun bărbat cu care Dance alegea să se vadă, iar terapeutul lor îi explicase că acesta îi considera o amenințare pentru familia lui și pentru amintirea tatălui său. Singurul bărbat pe care îl plăcea era Michael O'Neil, dar asta se datora și faptului că era căsătorit și nu prezenta niciun risc.

Atitudinea băiatului o întrista pe Dance, care era văduvă de trei ani și simțea uneori nevoia unui partener romantic. Voia să iasă la întâlniri și să se vadă cu cineva, lucru care le-ar fi fost benefic și copiilor. Dar, de câte ori ieșea în oraș, Wes se bosumfla și devenea capricios. Ea se străduia ore întregi să îl convingă că el și sora lui erau cei mai importanți din viața ei. Plănuia din timp felul în care avea să îi prezinte noii parteneri. Iar uneori punea piciorul în prag și nu-i permitea niciun moft. Dar niciuna dintre aceste tactici nu funcționa perfect, iar faptul că ostilitatea sa față de noul ei partener se dovedea întemeiată nu era tocmai un avantaj. Se hotărâse așadar că va merge pe mâna copiilor ei și că va ține cont de reacțiile lor.

Ea îi făcu semn să vină și el li se alătură.

— El este domnul Boling.

— Bună, Wes.

— Bună.

Dădură mâna. Wes era puțin mai timid decât sora lui.

Dance fu pe cale să menționeze că îl cunoscuse pe Boling la serviciu, ca să-l liniștească pe Wes, pentru a nu crea premise pentru o atmosferă tensionată, dar înainte de a apuca să scoată vreun cuvânt, Wes se lumină la față când văzu ecranul computerului:

— DQ, super!

Ea privi grafica viu colorată a jocului *Dimension Quest,* pe care Boling îl extrăsese din laptopul lui Travis.

— Vă jucați așa ceva? îl întrebă Wes stupefiat.

— Nu, nu… Voiam doar să-i arăt ceva mamei tale. Cunoști acest tip de jocuri, Wes?

— Deci… da, clar.

— Wes, murmură Dance.

— Adică, da, sigur. Nu-i place dacă spun *deci.*

Boling zâmbi și îl întrebă:

— Joci DQ? Eu nu-l știu foarte bine.

— Nu joc, prea e cu vrăjitori, știi? Mai mult îmi place *Trinity.*

— Da, amice, spuse Boling, iar vocea lui denota un profund respect. Grafica e foarte tare. Se întoarse către Dance și adăugă: E S-F.

Nu era tocmai o explicație.

— Cee?

— Mamă, e science fiction.

— „Sefe", adică.

— Nu, nu se spune aşa. E S-F, zise el şi îşi dădu ochii peste cap.

— Iartă-mi ignoranţa.

Wes se încruntă.

— Dar la *Trinity* trebuie să ai doi giga de RAM şi cel puţin doi pe placa video. Altfel e… Se strâmbă. Altfel e prea încet. Adică, eşti pregătit să lansezi raza laser şi… se blochează. E nasol.

— Ştii câţi RAMi avea computerul pe care l-am spart împreună la serviciu? îl întrebă Boling ştrengăreşte.

— Trei? întrebă Wes.

— Cinci. Şi patru pe placa video.

Wes mimă un leşin.

— Nuuuuuuu se poate! E foarte tare! Ce memorie avea?

— Doi T.

— Nu e posibil! Doi terabytes?

Pe Dance o pufni râsul, uşurată că nu exista niciun fel de tensiune între ei. Cu toate acestea, ea spuse:

— Wes, nu te-am văzut jucând *Trinity.* Nu îl avem instalat în computerul nostru, nu-i aşa?

Ea le impusese copiilor reguli stricte cu privire la computer şi la site-urile vizitate; dar nu îi putea verifica tot timpul.

— Nu, pentru că nu mă laşi, spuse el fără nicio urmă de regret sau resentimente. Mă joc la Martine.

— Cu gemenii? întrebă Dance şocată.

Copiii familiei Martine Christensen şi Steve Cahill erau mai mici decât Wes şi Maggie.

Wes râse, exasperat.

— Mamă! Nu, cu Steve. El are toate „patchurile" şi „codecurile".

Acum înţelegea. Steve, care spunea despre sine că e un savant ecologist, se ocupa de partea tehnică a site-ului *American Tunes.*

— E un joc violent? îl întrebă Dance pe Boling.

Profesorul şi băiatul se consultară din priviri.

— Deci? insistă ea.

— Nu prea, spuse Wes.

— Ce înseamnă asta mai exact? îl întrebă Dance.

— Bine, e drept că uneori mai bombardezi nişte nave spaţiale şi planete, spuse Boling.

— Dar nu e foarte violent, adăugă Wes.

— Aşa e, o asigură profesorul. Nu e ca *Resident Evil* sau *Manhunt.*

— Sau *Gears of War,* adăugă Wes. Acolo poţi tăia oamenii cu drujba.

— Poftim? zise Dance îngrozită. Te-ai jucat vreodată aşa ceva?

— Nu! protestă el, cu un aer credibil. Billy Sojack de la şcoală îl are. El ne-a spus despre joc.

— Ai grijă să nu joci aşa ceva.

— Bine. N-am s-o fac. Mă rog, spuse băiatul, uitându-se din nou spre Boling. Nu trebuie neapărat să foloseşti drujba.

— Să nu te joci niciodată aşa ceva! Nici jocul ăsta, nici celelalte despre care ne-a spus domnul Boling.

O spuse cu blândeţe, pe tonul ei de mamă.

— Bine, Doamne… mamă…

— Promiţi?

— Da.

Copilul îi aruncă lui Boling o privire din care reieşea că uneori o mai apucau nervii în felul acela.

Cei doi bărbaţi se angrenară apoi într-o discuţie despre alte jocuri şi elemente tehnice pe care Dance nu le înţelegea. Dar era fericită să fie martoră la discuţia lor. Desigur, Boling nu o interesa ca partener romantic, dar era uşurată să constate că nu trebuia să aplaneze conflicte, mai ales în seara aceea, care avea să fie şi aşa destul de tensionată. Boling nu se cobora la nivelul băiatului, dar nici nu încerca să-l impresioneze. Păreau a fi doi tovarăşi de vârste diferite, care se simţeau bine discutând.

Simţindu-se neglijată, Maggie le întrerupse discuţia.

— Domnule Boling, aveţi copii?

— Mags, interveni Dance, nu e politicos să pui întrebări personale când abia ai cunoscut o persoană.

— E în regulă. Nu, nu am copii, Maggie.

Ea încuviinţă din cap, cântărind informaţiile. Problema ei, după cum înţelesese Dance, nu erau tovarăşii de joacă – ea voia de fapt să ştie care era starea civilă a bărbatului. Fata era pregătită să-şi mărite mama mai repede decât Maryellen Kresbach de la birou (iar Maggie avea să fie „doamnă de onoare", nu „domnişoară de onoare", după cum ceruse fiica independentă a lui Dance).

Din bucătărie se auziră voci – sosiseră Edie şi Stuart. În curând li se alăturară lui Dance şi copiilor.

— Bunico! strigă Maggie, repezindu-se spre ea. Ce mai faci?

Pe chipul lui Edie se aşternu un zâmbet sincer; sau ceva apropiat, se gândi Dance. Wes, la fel de uşurat, se grăbi spre ea. Deşi nu era prea darnic cu îmbrăţişările când venea vorba despre mama lui, băiatul îşi strânse tare

bunica la piept. El fusese mai afectat decât sora lui din cauza arestării de la spital.

— Katie, spuse Stuart, alergi după criminali şi totuşi mai ai timp să şi găteşti.

— Mă rog, *cineva* şi-a făcut timp să facă asta, răspunse ea zâmbind, uitându-se spre pungile de cumpărături de la Safeway, ascunse lângă coşul de gunoi.

Dance îşi îmbrăţişă mama, extrem de fericită că o vede.

— Ce mai faci, mamă?

— Bine, draga mea.

Dragă… Nu era deloc un semn bun. Dar măcar venise. Asta era tot ce conta.

Edie se întoarse spre copii şi începu să le povestească cu emfază despre o emisiune pe care o văzuse, despre renovări de case. Mama lui Dance se pricepea de minune să schimbe subiectul – mult mai bine decât să vorbească despre cele întâmplate la spital, lucru care nu ar fi făcut decât să-i tulbure pe toţi şi mai tare. Nu voia să îi neliniştească pe copii pomenind despre incident, aşa că prefera să povestească despre lucruri mărunte.

Dance îl prezentă părinţilor săi pe Jon Boling.

— Sunt asasin plătit, spuse el. Kathryn a făcut greşeala de a-mi cere sfatul şi acum nu mai scapă de mine.

Discutară apoi despre locul în care locuia în Santa Cruz, iar el le spuse de cât timp era în zonă şi despre universităţile la care predase. Boling fu impresionat să afle că tatăl lui Dance încă mai lucra cu jumătate de normă la renumitul acvariu din Monterey Bay. Profesorul mergea frecvent la acvariu şi tocmai îşi dusese nepoata şi nepotul să-l viziteze.

— Am predat şi eu puţin, spuse Stuart Dance când află despre cariera lui Boling. M-am simţit bine în mediul academic. Am făcut multă cercetare în domeniul rechinilor.

Boling râse cu poftă.

Se servi vin şi începură cu sticla de Conundrum alb adusă de Boling.

Apoi profesorul simţi o schimbare în atmosferă şi se scuză pentru a se întoarce la computer.

— Nu am voie să mănânc până nu-mi termin temele. Ne vedem imediat, zise el.

— Nu vrei să mergi în spate? îi întrebă Dance, arătându-i spre terasă. Vin şi eu imediat.

După ce îşi luă computerul şi ieşi pe terasă, Edie spuse:

— Ce tânăr minunat!

— Mi-a fost de mare ajutor. Datorită lui am reuşit să salvăm una dintre victime.

Dance se duse la frigider şi puse vinul înapoi. În timp ce făcea asta, o copleşiră emoţiile şi îi spuse repede mamei sale:

— Îmi pare rău că a trebuit să plec atât de repede de la tribunal, mamă. Dar tocmai găsiseră o altă cruce. Trebuia să interoghez un martor.

Vocea mamei sale nu avea nicio urmă de sarcasm atunci când îi răspunse:

— E în regulă, Katie. Sunt sigură că a fost important. Şi bietul bărbat de azi, Lyndon Strickland, avocatul… Era un tip foarte cunoscut.

— Da, aşa este.

Dance observă că schimbase deja subiectul.

— Mamă, ce mai ştii de la Sheedy?

Edie Dance clipi.

— Katie, nu vreau să vorbim despre asta acum, nu în seara asta.

— Sigur, spuse Dance, simţindu-se ca un copil pedepsit. Cum vrei tu.

— Va veni şi Michael?

— O să încerce. Anne e în San Francisco, aşa că el a rămas cu copiii. Şi mai şi lucrează la un caz important.

— Ah, am înţeles. Sper să poată veni. Ce mai face Anne? o întrebă mama ei pe un ton rece.

Edie era de părere că instinctele materne ale soţiei lui O'Neil lăsau mult de dorit; şi orice greşeală din acest punct de vedere era de mare importanţă pentru Edie Dance – aproape o infracţiune.

— Cred că e bine. N-am mai văzut-o de ceva vreme.

Dance se întrebă dacă Michael avea să reuşească să ajungă.

— Ai mai vorbit cu Betsey? o întrebă apoi pe mama ei.

— Da, vine şi ea în weekend.

— Poate să rămână la mine.

— Sigur, dacă nu te deranjează, spuse Edie.

— De ce m-ar deranja?

Mama ei răspunse:

— Poate că eşti prea ocupată. Cu cazul ăsta al tău. Asta e prioritatea ta acum! Katie, du-te la amicul tău. Începe să pregătesc eu masa, împreună cu Maggie. Mags, vino să mă ajuţi în bucătărie.

— Sigur, bunico!

— Iar Stu a luat un DVD despre care crede că i-ar plăcea lui Wes. E cu gafe din sport. Mergeţi să vă uitaţi la el.

Soţul ei înţelese aluzia şi se îndreptă spre televizorul cu ecran plat, strigându-l pe Wes.

Preţ de o clipă, Dance rămase pe loc neajutorată, cu mâinile pe lângă corp, uitându-se la mama ei, care se retrăgea sporovăind liniştită cu nepoata ei. Apoi ieşi afară.

Îl găsi pe Boling pe terasă, la o masă şubredă de lângă uşa din spate, sub lumina aurie a serii. Privea în jur.

— E frumos aici, zise el.

— Eu o numesc „Terasa", râse ea. Cu „T" mare.

Kathryn Dance îşi petrecea o mare parte din timp aici, fie alături de copii, fie singură, cu patrupedele sau cu rudele şi prietenii…

Se întâmpla să vină adesea acasă şi să găsească pe terasa ei colegi de la CBI, de la MESO sau de la Poliţia Rutieră, delectându-se cu băuturi din frigiderul său vechi. Nu conta dacă era sau nu acasă, câtă vreme regulile erau respectate: copiii nu erau niciodată deranjaţi de la teme sau de la somn, limbajul licenţios era cenzurat şi nu intrau în casă decât dacă erau invitaţi.

Dance îşi adora terasa – aici se lua micul dejun, se ţineau petreceri şi se sărbătoreau diverse lucruri. Aici se măritase.

Apoi organizase aici parastasul soţului ei, pe scândurile gri, deformate de vreme…

Se aşeză pe canapeaua din răchită lângă Boling, care stătea aplecat deasupra unui laptop imens. El se uită în jur şi zise:

— Am şi eu o terasă. Dacă am vorbi despre constelaţii, a ta ar fi Terursa Mare şi a mea Terursa Mică.

Ea râse.

Boling arătă apoi spre computer şi spuse:

— N-am aflat mare lucru despre zonă sau despre prietenii lui Travis. Sunt mult mai puţine informaţii decât ai găsi în mod normal în computerul unui adolescent. Lumea reală nu se prea reflectă în viaţa lui. Petrece mult timp în cea virtuală, pe site-uri şi bloguri, dar mai ales jucând aceste jocuri în reţea.

Dance era dezamăgită. Se străduiseră atât de mult să intre în computerul băiatului şi totuşi asta nu avea să le fie de folos în măsura în care crezuseră.

— O mare parte din timpul petrecut de el în lumea virtuală este alocată jocului *Dimension Quest.* Arătă spre monitor şi zise: Mi-am făcut temele. E cel mai mare joc de acest gen din lume. Are vreo douăsprezece milioane de utilizatori.

— Mai mare decât populaţia New Yorkului!

Boling descrise jocul ca fiind o combinaţie între *Stăpânul inelelor, Războiul stelelor* şi Second Life, site-ul social în care îţi puteai crea o viaţă imaginară.

— Din câte observ eu, petrecea în DQ între patru şi zece ore pe zi.

— Pe *zi?*

— Ah, e ceva normal pentru amatorii acestui gen de joc. Chicoti și adăugă: Unii sunt chiar și mai și. Există până și un program în doisprezece pași în lumea reală, pentru a-i ajuta pe cei dependenți de DQ să renunțe la joc.

— Serios?

— Ah, da. El se aplecă înainte și spuse: Nu găsesc nimic în computer care mi-ar putea indica unde obișnuiește să se ducă cu prietenii, dar am găsit ceva care ne-ar putea fi de folos.

— Ce anume?

— Pe el.

— Pe cine?

— Chiar pe Travis.

Capitolul 23

Dance clipi, aşteptând să i se explice gluma. Dar Jon Boling vorbea serios.

— L-ai găsit? Unde?

— În Aetheria, tărâmul ficţional din DQ.

— E on-line?

— Acum nu, dar a fost recent.

— Poţi să afli din asta locaţia lui reală?

— Nu am cum să ştiu. Nu-l putem urmări. Am sunat la firma producătoare a jocului, care are sediul în Anglia, şi am vorbit cu câţiva directori. *Dimension Quest* are serverele în India şi în fiecare minut există milioane de oameni on-line.

— Şi, de vreme ce computerul lui se află la noi, înseamnă că îl foloseşte pe cel al vreunui prieten.

— Sau e la vreo sală publică. Sau a furat ori a împrumutat un computer şi intră pe internet prin Wi-Fi.

— Dar de câte ori e on-line, ştim că stă pe loc şi avem şanse să-l găsim.

— Teoretic, da, spuse Boling.

— De ce se mai joacă? Sunt sigură că ştie că suntem pe urmele lui.

— Cum spuneam, e dependent.

Arătă spre computer.

— Eşti sigur că e Travis?

— El trebuie să fie. Am intrat în fişierele lui din joc şi am găsit o listă de avataruri care îl reprezintă. Apoi i-am pus pe unii dintre studenţii mei să intre on-line şi să caute numele. S-a tot conectat astăzi. Numele personajului său e Stryker, cu „Y”. E în categoria Thunderer, adică e războinic. Un criminal, de fapt. Una dintre studentele mele, o fată care a jucat *Dimension Quest* timp de câţiva ani, l-a găsit acum vreo oră. Se plimba, pur şi simplu, prin niveluri, ucigând oameni. L-a urmărit cum a ucis o întreagă familie. Bărbaţi, femei, copii. Apoi aştepta lângă un cadavru.

— Cum adică?

— În jocurile astea, atunci când omori alte personaje, ei îşi pierd puterile, punctele şi orice altceva mai au la ei. Dar nu mor pentru totdeauna. Avatarurile revin la viaţă după câteva minute, numai că sunt într-o stare precară până îşi recapătă puterile. Aştepţi lângă cadavru atunci când îţi ucizi victima şi apoi stai prin preajmă, pândind momentul în care aceştia revin la viaţă. Apoi îi omori din nou, pentru că nu se pot apăra. E ceva degradant, iar

majoritatea jucătorilor nu apelează la această strategie. E ca și cum ai ucide un soldat rănit pe câmpul de luptă. Dar se pare că Travis practică acest sport.

Dance se uită la prima pagină a jocului *Dimension Quest,* care prezenta un peisaj elaborat cu văi înceţoşate, munţi pierduţi într-o pătură de nori, oraşe de basm, oceane turbulente şi creaturi mitice: războinici, eroi, vrăjitori. Dar şi răufăcători, incluzându-l şi pe Qetzal, demonul cu coarne şi cu gura cusută, cu ochii lui mari care o priveau cu răceală.

O lume de coşmar care se întrepătrunsese cu cea reală, aflată chiar sub jurisdicţia ei.

Boling bătu cu degetele în telefonul prins de curea.

— Irv monitorizează jocul. A creat un robot, un program computerizat automat, care îl va anunţa imediat ce Stryker intră în joc. Şi mă va suna sau mă va contacta pe internet de îndată ce apare Travis.

Dance aruncă o privire în bucătărie şi o văzu pe mama ei privind pe fereastră. Avea palmele împreunate.

— Ştii la ce mă gândeam? îi spuse Boling. Nu îl putem găsi, dar dacă îl urmărim pe internet, poate aflăm câte ceva despre el. Unde e, pe cine cunoaşte…

— Cum?

— Îi citim mesajele instant. Aşa comunică jucătorii în DQ. Numai că nu avem ce face până nu intră din nou în joc.

El se lăsă pe spate şi îşi băură vinul în liniște.

Când Wes o strigă pe Dance din dreptul uşii, ea tresări şi se trezi că se îndepărtează încet de Boling, întorcându-se spre fiul ei.

— Când mâncăm? o întrebă el.

— Imediat ce ajung Steve şi Martine.

Băiatul se întoarse la televizor, iar Dance şi Boling intrară în casă, luând cu ei paharele de vin şi computerul. Profesorul puse laptopul în geantă şi luă un bol cu covrigei din bucătărie.

Se duse apoi în living şi le oferi covrigei lui Wes şi lui Stuart.

— Raţia de urgenţă, le spuse el, ca să ne păstrăm energia.

— Daa! strigă băiatul, luând un pumn de covrigei. Apoi adăugă: Bunicule, dă înapoi la gafe, ca să vadă şi domnul Boling.

Dance le ajută pe mama şi pe fiica ei să aranjeze mâncarea pe insula de bucătărie, de unde avea să fie servită sub formă de bufet suedez.

Vorbi cu Edie despre vreme, despre câini, despre copii şi despre Stuart. Ajunseră apoi la subiectul „acvariu”, apoi la referendumul pentru apă, după care la alte câteva zeci de subiecte banale, toate având ca singur scop să ocolească pe cât posibil subiectul arestării lui Edie Dance.

Îi urmări pe Wes, pe Jon Boling şi pe tatăl ei, care stăteau în sufragerie şi se uitau la emisiunea sportivă de pe DVD. Râseră cu poftă când un jucător se lovi de o cisternă de Gatorade, care îl udă din cap până în picioare pe cameraman. Dăduseră iama în covrigei şi sos de parcă cina ar fi fost doar un vis. Dance nu putu să nu zâmbească văzând o scenă atât de firească.

Apoi se uită la telefonul mobil, dezamăgită că Michael O'Neil nu o sunase.

Stătea la masa de pe terasă când apărură şi ceilalţi invitaţi. Martine Christensen şi soţul ei, Steven Cahill, împreună cu gemenii lor de nouă ani, urcară scările. Spre încântarea lui Wes şi Maggie, îl aduseseră cu ei şi pe căţelul lor, un ciobănesc auriu pufos pe nume Raye.

Cuplul o salută călduros pe Edie, evitând să vorbească despre recentul incident; nu pomeniră nimic despre cazul Crucilor.

— Bună, draga mea, o salută Martine pe Dance, fluturându-şi părul lung şi făcându-i cu ochiul; îi întinse apoi un tort de ciocolată făcut în casă, cu un aspect îndoielnic.

Dance şi Martine erau prietene foarte bune de pe vremea când femeia se dăduse peste cap să o scoată pe Dance din letargia văduviei, aducând-o din nou la viaţă.

Fusese ca şi cum ar fi trecut din lumea virtuală din nou în cea reală, reflectă Dance preţ de o clipă.

Îl îmbrăţişă pe Steven, care dispăru rapid în living, alăturându-se băieţilor.

Adulţii se delectară cu vin, iar copiii organizară un concurs cu patrupedele în curtea din spate. Se pare că Raye îşi făcuse temele şi alerga în cerc în jurul lui Patsy şi Dylan, făcând giumbuşlucuri şi sărind peste bănci. Martine le spuse că Raye era vedeta cursurilor de supunere şi agilitate.

Maggie îşi făcu apariţia şi îi spuse mamei ei că ar vrea să ducă şi ea animalele la dresaj.

— Mai vedem, îi spuse Dance.

Apoi se aprinseră lumânările şi se împărţiră puloverele, în timp ce toată lumea stătea în jurul mesei cu mâncare aburindă, în aerul tare al serii de toamnă târzie din Monterey. Subiectul conversaţiei se schimba la fel de repede cum se umpleau paharele cu vin. Wes le şoptea bancuri gemenilor, care chicoteau de zor, nu pentru că ar fi înţeles poanta, ci pentru că băiatul mai mare se obosea să le spună glume.

Edie râdea în timp ce Martine îi povestea ceva.

Pentru prima dată în ultimele două zile, Kathryn Dance simţi cum se dizolvă tensiunea.

Travis Brigham, Hamilton Royce, James Chilton… şi Cavalerul Negru, Robert Harper, toţi dispărură din mintea ei şi începu să simtă din nou speranţa că viaţa avea să intre pe făgaşul normal.

Jon Boling se dovedi a fi cât se poate de sociabil şi se integră imediat, deşi nu cunoştea pe nimeni. El şi Steven, care era programator, aveau multe subiecte în comun, deşi Wes îşi tot făcea simţită prezenţa în conversaţie.

Toată lumea evita cu religiozitate să vorbească despre problema lui Edie, ceea ce conduse discuţia generală spre majoritatea problemelor actuale şi spre politică. Dance se amuză când observă că subiectele se învârteau în jurul a ce scrisese Chilton pe blog: staţia de desalinizare şi noua autostradă către Salinas.

Steve, Martin şi Edie erau opozanţii principali ai staţiei de desalinizare.

— Aşa este, spuse Dance. Dar am trăit cu toţii aici mult timp. Le aruncă o privire părinţilor ei: Nu v-aţi săturat de secetă?

Martine se îndoia că apa produsă de staţia de desalinizare avea să fie în beneficiul lor.

— Va fi vândută oraşelor bogate din Arizona şi din Nevada, spuse ea. Băieţii deştepţi vor câştiga miliarde, iar noi n-o să vedem o picătură de apă.

După aceea abordară subiectul autostrăzii. Şi de data asta grupul avea păreri împărţite. Dance spuse:

— Le-ar prinde bine CBI-ului şi şerifului, dacă am avea cazuri la nord de Salinas. Dar costurile reprezintă o problemă.

— Ce costuri? întrebă Stuart.

Dance fu surprinsă să constate că nimeni nu ştia despre ce e vorba. Le povesti tuturor ce citise pe blogul lui Chilton, adăugând că acesta descoperise câteva încălcări ale legii.

— Nu ştiam nimic despre asta, spuse Martine. M-am axat pe cazul Crucilor şi n-am dat atenţie… Dar sigur mă voi documenta de acum.

Martine era cea mai implicată în politică dintre toţi prietenii ei.

— O să citesc cu atenţie blogul, zise ea.

După masă, Dance o rugă pe Maggie să aducă orga şi să susţină un mic recital.

Grupul se mută în living şi din nou se servi vin. Boling se relaxă într-un fotoliu confortabil şi imediat i se alătură şi Raye, câinele ciobănesc. Pe Martine o pufni râsul, căci Raye era cu mult mai mare decât un chihuahua, însă profesorul insistă să rămână şi căţelul lângă el.

Maggie se pregăti şi se aşeză cu solemnitatea unei pianiste veritabile, interpretând patru piese din Suzuki *Book Three,* opere simple de Mozart, Beethoven şi Clementi. Nu greşi aproape nicio notă.

O aplaudară cu toţii şi se retraseră apoi pentru dulciuri, cafele şi încă un pahar de vin.

Într-un final, pe la 9.30, Steve şi Martine anunţară că trebuie să îi ducă la culcare pe gemeni. Maggie făcea deja planuri pentru a-i duce pe Dylan şi pe Patsy la cursuri de dresaj cu Raye.

Edie zâmbi uşor.

— Ar trebui să mergem şi noi. A fost o zi grea.

— Mamă, mai staţi puţin. Să mai bem un pahar de vin.

— Nu, nu, sunt extenuată, Katie. Haide, Stu, chiar vreau să merg acasă.

Dance primi îmbrăţişarea încordată a mamei sale, iar liniştea ei de mai devreme se spulberă imediat.

— Sună-mă mai încolo.

Dezamăgită de plecarea subită a părinţilor ei, privi cum maşina dispare în zare, apoi le spuse copiilor să-i ureze noapte bună domnului Boling. Profesorul zâmbi şi le strânse mâna, iar Dance îi trimise să se spele.

Wes apăru câteva minute mai târziu cu un DVD – era *Ghost în a Shell* un science fiction animat japonez, cu computere.

— Poftiţi, domnule Boling. E destul de bun. Puteţi să-l luaţi cu împrumut, dacă vreţi.

Dance era uimită – nu se aşteptase la acest comportament al fiului ei faţă de un bărbat străin. Probabil că văzuse în Boling doar un asociat al mamei lui, şi nu un posibil partener pentru ea, deşi de obicei avea o atitudine defensivă chiar şi în preajma colegilor ei.

— Mulţumesc, Wes, am scris câte ceva despre anime-uri, dar pe acesta nu l-am văzut.

— Serios?

— Da. O să ţi-l înapoiez în stare bună.

— Când doriţi. Noapte bună!

Băiatul se grăbi spre camera lui, lăsându-i împreună pe cei doi adulţi.

Însă doar pentru o clipă, întrucât Maggie apăru şi ea cu un dar:

— Acesta este recitalul meu, îi spuse ea lui Boling, apoi îi oferi un CD într-o casetă de bijuterii.

— Cel despre care am vorbit la cină? o întrebă el. Atunci când domnul Stone a râgâit în timp ce era interpretat Mozart?

— Da!

— Pot să-l împrumut?

— Poţi să-l păstrezi. Am vreun milion de exemplare. Le-a făcut mama.

— Mulţumesc, Maggie. O să îl pun pe iPod.

Fata roşi – era ceva neobişnuit pentru ea apoi plecă în grabă.

— Nu trebuia, şopti Dance.

— Nu, chiar vreau asta! E o fată minunată.

Băgă discul în geanta de laptop şi se uită la filmul adus de Wes.

Dance coborî din nou vocea:

— De câte ori l-ai văzut?

— *Ghost în a Shell*? De douăzeci, treizeci de ori… plus continuările. Sunt impresionat, observi până şi minciunile nevinovate.

— Mulţumesc. Înseamnă mult pentru el.

— Am văzut cât de încântat era…

— Mă mir că nu ai copii. Pari să-i înţelegi foarte bine.

— Nu, mi-e teamă că n-am reuşit s-o fac şi pe-asta. Dar, dacă îţi doreşti copii, e bine să ai şi o femeie alături. Sunt genul ăla de bărbat de care trebuie să te fereşti. Nu aşa spuneţi voi, fetele?

— Să mă feresc? De ce?

— Nu ieşi niciodată cu un bărbat trecut de patruzeci de ani, care nu a fost căsătorit niciodată.

— În ziua de azi, nu prea mai stai să alegi.

— Adevărul este că n-am cunoscut niciodată pe cineva cu care să vreau să mă însor.

Dance observă mişcarea sprâncenei şi o uşoară fluctuaţie a tonului, dar alese să îşi ignore observaţiile.

Boling începu:

— Eşti…?

Ochii lui se opriră la mâna ei stângă, unde strălucea un inel cu perlă gri.

— Sunt văduvă, îi spuse Dance.

— Doamne, îmi pare rău…

— Accident de maşină, spuse ea cu o uşoară urmă de părere de rău.

— Îngrozitor!

Iar Kathryn Dance nu mai adăugă nimic despre soţul ei sau despre accident, pentru că prefera să nu mai vorbească despre asta.

— Deci eşti un burlac adevărat, nu?

— Se pare că da. N-am mai auzit cuvântul ăsta de… un secol.

Ea se duse în bucătărie să mai ia nişte vin şi luă instinctiv sticla de vin roşu, care îi plăcea lui Michael O'Neil, apoi îşi aminti că Boling îl prefera pe cel alb. Umplu paharele până la jumătate.

Vorbiră despre viaţa în Peninsulă, apoi despre excursiile lui pe munte, cu bicicleta. Viaţa lui profesională era prea sedentară, aşa că Boling îşi lua adeseori camioneta şi se pierdea în munţi sau prin vreo rezervaţie.

— O să merg cu bicicleta şi weekendul ăsta. Asta mă va ţine pe linia de plutire în mijlocul acestui ocean de nebunie.

Apoi îi povesti mai multe despre întâlnirea cu familia lui, despre care îi spusese ceva mai devreme.

— Napa?

— Da.

Sprâncenele i se unir într-un fel atrăgător.

— Familia mea e… cum să-ţi explic…?

— O familie.

— Ai pus punctul pe i, spuse el râzând. Doi părinţi sănătoşi. Doi fraţi cu care mă înţeleg bine în cea mai mare parte a timpului, deşi îi prefer pe copiii lor. Unchi şi mătuşi. Va fi bine. Mult vin, multă mâncare. Apusuri, dar nu prea multe, slavă Domnului. Două, cel mult. Cam aşa va arăta weekendul.

Din nou, se lăsă tăcerea. O tăcere confortabilă. Dance nu simţea nevoia să o întrerupă.

Dar liniştea le fu perturbată de sunetul telefonului lui Boling. Se uită la ecran şi în următoarea clipă întregul corp i se crispă.

— Travis e on-line. Să mergem!

Capitolul 24

Sub degetele lui Boling, care tastară rapid, pagina de deschidere a jocului *Dimension Quest* se încărcă aproape instantaneu.

Imaginea de pe ecran se dispersă şi apăru o fereastră de bun venit. Dedesubt se putea vedea o evaluare a jocului făcută de organizaţia cu acronimul ERSB.

Adolescent

Sânge
Tematici sugestive
Alcool
Violenţă

Apoi, lovind tastele cu hotărâre şi cu siguranţă, Jon Boling îi purtă prin Aetheria.

Era o experienţă ciudată. Avatarurile – o parte creaturi fantastice, celelalte fiinţe umane – hoinăreau într-o pădure cu arbori masivi. Numele fiecăruia se putea citi într-o bulă pe care o aveau deasupra capului. Cei mai mulţi se luptau, însă câţiva se plimbau, alergau sau călăreau pe cai sau pe alte animale ciudate. Unii zburau pur şi simplu. Dance fu surprinsă să observe că toţi erau sprinteni în mişcări şi că feţele tuturor păreau vii şi reale. Grafica era uluitoare, aproape de calitatea unei pelicule de film.

Priveliştea bătăliei, cu o vărsare excesivă de sânge, era sfâşietoare.

Dance realiză la un moment dat că se mişca pe scaun zvâcnind din picioare – dovadă a stresului emoţional pe care-l încerca. Suspină adânc în momentul în care un luptător îi tăie altuia capul exact în faţa lor.

— Sunt direcţionaţi de oameni adevăraţi?

— Unul sau doi sunt NPC – personaje care nu joacă (*non-player characters*), pe care le creează jocul. Însă aproape toţi ceilalţi sunt avataruri ale unor oameni care ar putea fi oriunde, în Cape Town, în Mexic, în New York sau în Rusia. Marea majoritate sunt bărbaţi, dar există în joc şi multe femei. Iar media de vârstă e mai mare decât ai crede tu. De la adolescenţi până la oameni de aproape 30 de ani, însă există şi mulţi jucători mai bătrâni. Ei pot fi fete şi băieţi, dar şi bărbaţi trecuţi de vârsta a doua, albi sau

de culoare, cu dizabilităţi, atleţi, avocaţi, spălători de vase… În această lume virtuală poţi fi oricine doreşti.

În faţa lor, un alt războinic îşi ucise cu uşurinţă adversarul. Sângele ţâşni în valuri. Boling mormăi:

— Totuşi, nu sunt toţi egali. Supravieţuirea depinde de un antrenament îndelungat şi de forţă – forţa o obţii atunci când te lupţi mult şi când ucizi la fel de mult. Pur şi simplu e un cerc vicios.

Dance atinse ecranul şi arătă spatele unei femei-avatar aflate în prim-plan.

— Tu eşti asta? întrebă ea.

— Este avatarul uneia dintre elevele mele. Am intrat în joc prin intermediul contului său.

Numele scris deasupra ei era Greenleaf.[20]

— Iată-l! zise Boling, atingându-i umerii în timp ce se apleca înainte.

Arătă spre avatarul lui Travis, Stryker, care se afla cam la 30 de metri în spatele lui Greenleaf.

Stryker era un bărbat puternic şi musculos. Dance nu putu să nu observe că, în timp ce multe alte personaje masculine aveau barbă şi o piele bătătorită, avatarul lui Travis era imaculat, iar pielea lui arăta ca cea a unui bebeluş. Se gândi la obsesia băiatului pentru acnee.

Poţi fi oricine doreşti…

Stryker – un „Detunător", îşi aminti ea – era în mod clar războinicul dominator. Oamenii se uitau în direcţia lui, apoi se întorceau şi plecau. Câţiva îl atacară – la un moment dat, doi războinici în acelaşi timp. Dar el îi ucise pe amândoi cu uşurinţă. Apoi, se năpusti cu o săgeată asupra unui avatar uriaş – un trol sau o bestie asemănătoare – şi îl doborî. În timp ce acesta zăcea tremurând la pământ, Travis îşi manevră avatarul astfel încât să-i înfigă un pumnal în piept.

Dance suspină.

Stryker se aplecă apoi şi îşi înfipse mâna în interiorul trupului celuilalt.

— Ce face?

— Jefuieşte cadavrul.

Boling observă încruntarea de pe faţa lui Dance şi adăugă:

— Toţi fac asta. E obligatoriu. Corpurile ar putea avea ceva de valoare şi, dacă i-ai învins, ţi-ai câştigat acest drept.

Dacă acestea erau valorile pe care Travis le asimilase în lumea virtuală, era de mirare că nu clacase deja.

---

[20] green leaf - frunză verde (în lb. engleză în text) (n.tr.)

Dance nu putea să nu se întrebe unde se afla el în acele momente, în lumea reală. La o locaţie Wi-Fi Starbucks, cu gluga pe cap şi cu ochelari de soare, pentru a nu fi recunoscut? La 15 kilometri de acolo sau poate la doar un kilometru?

Nu era la Game Shed. Asta ştia. După ce aflase că obişnuia să îşi petreacă timpul acolo, Dance hotărâse să pună sub supraveghere sala.

Privind cum avatarul lui Travis ataca şi ucidea cu atâta uşurinţă zeci de fiinţe – femei, bărbaţi, animale îşi dădu seama că apelase instinctiv la abilităţile ei chinestezice.

Ştia desigur că softul era cel care controla mişcările şi ţinuta băiatului. Totuşi, observase deja că, dintre toţi, avatarul lui se mişca cel mai uşor şi cu cea mai mare graţie. În luptă, nu ataca la întâmplare, cum făceau ceilalţi. Cumpănea o vreme, se retrăgea puţin şi lovea luându-şi pe nepregătite adversarul, ameţindu-l… Câteva lovituri rapide sau câteva împunsături de cuţit şi acesta era mort. Era mereu în alertă, uitându-se în jur.

Acesta era probabil un indiciu privind strategia băiatului şi în viaţa reală. Plănuia atacurile cu atenţie, afla tot ce se putea despre potenţialele victime, apoi ataca fulgerător.

Reflectă la toate acestea, analizând limbajul trupului unui avatar. Ce caz ciudat era acesta!

— Aş vrea să vorbesc cu el.

— Cu Travis? Vreau să spun… cu Stryker?

— Da, apropie-te.

Boling ezită.

— Nu ştiu prea bine comenzile de navigare, zise el. Dar cred că pot foarte bine să merg către el.

— Mergi.

Folosind tastele, Boling o conduse pe Greenleaf mai aproape de locul în care Stryker stătea aplecat asupra creaturii pe care tocmai o ucisese, căutând obiectele de valoare.

În momentul în care ea se afla la distanţa de atac faţă de Stryker, acesta simţi apropierea şi făcu un salt cu sabia într-o mână şi cu un scut complicat în cealaltă. Ochii lui priviră parcă dincolo de ecran. Ochi întunecaţi precum cei ai demonului Qetzal.

— Cum pot trimite un mesaj?

Boling apăsă un buton aflat în josul ecranului şi se deschise o fereastră.

— Exact ca orice mesaj instant. Tastează textul şi apasă apoi pe *Return.* Nu uita să foloseşti, dacă poţi, prescurtări şi limbajul internaut. Cel mai uşor este să înlocuieşti cifra trei cu litera *e* şi cifra patru cu *a.*

Dance trase adânc aer în piept. Se uită la faţa ucigaşului şi mâinile începură să îi tremure.

— *Stryker, eşti bun.*

Cuvintele apărură într-o bulă aflată deasupra capului lui Greenleaf, în timp ce avatarul se apropia.

— *cin3 3şti?* se retrase Stryker, punând mâna pe sabie.

— *sunt un nim3ni.*

Boling îi spuse:

— Nu e rău, dar lasă gramatica şi punctuaţia. Fără litere mari, fără puncte la sfârşitul propoziţiei. Este în regulă semnul de întrebare.

Dance continuă:

— *t3-4m văzut cum lupţi, 3şti din 3litâ.*

Respira sacadat din pricina încordării.

— Excelent, îi şopti Boling.

— *c4r3 3 r3g4tul tău?*

— Ce vrea să spună? întrebă Dance puţin speriată.

— Cred că întreabă care e ţara ta sau în ce ghildă eşti. Sunt sute şi nu cunosc niciuna din acest joc. Spune-i că eşti o începătoare, o *new-bie.* Asta înseamnă că eşti nouă pe aici, însă vrei să înveţi.

— *do4r o newbie joc p3ntru distr4cţie, m-4m gândit că 4i putea să mă înv3ţi cât3 c3v4.*

După o pauză, el zise:

— *vrei să spui că 3şti nOOb.*

— Ce înseamnă asta? întrebă Dance.

— Newbie, adică începătoare. O *nOOb* este o necunoscătoare, cineva incompetent şi egoist. Este o insultă. Lui Travis i s-a spus asta de multe ori. Răspunde-i cu LOL[21], dar spune-i că nu eşti! Că vrei foarte mult să înveţi de la el.

— *LOL nu sunt, vr34u să învăţ.*

— *3şti mişto?*

Dance îl întrebă pe Boling:

— Se dă la mine?

— Nu ştiu, e o întrebare cam ciudată în aceste circumstanţe.

— *mulţi oameni aşa spun.*

— *scrii ciud4t.*

— La naiba, a observat că răspunzi cu întârziere. E suspicios. Schimbă vorba şi spune ceva despre el.

— *chi4r vr34u să învăţ, c3 poţi să mă înv3ţi?*

---

[1] laughing out loud - râzând zgomotos (în lb. engleză în text) (n.tr.)

O pauză, apoi el scrise:

— *Un lucru…*

— *c4r3 3 4sta?*

O altă pauză.

Apoi cuvintele apărură în bula avatarului lui Travis:

— *s4 mori.*

Deşi Dance încercă instinctiv să apese tasta cu care trimitea săgeţi sau să atingă touchpadul pentru a se proteja, nu mai avu timp.

Avatarul lui Travis se apropie cu rapiditate. O izbi cu sabia o dată şi încă o dată. În colţul de sus, din stânga ecranului, apăru o fereastră în care se aflau două siluete albe: deasupra celei din stânga scria Stryker, iar deasupra celeilalte – Greenleaf.

— Nu, şopti ea, în timp ce Travis tăia cu sete.

Interiorul alb al siluetei lui Greenleaf începu să se estompeze. Boling spuse:

— Asta e viaţa ta care se scurge. Ripostează. Ai o sabie. Uite acolo!

Atinse ecranul.

— Pune cursorul pe ea şi fă click stânga cu mouse-ul.

Cu o spaimă febrilă, iraţională, ea începu să se apere.

Stryker pară cu uşurinţă loviturile puternice ale avatarului ei.

În timp ce puterea lui Greenleaf se apropia de punctul minim, avatarul se prăbuşi în genunchi. Curând, sabia îi căzu la pământ. Zăcea acum pe spate, cu mâinile şi cu picioarele desfăcute. Neputincioasă.

Dance se simţea mai vulnerabilă decât se simţise vreodată.

— Mai ai foarte puţină putere, îi spuse Boling. Nu mai poţi face nimic.

Silueta ei apărea pe ecran aproape golită de viaţă. Apoi, Stryker încetă să o mai lovească. Se apropie şi privi fix în monitor.

— *cin3 3şti?* apăru scris în fereastră.

— *sunt gr33nl34f. D3 c3 m-4i omorât?*

— *CIN3 3ŞTI?*

Boling spuse:

— Scrie cu litere mari. Urlă. E nebun.

— *t4 rog!*

Mâinile lui Dance tremurau şi îşi simţea pieptul ca într-o menghină. Parcă nu mai erau doar componente ale unui joc electronic, ci oameni adevăraţi – plonjase în lumea virtuală.

Travis îl făcu pe Stryker să meargă mai departe şi îi înfipse sabia în abdomen. Sângele ţâşni şi silueta din colţul din stânga fu înlocuită cu mesajul: eşti moartă.

— Of, strigă Dance.

Mâinile îi tremurau, respira sacadat, avea palmele transpirate şi buzele uscate. Avatarul lui Travis privi fix în ecran, apoi se întoarse şi începu să alerge în pădure. Fără să se oprească, lovi cu sabia gâtul unui avatar aflat cu spatele şi îi zbură capul de pe umeri. Apoi dispăru.

— Nu s-a oprit să jefuiască cadavrul. Vrea să scape. Vrea să se retragă repede. Crede că se întâmplă ceva.

Boling se apropie mai mult de Dance – picioarele lor se atinseră în treacăt.

— Vreau să văd ceva.

Începu să tasteze şi o altă fereastră apăru pe ecran – în aceasta era scris: *Stryker nu este on-line.*

Dance simţi o răceală dureroasă în tot corpul şi pe şira spinării. Se lăsă pe spate, cu umărul atingându-l pe cel al lui Boling. Se gândi că, dacă Travis se delogase, poate că plecase din locul în care se afla. Dar unde ar fi putut merge? Să se ascundă? Sau era concentrat din nou asupra vânătorii din lumea reală?

Dance stătea întinsă în pat; se apropia miezul nopţii.

Afară, două sunete se amestecau, confundându-se: vântul mângâind copacii aflaţi dincolo de fereastra dormitorului ei şi valurile lovind pietrele, la o depărtare de circa doi kilometri, la Asilomar, şi de-a lungul drumului spre Lovers Point.

Alături de ea, în pat, simţi căldură de-a lungul piciorului şi o respiraţie regulată şi liniştită îi gâdilă pielea gâtului.

Totuşi, era incapabilă să i se alăture în extazul somnului. Kathryn Dance era la fel de trează ca în miezul zilei.

Un vârtej de gânduri i se perindau prin minte. Pentru scurt timp, unul dintre acestea se ridica şi devenea mai pregnant, apoi se rostogolea înapoi, ca într-o Roată a Norocului. Desigur, subiectul cel mai fierbinte din mintea ei era Travis Brigham. De-a lungul anilor în care fusese reporter de investigaţii criminalistice, consultant al juriului şi poliţistă, Dance ajunsese la concluzia că tendinţa spre acte criminale fie se afla în genele făptuitorului – ca în cazul lui Daniel Pell, cap al unei secte şi ucigaşul pe care ea îl urmărise recent fie pur şi simplu se dobândea, aşa cum era cazul lui J. Doe din Los Angeles, ale cărui înclinaţii criminale apăruseră în cursul vieţii mult mai târziu.

Unde se încadra Travis în această reprezentare era întrebarea pe care Dance şi-o tot punea.

E drept că era un tânăr periculos şi cu probleme. Dar mai era şi altceva: un adolescent tânjind după normalitate, care îşi dorea o piele curată şi, alături de el, o fată tot atât de populară cum era el însuşi. Fusese oare

inevitabilă această alunecare spre ură încă de la naştere? Sau îşi începuse viaţa asemenea oricărui alt puşti, dar circumstanţele îl împinseseră totuşi aici? Un tată abuziv, un frate cu probleme, un fizic neplăcut, un caracter solitar, un ten dizgraţios… iar ura resimţită nu putuse fi risipită ca în cazul celor mai mulţi dintre noi, la fel de firesc cum se risipeşte ceaţa zorilor…

Dance experimentă un moment lung şi intens în care mila, pe de-o parte, şi repulsia, de cealaltă parte, se contrabalansară dureros în sufletul ei.

Apoi îşi aminti momentul în care avatarul lui Travis o ţintuia cu privirea, ridicând sabia spre ea.

Chi4r vr34u să învăţ, c3 poţi să mă înv3ţi?

s4 mori…

Alături de ea, trupul cald şi adormit se mişcă uşor, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva îi transmisese ceva din tulburarea ei. Încercă să rămână nemişcată, deşi – ca expert în chinestezie – ştia că acest lucru era practic imposibil. Treaz sau adormit, când creierul funcţionează, corpul se mişcă.

Roata se învârti mai departe…

Mama ei şi cazul de eutanasiere fură următoarea oprire în vârtejul de gânduri. Deşi o rugase pe Edie să o sune în momentul în care aveau să se întoarcă la han, ea totuşi nu o făcuse. Asta o duruse, deşi nu fusese chiar o surpriză pentru Dance.

Roata se învârti încă o dată şi cazul lui J. Doe din Los Angeles fu următorul popas. Ce avea să se întâmple cu dezbaterea asupra imunităţii? Avea să fie din nou amânată? Dar rezultatul final… care avea să fie? Ernie Seybold era un profesionist priceput, dar era oare suficient de bun?

Sincer, Dance nu prea ştia…

Şirul gândurilor sale merse apoi mai departe către Michael O'Neil. Înţelesese că avusese motive să nu fie acolo în seara aceea. Dar nici să nu o sune? Era neobişnuit.

Celălalt caz…

Dance râse sesizându-şi gelozia.

Încercase uneori să se închipuie alături de O'Neil, asta dacă el nu ar fi fost căsătorit cu zvelta şi exotica Anne. Pe de altă parte însă, îi era la îndemână să îşi imagineze asta. Petrecuseră multe zile împreună investigând diverse cazuri şi orele treceau pe nesimţite. Conversaţia curgea, la fel şi umorul bun… Sigur că nu aveau întotdeauna aceleaşi păreri şi ajungeau uneori să fie furioşi unul pe altul. Dar ea considera că neînţelegerile lor pasionale adăugau şi mai multă substanţă legăturii dintre ei.

Oricare ar fi fost aceasta…

Gândurile i se rostogoleau fără întrerupere…

Click, click, click…

Merseră aşadar mai departe, până se opriră asupra profesorului Jonathan Boling.

Alături de ea însă, respiraţia blândă se transformă într-un sforăit uşor.

„Ei, până aici", îşi spuse Dance, întorcându-se spre cealaltă parte a patului.

— Patsy!

Retrieverul cu blană moale se opri din sforăit, se trezi şi îşi înălţă capul de pe pernă.

— Pe podea acum, îi ordonă Dance.

Câinele se ridică, înţelese că nu era rost de mâncare sau de figura cu aruncatul mingii, apoi sări din pat, alăturându-i-se lui Dylan pe covorul uzat pe care îl foloseau pentru somn, lăsând-o din nou singură pe Dance.

Jon Boling, reflectă ea. Apoi decise că era probabil mai bine să nu se oprească prea mult asupra lui.

Nu deocamdată…

Telefonul mobil aflat lângă armă începu să sune şi în acel moment gândurile îi dispărură brusc…

Aprinse lumina imediat, îşi puse ochelarii pe nas şi râse văzând pe ecranul telefonului numele celui care suna.

— Jon, spuse ea.

— Kathryn, zise Boling, îmi pare rău că te sun atât de târziu.

— E în regulă, nu dormeam. Ce s-a întâmplat? Stryker?

— Nu. Dar ar trebui să vezi ceva. Pe blogul *The Chilton Report…* intră şi vezi acum.

Îmbrăcată în trening şi cu câinii alături, Dance stătea în sufragerie cu luminile stinse. Razele lunii şi luminile de pe stradă desenau linii alb-albastre pe podeaua din lemn de pin. Pistolul ei marca Glock îi apăsa spatele, arma grea forţând suportul elastic strâns în jurul taliei.

Computerul se deschise în cele din urmă, încărcându-şi greu softurile.

— În regulă…

— Caută ultimele postări de pe blog, spuse Jon.

Îi dădu apoi URL-ul.

http://www. thechiltonreport.com/html/june27update.html

Ea clipi surprinsă.

— Ce…?

Boling îi spuse:

— Travis a spart blogul.

— Cum?

Profesorul râse cu răceală.

— Așa bine, doar e adolescent.

Dance citi și începu să tremure. Travis postase un mesaj pe pagina din 27 iunie. În partea stângă se afla un desen înspăimântător, înfățișându-l pe Qetzal, demonul din *Dimension Quest.* În jurul figurii sale bizare, cu buzele cusute și însângerate, se vedeau cuvinte și numere criptice. Alături se afla un text scris cu litere mari și îngroșate. Mai înfiorător chiar decât creatura în sine, acesta era pe jumătate în engleză, pe jumătate în limbaj *leetspeak.*

O SĂ FIȚI TOȚI Al MEI!
eu = învinG, voi = pierdeți!!!
s0nt3ti morți
c0 toții
_Post4t d3 TravisDQ

Dance nu avu nevoie de translator pentru a înțelege mesajul.

Dedesubt se afla un alt desen. Dintre culorile întunecate se distingea imaginea unei tinere fete sau femei care zăcea pe spate, cu gura întredeschisă ca într-un țipăt, în timp ce o mână îi înfigea în piept o sabie. Sângele țâșnea în valuri.

— Desenul ăsta… Jon, este dezgustător.

— Kathryn, îi zise el după o pauză, cu voce blândă. Observi ceva neobișnuit?

În timp ce studia respingătoarea imagine, lui Dance îi scăpă un suspin. Victima avea părul blond-castaniu prins la spate într-o coadă și purta o bluză albă și o fustă neagră. În talie, cureaua îi era mai întunecată într-o parte și semăna cu centura unei arme. Îmbrăcămintea era similară cu cea pe care Dance o purtase cu o zi în urmă, când se întâlnise cu Travis.

— Eu sunt? șopti ea.

Profesorul nu răspunse.

Era oare o imagine mai veche? Poate o fantezie despre moartea unei fete sau a unei femei care îl desconsiderase pe Travis cândva, în trecut?

Sau o realizase chiar atunci, în ciuda faptului că fugea de poliție?

Dance simți un fior rece închipuindu-și-l pe băiat aplecat deasupra hârtiei, creând această imagine crudă a unei morți imaginare, pe care spera însă să o transpună în realitate.

Vântul era un element mereu prezent în Peninsula Monterey. Puternic de cele mai multe ori, slab sau aproape insesizabil, însă niciodată absent.

Frământa zi şi noapte apele gri-albăstrui ale oceanului care, în ciuda numelui său, nu era calm niciodată.

Pe o distanţă de mai mulţi kilometri, unul dintre locurile cele mai bătute de vânturi era China Cove, aflat la capătul de sud al rezervaţiei naturale Point Lobos State. Răsuflarea constantă şi rece a oceanului le inducea o amorţeală excursioniştilor, iar picnicurile erau de-a dreptul riscante dacă farfuriile şi tacâmurile erau de unică folosinţă şi puteau fi luate de vânt. Chiar şi păsările marine reuşeau cu mare greutate să ţină piept curentului, atunci când erau prinse de briză.

În apropiere de miezul nopţii, vântul devenea nestatornic – bătea sălbatic timp de câteva clipe şi apoi se oprea. La apogeu, ridica în înaltul cerului valurile gri-înspumate ale oceanului.

Frământa stejarul jupuindu-i coaja.

Apleca pinul la pământ.

Culca ierburile toate…

Însă un singur lucru era imun la vântul din seara aceea – un mic artefact aflat pe partea dinspre plajă a Autostrăzii 1.

Era o cruce de o jumătate de metru înălţime, realizată din crengi negre. În mijloc se afla un disc din carton pe care era scrisă cu albastru data de a doua zi. La baza crucii se odihnea un buchet de trandafiri roşii, ţintuit la pământ de câteva pietre. Din când în când, petalele erau luate de vânt, plonjând pe deasupra şoselei. Însă crucea nici nu se clătina, nici nu se îndoia. Era limpede că fusese înfiptă în pământul de lângă şosea cu lovituri extrem de puternice. Autorul dorise cu îndârjire ca ea să rămână în poziţie verticală pentru a putea fi văzută de toţi.

JOI

Capitolul 25

Kathryn Dance se afla împreună cu TJ Scanlon şi cu Jon Boling în biroul ei. Era ora 9.00 şi trecuseră deja două ore de când se aflau acolo.

Chilton ştersese ameninţarea lui Travis şi cele două fotografii din thread.

Jon Boling le copiase în mai multe exemplare.

S0nt3ti morţi
cO toţii

Şi fotografiile.

Jon Boling spuse:

— E posibil să putem găsi sursa postărilor. Se strâmbă în timp ce adăugă: Asta doar dacă va coopera Chilton.

— Există ceva în imaginea cu Qetzal, în acele numere şi coduri, ceva care ne-ar putea ajuta?

Boling îi spuse că era vorba despre joc şi că probabil fuseseră făcute cu mult timp în urmă.

— În orice caz, nici măcar un expert n-ar găsi indicii în notările acelea ciudate.

Restul persoanelor din cameră evitară cu scrupulozitate să comenteze faptul că personajul din cea de-a doua imagine, a înjunghierii, semăna foarte bine cu Dance.

Era pe cale să îl sune pe blogger, când îi sună telefonul. O pufni râsul când văzu numărul.

— Da, domnule Chilton!

Boling îi aruncă o privire ironică.

— Nu ştiu dacă aţi văzut…

— Am văzut. V-a fost spart blogul.

— Serverul era foarte bine protejat. Băiatul trebuie să fie deştept. Făcu o pauză, apoi continuă: Voiam să vă anunţ că încercăm că găsim sursa problemei. Autorul atacului foloseşte un server din Scandinavia. Am sunat câţiva prieteni de acolo şi sunt siguri că ştiu care este compania. Am numele şi adresa acesteia. Şi numărul de telefon. E lângă Stockholm.

— Vor coopera cu noi?

— Serverele de proxy o fac foarte rar fără mandat, spuse Chilton. Desigur, de aceea le şi folosesc oamenii.

Un mandat internațional ar fi fost un coșmar birocratic, iar Dance nu știa să se fi eliberat vreunul înainte de două-trei săptămâni. Uneori, autoritățile străine le ignorau cu totul. Dar era ceva…

— Dați-mi toate informațiile. Voi încerca.

Chilton procedă întocmai.

— Apreciez mult gestul.

— Și mai e ceva.

— Ce anume?

— Ați intrat pe blog recent?

— O pot face.

— Citiți ce am postat acum câteva minute.

Ea accesă pagina.

http://www.thechiltonreport.com/html/june28.html

La început, erau câteva rânduri în care Chilton își cerea iertare de la cititori și o surprinse pe Dance cu modestia de care dădea dovadă. Apoi urma:

Scrisoare deschisă către Travis Brigham

Aceasta e o doleanță personală, Travis. Acum, că numele tău e public, sper că nu te superi că l-am folosit.

Datoria mea e să informez publicul, să pun întrebări, nu să mă implic în știrile pe care le expun. Dar acum o voi face.

Te rog, Travis, ai produs destule necazuri. Nu-ți îngreuna situația și mai mult. Nu e prea târziu să pui capăt acestor lucruri teribile. Gândește-te la familia ta, la viitorul tău. Te rog… sună la poliție și predă-te. Mai există și persoane care vor să te ajute.

Dance spuse:

— E genial, James. E posibil ca Travis să te contacteze chiar pe tine pentru a se preda.

— Și am înghețat threadul. Nimeni nu mai poate posta acolo.

Rămase tăcut o clipă.

— Imaginea aceea… era oribilă, adăugă el.

Bun venit în lumea reală, Chilton.

Ea îi mulțumi și închise.

Mișcă cursorul în josul paginii, în threadul *Cruci pe marginea drumului,* și citi cele mai recente și aparent ultimele postări pe această temă. Deși unele

dintre postări păreau a fi fost transmise de pe alte continente, nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva conțineau ceva indicii care ar fi putut să o ajute să îl găsească pe Travis sau măcar să îi anticipeze următoarea mișcare. Însă nu reuși să tragă nicio concluzie din textele criptice ale postărilor.

Dance se delogă și le relată apoi lui TJ și lui Boling despre ce scrisese Chilton pe blog.

Boling nu era prea sigur că textul lui Chilton ar fi putut avea vreun efect – după părerea lui, băiatul depășise faza în care se mai putea spera că va raționa corect.

Dance împărți apoi sarcini tuturor: TJ se retrase la măsuța lui pentru a încerca să îi contacteze pe reprezentanții companiei scandinave, iar Boling în colțul său, încercând să identifice potențialele victime dintr-o nouă serie de adrese aflate pe internet – inclusiv ale celor care postaseră pe alte threaduri decât *Cruci pe marginea drumului.* Identifică încă treisprezece adrese.

Charles Overby, purtând un costum albastru și o cămașă albă, intră în biroul lui Dance. I se adresă în loc de salut:

— Kathryn… ia spune-mi, Kathryn, ce se întâmplă cu puștiul care postează amenințări?

— Charles, încercăm să aflăm de unde anume postează el pe acest thread.

— M-au sunat deja șase reporteri. Vreo doi mi-au aflat și numărul de acasă. I-am expediat, însă nu mai pot aștepta. În 20 de minute, intru într-o conferință de presă. Ce le pot spune?

— Că investigația continuă. Am primit ajutoare din San Benito, ca să putem scotoci bine împrejurimile. Deocamdată nimic interesant.

— M-a sunat și Hamilton. E destul de supărat.

Hamilton Royce din Sacramento, tot unul dintre cei care purtau costume albastre, cel cu ochi iscoditori și obraji rumeni…

După cum părea, Overby – șeful operațiunilor – avusese o dimineață tumultoasă.

— Altceva?

— Chilton a oprit toate postările din thread și i-a cerut lui Travis să se predea.

— Mă referem la tehnica specializată în domeniu de care ne folosim…

— Păi… ne ajută să urmărim postările băiatului.

— Bun. Deci facem *ceva.*

Ceea ce voia să spună era: *ceva ce telespectatorii știrilor din prime-time ar fi apreciat.* În totală contradicție cu munca epuizantă de polițist, atât de

lipsită de stil, pe care o făceau de peste 48 de ore… Dance surprinse privirea lui Boling, care fusese, la rândul său, la fel de descumpănit de comentariu.

Își evitară însă iute privirile, înainte ca uimirea din ochii lor să explodeze.

Overby își privi ceasul.

— În regulă, zise el. E rândul meu în butoi.

Apoi plecă spre conferința de presă.

— El știe care e înțelesul acestei expresii? o întrebă Boling.

— Cea despre butoi? Nu știu nici eu…

TJ chicoti cu subînțeles, însă nu spuse nimic. Zâmbi în direcția lui Boling, care zise:

— Este o glumă pe care nu am de gând să o mai repet. E legată de marinarii în călduri aflați de mult prea mult timp pe mare…

— Mulțumesc că *nu* m-ați pus la curent.

Dance se lăsă în scaunul ei, sorbind din cafeaua care îi apăruse pe birou de nicăieri, apoi mâncă o jumătate din gogoașa trimisă parcă în chip de dar al unor zei invizibili.

— A mai intrat Travis – vreau sa spun Stryker – on-line? îl întrebă ea pe Jon Boling.

— Nu. Irv nu mi-a mai spus nimic. Însă ne va informa imediat dacă se întâmplă asta. Nu cred că doarme vreodată. Are Red Bull în vene.

Dance ridică receptorul și îl sună pe Peter Bennington la MESO, departamentul de criminalistică, pentru a afla ultimele informații privitoare la probe. Concluzia era că, deși existau suficiente dovezi care îl incriminau pe Travis, nu se descoperiseră indicii cu privire la locul în care s-ar fi putut ascunde acesta. Cu excepția urmelor de pământ găsite mai devreme – care aparțineau însă altei zone decât cea în care fusese descoperită crucea. David Reinhold, tânărul adjunct de la Biroul Șerifului, își luase angajamentul de a colecta mostre de sol din jurul casei lui Travis, însă acestea nu se potriveau cu urmele găsite.

Sol nisipos… Atât de util într-o regiune în care, pe aproape 25 de kilometri, se întindeau cele mai frumoase plaje și dune de nisip din tot statul, reflectă cinic Dance.

În ciuda abilităților sale de a relata cât mai convingător faptul că CBI „se ocupa de câteva chestiuni extrem de tehnice care priveau cazul”, Charles Overby fu pus la colț în conferința de presă.

Televizorul din biroul lui Dance era deschis și urmăriră în direct eșecul șefului ei.

Dance îi dăduse informații corecte, însă cu excepția unui mic detaliu, pe care nici ea nu îl știuse.

— Agent Overby, întrebă un reporter, ce faceți pentru a proteja comunitatea, având în vedere că s-a găsit o a doua cruce?

O căprioară prinsă în lumina reflectoarelor…

— Uh-oh, șopti TJ.

Șocată, Dance se uită la fiecare în parte și din nou la ecranul televizorului. Reporterul continuă spunând că auzise această informație cu o jumătate de oră în urmă, pe o frecvența radio. Poliția din Carmel găsise o altă cruce, cu data din ziua aceea, 28 iunie, lângă China Cove, pe Autostrada 1.

Overby bolborosi un răspuns:

— Am primit informații exact înainte de conferința de presă de la agentul însărcinat cu acest caz și se pare că ea nu era la curent cu această noutate.

Existau doar două femei cu funcții în biroul din Monterey al CBI. Era ușor de aflat la cine se referise Overby. Charles, ticălosule…

Auziră apoi întrebarea unui alt reporter:

— Agent Overby, ce ne puteți spune despre faptul că atât orașul, cât și întreaga Peninsulă sunt acum în panică? S-au raportat incidente în care oameni nevinovați au fost împușcați de către proprietari pentru simplul fapt că au fost văzuți trecând prin curțile lor…

Pauză.

— Nu e bine deloc…

Oh, Doamne… Dance închise televizorul. Sună la MESO și află că, într-adevăr, o altă cruce fusese găsită lângă China Cove. Ca și precedenta, cu un buchet de trandafiri sub ea. Criminaliștii cercetau zona și strângeau probele.

— Nu au existat martori, agent Dance, adăugă ajutorul de șerif.

După ce puse telefonul în furcă, se întoarse spre TJ.

— Ce spun suedezii?

TJ sunase la biroul companiei din Suedia și lăsase două mesaje urgente. Nu răspunseseră încă, deși era zi de lucru și puțin trecut de miezul zilei, ora locală.

Cinci minute mai târziu, Overby intră în birou ca o furtună.

— Încă o cruce? Încă una? Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Acum am aflat și eu, Charles.

— Și ei cum naiba au aflat?

— Presa? Contacte, ascultări ale stațiilor noastre… Tot așa cum află mereu tot ce facem.

Overby își frecă fruntea bronzată. Bucățele minuscule de piele arsă se desprinseră plutind în aer.

— În fine, cum stăm?

— Oamenii lui Michael se ocupă de zona în cauza. Dacă vor găsi ceva, or să te anunțe imediat.

— Dacă vor găsi ceva.

— E un adolescent, Charles, nu un profesionist. Mai devreme sau mai târziu, tot va lăsa nişte urme care ne vor conduce la locul în care se ascunde.

— Dar faptul că a lăsat o cruce înseamnă şi că va încerca să ucidă pe cineva astăzi.

— Contactăm cât mai mulţi oameni posibil, dintre cei care ar putea fi în pericol.

— Şi urmărirea pe computer? Cum merge acolo?

TJ răspunse:

— Compania din Suedia nu dă curs apelurilor noastre. Am cerut departamentului juridic să formuleze un mandat internaţional.

Şeful biroului se strâmbă.

— Asta e grozav! Unde se află compania?

— Suedia.

— Sunt mai buni decât bulgarii, zise Overby, însă va trece o lună până se vor sinchisi să ne răspundă. Trimite-le cererea ca să ne acoperim, dar nu pierde timpul cu asta.

— Da, domnule.

Overby ieşi în trombă din birou, căutându-şi precipitat mobilul prin buzunare.

Dance îl pescui pe al ei, apoi îi chemă în biroul ei pe Rey Carraneo şi pe Albert Stemple. Când ajunseră, îi anunţă:

— M-am săturat să stăm, pur şi simplu, în defensivă! Vreau să găsiţi primele cinci-şase potenţiale victime, dintre cei care au postat atacurile cele mai dure la adresa lui Travis şi, de asemenea, dintre cei care s-au declarat în favoarea lui Chilton. Îi scoatem din acest perimetru şi apoi organizăm supravegherea caselor şi a apartamentelor lor. Are o nouă victimă în vizor şi, când apare, vreau să fie luat prin surprindere. La treabă!

Capitolul 26

— Cum se simte? îl întrebă Lily Hawken pe soţul ei, Donald.

— James? Nu spune prea multe, dar trebuie să-i fie greu. Şi Patriziei la fel, cu siguranţă.

Se aflau în pivniţa noii lor locuinţe din Monterey.

Despachetând, despachetând, despachetând…

Blonda minionă stătea în mijlocul camerei, cu picioarele uşor depărtate, şi privea către două pungi de plastic pline cu draperii.

— Ce părere ai?

Hawken se simţea copleşit în momentul acela şi puţin îi păsa de draperii, dar soţia lui de nouă luni şi trei zile îşi asumase cea mai mare parte a responsabilităţilor mutării lor din San Francisco, aşa că lăsă deoparte uneltele pe care le folosise pentru a monta măsuţa de cafea şi evaluă draperiile roşii şi pe cele grena.

— Cele din stânga, zise el.

Se pregăti să se retragă în cel mai scurt timp, în cazul în care acesta era răspunsul greşit. Dar părea să fie cel corect.

— Asta e şi alegerea mea, spuse ea. Poliţia asigură paza casei lui? Crezi că băiatul o să-l atace?

Hawken reluă asamblarea mesei. „Ikea. Drace! Au nişte designeri foarte inteligenţi.”

— El nu crede asta. Dar ştii cum e Jim. Chiar dacă ar crede asta, nu e genul care să dea bir cu fugiţii.

Apoi se gândi că, de fapt, Lily nu-l cunoştea deloc pe James Chilton; nici măcar nu-l întâlnise încă. Îl cunoştea doar din poveştile lui.

Aşa cum şi el ştia foarte multe lucruri despre viaţa ei din conversaţii, aluzii şi deducţii. Aşa era viaţa în condiţiile date – amândoi erau la a doua căsătorie; el rămăsese văduv, iar Lily trecuse printr-un divorţ complicat. Făcuseră cunoştinţă prin intermediul prietenilor şi începuseră să se vadă. Circumspecţi la început, îşi dăduseră apoi seama, simultan, cât de multă nevoie aveau de intimitate şi de afecţiune.

Hawken, un bărbat care nu credea că o să se mai căsătorească vreodată, o ceruse de soţie după şase luni – în barul de pe acoperişul hotelului W din centrul oraşului San Diego, pentru că nu mai avusese răbdare să găsească o locaţie mai potrivită.

În schimb, Lily spunea că fusese cel mai romantic gest de care avusese parte vreodată. E drept că ajutase și faptul că primise un inel cu un diamant imens, prins cu o fundă albă de gâtul unei sticle de șampanie Anchor Steam.

Acum începeau o viață nouă în Monterey.

Donald Hawken își analizase situația și ajunsese la concluzia că este fericit. Fericit ca un adolescent.

Prietenii îi spuseseră că, după ce-și pierduse soția, o a doua căsătorie avea să fie diferită. Văduvia îl transformase. N-avea să mai fie capabil de bucuria aceea adolescentină care să-i acapareze fiecare celulă din corp, credea el. O să fie tovărășie, dar vor exista și momente pasionale. În esență însă, relația avea să fie una de prietenie.

Greșit.

Era o fericire adolescentină și chiar mai mult de atât.

Avusese un mariaj pasional și reușit cu Sarah, care era frumoasă și senzuală, o femeie de care oricine s-ar fi îndrăgostit la fel de profund ca Hawken.

Dar dragostea lui pentru Lily era la fel de puternică.

În sfârșit, ajunsese apoi în punctul la care putea să admită că sexul era mai plăcut cu Lily – mai confortabil. În pat, Sarah fusese fantastică, fără nicio exagerare. (Hawken zâmbi acum la amintirea acelor clipe.)

Se întreba ce părere o să-și facă Lily despre Jim și Pat Chilton. Hawken îi povestise că fuseseră prieteni apropiați și că ieșeau des împreună. Mergeau la serbările școlare și la meciurile copiilor lor, la petreceri, la grătare… Observă zâmbetul schimbat al lui Lily atunci când îi povesti despre trecutul său. Dar o asigură că, într-un fel, Jim Chilton era și pentru el un străin. Hawken fusese atât de deprimat după ce murise Sarah, încât pierduse legătura cu aproape toți prietenii lui.

Acum revenise la viață. El și Lily aveau să termine de aranjat casa și apoi aveau să meargă să ia copiii, care stăteau în Encinitas cu bunicii lor. Viața lui urma să redevină rutina aceea plăcută în Peninsulă, pe care și-o amintea din anii trecuți. Avea să reia legătura cu Jim Chilton, cel mai bun prieten al lui, să se reînscrie în club și să-și revadă prietenii.

Da, asta era mișcarea corectă. Dar un nor își făcuse apariția. Mic, temporar, dar – chiar și așa – era o bătaie de cap.

Revenind în locul în care trăise cu Sarah, era ca și când ar fi reînviat o parte din ea. Amintirile apăreau din neant.

Aici, în Monterey, Sarah fusese o gazdă ospitalieră, o colecționară de artă pasionată, o femeie de afaceri abilă.

Aici, Sarah fusese o iubită senzuală și energică.

Aici, Sarah îşi punea rapid un costum de baie şi înota în oceanul agitat, de unde ieşea apoi relaxată şi înviorată, spre deosebire de ultima dată, când înotase lângă La Jolla; nu mai ieşise din apă, ci plutise până la ţărm, moleşită, cu ochii deschişi, dar opaci, iar pielea ei devenise la fel de rece ca apa oceanului.

Inima lui Hawken bătea acum mai repede.

Inspiră adânc de câteva ori şi alungă amintirile.

— Ai nevoie de ajutor?

Se uită la Lily şi la draperii.

Soţia lui făcu o pauză. Se apropie, îi luă mâna şi i-o aşeză pe decolteul ei. Apoi îl sărută apăsat.

Îşi zâmbiră şi ea se întoarse la fereastră.

Hawken termină de asamblat masa din sticlă şi crom şi o trase în faţa canapelei.

— Iubitule?

Metrul atârna în mâna lui Lily, iar ea privea pe fereastră.

— Ce e?

— Cred că e cineva afară.

— Unde, în curte?

— Nu ştiu dacă e pe proprietatea noastră. E undeva în spatele tufişurilor.

— Atunci sigur e în curtea altcuiva.

Pe coasta centrală a Californiei, dolarul nu-ţi putea cumpăra prea mult pământ.

— Stă acolo, uitându-se spre casa noastră, adăugă ea.

— Probabil se întreabă dacă s-a mutat aici o formaţie rock and roll sau nişte drogaţi.

Lily coborî o treaptă de pe scară.

— Pur şi simplu stă acolo, repetă ea. Nu ştiu ce să zic, iubitule, e puţin înfricoşător.

Hawken se apropie de fereastră şi privi afară. Din punctul acela nu vedea prea bine, dar era clar că cineva privea din tufişuri. Purta un hanorac gri cu o glugă trasă pe cap.

— Poate e copilul vecinilor. Sunt mereu curioşi atunci când se mută cineva. Se întreabă probabil dacă avem copii de vârsta lui. Şi eu făceam asta.

Lily tăcu. El simţea că ei îi este teamă, aşa cum stătea cu şoldurile îndoite şi cu ochii mijiţi, încadraţi de părul blond acoperit de praf.

Era timpul să facă pe cavalerul.

Hawken merse la bucătărie şi deschise uşa din spate. Musafirul dispăruse.

Ieşi afară şi-şi auzi soţia strigând:

— Iubitule!

Alarmat, Hawken alergă înăuntru.

Lily, încă pe trepte, arăta către o altă fereastră. Musafirul se mutase în curtea laterală; acum era sigur pe proprietatea lor, dar nu se vedea din cauza plantelor.

— Fir-ar să fie. Cine naiba e?

Se uită la telefon, dar hotărî că n-avea să sune la 911. Dacă era un vecin sau copilul lui? Asta ar fi distrus pentru totdeauna orice perspectivă de a lega o prietenie.

Când se uită din nou, individul dispăruse.

Lily coborî de pe scară.

— Unde e? A dispărut. Rapid.

— N-am idee.

Priviră pe fereastră, scrutând împrejurimile.

Nici urmă de el.

Asta era cu mult mai înfricoșător – faptul că nu-l mai vedeau.

— Cred că ar trebui să…

Vocea lui Hawken fu întreruptă de un icnet, în timp ce Lily urla:

— O armă! Are o armă, Don!

Se uita pe una dintre ferestrele din față.

El apucă telefonul, în timp ce striga către soția lui:

— Ușa! Închide-o!

Lily se avântă, dar era prea târziu.

Ușa era deja larg deschisă.

Lily țipă, iar Don Hawken o trase la pământ sub el, într-un gest nobil, dar inutil, de a salva viața miresei lui.

Capitolul 27

.re de funcţionare…

Stând în biroul lui Kathryn Dance, acum singur, Jonathan Boling scotoci prin computerul lui Travis Brigham, într-o căutare nebună pentru descifrarea codului *.re de funcţionare…*

Stătea aplecat în faţă, tastând rapid şi gândindu-se că, dacă Dance ar fi fost acolo, expertul din ea ar fi putut trage rapid câteva concluzii din poziţia corpului şi din lucirea ochilor săi: era un câine amuşinând prada. Jon Boling găsise ceva.

Dance şi ceilalţi ieşiseră pentru moment, punând la cale supravegherea. Boling rămăsese în biroul ei, ca să caute în continuare în computerul băiatului. Găsise un indiciu şi acum încerca să găsească mai multe informaţii care să-l ajute să spargă codul *.re de funcţionare…*

Ce însemna asta de fapt?

O caracteristică bizară a computerelor e că aceste cutii stupide din plastic şi metal conţin fantome. Hard diskul unui computer e precum o reţea de pasaje secrete şi coridoare, ce conduc în profunzimea arhitecturii memoriei computerului. Este posibil – cu o dificultate considerabilă – să exorcizezi aceste coridoare şi să le scapi de fantomele informaţiilor din trecut, dar – de obicei – cele mai multe bucăţele de informaţie pe care le-am creat sau obţinut vreodată rămân acolo pentru totdeauna, invizibile şi fragmentate.

Boling umbla acum prin aceste coridoare, folosind un program pe care unul dintre studenţii săi îl încropise, citind fragmente de informaţii rămase în locuri obscure, ca mănunchiurile de suflete ce ocupă casele bântuite. Gândindu-se la fantome, îşi aminti de DVD-ul pe care fiul lui Kathryn Dance i-l împrumutase cu o seară în urmă. Fantome în cochilie. Reflectă asupra timpului plăcut pe care îl petrecuse la ea acasă, la cât de multă plăcere îi făcuse să-i întâlnească prietenii şi familia. În special copiii. Maggie fusese adorabilă şi amuzantă şi avea să devină, ştia fără niciun dubiu, o femeie la fel de formidabilă ca mama ei. Wes fusese mai relaxat. Era uşor să conversezi cu el şi era sclipitor de inteligent. Boling se întreba adesea cum ar fi fost copiii lui dacă ar fi rămas cu Cassie.

Se gândea la ea acum, sperând că se bucura de viaţa ei în China. Apoi îşi aminti săptămânile de dinaintea plecării ei şi-şi retrase urările de bine.

Boling lăsă deoparte gândurile legate de Cassandra şi se concentră asupra vânătorii lui de fantome din computer. Se apropia de ceva important în fragmentul acela de cod binar care se traducea prin *.re de funcţionare.*

Mintea iubitoare de enigme a lui Boling, pe care se putea conta frecvent pentru conexiuni logice şi deducţii bizare, concluzionă automat că acele cuvinte erau fragmente din „ore de funcţionare". Travis căutase această sintagmă on-line, exact înainte să dispară. Ceea ce ar fi putut însemna că era posibil, doar că era posibil, ca acele cuvinte să se refere la o locaţie care-l interesa pe băiat.

Dar computerele nu salvează de obicei informaţii similare în acelaşi loc. Codul pentru *.re de funcţionare* poate fi găsit într-un dulap înfricoşător din pivniţă, în timp ce numele lucrului la care se referă ar putea fi pe un coridor din mansardă. O parte din adresa fizică poate fi într-un loc, iar restul în altul. Creierul unui computer decide constant să fragmenteze informaţia şi să depoziteze bucăţelele în locuri logice pentru el, dar incomprehensibile pentru o persoană obişnuită.

Şi astfel, Boling urmă poteca, parcurgând coridoarele întunecate pline cu năluci.

Nu crezuse că va ajunge să fie atât de implicat într-un proiect care i-ar fi putut lua luni de zile, poate chiar ani. Jonathan Boling aprecia munca academică. Era curios din fire şi îi plăcea provocarea de a cerceta şi de a scrie, îi plăceau conversaţiile antrenante cu colegii universitari şi cu studenţii, îi plăcea să-i stimuleze pe tineri să înveţe… Să vadă ochii unui student mărindu-se dintr-odată atunci când lucruri disparate se contopeau întru cunoaştere… aceasta era plăcere pură pentru el.

Dar în acest moment, acele satisfacţii şi victorii păreau minore. Se afla acum într-o misiune pentru salvarea unor vieţi. Şi nimic nu conta acum mai mult pentru el decât să dezlege codul *.re de funcţionare…*

Verifică o altă magazie din casa bântuită. Nu găsi nimic în afară de fragmente diferite de informaţie. Doar o altă pistă falsă.

Şi mai mult de tastat.

Nimic.

Boling se întinse şi o articulaţie îi trosni puternic. „Haide, Travis, de ce te-a interesat locul ăsta? Ce ţi-a plăcut acolo? Încă te mai duci acolo? Ai vreun prieten care lucrează acolo? Cumperi ceva de pe rafturi, din vitrine?"

Încă zece minute.

Să renunţe? Nici gând.

Apoi se plimbă printr-o zonă nouă din casa bântuită. Clipi şi râse. Asemenea pieselor unui puzzle, cifrul codului *.re de funcţionare* ieşi la iveală.

În timp ce se holba la numele locului, legătura sa cu Travis Brigham devenise ridicol de evidentă. Pe profesor îl înfurie incapacitatea lui de a o deduce fără indiciul digital. Căutând adresa, își scoase telefonul și o apelă pe Kathryn Dance. Sună de patru ori, apoi intră căsuța vocală.

Pe când se pregătea să îi lase un mesaj, își privi notițele. Locul nu era departe de cel în care se afla. Nu i-ar fi luat mai mult de cincisprezece minute să ajungă acolo.

Își închise telefonul și se ridică încet, punându-și jacheta.

Aruncând o privire involuntară către poza lui Dance și a copiilor ei, cu câinii la mijloc, ieși pe ușa biroului, îndreptându-se spre ieșirea din clădirea CBI-ului.

Fiind conștient că ceea ce urma să facă era deja o idee proastă, Jon Boling părăsi lumea virtuală pentru a-și continua căutarea în cea reală.

— E liber, îi spuse Rey Carraneo lui Kathryn Dance în timp ce se întorcea în camera de zi, unde ea stătea în apropierea lui Donald și a lui Lily Hawken.

Dance își ținea pistolul în mână, în timp ce privea vigilentă afară și prin camerele casei mici.

Cuplul, șocat și cu un aer solemn, stătea pe o canapea nouă, acoperită încă într-o folie de plastic.

Dance își schimbase Glockul. Nu se aștepta ca băiatul să fie înăuntru – se ascunsese probabil în curtea vecină, cu intenția de a fugi la sosirea poliției dar îndemânarea lui Travis la *Dimension Quest* și abilitatea sa în luptă o făceau să se întrebe dacă nu cumva adolescentul se prefăcuse că fuge, în timp ce, de fapt, el se furișase înăuntru.

Ușa se deschise și uriașul Albert Stemple își strecură capul înăuntru.

— Nimic, zise el. A dispărut.

Bărbatul respira greu – atât din cauza urmăririi, cât și din cauza efectelor secundare ale gazului din locuința lui Kelley Morgan.

— Adjunctul șerifului verifică străzile. Avem șase mașini suplimentare pe drum. O persoană a văzut pe cineva purtând un hanorac îndreptându-se spre centru pe o bicicletă. Am anunțat. Dar…

Ridică din umeri. Apoi, agentul cel solid dispăru, iar bocancii săi duduiră în jos pe trepte – se ducea să se alăture căutării.

Dance, Carraneo, Stemple și adjunctul MESO sosiseră cu zece minute în urmă. Când se întâlniseră cu potențialele victime, lui Dance îi venise o idee. Se gândise la teoria lui Jon Boling: mărindu-și numărul de ținte, Travis ar fi putut include doar persoanele menționate într-o lumină pozitivă pe blog, chiar dacă acestea nu postaseră. Dance verifică site-ul din nou și citi pagina de pornire a blogului.

http://www.thechiltonreport.com

Un nume care ieşea în evidenţă era cel al lui Donald Hawken, un vechi prieten de-al lui James Chilton, care era menţionat în secţiunea *Pe frontul de acasă.* Hawken ar fi putut fi victima pentru care Travis lăsase o cruce pe breteaua bătută de vânt a autostrăzii.

Aşa că se duseseră la locuinţa bărbatului, cu scopul de a-i ţine pe Hawken şi pe soţia lui în afara pericolului şi de a supraveghea casa.

La sosire însă, Dance văzuse un individ cu glugă, probabil înarmat, furişându-se prin tufişurile din marginea laterală a casei. Îi trimisese pe Albert Stemple şi pe adjunctul MESO după intrus, iar Rey Carraneo, cu Dance în spatele său, dăduse buzna în casă cu arma scoasă, pentru a-i proteja pe Hawken şi pe soţia acestuia.

Cei doi erau încă în stare de şoc – când agentul în civil dăduse buzna pe uşă, cu arma ridicată, crezuseră că Rey Carraneo este ucigaşul.

Telefonul Motorola al lui Dance sună şi ea răspunse imediat – era din nou Stemple.

— Sunt în curtea din spate. E o cruce scrijelită aici pe un petic de ţărână, cu petale de trandafiri răsfirate în jur.

— Am înţeles, Al.

Lily închise ochii, lăsându-şi capul pe umărul soţului ei.

Vreme de patru sau cinci minute, Dance se gândi: „Dacă am fi ajuns doar cu câteva clipe mai târziu, cei doi ar fi fost morţi".

— De ce noi? o întrebă Hawken. Nu i-am făcut nimic. Noi n-am postat. Nici măcar nu-l cunoaştem.

Dance le spuse că băiatul îşi mărise numărul de ţinte.

— Vrei să spui că orice persoană menţionată pe blog se află în pericol?

— Aşa se pare.

O duzină de poliţişti descinseseră în zonă în doar câteva minute, dar apelurile primite dădeau clar de înţeles că Travis era de negăsit.

„Cum naiba reuşeşte un puşti pe bicicletă să scape mereu?" se gândi Dance furioasă. „A dispărut pur şi simplu. Unde? În pivniţa cuiva? Pe un şantier abandonat?"

Afară începuseră să se adune primele maşini cu jurnalişti, dube cu antene satelit deasupra lor, cameramani care-şi conectau echipamentele…

Gata să amplifice şi mai mult panica din oraş.

Apăruseră şi mai mulţi poliţişti, inclusiv câţiva ofiţeri de patrulă pe biciclete.

Dance îl întrebă pe Hawken:

— Mai ai casa din San Diego?

Lily răspunse:

— E de vânzare. Dacă încă nu s-a vândut.

— Aș vrea să mergeți acolo.

— Păi, spuse el, nu e niciun fel de mobilă acolo. Totul e în depozit.

— Aveți cunoștințe la care puteți sta?

— Părinții mei. Copiii lui Donald locuiesc acum cu ei.

— Atunci mergeți acolo până îl găsim pe Travis.

— Cred că am putea face asta, spuse Lily.

— Du-te tu, îi spuse Hawken. Eu nu-l părăsesc pe Jim.

— Nu poți face nimic ca să-l ajuți, îi spuse Dance.

— Bineînțeles că pot. Pot să-i ofer sprijin moral. Este o perioadă dificilă. Are nevoie de prieteni.

Dance continuă:

— Sunt sigură că apreciază loialitatea ta, dar uită-te ce s-a întâmplat. Băiatul ăla știe unde locuiești și în mod sigur îți vrea răul.

— S-ar putea să-l prinzi în jumătate de oră.

— Sau nu. Chiar mă văd nevoită să insist, domnule Hawken.

Bărbatul demonstra tenacitatea unui om de afaceri.

— Nu îl voi părăsi.

Apoi glasul i se domoli și adăugă:

— Trebuie să vă explic ceva.

Îi aruncă o privire rapidă soției lui, făcu o pauză, apoi zise:

— Prima mea soție, Sarah, a murit acum câțiva ani.

— Îmi pare rău.

El ridică indiferent din umeri, cu gestul acela pe care Dance îl cunoștea atât de bine.

— Jim a lăsat totul baltă; a ajuns la mine într-o oră. A fost alături de mine și de copii timp de o săptămână. Ne-a ajutat pe noi și pe familia lui Sarah cu toate. Mâncare, pregătirile pentru înmormântare… S-a ocupat chiar și de menaj și de rufe. Eu eram paralizat. Pur și simplu nu puteam să fac nimic. Cred că atunci mi-a salvat viața. Cu siguranță mi-a salvat sănătatea mintală.

Dance nu reuși să-și înăbușe amintirea lunilor de după moartea soțului ei – atunci când Martine Christensen, la fel ca și Chilton, fusese alături de ea. Nu și-ar fi făcut niciodată rău, nu de față cu copiii, dar avusese destule momente în care fusese convinsă că o ia razna.

Pricepu loialitatea lui Donald Hawken.

— Nu plec, repetă ferm bărbatul. N-are sens să mă rogi.

Apoi îșsi îmbrățișă soția.

— Tu du-te, îi zise el. Vreau să pleci.

Fără ezitare, Lily spuse:

— Nu, rămân cu tine.

Dance îi remarcă privirea. Adoraţie, satisfacţie, hotărâre… Inima ei tresăltă la gândul că el îşi pierduse prima soţie, dar îşi revenise şi-şi regăsise dragostea.

„Se mai întâmplă, cugetă Dance, nu-i aşa?”

Apoi închise portiţa prin care intrase în propria viaţă.

— Bine, consimţi ea cu ezitare. Acum trebuie să plecaţi de aici. Găsiţi un hotel şi rămâneţi acolo, staţi ascunşi. O să vă supraveghem.

— Perfect.

Exact în clipa aceea, o maşină opri cu un scrâşnet în faţa casei şi o voce se auzi ţipând alarmată. Ea şi Carraneo ieşiră pe verandă.

— E în regulă, spuse Albert Stemple cu vocea lui tărăgănată. E Chilton.

Aparent, bloggerul auzise ştirea şi se grăbise să ajungă acolo. Alergă pe trepte.

— Ce s-a întâmplat?

Dance observă cu surprindere panica din glasul lui. Mai devreme detectase furie, mojicie şi aroganţă, dar niciodată nota aceasta.

— Sunt în regulă? întrebă el.

— Sunt foarte în regulă, spuse ea. Travis a fost aici, dar Donald e bine. La fel şi soţia lui.

— Ce s-a întâmplat?

Gulerul jachetei lui Chilton stătea strâmb.

Hawken şi Lily ieşiră afară.

— Jim!

Chilton alergă şi-şi îmbrăţişă prietenul.

— Eşti bine?

— Da, da… Poliţia a ajuns la timp.

— L-aţi prins? întrebă Chilton.

— Nu, spuse Dance, aşteptându-se ca Chilton să le reproşeze că nu-l prinseseră pe băiat.

Dar el îi prinse mâna cu fermitate şi i-o strânse.

— Mulţumesc, mulţumesc! I-ai salvat. Mulţumesc.

Ea încuviinţă cu stângăcie şi-şi eliberă mâna. Apoi Chilton se întoarse către Lily cu un zâmbet curios.

Dance deduse că nu se mai întâlniseră niciodată, nu în persoană. Hawken le făcu acum cunoştinţă, iar Chilton o îmbrăţişă pe Lily afectuos.

— Îmi pare atât de rău pentru situaţia asta! N-aş fi crezut nici într-o mie de ani că o să vă afecteze.

— Cine ar fi crezut? spuse Hawken.

Cu un zâmbet trist, Chilton îi zise prietenului său:

— După o introducere de genul acesta a Peninsulei Monterey, ea nu va accepta să rămână aici. Mâine o să vrea să se mute înapoi.

Lily zâmbi, în sfârşit, cu timiditate.

— Aş face-o. Doar că am cumpărat deja draperiile.

Făcu un gest către casă. Chilton râse.

— E amuzantă, Don. De ce nu rămâne ea şi te întorci tu în San Diego?

— Mă tem că va trebui să ne suporţi pe amândoi.

Chilton redeveni serios.

— Trebuie să plecaţi undeva până se termină totul.

Dance spuse:

— Am încercat să-i conving să facă asta.

— Nu plecăm nicăieri.

— Don… începu Chilton.

Dar Hawken râse, arătând spre Dance.

— Poliţia îmi dă voie să rămân. A fost de acord. O să ne ascundem într-un hotel. Ca Bonnie şi Clyde.

— Dar…

— Niciun „dar", amice. Suntem aici. Nu mai poţi să scapi de noi.

Chilton deschise gura pentru a obiecta, apoi observă zâmbetul sarcastic al lui Lily. Ea spuse:

— Nu vrei să te afli în postura de a-mi spune mie ce să fac, Jim.

Bloggerul râse din nou şi spuse:

— Corect. Mulţumesc. Mergeţi la un hotel. Staţi acolo. Într-o zi sau două o să se termine totul. Lucrurile vor reveni la normal.

Hawken spuse:

— Nu i-am văzut pe Pat şi pe băieţi de când am plecat. Sunt mai mult de trei ani.

Dance îl privi pe blogger. Ceva era schimbat la el. Avea impresia că vede pentru prima dată latura lui umană, ca şi când această tragedie pe muchie de cuţit l-ar fi tras şi mai departe din lumea virtuală în cea reală.

Justiţiarul era, cel puţin pentru moment, absent.

Îi lăsă să-şi depene amintirile şi se duse în spatele casei. O voce dinspre tufişuri o făcu să tresară.

— Salut.

Se uită în spatele ei şi îl văzu pe David Reinhold, adjunctul tânăr care-i sprijinise pe parcursul derulării evenimentelor.

— Domnule…

El râni.

— Spune-mi David. Am auzit că a fost aici. Aproape că l-ai prins.

— Aproape. Dar n-a fost destul.

Bărbatul ducea câteva serviete metalice zgâriate, inscripţionate pe o parte cu MESO – CSU.

— Îmi pare rău că n-am putut să spun ceva concret despre crengile alea din curtea ta… crucea aia.

— Nici eu nu mi-am dat seama prea bine. Posibil să fi fost doar o coincidenţă. Dacă aş fi tuns copacii aşa cum trebuie, probabil că nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Ochii lui strălucitori priviră înspre ea.

— Ai o casă frumoasă, zise el.

— Mulţumesc. În ciuda curţii haotice.

— Nu. Arată foarte reconfortant.

Apoi ea îl întrebă pe adjunctul şerifului:

— Dar tu, David? Locuieşti în Monterey?

— Am locuit. Am avut un coleg de apartament, dar a plecat, aşa că a trebuit să mă mut în Marina.

— Ei bine, apreciez eforturile tale. O să pun o vorbă bună pentru tine la Michael O'Neil.

— Serios, Kathryn? Ar fi grozav.

Se înroşise.

Apoi se întoarse şi începu să îngrădească curtea din spate. Dance se uită fix la ceea ce se afla în mijlocul trapezului de bandă galbenă: crucea scrijelită în ţărână şi petalele de trandafiri împrăştiate. Din acel punct, ochii ei se ridicară şi cuprinseră panta înclinată ce pornea de la înălţimile din Monterey şi ajungea până la golf, unde se putea zări o fâşie de apă.

Era o privelişte panoramică frumoasă. Dar în ziua aceea fusese la fel de tulburătoare precum teribila mască a lui Qetzal, demonul din *Dimension Quest.*

„Eşti undeva pe acolo, Travis", îşi zise ea.

Dar unde, unde?

Capitolul 28

Joaca de-a poliţistul.

Urmărindu-l pe Travis aşa cum Jack Bauer îi urmărea pe hărţuitori, Jon Boling avea o pistă: o posibilă locaţie de unde Travis postase desenul cu masca şi oribila înjunghiere a unei femei care semăna vag cu Kathryn Dance. Locul unde băiatul ar fi putut juca *Dimension Quest.*

„Orele de funcţionare" pe care le descoperise pe coridoarele bântuite ale computerului lui Travis făceau referire la Lighthouse Arcade, o sală de jocuri video şi pe computer din New Monterey.

Bineînţeles că băiatul şi-ar fi asumat un risc prea mare ca să iasă afară, având în vedere că era căutat. Dar dacă şi-ar fi ales cu atenţie traseul, dacă ar fi purtat ochelari de soare, o şapcă şi altceva în afară de hanoracul pe care toate canalele TV anunţau că-l poartă, ei bine, ar fi putut să se deplaseze cu oarecare uşurinţă.

În plus, când era vorba de jocuri on-line şi Morpegs, un dependent avea doar opţiunea de a se lăsa prins.

Boling ieşi cu Audi-ul său de pe autostradă şi viră pe Del Monto, apoi pe Lighthouse, îndreptându-se spre cartierul în care se afla sala de jocuri.

Se simţea înviorat. Era un profesor de 41 de ani care trăia în mare parte de pe urma inteligenţei sale. Nu se gândise niciodată că i-ar lipsi curajul. Făcuse căţărări, scufundări la mare adâncime şi schiase. În plus, chiar şi lumea ideilor era riscantă – pentru cariere şi reputaţii, dar şi pentru sentimentul de satisfacţie personală. Se luptase cu colegii lui profesori. Fusese victima unor atacuri on-line răutăcioase, asemănătoare celor împotriva lui Travis, dar cu mai puţine greşeli gramaticale. Cel mai recent fusese atacat pentru că luase atitudine împotriva distribuirii fişierelor cu drepturi de autor.

Nu se aşteptase ca atacurile să fie atât de virulente. Fusese numit „capitalist nenorocit" şi „târfa corporatistă". Dar îi plăcuse în mod deosebit „mentorul distrugerii în masă".

Unii dintre colegi încetaseră să mai vorbească cu el.

Bineînţeles că experienţa neplăcută prin care trecuse era un fleac în comparaţie cu riscurile pe care Kathryn Dance şi colegii ei şi le asumau zi după zi. Şi la care acum se supunea şi el.

Joaca de-a poliţistul…

Boling realiză că le fusese de ajutor lui Kathryn şi celorlalţi. Era mulţumit de asta, ca şi de recunoaşterea contribuţiei sale. Dar, fiind în mijlocul acţiunii, auzind apelurile telefonice, privind faţa lui Kathryn în timp ce nota informaţii despre crime, văzând-o atingându-şi din reflex arma de la şold… toate astea îl făceau să tânjească să fie şi el în mijlocul acţiunii.

„Altceva, Jon?" se autochestionă el cu sarcasm.

Ei bine, poate că încerca să o impresioneze.

Era absurd, dar fusese puţin gelos atunci când o văzuse cu Michael O'Neil.

„Te porţi ca un adolescent."

Totuşi, ceva la ea îl provocase. Boling nu reuşea să-şi explice – cine ar fi putut? – când avusese loc acest declic.

Şi se întâmplase mai rapid ca niciodată. Dance era singură, la fel şi el. O uitase pe Cassie (în mare parte); dar Kathryn era oare pregătită să înceapă o nouă relaţie? Credea că primise câteva semne din partea ei. Dar ce ştia el? Nu se pricepea la fel de bine ca ea să interpreteze limbajul corpului.

Mai precis, era bărbat, o specie înzestrată genetic cu o groază de neatenţie.

Boling parcă maşina gri lângă Lighthouse Arcade, pe o stradă laterală din lumea întunecată aflată la nord de Pacific Grove.

Îşi aminti de vremurile în care şirul de mici magazine şi locuinţe, poreclit New Monterey, fusese un mini-Haight Ashbury, înghesuit între un oraş militar şi o tabără religioasă. Acum, zona era la fel de insipidă precum un mall din Omaha sau din Seattle.

Lighthouse Arcade se afla în paragină şi mirosea fetid.

Cercetă locul. Cei care se jucau – în mare parte băieţi – stăteau la console, privind ecranele, manevrând joystickuri şi lovind în tastaturi. Staţiile aveau pereţi înalţi, curbaţi, acoperiţi cu material fonoizolant, iar scaunele din piele erau confortabile, cu spătare înalte.

Aici se găsea cam tot ceea ce avea nevoie un tânăr pentru a experimenta lumea digitală. Pe lângă computere şi tastaturi, se găseau căşti fonoizolante, microfoane, volane şi manşe de avioane, ochelari 3D şi prize pentru curent, USB-uri, Firewire, conexiuni video şi audio. Erau chiar şi console Wii.

Boling scrisese despre ultimele tendinţe în domeniul jocurilor pe computer: capsulele cu imersiune totală, care apăruseră în Japonia, în care copiii petreceau ore în şir în întuneric, în spaţii intime, izolate complet de lumea de afară, pentru a juca diverse jocuri pe computer. Aceasta era o consecinţă logică într-o ţară cunoscută pentru *hikikomori* – sau „retragerea" un stil de viaţă din ce în ce mai răspândit, conform căruia tinerii, în special băieţii şi bărbaţii, se izolau, stând în camerele lor luni sau ani în şir şi trăind exclusiv prin intermediul computerelor.

Zgomotul era ameţitor: o cacofonie de sunete digitale – explozii, împuşcături, răgete animalice şi râsete – şi un ocean de voci umane incomprehensibile, care comunicau prin intermediul microfoanelor cu jucători din alte părţi ale lumii. Răspunsurile răzbăteau din boxe. Din când în când, ţipete şi înjurături ieşeau din gura jucătorilor disperaţi, în timp ce mureau sau atunci când realizau că făcuseră o greşeală tactică.

Lighthouse Arcade, identică cu alte mii de săli de jocuri din jurul lumii, reprezenta ultimul bastion al lumii reale înainte de a te cufunda în cea virtuală.

Boling simţi o vibraţie la şold. Privi în jos către mobil. Mesajul de la Irv, studentul lui, spunea: „Stryker s-a conectat acum cinci minute în DQ!!!"

Ca şi când tocmai ar fi fost pălmuit, Boling privi în jur. Travis era acolo? Din cauza separeurilor, era dificil să vezi mai mult de una sau două staţii deodată.

La recepţie stătea un recepţioner cu părul lung, indiferent la zgomot; citea un roman ştiinţifico-fantastic. Boling se apropie şi spuse:

— Caut un puşti, un adolescent.

Recepţionerul ridică din sprânceană.

Caut acul în carul cu fân.

— Serios?

— Joacă *Dimension Quest.* Ai înregistrat pe cineva acum cinci minute?

— Nu există nicio procedură de înregistrare. Trebuie să foloseşti jetoane. Poţi să le cumperi de aici sau de la un automat.

Recepţionerul îl studie cu atenţie pe Boling.

— Eşti tatăl lui?

— Nu. Dar vreau să-l găsesc.

— Pot să verific serverele. Să aflu dacă cineva s-a înregistrat în DQ acum.

— Ai putea?

— Da.

— Minunat.

Puştiul nu se grăbi însă prea tare să verifice serverele; doar se holba la Boling printre şuviţele lui de păr nespălat.

„Aha! M-am prins. Negociem. Tare. Ce mutare de detectiv", se gândi Boling. Imediat, două bancnote dispărură în buzunarul blugilor soioşi ai puştiului.

— Porecla lui e Stryker, dacă asta te ajută cu ceva, îi spuse Boling.

Tânărul icni.

— Mă întorc imediat, zise el.

Apoi dispăru în sală. Boling îl văzu din nou în capătul încăperii, îndreptându-se către biroul din capăt.

Reveni după cinci minute.

— Cineva cu numele Stryker joacă DQ. Abia s-a conectat. Staţia 43. E acolo.

— Mulţumesc.

— Mda…

Recepţionerul îşi reluă lectura romanului.

Boling era agitat: ce ar fi trebuit să facă? Oare recepţionerul golise sala? Nu, Travis ar fi ştiut asta. Ar fi trebuit să sune la 911. Totuşi, era necesar să verifice mai întâi dacă băiatul e singur. Oare avea arma cu el? Îşi închipuia că ar fi putut să treacă cu nonşalanţă pe lângă băiat, să-i tragă arma şi să-l reţină până la sosirea poliţiei.

„Nu. Nu face asta. Sub nicio formă."

Cu palmele umede, Boling se îndreptă încet către staţia 43. Se uită rapid de după colţ. Pe monitor era afişat peisajul din Aetheria, dar scaunul era gol.

Nu era nimeni pe culoare. Staţia 44 era goală, iar la staţia 42 o fată cu părul scurt şi verde juca un joc de arte marţiale.

Boling se îndreptă spre ea.

— Scuză-mă.

Fată îl snopea în bătaie pe oponentul ei. Într-un final, monstrul muri, iar avatarul fetei se sui peste cadavru şi-l decapită.

— Mda?

Nu se uită la el.

— Băiatul care a fost aici, cel care a jucat DQ… unde e?

— Nu ştiu. Jimmy a trecut pe aici, i-a zis ceva şi a plecat. Acum un minut.

— Cine e Jimmy?

— Recepţionerul.

„Fir-ar să fie! îşi zise Boling. Tocmai i-am dat 40 de dolari unui idiot ca să-l avertizeze pe Travis. Halal poliţist!"

Boling se holbă la recepţioner, care părea suspect de absorbit de romanul său.

Profesorul trânti uşa şi alergă afară. Ochii obişnuiţi cu întunericul îl înţepau. Se opri pe o alee, privind împrejur. Apoi văzu un tânăr care se îndepărta rapid, mergând cu capul în jos.

„Nu face o tâmpenie", îşi spuse. Îşi scoase telefonul Blackberry din suport.

În faţa lui, băiatul o rupse la fugă.

Fix după o secundă, Jon Boling începu şi el să alerge.

Capitolul 29

Hamilton Royce, mediatorul de la Biroul Procurorului General al oraşului Sacramento, închise telefonul. Receptorul îi atârna în mână în timp ce se gândea la conversaţia pe care tocmai o purtase – o conversaţie desfăşurată în limbajul cunoscut drept eufemisme politice şi corporatiste.

Zăbovi pe holurile CBI-ului, cântărindu-şi opţiunile. Într-un final, se întoarse în biroul lui Charles Overby. Agentul-şef stătea lăsat în scaun, în timp ce urmărea pe computer un comunicat de presă despre caz. Acesta explica felul în care poliţia fusese cât pe ce să-l prindă pe ucigaş acasă la un prieten de-al bloggerului, dar îl pierduse, iar el avea să terorizeze şi mai mulţi oameni din Peninsula Monterey.

Royce aprecie că ştirea despre salvarea prietenului de către poliţie nu era la fel de incitantă precum unghiul din care postul de televiziune alesese să prezinte lucrurile.

Overby schimbă apoi canalul. Aparent, prezentatorul jurnalului special prefera să-l numească pe Travis „Jucătorul criminal", în loc să-l definească după măştile purtate sau după crucile de pe marginea drumului. Apoi continuă să descrie felul în care băiatul îşi torturase victimele înainte de a le ucide.

Nu conta că doar o singură persoană murise şi că nenorocitul fusese împuşcat în cap în timp ce încerca să fugă. Ceea ce-ar fi calmat spiritele…

Într-un final, Royce spuse:

— Ei bine, Charles, suntem din ce în ce mai îngrijoraţi. Procurorul General…

Îşi ridică telefonul ca şi când şi-ar fi prezentat scutul în timpul unui atac.

— Suntem destul de îngrijoraţi, repetă Overby. Toată Peninsula e îngrijorată. E prioritatea noastră numărul unu. După cum spuneam.

Faţa lui era întunecată.

— Sacramento are vreo problemă cu felul în care ne ocupăm de caz?

— Nu chiar.

Royce aşteptă un moment, pentru ca răspunsul lui să bâzâie în mintea lui Overby ca o viespe enervantă.

— Facem tot ce ne stă în putere.

— Îmi place agenta aia a ta, Dance.

— E foarte pricepută. Nu-i scapă nimic.

Royce încuviinţă lent, gânditor.

— Procurorul General regretă victimele. Și eu regret ce s-a întâmplat.

Royce încerca să pară empatic și se chinui să-și aducă aminte când regretase ceva cu adevărat. Probabil atunci când ratase operația de apendicită a fiicei lui, pentru că era în pat cu amanta.

— O tragedie.

— Știu că par un disc stricat, dar chiar cred că blogul e problema.

— Așa și este, confirmă Overby. E sursa nebuniei.

Șeful CBI-ului spuse:

— Kathryn l-a pus pe Chilton să posteze o rugăminte pentru băiat, ca să se predea. Ne-a dat și detalii despre server – un proxy din Scandinavia.

— Am înțeles. Doar că… atâta vreme cât blogul există, e un indiciu că problema n-a fost rezolvată. Să-ți traduc: n-a fost rezolvată de tine. Mă întorc așadar la întrebarea aceea despre ceva ce ne-ar putea fi de folos, ceva despre Chilton.

— Kathryn a spus că o să fie atentă.

— E ocupată. Mă întreb dacă există vreun indiciu în ceea ce a descoperit deja. Nu vreau să-i distrag atenția de la caz. Poate că ar trebui să investighez eu însumi.

— Tu?

— Nu te-ar deranja, nu-i așa, Charles? Doar aș arunca o privire prin dosare. Aș putea să aduc o perspectivă nouă. De fapt, impresia mea este că Dance este prea blândă.

— Prea blândă?

— Ai fost deștept atunci când ai angajat-o, Charles.

Agentul-șef acceptă complimentul, deși Royce știa foarte bine că activitatea lui Dance precedase cu patru ani prezența lui Overby în cadrul CBI-ului.

— Deșteaptă mișcare. Ai intuit că ea poate fi antidotul pentru niște cocoși bătrâni și cinici ca noi doi. Dar prețul plătit e o anumită… naivitate.

— Crezi că are ceva despre Chilton și nu știe?

— S-ar putea.

Overby părea încordat.

— Ei bine, îmi cer scuze în numele ei. Să o punem pe seama neatenției, de ce nu? Probleme cu mama ei… Nu se concentrează atât cât trebuie. Face tot ce poate.

Hamilton Royce era recunoscut pentru cruzimea lui – dar nu și-ar fi trădat niciodată un membru loial al echipei făcând un comentariu de genul acesta. Se gândi că era impresionant să vezi cele trei mari vicii ale naturii umane afișate cu atâta mândrie: lașitate, meschinărie și trădare.

— E înăuntru?

— Stai să verific.

Overby dădu un telefon şi vorbi cu o persoană, despre care Royce deduse că era secretara lui Dance. Apoi închise telefonul.

— Încă mai e la locul crimei, la casa familiei Hawken.

— Atunci am să arunc o privire, zise Royce gânditor. Ar fi bine dacă nu m-ar deranja nimeni.

— Am o idee. O voi suna din nou pe secretara ei şi am să o rog să facă ceva. Un comision. Întotdeauna sunt rapoarte de copiat. Sau… ştiu. O să-i cer părerea despre volumul de muncă şi numărul necesar de ore. Ar fi logic să-i cer părerea. Sunt genul acela de şef. Nu o să bănuiască nimic.

Royce părăsi biroul lui Overby, merse pe coridoarele ale căror direcţii le memorase şi se opri lângă biroul lui Dance. Aşteptă pe hol până când secretara – o femeie cu o alură de profesionistă – răspunse la telefon. Apoi, cu o privire perplexă, aceasta se ridică şi se îndreptă spre coridor, lăsându-l pe Hamilton Royce să scotocească în voie.

Când ajunse la capătul aleii, Jon Boling se opri şi se uită în dreapta, pe o stradă laterală, în direcţia în care dispăruse Travis. Din punctul acela, terenul cobora către Golful Monterey şi era ocupat de vile, blocuri de culoare bej şi vegetaţie abundentă. Deşi Lighthouse Avenue, aflat în spatele lui, era aglomerat, strada laterală era pustie. Se lăsase o ceaţă densă şi peisajul devenise cenuşiu.

Acum, că puştiul scăpase, se gândi că Dance n-avea să fie impresionată de munca lui de detectiv.

Sunase la 911, le spusese că-l văzuse pe Travis Brigham şi locul în care se afla. Dispecerul îi transmisese că o maşină de poliţie avea să sosească la sala de jocuri în cinci minute.

Îşi spuse că se comportase destul ca un adolescent. Competenţele lui erau mediul academic, predatul, analiza…

Lumea ideilor, nu a acţiunii.

Se întoarse către sala de jocuri, în întâmpinarea maşinii poliţiei. Îi veni apoi o idee: poate că, până la urmă, urmărirea aceasta nu era ceva neobişnuit pentru el. Poate că era vorba mai puţin de bravadă masculină şi mai mult de conştientizarea unor aspecte legitime ale firii sale: capacitatea de a răspunde la întrebări, de a descoperi mistere, de a dezlega încurcături. Exact ceea ce Jonathan Boling făcuse dintotdeauna: să înţeleagă societatea, sufletul şi mintea oamenilor.

Încă un cvartal. Ce ar fi putut să se întâmple? Poliţia era pe drum. Poate că avea să se întâlnească între timp cu cineva care-l văzuse pe băiat suindu-se într-o maşină sau intrând pe fereastra vreunei case din zonă.

Profesorul se întoarse și merse pe aleea întunecată, către apă. Se întreba când avea să o revadă pe Kathryn.

Spera că în curând.

Exact când avea în minte ochii ei verzi, băiatul sări de la un metru depărtare, din spatele unui tomberon, și îl apucă pe Boling de gât.

Simțind miros de haine murdare și de transpirație de adolescent, se înecă în timp ce lama cuțitului se îndrepta încet către gâtul lui.

Capitolul 30

În timp ce vorbea la telefon, Kathryn Dance se grăbi către intrarea casei din Carmel a lui James Chilton. Îi mulţumi din nou celui cu care vorbea şi închise. Merse direct către maşina şerifului din Monterey County, în care un adjunct stătea de pază.

Se apropie de el.

— Salut, Miguel.

— Ce mai faci, agent Dance? Aici e linişte.

— Foarte bine. Domnul Chilton s-a întors, nu-i aşa?

— Da.

— Poţi să-mi faci un serviciu?

— Desigur.

— Ieşi din maşină şi stai aici, eventual sprijinit de uşă, pentru ca oamenii să te vadă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu sunt sigură. Stai aşa pentru o vreme. Orice s-ar întâmpla, nu te mişca.

Poliţistul nu părea lămurit, dar ieşi din maşină.

Dance se îndreptă către uşa de la intrare şi apăsă soneria. Muzicianul din ea remarcă tonalitatea uşor plată a melodiei.

Chilton deschise uşa şi clipi atunci când o văzu pe Dance.

— E totul în regulă? întrebă el.

După ce se uită în spate, Dance scoase cătuşele. Chilton se uită în jos.

— Ce este? se miră el.

— Întoarce-te şi pune-ţi mâinile la spate.

— Ce se întâmplă?

— Acum! Fă-o!

— Asta e…

Îl apucă de umăr şi-l întoarse. El începuse să vorbească precipitat, dar ea îi spuse doar atât:

— Ssstt…

Apoi îi fixă cătuşele.

— Eşti arestat pentru încălcarea unei proprietăţi private.

— Ce? A cui?

— Proprietatea lui Arnold Brubaker: terenul fabricii de desalinizare.

— Stai puţin, te referi la povestea de ieri?

— Exact.

— Dă-mi drumul!

— Atunci nu ai fost arestat. Acum eşti.

Îi citi avertismentul Miranda.

O maşină închisă la culoare se apropie în viteză pe drum, întoarse şi parcă pe aleea pietruită, aproape de casă. Dance recunoscu maşina Poliţiei Rutiere. Cei doi poliţişti din faţă o priviră miraţi pe Dance şi ieşiră din maşină. Se uitară la maşina şerifului şi la adjunctul Miguel Herrera, care îşi atinse staţia de emisie-recepţie de la brâu ca şi când ar fi vrut să întrebe pe cineva ce se petrecea de fapt.

Cei abia sosiţi se îndreptară spre Dance şi prizonierul ei. Observară cătuşele.

Cu o voce surprinsă, Dance întrebă:

— Cine sunteţi?

— Poliţia Rutieră. Dumneavoastră cine sunteţi, doamnă?

Ea scotoci în geantă după portofel şi le arătă poliţiştilor legitimaţia.

— Sunt Kathryn Dance, de la CBI. Ce căutaţi aici?

— Suntem aici ca să-l arestăm pe James Chilton.

— Adică pe prizonierul meu?

— Al dumneavoastră?

— Exact. Tocmai l-am arestat.

Îi aruncă o privire lui Herrera.

— Stai puţin, ţipă Chilton.

— Linişte, îi ordonă Dance.

Ofiţerul superior spuse:

— Avem un mandat de arestare pentru James Chilton. Şi un mandat de a lua în posesie computerele, dosarele şi actele firmei lui. Orice este legat de *The Chilton Report.*

Îi arătară documentele.

— E ridicol, spuse Chilton. Ce naiba se întâmplă?

Dance spuse brusc:

— Linişte! Apoi către poliţişti: Care e învinuirea?

— Încălcarea proprietăţii.

— Proprietatea lui Arnold Brubaker?

— Exact.

Ea râse.

— Exact pentru asta l-am arestat eu.

Poliţiştii se holbară la ea şi la Chilton în încercarea de a câştiga timp, apoi fiecare încuviinţă separat. Din experienţa lor, nu exista un precedent pentru o asemenea situaţie.

— Ei bine, spuse unul dintre polițiști, avem un mandat.

— Înțeleg. Dar a fost deja arestat, iar CBI-ul are jurisdicție asupra dosarelor și computerelor lui. Le strângem în câteva minute.

— Asta e o tâmpenie, exclamă Chilton.

— Domnule, în locul tău mi-aș cântări cuvintele, interveni polițistul mai tânăr și mai masiv dintre cei doi.

Era o tăcere apăsătoare.

Apoi Kathryn Dance se sili să zâmbească.

— Stai puțin. Cine a cerut mandatul? Hamilton Royce cumva?

— Exact. Biroul Procurorului General din Sacramento.

— Ah, desigur.

Dance începu să se calmeze.

— Îmi pare rău, e o neînțelegere. Eu am fost ofițerul principal responsabil pentru încălcarea proprietății, dar am avut o problemă cu depoziția și a trebuit să amânăm arestarea. O să-i transmit lui Hamilton. Probabil a crezut că sunt ocupată cu cazul criminalului Crucilor.

— Ucigașul mascat. Chestia aia! Dumneavoastră vă ocupați de caz?

— Da.

— Îngrozitor.

— Într-adevăr, așa e, confirmă Dance. Apoi continuă: Hamilton s-a gândit probabil că sunt atât de ocupată cu celălalt caz, încât trebuie să preia el cazul încălcării proprietății.

Făcu un gest zeflemitor.

— Sincer, domnul Chilton m-a enervat așa de tare, încât am vrut să fiu eu cea care-l prinde.

Zâmbi conspirativ și polițiștii zâmbiră și ei. Apoi continuă:

— E vina mea. Trebuia să-i fi spus. Lăsați-mă să dau un telefon.

Își scoase telefonul de la centură și sună. Își înclină capul.

— Sunt agentul Dance, spuse, apoi relată felul în care îl arestase pe James Chilton.

Urmă un moment de tăcere.

— Deja l-am încătușat… Avem actele la sediul central… Sigur, zise ea încuviințând. Bine, concluzionă apoi, întrerupând vocea femeii care-i explica de la capătul celălalt al firului că fusese prevăzută o temperatură de 14 grade și ploaie în Peninsula Monterey pentru ziua următoare.

— Totul e stabilit, îl vom înregistra noi. Afișă un zâmbet și adăugă: Doar dacă nu vreți să așteptați patru ore la închisoarea Salinas.

— Nu, e perfect, agent Dance. Ai nevoie de ajutor să-l bagi în mașină?

Polițistul gras îl analiză pe James Chilton ca și când bloggerul ar fi cântărit cu 45 kg mai mult și ar fi fost capabil să rupă lanțul cătușelor doar încordându-și mușchii.

— Nu, e în regulă. O să ne descurcăm.

Bărbații o salutară, se urcară în mașină și plecară.

— Ascultă-mă, bombăni Chilton, roșu la față. Știi foarte bine că e o greșeală.

— Relaxează-te, da?

Dance îl întoarse cu spatele și îi desfăcu cătușele.

— Ce-a fost asta? zise el.

Își masă încheieturile, apoi adăugă:

— Credeam că mă arestezi.

— Am făcut-o. Totuși, am decis să te eliberez.

— Mă iei peste picior?

— Nu, te salvez.

Dance puse cătușele la loc. Zâmbind, îi făcu cu mâna lui Herrera, care era uluit. Îi răspunse:

— Ți s-a întins o cursă, James.

Nu cu mult timp în urmă, Dance primise un telefon de la secretara ei. Maryellen devenise suspicioasă atunci când Charles Overby sunase o dată pentru a verifica dacă Dance era în birou și încă o dată pentru a o ruga să vină în biroul lui ca să discute despre cât de satisfăcută era de condițiile de muncă, ceea ce nu mai făcuse niciodată.

În drum spre biroul lui Overby, femeia se oprise în aripa femeilor, ascunzându-se într-un coridor lateral. Hamilton Royce se strecurase în biroul șefei ei. După aproximativ cinci minute, ieșise afară și dăduse un telefon. Maryellen se apropiase suficient de mult încât să audă parțial conversația – Royce îl suna pe un judecător din Sacramento, un prieten de-al lui, pentru a-i solicita un mandat de arestare pentru Chilton. Ceva în legătură cu încălcarea proprietății.

Maryellen nu înțelesese implicațiile celor întâmplate, dar o sunase imediat pe Dance pentru a-i da de veste și se îndreptase apoi spre biroul lui Overby.

Dance îi spuse pe scurt povestea lui Chilton, omițând numele lui Royce.

— Cine a fost în spatele poveștii? întrebă el mânios.

Știa că bloggerul o să scrie despre persoana care încercase să-l aresteze și nu-și permitea genul de publicitate negativă pe care blogul putea să o atragă.

— Nu o să divulg asta. Tot ce pot spune este că unele persoane își doresc ca blogul tău să fie suspendat până îl prindem pe Travis.

— De ce?

Ea spuse cu asprime:

— Din aceleaşi motive pentru care vreau şi eu să fie suspendat. Pentru ca oamenii să nu mai posteze şi să devină astfel ţinte pentru Travis. Zâmbi subtil şi adăugă: Şi pentru că statul are de pierdut dacă nu demonstrează că face tot ceea ce-i stă în putinţă pentru a-şi proteja cetăţenii – ceea ce include suspendarea blogului tău.

— Suspendarea blogului e benefică pentru cetăţeni? Expun acte de corupţie şi probleme, nu le încurajez.

Lăsase deoparte îngâmfarea.

— M-ai arestat pentru ca ei să nu poată pune în aplicare mandatul?

— Da.

— Ce o să se întâmple?

— Una din două. Poliţiştii vor merge la sediu şi îi vor transmite superiorului lor că n-au putut pune în aplicare mandatul pentru că fusesei deja arestat. Apoi or să dispară.

— Care e cea de-a doua variantă?

O catastrofă, cugetă Dance. Ridică din umeri, fără să spună nimic.

Chilton pricepuse.

— Îţi asumi un risc pentru mine? De ce?

— Îţi sunt datoare. Ai cooperat cu noi. Mai e un motiv: nu-ţi împărtăşesc opţiunile politice, dar sunt de acord că ai dreptul să spui ceea ce vrei. Dacă te înşeli, poţi fi dat în judecată şi legea va decide. Dar nu o să iau parte la o mişcare în favoarea cenzurării tale doar pentru că unora nu le place stilul tău.

— Mulţumesc, spuse el, iar recunoştinţa i se citea în ochi.

Îşi strânseră mâinile. Chilton spuse:

— Ar trebui să intru on-line.

Dance se întoarse pe alee şi-i mulţumi lui Miguel Herrera, adjunctul uimit, apoi se duse la maşină. Îl sună pe TJ şi-i lăsă un mesaj, rugându-l să afle totul despre Hamilton Royce. Voia să ştie ce fel de duşman îşi făcuse. Răspuns pe care avea să-l afle în curând; telefonul sună imediat, iar pe ecran era afişat numărul lui Overby.

Ştiuse mereu că răspunsul va fi cea de-a doua variantă.

Catastrofa…

— Charles.

— Kathryn, cred că avem o problemă. Hamilton Royce este aici cu mine.

Era tentată să îndepărteze telefonul de la ureche.

— Agent Dance, cum adică l-ai arestat pe Chilton? Cum se face că Poliţia Rutieră n-a putut să pună în aplicare mandatul?

— N-am avut de ales.

— N-ai avut de ales? Ce vrei să spui?

Încercând să-şi păstreze calmul, spuse:

— Am decis că nu vreau să suspend blogul. Ştim că Travis îl citeşte. Chilton l-a rugat să vină. Băiatul ar putea să vadă mesajul şi să-l contacteze pe blogger. Chiar să negocieze termenii capitulării.

— Bine, Kathryn, spuse Overby, părând disperat.

— Per ansamblu, Sacramento e de părere că blogul tot ar trebui suspendat. Nu eşti de acord?

— N-aş zice, Charles. Hamilton, te-ai uitat prin dosarele mele, nu-i aşa?

O tăcere asurzitoare.

— Nu am verificat nimic din ce nu era în domeniul public.

— Nu contează. A fost o încălcare a responsabilităţii profesionale. Ba chiar s-ar putea să fie ilegal.

— Kathryn, fii serioasă! protestă Overby.

— Agent Dance!

Royce părea mai calm acum, ignorându-l pe Overby. Îşi aminti de o observaţie pe care o făcuse în timpul interogatoriilor: un bărbat într-o poziţie de putere putea fi periculos.

— Oamenii mor, iar lui Chilton nu-i pasă. Ne strică imaginea tuturor – ţie, lui Charles, CBI-ului şi oraşului Sacramento. Tuturor. Nu mi-e jenă să recunosc asta.

Lui Dance îi era indiferent argumentul acesta.

— Hamilton, dacă încerci iar o manevră similară, cu sau fără mandat, povestea o să ajungă la Procurorul General şi la guvernator. Inclusiv în presă.

Overby spuse:

— Hamilton, ceea ce vrea să spună este că…

— Cred că e destul de clar ceea ce vreau să spun, Charles.

Soneria telefonului o avertiză că primise un mesaj de la Michael O'Neil.

— Trebuie să văd despre ce e vorba.

Închise apelul, întrerupându-şi şeful şi pe Royce.

Ridică telefonul şi citi cuvintele de pe ecran.

K –

Travis zărit în New Monterey. Poliţia l-a pierdut. Au raportat încă o victimă. E mort. În Carmel, aproape de Cypress Hills Road, la vest. Sunt pe drum. Ne întâlnim acolo?

– M

Îi transmise „Da”, apoi fugi către mașină.

Pornind sirena, de care avea tendința să uite – agenții ca Dance aveau rareori șansa de a se juca de-a urmărirea acceleră către amurgul întunecat.

Încă o victimă…

Acest atac avusese loc la scurt timp după ce reușiseră să dejoace atacul asupra lui Donald Hawken și a soției sale. Avusese dreptate. Băiatul, frustrat din cauza eșecului, căutase imediat o altă victimă.

Găsi cotitura, frână brusc și manevră apoi mașina de-a lungul drumului șerpuit de țară. Vegetația era luxuriantă, dar cerul acoperit secătuia plantele de culoare, iar Dance avea impresia că se află într-o altă lume.

În Aetheria, tărâmul din *Dimension Quest.*

Își imagină că Stryker stătea în fața ei, ținându-și sabia cu îndemânare. *Chiar vreau să învăț, ce poți să mă înveți?*

Să mori…

Își închipui sabia băiatului spintecându-i pieptul.

O sclipire îi atrase atenția: lumini albe și colorate.

Conduse până acolo și parcă lângă celelalte mașini – una aparținând Biroului Șerifului din Monterey County și o dubă de la criminalistică. Dance ieși din mașină și se îndreptă către haos…

— Hei.

Îi făcu semn lui Michael O’Neil; era ușurată să-l vadă, chiar dacă asta însemna doar o scurtă pauză de la celălalt caz.

— Ai verificat locul? îl întrebă ea.

— De abia am ajuns și eu, îi explică el.

Se îndreptară împreună către cadavrul acoperit cu o prelată verde-închis. Panglica galbenă a poliției delimita clar locul.

— L-a observat cineva? îl întrebă ea pe unul dintre ofițerii de la biroul de criminalistică din Monterey.

— Da, agent Dance. S-a primit un apel la 911 în New Monterey. Atunci când oamenii noștri au ajuns acolo, dispăruse. La fel și bunul samaritean.

— Cine e victima? întrebă O’Neil.

Ofițerul răspunse:

— Nu știu încă. Scena pare destul de violentă. De data asta, Travis a folosit cuțitul. Nu arma. Se pare că nu s-a grăbit.

Ofițerul indică o zonă acoperită cu iarbă, aflată la 15 metri față de drum.

Ea și O’Neil păși pe terenul nisipos. Într-un minut ajunseră la zona delimitată, unde se aflau șase ofițeri în uniformă și în civil și un polițist de la criminalistică, ghemuit lângă cadavrul acoperit cu prelata verde.

Îl salutară pe polițistul de la biroul de criminalistică din Monterey, un bărbat latino-american grăsuț, cu care Dance lucrase ani de zile.

— Ce se ştie despre identitatea victimei? întrebă ea.

— Un ofiţer are portofelul lui. Poliţistul arătă spre cadavru. Verifică acum. Ce ştim momentan e că avem un bărbat de peste 40 de ani.

Dance se uită în jur.

— Presupun că n-a fost omorât aici.

Nu erau locuinţe sau alte clădiri în zonă. Victima n-ar fi avut cum să se plimbe sau să facă jogging acolo… nu erau poteci.

— Aşa e. Ofiţerul continuă: Nu a fost mult sânge. Se pare că ucigaşul a adus cadavrul până aici şi l-a aruncat. Am găsit urme de cauciucuri în nisip. Bănuim că Travis i-a furat maşina tipului şi l-a băgat în portbagaj. Cum a făcut şi cu prima fată. Cu Tammy. Doar că de data asta n-a mai aşteptat. L-a înjunghiat până a murit. Imediat ce îi aflăm identitatea, putem să cerem detalii despre maşină.

— Eşti sigur că Travis a făcut-o? întrebă Dance.

Ofiţerul spuse:

— Ai să vezi.

— A fost torturat?

— Aşa se pare.

Se opriră în dreptul panglicii, la trei metri de cadavru. Ofiţerul de la criminalistică, îmbrăcat într-un costum ca de cosmonaut, făcea măsurători. Privi în sus şi-i observă pe cei doi agenţi. Îi salută şi ridică o sprânceană prin ochelarii de protecţie.

— Vreţi să vedeţi? le strigă el.

— Da, răspunse Dance, întrebându-se dacă ofiţerul era de părere că unei femei nu i-ar fi fost prea uşor să vadă carnajul.

Da, în ziua de azi încă se mai întâmplă asta.

De fapt, Dance încerca să se pregătească pentru ceea ce avea să vadă. În mare parte, munca ei îi implica pe oamenii vii. Nu devenise niciodată pe deplin imună la vederea morţii.

Pe când ofiţerul începuse să ridice prelata, auzi o voce din spatele ei:

— Agent Dance?

Privi în spate şi văzu un alt ofiţer îndreptându-se spre ea. Ţinea ceva în mână.

— Da?

— Îl cunoaşteţi cumva pe Jonathan Boling?

— Jon? Da.

Privi cartea de vizită din mâna poliţistului. Îşi aminti că cineva luase portofelul victimei pentru a-i verifica identitatea.

Un gând înfricoşător: Jon era victima?

Mintea ei făcu un salt – de la A la B la X.

Oare profesorul aflase ceva din computerul lui Travis sau atunci când căutase victimele, iar în lipsa lui Dance decisese să investigheze singur?

Oh, nu!

Se uită rapid la O'Neil, cu ochii cuprinşi de groază, şi se aruncă asupra cadavrului.

— Hei! ţipă tehnicianul de la criminalistică. O să contaminezi locul crimei!

Ea îl ignoră şi dădu la o parte prelata.

Rămase fără suflare.

Privi în jos, cu un amestec de uşurare şi de groază.

Nu era Boling.

Bărbatul slab şi bărbos, îmbrăcat în pantaloni şi cu cămaşă albă, fusese înjunghiat în mod repetat. Un ochi îi era pe jumătate deschis. Avea pe frunte o cruce scrijelită. Petale de trandafiri roşii erau răspândite pe corpul lui.

— De unde a apărut asta? îl întrebă cu voce tremurată pe celălalt ofiţer, făcând semn către cartea de vizită a lui Boling.

— Asta încercam să-ţi spun – e la barieră, acolo. Tocmai a ajuns. Vrea să te vadă. E urgent.

— O să vorbesc cu el într-un minut.

Dance inspiră adânc, şocată.

Un alt ofiţer sosi cu portofelul victimei într-o pungă de plastic.

— L-am identificat. Îl cheamă Mark Watson. E un inginer pensionar. A plecat la magazin acum câteva ore. Nu s-a mai întors acasă.

— Cine este? întrebă O'Neil. De ce a fost ales?

Dance scotoci în buzunarul jachetei şi scoase o listă cu toate persoanele care fuseseră menţionate pe blog şi care ar fi putut deveni potenţiale victime.

— A postat într-un blog – un răspuns la articolul *Puterea poporului.* Despre uzina nucleară. Nu e de acord, dar nici nu-l contrazice pe Chilton în legătură cu locaţia uzinei. E neutru.

— Deci oricine are vreo legătură cu blogul se află acum în pericol.

— Aşa cred.

O'Neil se uită la ea. Îi atinse braţul:

— Eşti bine?

— Am tras doar… o mică sperietură.

Se surprinse îndoind cartea de vizită a lui Jon Boling. Îi spuse lui O'Neil că se duce să vadă ce vrea şi, în timp ce mergea spre Boling, inima ei îşi recăpătă pulsul normal.

La marginea drumului îl găsi pe profesor stând lângă maşina lui, cu uşa deschisă. Se încruntă. Pe locul din faţă stătea un adolescent cu părul ţepos. Purta un tricou cu Aerosmith pe sub o geacă maro.

Boling îi făcu semn cu mâna. O surprinse expresia neliniştită de pe chipul lui; era ceva neobişnuit pentru el. La fel şi intensitatea uşurării pe care o simţise pentru că el era bine.

Fu cuprinsă de curiozitate când zări obiectul de la betelia pantalonilor lui; nu putea spune cu certitudine, dar părea să fie mânerul unui cuţit mare.

Capitolul 31

Dance, Boling şi adolescentul se aflau în biroul ei de la CBI. Jason Kepler era un elev de şaptesprezece ani de la liceul Carmel South şi el, nu Travis, era Stryker.

Travis îşi crease un avatar cu ani în urmă, dar i-l vânduse lui Jason împreună cu „reputaţia, o mulţime de vieţi şi resurse".

Ce-or fi însemnat toate acestea.

Dance îşi aminti că Boling îi spusese că jucătorii pot să-şi vândă avatarurile, precum şi alte accesorii ale jocului.

Profesorul îi relată că descoperise în fişierele lui Travis o referinţă la orele de funcţionare de la *Lighthouse Arcade.*

Dance era încântată de excelenta muncă de detectiv a bărbatului. (Deşi era convinsă că o să-l admonesteze că nu sunase la 911 imediat ce aflase că băiatul se afla la sala de jocuri, preferând să îl urmărească de unul singur.)

Pe biroul din spatele lor, într-un plic, se afla cuţitul cu care Jason îl ameninţase pe Boling. Era o armă mortală, iar el, practic, se făcea vinovat de atac şi vătămare corporală. Totuşi, din moment ce Boling nu fusese rănit, iar băiatul îi predase profesorului de bunăvoie cuţitul, probabil că era suficient să-i dea puştiului doar un avertisment.

Boling îi explica acum ce se întâmplase. El însuşi fusese victima unei înscenări, pusă în practică de adolescentul care stătea în faţa lor.

— Spune-i şi ei ce mi-ai povestit mie.

— Faza e că eram îngrijorat din cauza lui Travis, spuse Jason cu ochii mari. Nu ştiţi cum e să vezi că cineva din familia ta e atacat, aşa cum a fost atacat el pe blog.

— Din familia ta?

— Da. În joc, în DQ, suntem fraţi. Adică, deşi nu ne-am întâlnit niciodată, îl cunosc foarte bine.

— Nu v-aţi întâlnit niciodată?

— Ba sigur că da, dar nu în lumea reală, doar în Aetheria. Am vrut să-l ajut. Mai întâi am încercat să-l găsesc. Am încercat să-l sun şi să vorbesc cu el pe chat, dar nu l-am găsit. M-am gândit că poate este la sala de jocuri. Poate reuşeam să-l conving să se predea.

— Cu un cuţit? întrebă Dance.

Băiatul ridică din umeri.

— M-am gândit că nu strică.

Puştiul era slab şi foarte palid. Era vremea vacanţei de vară şi, în mod ironic, probabil că acum ieşea din casă mai puţin decât toamna şi iarna, când trebuia să meargă la şcoală.

Boling interveni:

— Jason era la *Lighthouse Arcade* când am ajuns. Managerul îi era prieten, iar când am întrebat de Stryker, a pretins că se duce să verifice ceva şi l-a anunţat pe Jason că sosisem.

— Hei, omule, îmi pare rău. N-aveam de gând să te înjunghii. Doar voiam să aflu cine eşti şi dacă ştii unde e Travis. N-am ştiut că ai vreo legătură cu Biroul de Investigaţii.

Boling zâmbi timid. Ştia că Dance ar fi vrut să vorbească cu Jason şi se gândise că cel mai bine ar fi fost să îl aducă direct pe băiat decât să aştepte sosirea poliţiei.

— Ne-am urcat rapid în maşină şi l-am sunat pe TJ. El ne-a spus unde eşti.

Fusese o decizie bună şi doar parţial ilegală.

Dance spuse:

— Jason, nici noi nu vrem ca Travis să păţească ceva. Şi nici nu vrem ca altcineva să-i facă rău. Ce ne poţi spune despre locurile unde s-ar fi putut duce?

— Ar putea fi oriunde. E foarte inteligent, să ştii. Se pricepe să supravieţuiască în pădure. Este expert. Băiatul remarcă confuzia lor şi spuse: Vedeţi voi, DQ e un joc, dar e – în acelaşi timp – cât se poate de real. Te afli în Munţii Sudici, sunt minus 45 de grade şi trebuie să înveţi să-ţi menţii temperatura corpului ca să nu mori îngheţat. Trebuie să găseşti mâncare, apă şi de toate. Înveţi ce fel de plante şi ce animale poţi mânca. Şi cum să prepari şi să depozitezi mâncarea. Sunt reţete reale. Trebuie să le respecţi în cadrul jocului, altfel nu ies.

Râse şi adăugă:

— Nişte începători s-au apucat de joc şi au început să protesteze: „Tot ce vreau e să mă lupt cu monştri şi cu demoni"; şi au murit de foame pentru că n-au ştiut să se descurce.

— Te joci cu alţi oameni, nu-i aşa? Oare ştie vreunul dintre ei unde ar putea fi Travis?

— I-am întrebat pe toţi membrii familiei şi niciunul nu ştie unde e.

— Câţi membri sunt în familie?

— În jur de doisprezece. Însă numai noi doi suntem din California.

Dance era fascinată.

— Locuiţi cu toţii? În Aetheria?

— Da. Îi cunosc mai bine decât pe fraţii mei. Se strâmbă şi adăugă: În Aetheria, nimeni nu mă bate şi nici nu-mi fură banii.

Dance era curioasă.

— Ai părinți?

— În lumea reală?

Ridică din umeri, gest pe care Dance îl interpretă drept „să zicem”.

Ea spuse:

— Nu, în joc.

— Unele familii au. Noi nu.

O privi melancolic.

— Așa suntem mai fericiți.

Ea zâmbi.

— Știi, noi doi ne-am mai întâlnit, Jason.

Băiatul privi în pământ.

— Da, știu. Domnul Boling mi-a spus. Aproape te-am omorât. Îmi pare rău. Credeam că erai o novice care ne vorbea de rău din cauza lui Trav. Toată familia noastră – de fapt, toată casta – a fost denigrată din cauza lui și a postărilor de pe blog. Se întâmplă des. O trupă de atac din nord a venit special din Crystal Island ca să ne elimine. Am făcut o alianță și i-am învins. Dar Morina a fost ucisă. Era sora noastră. A revenit, dar și-a pierdut toate resursele.

Băiatul plăpând ridică din umeri:

— Sunt hărțuit la școală. Din cauza asta mi-am ales un avatar de Thunderer, adică unul de războinic. Mă face să mă simt mai bine. Nimeni nu se ia de mine acolo.

— Jason, un lucru ne-ar fi de folos. Dacă ne-ai spune strategiile pe care Travis le-ar putea folosi ca să atace oameni. Cum i-ar urmări. Arme pe care le-ar folosi. Orice ne-ar putea ajuta să fim cu un pas înaintea lui.

Băiatul părea tulburat.

— Nu știți prea multe despre Travis, nu-i așa?

Dance era pe cale să spună că știau prea multe; dar investigatorul știe când să-și lase subiectul să preia controlul. Aruncă o privire spre Boling și spuse:

— Nu, presupun că nu știm mare lucru.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse Jason, apoi se ridică.

— Unde?

— În Aetheria.

Kathryn Dance își asumă din nou identitatea avatarului Greenleaf, care fusese reactivat. În timp ce Jason tasta, personajul apăru pe ecran într-o poiană. Peisajul era frumos, elementele grafice fiind surprinzător de fidel

redate. O duzină de oameni hoinăreau prin apropiere – unii erau înarmaţi, alţii purtau rucsacuri sau mânau animale.

— Asta este Otovius, locul în care eu şi Travis ne petrecem cel mai mult timp. E un loc plăcut… Te deranjează?

Se aplecă în faţă către taste.

— Nu, îi spuse Dance. Continuă.

Tastă, apoi primi un mesaj: „Kiaruya nu mai este în reţea”.

— Păcat.

— Cine e? întrebă Boling.

— Soţia mea.

— Cine? îl întrebă Dance pe puştiul de şaptesprezece ani.

El se înroşi.

— Ne-am căsătorit acum câteva luni.

Ea râse uimită.

— Anul trecut am întâlnit-o pe fata asta în reţea. E fantastică. A fost prin Munţii Sudici. Singură! N-a murit nici măcar o dată. Am început să ne apropiem unul de altul. Am mers în misiuni. Apoi am cerut-o în căsătorie. De fapt, ea a făcut-o. Dar voiam şi eu să o fac. Aşa că ne-am căsătorit.

— Cine e, de fapt?

— O fată din Coreea. A luat note proaste la câteva materii…

— În lumea reală? întrebă Boling.

— Da. Aşa că părinţii ei i-au dezactivat contul.

— Aţi divorţat?

— Nu, doar luăm o pauză. Până ia din nou note de 9 la matematică.

Jason adăugă:

— E nostim. Cei mai mulţi oameni care se căsătoresc în DQ rămân căsătoriţi. În viaţa reală, mulţi dintre părinţii noştri sunt divorţaţi. Sper să revină curând. Mi-e dor de ea.

Apăsă cu degetul pe monitor.

— În fine, să mergem acasă.

Urmând indicaţiile lui Jason, avatarul lui Dance se mişcă prin peisaj, pe lângă oameni şi creaturi.

Jason îi conduse apoi spre o stâncă.

— Am putea merge acolo, dar ar dura ceva timp. Nu poţi să plăteşti pentru un zbor cu Pegasus pentru că n-ai adunat suficient aur. Dar pot să-ţi dau puncte de transport.

Începu să tasteze din nou.

— E similar cu cardul de fidelitate al tatălui meu.

Tastă o serie de coduri, ajută avatarul să încalece pe calul înaripat şi începură să zboare. Zborul era incredibil. Zburau pe deasupra pământului,

printre nori. Doi sori ardeau pe cerul senin şi uneori treceau pe lângă ei alte creaturi zburătoare, dirijabile şi maşini zburătoare ciudate. Sub ei, Dance zări oraşe şi sate. În câteva locuri erau focuri.

— Acolo au loc bătălii, spuse Jason. Par impresionante.

În vocea lui se simţea regretul că pierduse şansa de a tăia câteva capete.

Un minut mai târziu ajunseră la o plajă – oceanul era de un verde intens – şi aterizară pe un deal orientat spre apă.

Lui Dance îi reveni în minte ceea ce îi spusese Caitlin, cum că lui Travis îi plăcea ţărmul, pentru că îi amintea de un loc dintr-un joc pe care îl juca.

Jason îi arătă cum să descalece, apoi ea îndreptă avatarul către locul indicat de băiat – un bordei.

— Asta e casa. Am construit-o împreună.

„Arată ca un hambar din secolul 18", cugetă Dance.

— Travis a câştigat toţi banii şi toate materialele. El a plătit pentru ele. Am angajat monştri pentru munca dificilă, adăugă el fără niciun dram de ironie.

Când avatarul ei ajunse la uşă, Jason îi comunică parola de autentificare. O rosti în microfonul computerului şi uşa se deschise. Apoi intrară.

Dance era uimită. Era minunat – o locuinţă spaţioasă, cu un mobilier ciudat, dar confortabil, ca dintr-o carte de-a lui Dr. Seuss. Erau pasarele şi scări care duceau spre camere diferite, cu ferestre având forme bizare, un şemineu imens, o fântână şi o piscină mare. Câteva animale de companie – un hibrid amuzant între o capră şi o salamandră – se plimbau croncănind prin jur.

— E frumos, Jason. Foarte frumos.

— Construim case frumoase în Aetheria, pentru că acolo unde locuim, în viaţa reală vreau să spun, nu e aşa de grozav. Uite, asta voiam să-ţi arăt. Mergi acolo.

O ghidă peste un bazin mic, populat cu peşti verzi, strălucitori.

Avatarul ei se opri în faţa unei uşi metalice. Era închisă cu câteva lacăte. Jason îi dădu o altă parolă şi uşa se deschise încet, cu un scârţâit. Greenleaf intră pe uşă, coborî o serie de trepte şi ajunse într-un spaţiu ce părea o combinaţie între o farmacie şi un buncăr.

Jason o privi pe Dance şi observă că se uita spre ecran încruntată. O întrebă:

— Ai priceput?

— Nu chiar.

— La asta m-am referit atunci când am vorbit despre Travis. Nu-l interesează armele sau strategiile militare. Aşa e el de fapt. Asta e camera lui de vindecare.

— Camera de vindecare?! întrebă Dance.

Băiatul explică:

— Lui Travis nu-i place să lupte. La început, l-a făcut pe Stryker războinic, dar nu i-a plăcut asta. De aceea mi l-a vândut mie. E un tămăduitor, nu un luptător. Un tămăduitor de nivelul 49. Ştii ce înseamnă asta? E cel mai bun. E uluitor.

— Un tămăduitor?

— Ăsta e numele avatarului lui. Medicus – e un termen străin pentru „medic".

— Latină, spuse Boling.

— Roma Antică? întrebă Jason.

— Exact.

— Ca lumea. Celelalte ocupaţii ale lui Travis sunt cultivarea plantelor şi prepararea poţiunilor. Aici vin oamenii să se trateze. Ca la un medic.

— Medic? reflectă Dance.

Se ridică de la birou, găsi teancul de hârtii pe care îl luase din camera lui Travis şi îl răsfoi. Rey Carraneo avusese dreptate – erau poze cu corpuri tăiate. Dar nu erau victime ale crimelor; erau pacienţi în timpul unor operaţii. Erau foarte bine realizate şi corecte din punct de vedere tehnic.

Jason continuă:

— Personaje de pe tot cuprinsul Aetheriei obişnuiau să vină la el. Chiar şi designerii jocului îl cunoşteau. I-au cerut sfatul pentru crearea NPC-urilor. E o legendă. A câştigat mii de dolari realizând poţiuni, amortizoare, regeneratoare de viaţă şi vrăji.

— Bani adevăraţi?

— Oh, da… Le vinde pe eBay. Aşa l-am cumpărat pe Stryker.

Dance îşi aduse aminte de seiful pe care-l găsiseră sub patul băiatului. Deci aşa îşi câştigase banii.

Jason atinse ecranul.

— Vezi acolo? zise el, indicând o vitrină în care se afla un glob de cristal, la capătul unui toiag din aur. E sceptrul tămăduirilor. L-a câştigat după cincizeci de misiuni. Nimeni n-a mai câştigat unul, în toată istoria jocului.

Jason tresări.

— O singură dată a fost cât pe ce să-l piardă… continuă el cu un aer surprins. Noaptea aia a fost ciudată.

Băiatul vorbea ca şi când întâmplarea fusese o adevărată tragedie.

— La ce te referi?

— Medicus împreună cu mine şi cu alţi membri ai familiei eram într-o misiune în Munţii Sudici, care sunt foarte înalţi şi periculoşi. Căutam un copac fermecat, care se numeşte *Copacul vederii.* De asemenea, găsisem

locuința Iannei, regina Elf de care a auzit toată lumea, dar pe care n-a văzut-o nimeni. Este faimoasă.

— Ea e NPC, nu-i așa? întrebă Boling.

— Da.

Îi reaminti lui Dance:

— Un personaj care nu e controlat de jucători, ci e creat de joc.

Jason păru ofensat auzind această caracterizare.

— Algoritmul e minunat! E mai presus de orice robot pe care l-ai văzut vreodată.

Profesorul încuviință, fiind întru totul de acord.

— Eram acolo și o ascultam povestindu-ne despre *Copacul vederii* și despre cum l-am putea găsi, când am fost atacați dintr-odată de o bandă din Forțele Nordice. Toată lumea lupta, dar un nenorocit a rănit-o pe regină cu o săgeată specială. Urma să moară. Trav a încercat să o salveze, dar leacurile lui n-au funcționat. Așa că a hotărât să facă schimbul. Am încercat să-l convingem să renunțe, dar el a făcut-o oricum.

Băiatul vorbea cu atâta venerație, încât Dance rămase aplecată înainte, încuviințând ușor din cap. Boling privea și el fix.

— Ce presupune asta, Jason? Continuă.

— Uneori, atunci când moare cineva, poți să-ți cedezi viața Entităților din Regat. Se numește *Schimbare.* Entitățile îi dau vitalitatea ta persoanei care moare. Persoana aceasta poate să-și revină înainte să-ți consume toată vitalitatea. Dar e posibil și să-ți consume vitalitatea și atunci muriți amândoi. Doar atunci mori, pentru că ai făcut *Schimbarea.* Pierzi totul. Tot ce-ai câștigat de-a lungul timpului, toate punctele, toate resursele, reputația… Dispar cu totul. Dacă Travis ar fi murit, ar fi pierdut sceptrul, casa, aurul, calul său zburător… Ar fi trebuit să o ia de la capăt ca un novice.

— A făcut asta?

Jason încuviință.

— A fost cât pe ce. Mai avea un strop de vitalitate, dar regina și-a revenit. L-a sărutat. A fost un moment memorabil! Apoi ne-am aliat cu elfii și i-am bătut pe cei din Forțele Nordice. Omule, noaptea aia a fost minunată! A fost o victorie excepțională! Jucătorii încă mai vorbesc despre ea.

Dance încuviință.

— Bine, Jason, îți mulțumesc. Te poți deconecta.

— Nu vrei să te mai joci? Începusei să înveți cum să te miști.

— Poate mai târziu.

Băiatul atinse tastele și închise jocul. Dance se uită la ceas și spuse:

— Jon, ai putea să-l conduci pe Jason acasă? Trebuie să vorbesc cu cineva.

De la A la B la X…

Capitolul 32

— Aș vrea să o văd pe Caitlin, vă rog.

— Cine sunteți? întrebă Virginia Gardner, mama fetei care supraviețuise accidentului de mașină din 9 iunie.

Dance se legitimă.

— Am vorbit cu fiica dumneavoastră ieri, la școala de vară.

— Ah, sunteți de la poliție. Sunteți cea care a dat ordinul ca cineva să stea de pază la spital și în fața casei noastre.

— Așa este.

— L-ați găsit pe Travis?

— Nu, eu…

— E în apropiere? întrebă femeia cu răsuflarea întretăiată, privind în jur.

— Nu, nu este. Vreau doar să-i mai pun fiicei dumneavoastră câteva întrebări.

Femeia o invită pe Dance în holul casei imense din Carmel. Dance își aminti că fiica ei, Caitlin, urma să studieze la o universitate prestigioasă. Indiferent cu ce se ocupau părinții ei, se pare că își permiteau să plătească taxele.

Dance cercetă camera de zi. Pe pereți erau expuse lucrări abstracte – două tablouri imense în nuanțe de galben și negru și unul cu pete roșii. Se simți tulburată. Cât de diferită era casa aceasta față de locuința primitoare din *Dimension Quest* a lui Travis și a lui James!

Construim case frumoase în Aetheria, pentru că acolo unde locuim în viața reală nu e așa de grozav…

Mama fetei dispăru și reapăru un minut mai târziu împreună cu Caitlin, îmbrăcată în blugi și cu un maiou verde deschis, pe sub un pulover alb, mulat.

— Bună ziua, spuse adolescenta cu reticență.

— Bună, Caitlin. Cum te simți?

— Sunt bine.

— Sper că-mi poți acorda câteva minute. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Desigur.

— Putem să stăm undeva?

— Putem să mergem în seră, spuse doamna Gardner.

Trecură pe lângă un birou și Dance zări pe un perete o diplomă acordată tatălui lui Caitlin de Universitatea din California, Facultatea de Medicină.

Mama și fiica se așezară pe canapea, iar Dance pe un scaun cu spătarul drept.

Îl trase mai aproape și spuse:

— Vreau să vă pun la curent cu noutățile. Azi a mai avut loc o crimă. Știați?

— Oh, nu! șopti mama lui Caitlin.

Fata rămase tăcută. Își închise ochii. Chipul ei, încadrat de părul blond, era palid.

— Nu, serios, spuse mama furioasă, nu o să înțeleg niciodată cum ai putut să-ți dai întâlnire cu o asemenea persoană.

— Mamă, se smiorcăi Caitlin, ce vrei să spui cu „să-ți dai întâlnire”? Iisuse, n-am ieșit niciodată cu Travis. Nici n-aș face-o. Nu cu cineva ca el!

— E clar că e periculos.

— Caitlin, interveni Dance, vrem să-l găsim neapărat. N-avem niciun pic de noroc. Aflu mai multe detalii despre el de la prieteni, dar chiar și așa…

Mama ei spuse din nou:

— Copiii ăia de la Columbine…

— Vă rog, doamnă Gardner.

Ea îi aruncă o privire ofensată și tăcu.

— V-am spus de ieri tot ce știam, zise Caitlin.

— Mai am doar câteva întrebări. N-o să dureze mult.

Își trase scaunul și mai aproape și scoase un caiet. Îl deschise și întoarse filele cu grijă, oprindu-se o dată sau de două ori.

Caitlin stătea nemișcată, cu ochii fixați asupra caietului. Dance zâmbi, privind-o pe fată în ochi.

— Caitlin, încearcă să te gândești la seara în care a avut loc petrecerea.

— Bine.

— A apărut ceva interesant. L-am interogat pe Travis înainte să dispară. Am luat câteva notițe.

Gesticulă spre caietul din poala ei.

— Serios? Ai vorbit cu el?

— Exact. N-am acordat atunci prea multă atenție unor lucruri, până când n-am vorbit cu tine și cu alte persoane. Acum sper să pun laolaltă toate aceste informații, astfel încât să ne indice locul în care se ascunde.

— Cât de greu e să găsești… începu să vorbească mama lui Caitlin, de parcă nu s-ar fi putut abține.

Tăcu, după ce Dance o privi cu asprime.

Agenta continuă:

— Ai vorbit cu Travis, nu-i așa? În seara aceea.

— Nu prea.

Dance se încruntă şi îşi răsfoi notiţele.

Fata adăugă:

— Cu excepţia momentului când trebuia să plecăm. În timpul petrecerii a stat mai mult singur.

Dance spuse:

— Dar aţi vorbit în drum spre casă.

Atinse caietul.

— Da, am vorbit puţin. Nu-mi amintesc prea bine. Sunt puţin confuză din cauza accidentului.

— Sunt convinsă. O să-ţi citesc câteva declaraţii şi vreau să-mi dai mai multe detalii. Spune-mi dacă-ţi aminteşti ce a spus Travis în drum spre casă, înainte de accident.

— În regulă.

Dance îşi consultă caietul, apoi spuse:

— Asta e prima declaraţie: „Casa era destul de frumoasă, dar şoseaua m-a înspăimântat". Îşi ridică privirea şi adăugă: M-am gândit că poate asta indică teama lui Travis de înălţime.

— Da, la asta se referea. Şoseaua şerpuia pe un deal şi am discutat despre asta. Travis ne-a spus că întotdeauna i-a fost teamă să nu cadă. Privea la şosea şi se întreba de ce nu instalase nimeni un parapet.

— Foarte bine. Asta ne e de ajutor.

Afişă încă un zâmbet. Caitlin zâmbi şi ea. Dance se uită din nou la notiţe, apoi adăugă:

— Dar asta? „Cred că bărcile sunt mişto. Întotdeauna mi-am dorit una."

— Oh, asta? Da… Am vorbit despre Fishermans Wharf. Travis credea că ar fi frumos să navighezi până la Santa Cruz. Întoarse capul şi zise: Cred că voia să mă invite să merg cu el, dar era prea timid.

Dance zâmbi.

— Deci s-ar putea să se ascundă undeva pe o barcă.

— Da, e posibil. Cred că a menţionat cât de tare ar fi să te ascunzi într-o barcă.

— Excelent… Uite încă una. „Ea are mai mulţi prieteni decât mine. Eu am doar unul sau doi cu care pot să ies."

— Da, îmi amintesc că a spus asta. Mi-a părut rău pentru el, nu avea prea mulţi prieteni. A vorbit despre asta o vreme.

— A menţionat cumva vreun nume? Cineva la care ar putea să stea? Gândeşte-te. E important.

Adolescenta îşi miji ochii şi-şi atinse genunchiul cu mâna. Apoi oftă.

— Nu.

— E în regulă, Caitlin.

— Îmi pare rău, zise ea îmbufnată.

Dance își menținu zâmbetul. Se pregătea pentru ce avea să urmeze. Avea să fie dificil – pentru fată, pentru mamă și chiar și pentru Dance. Dar nu avea de ales.

Se aplecă înainte și zise:

— Caitlin, nu ești sinceră cu mine.

Fata clipi.

— Poftim?

Virginia Gardner mormăi:

— Nu-i poți spune așa ceva fiicei mele.

— Travis nu mi-a spus niciunul dintre lucrurile acelea, zise Dance cu un glas neutru. Le-am inventat pe toate.

— Ai mințit! interveni mama.

Nu, practic nu mințise. Își alesese cuvintele cu grijă și nu spusese niciodată că erau declarațiile lui Travis Brigham.

Fata se îngălbeni.

— Ce-i asta, o capcană? bombăni mama ei.

Exact, chiar asta era. Dance avea o teorie și trebuia să verifice dacă era adevărată sau falsă. De ea depindeau vieți…

O ignoră pe mamă și i se adresă lui Caitlin:

— Ai intrat în jocul meu ca și când Travis ți-ar fi spus lucrurile acelea în mașină.

— Eu… Am încercat doar să ajut. M-am simțit prost pentru că nu știam mai multe.

— Nu, Caitlin. Ai crezut că era posibil să fi vorbit cu el în mașină despre lucrurile acelea. Dar n-ai putut să-ți amintești pentru că erai beată.

— Nu-i adevărat!

— Te rog să pleci imediat, îi spuse mama fetei.

— N-am terminat încă, bombăni Dance, închizându-i gura Virginiei Gardner.

Agenta concluzionă: cunoștințele fetei în domeniul științelor exacte – și abilitățile de supraviețuire în casa aceea – indicau faptul că avea o personalitate reflexivă și senzorială, conform indexului Myers-Briggs. Dance intuia că era mai mult introvertită decât extrovertită. Deși felul în care mințea fluctua, acum se adapta la situație.

Minciună pentru autoconservare.

Dacă Dance ar fi avut mai mult timp la dispoziție, ar fi aflat adevărul treptat și mai în detaliu. Însă luând în considerare personalitatea lui Caitlin, concluzionă că putea să o preseze, nefiind necesar să o menajeze așa cum făcuse cu Tammy Foster.

— Ai băut la petrecere.

— Eu…

— Caitlin, lumea te-a văzut.

— Da, am băut câteva pahare.

— Înainte să vin aici, am vorbit cu câțiva elevi care au fost acolo. Au spus că tu, Vanessa și Trish ați băut trei sferturi dintr-o sticlă de tequila după ce i-ați văzut pe Mike și pe Brianna.

— Așa, și care-i problema?

— Ai șaptesprezece ani, urlă mama ei, asta e problema!

Dance continuă cu calm:

— Am sunat la o firmă de reconstituire a accidentelor, Caitlin. O să se verifice mașina ta din sechestrul poliției. Se vor măsura modificările făcute la scaunul șoferului și la oglinda retrovizoare. Pot astfel să determine înălțimea șoferului.

Fata rămase complet nemișcată, dar maxilarul începu să îi tremure.

— Caitlin, e momentul să spui adevărul. Multe lucruri depind de asta. Sunt în joc viețile altora.

— Ce adevăr? șopti mama ei.

Dance o fixă cu privirea pe fată.

— Caitlin e cea care a condus în noaptea aceea. Nu Travis.

— Nu! urlă Virginia Gardner.

— Nu-i așa, Caitlin?

Adolescenta tăcu vreme de un minut, apoi capul îi căzu în piept. Dance îi citi durerea pe față.

Răspunsul transmis de corpul ei era: „Da”.

Cu vocea răgușită, Caitlin spuse:

— Mike a plecat cu panarama aia care stătea atârnată de el! Știam că se duc la el acasă să și-o tragă. Aveam de gând să conduc până acolo… Voiam să…

— Gata, porunci mama ei, destul!

— Taci! țipă fata, apoi începu să plângă. Se întoarse către Dance și spuse: Da, eu am condus!

În sfârșit, fusese copleșită de vinovăție.

Dance continuă:

— După accident, Travis te-a tras pe locul pasagerului și s-a urcat la volan. A pretins că el condusese. A vrut să te salveze.

Își reaminti primul interogatoriu al lui Travis: „N-am făcut nimic rău”, zisese el.

Dance nu îl crezuse. Avusese impresia că se referă la atacul asupra lui Tammy; de fapt, greşise atunci când ascunsese cine fusese şoferul în seara aceea.

Ideea îi venise lui Dance atunci când cercetase locuinţa lui Travis – Medicus – şi a familiei lui din Aetheria. Faptul că băiatul petrecuse fiecare moment în rolul unui tămăduitor în *Dimension Quest*, şi nu în cel al unui criminal ca Stryker, o făcea să se îndoiască de tendinţele lui violente. Apoi, când află că avatarul lui fusese capabil să-şi sacrifice viaţa ca să o salveze pe regina elfilor, realiză că era posibil ca Travis să fi făcut acelaşi lucru şi în viaţa reală: să-şi asume vina pentru accidentul de maşină pentru ca fata pe care o admira de la distanţă să nu meargă la închisoare.

Caitlin, cu ochii înlăcrimaţi, îşi sprijini corpul încordat de canapea.

— O luasem razna. Ne-am îmbătat şi m-am dus să-l caut pe Mike ca să-i spun că este un idiot. Trish şi Vanessa erau mai ameţite decât mine, aşa că trebuia să conduc eu, dar Travis m-a urmărit până afară şi a tot încercat să mă oprească. A încercat să-mi ia cheile. Dar eu nu l-am lăsat. Eram atât de nervoasă… Trish şi Vanessa erau pe bancheta din spate, iar Travis a sărit pe scaunul din faţă şi a zis: „Opreşte, Caitlin, haide, nu poţi să conduci". Dar eu mă comportam ca o tâmpită. Am continuat să conduc, ignorându-l. Apoi, nu ştiu ce s-a întâmplat, am derapat în afara carosabilului.

Vocea i se stinse şi căpătă una dintre cele mai mâhnite şi mai deznădăjduite înfăţişări pe care Kathryn Dance le văzuse vreodată, în timp ce şoptea:

— Şi astfel mi-am omorât prietenele.

Mama lui Caitlin, cu chipul palid şi uimit, se aplecă în faţă. Îşi puse braţul în jurul umerilor fiicei ei. Fata se încordă pentru un moment şi apoi capitulă, plângând şi îngropându-şi capul la pieptul mamei ei.

După câteva minute, femeia, plângând la rândul ei, o privi pe Dance.

— Ce o să se întâmple? întrebă ea.

— Va trebui să găsiţi un avocat bun pentru Caitlin. Apoi sunaţi imediat la poliţie. Ar trebui să se predea singură. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Caitlin se şterse pe faţă.

— E atât de dureros să minţi! Aveam de gând să spun adevărul. Chiar aveam de gând. Dar oamenii au început să-l atace pe Travis – toate lucrurile alea pe care le-au tot spus – şi am ştiut că, dacă o să spun adevărul, mă vor ataca şi pe mine.

Îşi plecă privirea.

— N-am putut să o fac. Toate lucrurile pe care oamenii le-ar fi spus despre mine… ar fi rămas pe site pentru totdeauna.

Era mai preocupată de reputația ei decât de moartea prietenelor sale, constată Dance.

Dar ea nu se afla acolo ca să o absolve pe adolescentă de vină. Avea nevoie doar de confirmarea teoriei ei – Travis își asumase vina pentru a o apăra pe Caitlin. Se ridică și le părăsi pe mamă și pe fiică, salutându-le scurt.

Afară, alergând către mașina ei, apăsă tasta trei pentru apelare rapidă – Michael O'Neil.

El răspunse după al doilea apel. Slavă Domnului că celălalt caz nu-l ținea complet ocupat!

— Hei, spuse el.

Părea obosit.

— Michael…

— Ce s-a întâmplat?

Devenise atent, iar tonul vocii ei sugera că avea multe povești de spus.

— Știu că ești ocupat, dar ai putea să vii puțin? Am nevoie să găsesc rapid o soluție. Am descoperit ceva.

— Sigur. Ce anume?

— Travis Brigham nu este criminalul Crucilor.

Dance și O'Neil se aflau în biroul lui din cadrul Biroului Șerifului din Monterey County, în Salinas. Ferestrele erau orientate spre judecătorie, în fața căreia se aflau o mână de protestatari *Life First*, împreună cu părintele Fisk. Aparent plictisiți să mai protesteze în fața casei goale a lui Stuart și Edie Dance, se mutaseră într-un loc unde aveau șansa de a căpăta oarece notorietate. Fisk vorbea cu persoana pe care Dance o văzuse mai devreme: bodyguardul roșcat și musculos.

Kathryn se întoarse de la fereastră și se așeză la masa instabilă a lui O'Neil. Locul era plin de stive ordonate de dosare. Se întrebă care erau cele legate de cazul containerelor indoneziene. O'Neil se legăna pe cele două picioare din spate ale scaunului său de lemn.

— Deci, să auzim…

Îi explică pe scurt că investigația lor condusese către Jason, apoi către jocul *Dimension Quest* și, într-un final, către Caitlin Gardner și mărturisirea ei, conform căreia Travis luase vina accidentului asupra lui.

— Infatuare? întrebă el.

Dance răspunse:

— Sigur, ăsta e răspunsul pe jumătate. Dar mai e ceva. Vrea să facă medicina. Asta e important pentru Travis.

— Facultatea de medicină?

— Medicina, vindecarea… În jocul pe care-l joacă, *Dimension Quest*, Travis e un tămăduitor celebru. Mă gândesc că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a protejat-o. Avatarul lui e Medicus. Un medic. Simte că are ceva în comun cu ea.

— Asta e o exagerare, nu crezi? Până la urmă, e doar un joc.

— Nu, Michael, e mai mult decât un joc. Lumea reală şi cea virtuală se intersectează din ce în ce mai mult, iar oamenii ca Travis trăiesc în ambele. Dacă e un tămăduitor respectat în *Dimension Quest,* nu are cum să fie un ucigaş răzbunător în lumea reală.

— Deci îşi asumă vina pentru accidentul lui Caitlin şi, indiferent ce ar spune oamenii despre el pe blog, ultimul lucru pe care l-ar face e să atace pe cineva ca să atragă atenţia asupra lui.

— Exact.

— Dar Kelley… înainte să leşine, i-a spus medicului că Travis a atacat-o.

Dance gesticulă din cap.

— Nu sunt sigură că l-a văzut. A presupus că este el poate pentru că ştia că scrisese despre el, dar şi din cauza măştii din *Dimension Quest* de la fereastra ei. Conform zvonurilor, el se afla în spatele atacurilor. Cred că adevăratul criminal purta o mască şi a atacat-o din spate.

— Cum îţi explici probele fizice? Poate fi o înscenare?

— Exact. E uşor să citeşti on-line despre Travis, să-l urmăreşti, să afli detalii despre slujba lui de la gogoşărie, despre bicicletă, despre faptul că joacă tot timpul DQ. Ucigaşul ar fi putut să confecţioneze una dintre măştile alea, să fure o armă din camioneta lui Bob Brigham, să pună dovezile la gogoşărie şi să fure cuţitul atunci când angajaţii nu erau atenţi. Ah, încă ceva: bomboanele M&M's? Bucăţelele de ambalaj de la locul crimei?

— Da.

— În mod sigur au fost puse acolo de cineva. Travis nu mănâncă ciocolată. A cumpărat câteva cutii pentru fratele lui. Îl îngrijora acneea. Avea cărţi în camera lui despre alimentele pe care să le evite. Adevăratul criminal nu ştia asta. Probabil că l-a văzut pe Travis cumpărând M&M's la un moment dat şi a presupus că sunt dulciurile lui preferate, aşa că a lăsat un rest de ambalaj la locul crimei.

— Dar fibrele de material textil?

— A fost un comentariu pe blog despre familia Brigham, care spunea că sunt atât de săraci, încât nu-şi permit o maşină de spălat şi un uscător. Menţiona spălătoria la care obişnuiesc să meargă. Sunt convinsă că adevăratul făptaş a citit asta şi a filat locul.

O'Neil încuviinţă.

— A furat un hanorac când mama nu era înăuntru sau nu era atentă.

— Da. Au fost câteva portrete pe blog postate cu semnătura lui Travis.

O'Neil nu văzuse desenele și ea i le descrise pe scurt, omițând faptul că ultimul semăna cu ea.

Dance continuă:

— Desenele erau neîndemânatice, realizate de un adult în stilul în care credea el că ar face-o un adolescent. Dar am văzut desene făcute de Travis – cele cu operații. E un bun desenator. Altcineva le-a desenat.

— Asta ar explica de ce nimeni n-a fost capabil să-l prindă pe adevăratul criminal, în ciuda investigației. Se îmbracă cu un hanorac pentru a ataca, apoi îl aruncă, pune bicicleta în portbagaj și conduce mașina pe drum ca oricine altcineva. La naiba, ar putea să aibă și 50 de ani. Sau ar putea fi o „ea", dacă mă gândesc mai bine.

— Exact.

Adjunctul tăcu preț de câteva momente. Gândurile lui ajunseră apoi exact în punctul în care îl aștepta Dance.

— E mort, nu-i așa? întrebă el. Travis…

Dance oftă când auzi concluzia lui pesimistă pentru teoria ei.

— E posibil. Sper că nu. Îmi place să cred că e ținut undeva ostatic.

— Săracul puști! A fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit!

Continuă să se balanseze cu scaunul în față și în spate.

— Deci, ca să aflăm cine e adevăratul făptaș, trebuie să intuim cine e următoarea victimă. Nu e cineva care l-a atacat pe Travis într-o postare; a fost o înscenare ca să ne inducă în eroare.

— Părerea mea? se oferi Dance.

O'Neil o privi cu un zâmbet șiret.

— Oricine ar fi făptașul, îl urmărește de fapt pe Chilton?

— Întocmai. Făptașul a pregătit terenul, eliminându-i pe cei care-l criticau pe Travis, apoi pe cei care erau amici cu Chilton, pentru ca într-un final să ajungă la blogger.

— Cineva care nu vrea să fie cercetat.

Dance răspunse:

— Sau care vrea să se răzbune pentru ceva ce a postat în trecut.

— În regulă, trebuie doar să aflăm cine ar vrea să-l omoare pe James Chilton, spuse Michael O'Neil.

Dance zâmbi acru.

— Întrebarea mai ușoară e: cine n-ar vrea?

Capitolul 33

— James?

O pauză la celălalt capăt al liniei. Apoi bloggerul spuse:

— Agent Dance.

Părea obosit.

— Și mai multe vești proaste? întrebă el.

— Am găsit câteva dovezi care arată că nu Travis este cel care desenează crucile.

— Cum?!

— Nu sunt sigură, dar – după cum stau lucrurile – băiatul ar putea fi doar un țap ispășitor, iar cineva face să pară că el este ucigașul.

Chilton șopti:

— A fost tot timpul nevinovat?

— Mă tem ca da.

Dance îi povesti ce aflase – cine fusese, de fapt, la volanul mașinii pe 9 iunie – și îi vorbi despre posibilitatea ca probele să fi fost plantate.

— Cred că tu ești ținta finală, adăugă ea.

— Eu?

— De-a lungul carierei tale, ai scris o mulțime de articole instigatoare. Scrii despre subiecte controversate. Cred că unii oameni ar fi fericiți să vadă că te-ai oprit. Presupun că ai mai fost amenințat.

— De multe ori.

— Cercetează-ți blogul, află numele celor care te-au amenințat, al celor care ar vrea să se răzbune pentru ceva ce ai spus sau al celor care sunt preocupați de faptul că investighezi ceva ce n-ar vrea să fie publicat. Alege suspecții cei mai credibili. Caută până în urmă cu câțiva ani.

— Sigur. Am să fac o listă. Chiar crezi că sunt în pericol?

— Da, așa cred.

Tăcu.

— Îmi fac griji pentru Pat și pentru băieți. Crezi că ar trebui să plecăm din zonă? Poate ar trebui să mergem la casa noastră de vacanță? E în Hollister. Sau să ne luăm o cameră la hotel?

— Probabil că hotelul e mai sigur. Ești înregistrat ca fiind proprietarul celeilalte case. Pot să aranjez să stați într-unul dintre motelurile pe care le folosim pentru martori. Sub un alt nume.

— Mulţumesc. Dă-ne câteva ore. Pat o să împacheteze şi o să plecăm imediat după o întâlnire pe care am programat-o deja.

— Foarte bine.

Era pregătită să închidă când Chilton îi spuse:

— Aşteaptă. Agent Dance, ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Am o idee… despre cine ar putea fi primul pe listă.

— Sunt pregătită să notez.

— Nu ai nevoie de pix şi de hârtie, răspunse Chilton.

Dance şi Rey Carraneo se apropiară încet de locuinţa luxoasă a lui Arnold Brubaker, omul din spatele proiectului fabricii de desalinizare care, conform cuvintelor lui James Chilton, se pregătea să distrugă Peninsula Monterey. Brubaker era cel pe care Chilton îl indicase ca fiind suspectul numărul unu. Fie ţarul desalinizării în persoană, fie cineva plătit de el. Dance considera că era plauzibil. Era on-line pe computerul maşinii, citind *Desalinizează… şi devastează*, articolul din 28 iunie:

http://www.thechiltonreport.com/html/june28.html

Din investigaţiile şi postările lui Chilton, Dance deduse că bloggerul aflase despre relaţiile din Las Vegas ale bărbatului, ceea ce sugera crima organizată, şi despre afacerile lui în domeniul imobiliarelor, care indicau secrete pe care nu le-ar fi dorit expuse.

— Eşti pregătit? îl întrebă Dance pe Carraneo în timp ce se deconecta.

Tânărul agent încuviinţă şi coborâră din maşină.

Dance ciocăni la uşă. Într-un final, antreprenorul îmbujorat – roşu de la soare, nu de la băutură, deduse Dance – deschise uşa. Era surprins să aibă musafiri. Clipi şi rămase tăcut pentru un moment.

— De la spital. Sunteţi…?

— Agent Dance. El e agent Carraneo.

Bărbatul privi peste umărul ei.

Se uita după întăriri? se întrebă ea. Şi, dacă era aşa, după întăririle ei? Sau după ale lui?

Simţi un fior de teamă. În opinia ei, oamenii care omorau pentru bani erau cei mai nemiloşi.

— Continuăm investigaţia după incidentul cu domnul Chilton. Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări?

— Cum? Imbecilul a depus plângere până la urmă? Credeam că noi…

— Nu, nu e nicio plângere. Putem intra?

Bărbatul continua să fie suspicios. Ochii lui îi evitau pe cei ai lui Dance, dar le făcu semn să intre în casă.

— E nebun, să ştiţi, spuse el. Cred că e nebun de legat.

Dance zâmbi vag.

După ce se uită din nou afară, Brubaker închise uşa, apoi o ferecă.

Străbătură locuinţa impersonală a bărbatului, cu multe camere încă nemobilate. Dance avu impresia că aude un scârţâit din apropiere. Apoi i se păru că se aude dintr-o altă cameră. Casa se aşeza sau Brubaker avea asistenţi? Asistenţi sau bodyguarzi?

Intrară într-un birou plin cu hârtii, planuri, fotografii, acte… O machetă fidelă a fabricii de desalinizare ocupa una dintre mese.

Brubaker ridică de pe scaune câteva bibliorafturi şi le făcu semn să se aşeze. Apoi se aşeză şi el în spatele unui birou masiv.

Dance remarcă diplomele de pe pereţi; alături de acestea se mai aflau poze cu Brubaker împreună cu oameni îmbrăcaţi în costume, care păreau importanţi – politicieni sau alţi oameni de afaceri. Anchetatorii iubeau pereţii birourilor – spuneau multe despre oameni. Din pozele acelea, Dance trase concluzia că Brubaker era inteligent (studii şi cursuri profesionale) şi abil din punct de vedere politic (onoruri şi chei de la diferite oraşe şi regiuni). Se părea că firma lui era cea care construise fabricile de desalinizare din Mexic şi din Columbia. În poze era mereu înconjurat de gărzi de corp. Aceiaşi bărbaţi apăreau în toate fotografiile, ceea ce însemna că fuseseră angajaţi de Brubaker, nu de autorităţile locale. Unul ţinea o mitralieră. Oare aceştia erau sursa scârţâiturilor din apropiere, pe care Dance avea senzaţia că le aude din nou, tot mai aproape?

Îi puse întrebări despre proiectul fabricii de desalinizare, iar el se lansă într-o prezentare lungă despre ultimul tip de tehnologie pe care fabrica avea să-l folosească.

Auzi cuvinte de genul „filtrare”, „membrane”, „rezervoare cu apă limpede”. Brubaker le ţinu o scurtă prelegere despre costurile scăzute ale noilor sisteme, ceea ce făcea desalinizarea fezabilă din punct de vedere economic. Reţinu puţine informaţii, în schimb se arătă interesată şi-i studie comportamentul. Prima ei impresie fu aceea că Brubaker nu părea deranjat de prezenţa lor, deşi bărbaţii de felul lui erau rareori impresionaţi de o legătură umană, fie ea romantică, socială sau profesională. Chiar şi confruntările le abordau cu calm. Era unul dintre aspectele care-i făcea atât de eficienţi. Şi potenţial periculoşi. Dance ar fi vrut să aibă mai mult timp ca să adune informaţii, însă simţi un impuls şi opri pălăvrăgeala întrebând:

— Domnule Brubaker, unde aţi fost ieri la ora 1 noaptea şi azi de dimineaţă, la ora 11?

Ora decesului lui Lyndon Strickland, respectiv Mark Watson.

— De ce? întrebă el schițând un zâmbet.

Dance nu avea idee ce se ascundea în spatele acestuia.

— Cercetăm o serie de amenințări la adresa domnului Chilton.

Era adevărat, deși – desigur – nu era toată povestea.

— Aha, el mă calomniază și tot eu sunt cel acuzat?

— Nu vă acuzăm, domnule Brubaker. Ați putea să-mi răspundeți la întrebare, vă rog?

— N-am de ce. Aș putea să vă cer să plecați chiar acum.

Era adevărat.

— Puteți să refuzați să cooperați. Dar noi sperăm că nu o veți face.

— Puteți să sperați mult și bine, se răsti el.

Zâmbetul îi devenise triumfător.

— Înțeleg ce se întâmplă. E posibil să te fi înșelat cumva, agent Dance? Poate că n-a fost un adolescent dement cel care a măcelărit oamenii ca într-un film horror prost! Ce zici de cineva care s-a folosit de pușți, asupra căruia să cadă vina de a-l fi omorât pe James Chilton?

Intuise bine, cugetă Dance. Dar asta nu însemna că îi amenința pe ei? Dacă el era acel „cineva" la care făcuse referire, atunci da, chiar asta făcea.

Carraneo îi aruncă o privire.

— Ceea ce înseamnă că ți-a fost trasă căciula pe ochi.

Existau mult prea multe reguli importante pentru chestionări și interogatorii pentru ca vreuna dintre ele să poată fi prioritară atunci, dar în capul listei se afla următoarea: nu lăsa insultele personale să te afecteze.

Dance spuse cu fermitate:

— Au avut loc mai multe crime importante, domnule Brubaker. Luăm în considerare toate variantele. Îi purtați pică lui James Chilton și deja l-ați atacat o dată.

— Chiar crezi, spuse el pe un ton disprețuitor, că ar fi cea mai bună idee din lume să am un conflict public cu un bărbat pe care încerc să-l omor în secret?

„Fie una foarte proastă, fie una foarte inteligentă", răspunse Dance în șoaptă. Apoi întrebă:

— Unde erați la orele menționate? Puteți să ne spuneți sau puteți refuza, dar noi vom continua să investigăm.

— Sunteți la fel de imbecili ca și Chilton. De fapt, agent Dance, ești mai rău de atât. Te ascunzi în spatele scutului tău.

Carraneo se agită, dar nu spuse nimic.

Tăcu și ea. Fie avea să le spună, fie avea să-i dea afară.

Greşit, realiză Dance. Mai exista şi o a treia opţiune, una care se ivise de când auzise scârţâiturile sinistre din casa aparent goală.

Brubaker căuta o armă.

— M-am săturat, şopti el şi, cu ochii dilataţi din cauza furiei, deschise primul sertar.

Mâna lui dispăru înăuntru.

Lui Dance îi trecură prin faţa ochilor chipurile copiilor ei, al soţului ei şi al lui Michael O'Neil.

„Te rog", se gândi ea, rugându-se să tragă repede…

— Rey, în spatele nostru! Atenţie!

Când Brubaker îşi ridică ochii, privi direct în ţeava pistolului ei Glock, în timp ce Carraneo se uita în direcţia opusă, ţintind către uşa biroului.

Cei doi agenţi stăteau ghemuiţi.

— Iisuse, luaţi-o uşurel! îi imploră el.

— Liber până acum, spuse Carraneo.

— Verifică, ordonă ea.

Tânărul se îndreptă spre uşă şi, stând într-o parte, o deschise cu piciorul.

— Liber.

Se întoarse apoi ca să-l blocheze pe Brubaker.

— Ridică-ţi braţele încet, spuse Dance; Glockul ei era suficient de stabil. Dacă ai vreo armă în mână, dă-i drumul imediat. Nu o ridica, nici nu o lăsa. Dă-i drumul. Dacă nu o faci acum, te vom împuşca. Ai priceput?

Arnold Brubaker căscă gura.

— Dar nu am nicio armă.

Bărbatul îşi ridică braţele foarte încet, dar nu se auzi nicio armă lovind pardoseala scumpă.

Spre deosebire de cele ale lui Dance, ale lui nu tremurau deloc. Între degetele sale groase se afla o carte de vizită, pe care o aruncă înspre ea cu dispreţ. Agenţii îşi băgară armele în toc, apoi se aşezară.

Dance se uită la cartea de vizită, în timp ce se gândea că o situaţie care nu putea deveni mai bizară de atât tocmai devenise cât se poate de nefirească. Pe cartea de vizită era sigiliul aurit al Departamentului de Justiţie – vulturul şi toate celelalte detalii. Cunoştea foarte bine cărţile de vizită ale agenţilor FBI. Încă mai avea o cutie mare acasă, cu cele ale soţului ei.

— La ora pe care ai menţionat-o, ieri, eram într-o întâlnire cu Amy Grabe. Agentul responsabil de biroul FBI din San Francisco. Ne-am întâlnit aici şi pe şantier. De la ora 11 dimineaţa până la 3 după-amiaza.

Ah…

Brubaker spuse:

— Proiectele de desalinizare şi cele de infrastructură bazată pe apă sunt ţinte ale terorismului. Am colaborat cu Homeland Security şi cu FBI-ul pentru a mă asigura că, în cazul în care proiectul demarează, va fi protejat corespunzător.

O privi cu calm şi totodată cu dispreţ. Vârful limbii îi atinse buza.

— Sper că vor fi implicaţi agenţi federali. Încep să-mi pierd încrederea în poliţia locală.

Kathryn Dance nu intenţiona să-şi ceară scuze. Avea să ia legătura cu Amy Grabe, pe care o cunoştea şi o respecta, în ciuda unor diferenţe de opinie. Chiar dacă un alibi nu l-ar fi împiedicat să plătească un ucigaş pentru a comite crimele, lui Dance îi era greu să creadă că un bărbat care lucra îndeaproape cu FBI-ul şi cu DHS-ul ar fi riscat să comită o crimă. În plus, atitudinea lui Brubaker sugera că spune adevărul.

— În regulă, domnule Brubaker. Vom verifica ceea ce ne-aţi spus.

— Sper că o veţi face.

— Apreciez că ne-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

— Puteţi găsi şi singuri ieşirea, ţipă el.

Carraneo aruncă o privire timidă înspre ea; Dance îşi dădu ochii peste cap.

Când ajunseră în dreptul uşii, Brubaker strigă:

— Aşteptaţi. Staţi puţin.

Agenţii se întoarseră.

— Ei bine, am avut dreptate?

— Dreptate?

— Crezi că cineva l-a omorât pe băiat şi l-a transformat în ţap ispăşitor într-o încercare de a-l omorî pe Chilton?

O pauză. Apoi ea se gândi: „De ce nu?" Răspunse:

— Da, credem că ar putea fi o variantă.

— Poftim!

Brubaker notă ceva pe o bucată de hârtie şi le-o întinse.

— Este o persoană pe care ar trebui să o studiaţi cu atenţie. I-ar plăcea la nebunie ca blogul – şi bloggerul – să dispară.

Dance privi biletul.

Fu mirată că nu se gândise şi ea la acelaşi suspect.

Capitolul 34

Staţionând pe o stradă prăfuită de lângă debarcader, la 8 km la nord de Monterey, Dance stătea singură în maşina ei Crown Vic şi vorbea la telefon cu TJ.

— Brubaker? întrebă ea.

— Nu are cazier, îi spuse el. Iar relaţia lui cu FBI-ul – alibiul – a fost confirmată.

Brubaker tot ar fi putut să plătească pe cineva care să facă treaba, însă detaliul acesta îl scotea din vizorul poliţiei.

Acum se concentrau asupra bărbatului al cărui nume îl aflaseră de la Brubaker. Numele trecut pe bucata de hârtie era Clint Avery şi, în clipa aceea, Dance se uita la el de la 90 de metri distanţă, printr-un gard cu sârmă ghimpată care înconjura sediul companiei lui de construcţii. Numele lui Avery nu apăruse niciodată pe lista persoanelor implicate în caz, dintr-un motiv simplu: constructorul nu postase niciodată pe blog, iar Chilton nu-l menţionase niciodată în *The Report.*

Nu-i specificase numele. În threadul *Cărarea galbenă,* Avery nu era menţionat direct, dar articolul punea sub semnul întrebării decizia guvernului de a construi autostrada şi procesul de licitaţie, criticându-l implicit pe constructor – Dance ar fi trebuit să ştie că era vorba de Avery Construction, din moment ce, cu două zile în urmă, când vizitase şcoala de vară a lui Caitlin Gardner, fusese dirijată de o echipă a firmei spre locul de execuţie a lucrărilor de pe autostradă. Nu făcuse însă legătura.

TJ Scanlon îi spuse:

— Se pare că acest Clint Avery a avut legături cu o companie care a fost investigată acum cinci ani pentru că folosea materiale de proastă calitate. Ancheta s-a terminat rapid. Poate că un articol scris de Chilton ar duce la reluarea anchetei.

„Un motiv bun pentru a-l omorî pe blogger", încuviinţă Dance în sinea ei.

— Mulţumesc, TJ. E foarte bine… Ţi-a dat Chilton lista cu ceilalţi suspecţi?

— Da.

— Iese cineva în evidenţă?

— Încă nu, şefa. Dar sunt bucuros că n-am la fel de mulţi duşmani ca el.

Râse scurt şi încheiară apelul.

Dance continua să-l studieze pe Clint Avery de la distanţă, îl văzuse de multe ori în fotografii – la ştiri, dar şi în ziare. Era greu să-l treci cu vederea.

Deşi cu siguranţă era multimilionar, se îmbrăca la fel ca orice muncitor: o cămaşă albastră din al cărei buzunar de la piept se vedeau câteva pixuri, pantaloni de lucru bej, ghete. Avea mânecile suflecate şi pe antebraţul lui zări un tatuaj. În mână ţinea o cască galbenă de protecţie. La şold avea o staţie de emisie-recepţie. N-ar fi fost surprinsă dacă ar fi zărit şi un pistol; chipul lui cu mustaţă arăta ca acela al unui pistolar.

Porni motorul şi trecu dincolo de porţi. Avery îi zări maşina. Se încruntă uşor şi păru să recunoască imediat o maşină a autorităţilor. Îşi încheie discuţia cu un bărbat cu geacă de piele şi plecă în grabă.

Părea că Avery Construction era o companie eficientă, al cărei singur scop era să construiască. Avea stocuri imense de materiale de construcţii, buldozere, excavatoare, camioane şi jeepuri. În incintă se aflau o fabrică de beton şi ceva ce semăna cu nişte ateliere de metalurgie şi lemn, cisterne cu combustibil pentru maşini, corturi şi depozite. Sediul central era alcătuit dintr-o serie de clădiri mari şi joase. Niciun arhitect sau peisagist nu fusese implicat în crearea companiei Avery Construction.

Dance se legitimă. Şeful companiei era amabil şi-i strânse cordial mâna, ochii lui formând riduri pe chipul bronzat în timp ce se uita la legitimaţia ei.

— Domnule Avery, sperăm să ne puteţi ajuta. Aţi auzit de crimele care au avut loc în Peninsulă?

— Ucigaşul mascat, băiatul, desigur… Am auzit că cineva a fost omorât azi. Groaznic. Cum vă pot fi de folos?

— Criminalul lasă semne la marginea drumului, ca un avertisment că va comite şi mai multe crime.

Bărbatul încuviinţă.

— Am văzut la ştiri.

— Ei bine, am observat ceva neobişnuit. Câteva cruci au fost amplasate în vecinătatea şantierelor proiectelor dumneavoastră.

— Serios? zise el încruntat. Nu anunţaseră asta la ştiri?

Dance nu-şi amintea de aşa ceva.

Avery începu să-şi întoarcă capul, apoi se opri. Privi din instinct către colegul lui în geacă de piele.

— Cum vă pot ajuta?

— Am dori să-i întrebăm pe unii dintre angajaţii dumneavoastră dacă au observat ceva neobişnuit.

— Cum ar fi?

— Trecători care se comportau ciudat, obiecte neobişnuite, poate urme de pantofi sau de cauciucuri de bicicletă în zona care fusese delimitată pentru şantier. Iată lista cu locaţiile.

Scrisese câteva în maşină, ceva mai devreme.

Îngrijorat, el se uită pe listă, o îndesă în buzunarul de la piept şi-şi încrucişă braţele. Asta nu însemna nimic din moment ce n-avusese suficient timp pentru a-i studia comportamentul. Dar încrucişarea braţelor sau a picioarelor era, de obicei, un gest defensiv şi putea sugera disconfortul.

— Vreţi să vă dau o listă cu angajaţii care au lucrat acolo? Presupun că din momentul în care au început crimele, nu?

— Exact. Ar fi de mare ajutor.

— Bănuiesc că o vreţi cât mai curând.

— Cât de repede se poate.

— O să fac tot ce pot.

Dance îi mulţumi şi se întoarse la maşină, apoi ieşi din parcare pe şosea. Nu după mult timp, parcă în apropiere, lângă o Honda Accord. Fiind orientată către direcţia opusă, geamul ei deschis se afla la o jumătate de metru de cel al lui Rey Carraneo. Bărbatul purta o cămaşă cu mânecă scurtă, fără cravată. Doar de două ori îl mai văzuse Dance îmbrăcat atât de lejer: la un picnic organizat de birou şi la un grătar acasă la Charles Overby.

— A prins momeala, spuse Dance. N-am idee dacă o să şi muşte.

— Cum a reacţionat?

— E greu de spus. N-am avut timp să-l studiez. Instinctul îmi spune că se străduia să pară calm şi cooperant. Era mult mai neliniştit decât arăta. Am, de asemenea, dubii în legătură cu unul dintre asociaţii lui.

Îl descrise pe bărbatul cu geaca de piele.

— Unul dintre ei o să plece, rămâi în zonă.

— Da, să trăiţi!

Patrizia Chilton deschise uşa şi-l salută pe Greg Ashton, bărbatul pe care soţul ei îl numea Super Bloggerul, în maniera lui nostimă, uşor iritantă.

— Bună, Pat, spuse Ashton.

Îşi strânseră mâinile. Bărbatul zvelt, îmbrăcat cu pantaloni scumpi şi cu o haină sport elegantă, arătă către maşina de poliţie de pe alee.

— Ce-i cu poliţistul de-afară? Nu spune nimic. E aici din cauza crimelor?

— Îşi iau măsuri de precauţie.

— Am urmărit toată povestea. Probabil că sunteţi foarte supăraţi.

Ea zâmbi stoică.

— Ăsta e un eufemism. A fost un coşmar.

Se bucura că putea să recunoască cum se simte. Nu putea să facă asta mereu în faţa lui Jim. Credea că trebuie să-l sprijine. De fapt, uneori o înfuria rolul lui neobosit de jurnalist de investigaţii. Înţelegea că este important, dar uneori ura blogul. Şi acum… să-şi pună familia în pericol şi să o forţeze să se

mute într-un hotel? De dimineaţă fusese nevoită să-l roage pe fratele ei, care lucrase pe timpul facultăţii ca bodyguard, să-i însoţească pe copii în excursie, să-i aştepte şi să-i aducă după aceea înapoi.

Zăvorî uşa în urma lor.

— Pot să te servesc cu ceva? îl întrebă Patrizia pe Ashton.

— Nu, e în regulă, mulţumesc.

Patrizia îl conduse către uşa biroului soţului ei, în timp ce privea spre curtea din spate prin fereastra largă din hol. Simţi un fior în capul pieptului. Văzuse ceva în tufişurile din spatele casei sau i se păruse? Era o persoană? Se opri.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Ashton.

Inima îi bătea cu putere.

— Eu… Nimic, zise ea. Probabil că era doar o căprioară. E adevărat însă că situaţia asta m-a făcut să o iau razna.

— Nu văd nimic.

— A dispărut, spuse ea.

Oare chiar aşa era? Nu era sigură. Totuşi, nu voia să-şi sperie musafirul. În plus, toate ferestrele şi uşile erau închise.

Intrară în biroul soţului ei.

— Iubitule, spuse ea. E Greg.

— Ah, ai sosit la timp!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

Patrizia spuse:

— Greg a zis că nu vrea nimic. Dar tu, iubitule?

— Nu, e în regulă. Dacă mai beau ceai, o să-mi petrec toată întâlnirea la toaletă.

— Bine atunci, vă las să lucraţi şi mă întorc la împachetat.

O întristă din nou gândul de a se muta într-un hotel. Ura faptul că era silită să-şi părăsească casa. Cel puţin băieţii aveau să privească asta ca pe o aventură.

— De fapt, spuse Ashton, aşteaptă puţin, Pat. Vreau să-l filmez pe Jim şi să postez clipul pe site-ul meu. Vreau să te includ şi pe tine.

Îşi aşeză servieta pe birou şi o deschise.

— Pe mine? se miră Patrizia. O, nu! Nu mi-am aranjat părul şi machiajul.

Ashton spuse:

— În primul rând, arăţi minunat. Mai mult decât atât, blog-gingul nu are legătură cu machiajul şi cu coafura. E vorba despre autenticitate. Am filmat multe persoane şi n-am lăsat pe nimeni să-şi dea nici măcar cu ruj.

— Bine, atunci fie.

Patrizia nu putea să fie atentă, gândindu-se la mişcarea pe care o văzuse în curtea din spate. Ar fi trebuit să-i spună agentului de afară.

Ashton râse.

— Oricum, e doar un webcam cu rezoluţie medie.

Ridică uşor camera video.

— Nu o să-mi pui întrebări, nu?

O cuprindea panica atunci când se gândea la asta. Blogul lui Jim avea sute de mii de vizualizări. Cel al lui Greg Ashton avea probabil şi mai multe.

— N-aş şti ce să răspund.

— Doar câteva comentarii. Vorbeşte despre cum e să fii căsătorită cu un blogger.

Soţul ei râse.

— Pot să pariez că are o mulţime de lucruri de spus despre asta.

— Putem să tragem câte duble vrei.

Ashton aşează trepiedul în colţul camerei şi montă camera.

Jim îşi aranjă biroul, punând în ordine teancurile de hârtii şi de ziare. Ashton râse şi-l admonestă:

— Vrem să arate autentic, Jim.

Încă un râset.

— Bine. De acord.

Jim puse la loc hârtiile şi revistele.

Patrizia se privi într-o oglindă decorativă de pe perete şi-şi plimbă degetele prin păr. Nu, nu era bine. Avea de gând să se aranjeze, indiferent ce spunea el. Îi zise asta lui Ashton.

Avu timp doar să clipească înainte ca pumnul lui Ashton să o lovească în obraz şi să o trântească la pământ.

Cu ochii îngroziţi şi foarte tulburat, Jim se aruncă asupra lui. Înţepeni atunci când Ashton îl împunse în faţă cu o armă.

— Nu! îl imploră Patrizia, chinuindu-se să se ridice în picioare. Nu-i face rău!

Ashton îi aruncă Patriziei o rolă de bandă adezivă şi-i porunci să-i lege soţului ei mâinile la spate.

Ea ezită.

— Fă-o!

Cu mâini tremurânde, cu lacrimile şiroind, confuză, ea făcu după cum i se ordonase.

— Iubitule, şopti ea în timp ce-i lega mâinile la spatele scaunului, mi-e frică.

— Fă ce-ţi spune, îi spuse soţul ei. Apoi se uită în ochii lui Ashton şi întrebă: Ce naiba se întâmplă?

Ashton îl ignoră şi o târî pe Patrizia într-un colţ. Ea urlă, plângând:

— Nu… nu… Mă doare. Nu!

Ashton îi legă şi ei mâinile la spate.

— Cine eşti? murmură Jim.

Patrizia Chilton ştia răspunsul la întrebare: Greg Ashton era criminalul Crucilor.

Ashton îl văzu pe Jim uitând-se afară. Mormăi:

— Agentul? zise el. E mort. Nu vă mai poate ajuta nimeni.

Ashton îndreptă camera video către chipul palid şi înspăimântat al lui Jim, cu lacrimi în colţurile ochilor.

— Vrei ca blogul tău nepreţuit să aibă şi mai mulţi vizitatori, nu-i aşa, Chilton? Ei bine, chiar asta o să se întâmple. Pun pariu că o să fie un număr-record. Nu cred că au mai văzut vreodată prin intermediul unui webcam cum moare un blogger.

Capitolul 35

Kathryn Dance se întoarse la sediul central al CBI. Fu dezamăgită să afle că Jonathan Boling se întorsese la Santa Cruz. După ce făcuse descoperirea minune – Stryker, de fapt, Jason –, nu mai avea momentan mare lucru de făcut.

Rey Carraneo sunase cu veşti interesante. Clint Avery sunase de la firmă cu zece minute în urmă. Agentul îl urmărise de-a lungul drumurilor sinuoase prin Pajiştile Râului, nume pe care scriitorul legendar John Steinbeck îl dăduse acestei zone luxuriante. Se oprise acolo de două ori, pe banda de urgenţă. Ambele dăţi se întâlnise cu cineva. Prima dată, cu doi bărbaţi sobri – îmbrăcaţi stil cowboy într-o camionetă. A doua oară, cu un bărbat cu părul alb, într-un costum scump, aflat la volanul unui Cadillac. Întâlnirile păreau bizare; era evident că Avery era neliniştit. Carraneo le notase numerele de la maşină şi avea să îi caute în baza de date.

Avery se îndrepta acum către Carmel, cu Carraneo pe urmele lui.

Dance era descurajată. Sperase că întâlnirea ei cu Avery avea să-l forţeze să acţioneze – să se grăbească spre o locuinţă secretă unde ascunsese dovezi sau chiar pe Travis. Aparent, nu se întâmplase asta.

Totuşi, bărbaţii pe care îi întâlnise Avery puteau fi ucigaşii plătiţi care se aflau în spatele crimelor. Raportul de la DMV putea să-i ofere câteva indicii, dacă nu chiar răspunsuri.

TJ îşi băgă capul pe uşă.

— Hei, şefa, încă mai eşti interesată de Hamilton Royce?

Bărbatul care se gândea probabil chiar în momentele acelea cum să-i distrugă cariera…

— Fă-mi un conspect într-un minut.

— Un ce? întrebă TJ.

— Sinopsis. Rezumat. Compendiu.

— „Conspect” e un cuvânt? Învăţ ceva nou în fiecare zi… Royce e un fost avocat. S-a lăsat de meserie subit. E un tip dur. Lucrează în mare parte cu şase sau şapte departamente ale statului. Titulatura lui oficială e cea de mediator. Neoficial, e un intermediar. Ai văzut filmul *Michael Clayton?*

— Cu George Clooney. Sigur. De două ori.

— De două ori?

— George Clooney, ce să-i faci?

— Aha. Cu asta se ocupă și Royce. În ultima vreme a făcut multe servicii pentru funcționari importanți de la biroul guvernatorului adjunct, de la Comisia de Energie a statului, de la EPA și de la Comisia de Finanțe. Dacă apare vreo problemă, el e acolo.

— Ce fel de problemă?

— Neînțelegeri între comitete, scandaluri, relații publice, furtișaguri, dispute contractuale. Aștept să primesc mai multe detalii.

— Anunță-mă dacă apare ceva care-mi poate fi de folos. Ca să folosesc una dintre expresiile lui favorite.

— Să folosești? Pentru ce?

— Am avut o dispută cu Royce.

— Vrei să-l șantajezi?

— E o exagerare. Să spunem că vreau să-mi păstrez slujba.

— Și eu vreau să ți-o păstrezi, șefa. M-ai lăsat să scap nepedepsit. Hei, ce se întâmplă cu Avery?

— Rey îl urmărește.

— Îmi place cuvântul ăla. Aproape la fel de mult ca „umbră".

— Ce se mai aude cu lista de suspecți a lui Chilton?

TJ îi spuse că identificarea acestora mergea greu. Oamenii se mutaseră, nu erau înregistrați, erau plecați sau își schimbaseră numele.

— Dă-mi jumătate dintre ele, spuse ea. Am să caut și eu.

Tânărul agent îi înmână lista.

— Am să-ți dau lista scurtă, spuse el, pentru că ești șefa mea preferată.

Dance examină numele, gândindu-se cum ar fi fost mai bine să procedeze. Își aminti cuvintele lui Jon Boling. *Postăm on-line prea multe informații despre noi. Mult prea multe.*

Kathryn Dance hotărî să verifice arhivele oficiale – National Criminal Information Center, Violent Criminal Apprehension Program, California Open Warrants și DMV.

Deocamdată, se baza doar pe Google.

Greg Schaeffer îl studie pe James Chilton, care stătea înfricoșat și însângerat în fața lui.

Schaeffer folosise pseudonimul Greg Ashton pentru a se apropia de Chilton fără să-i trezească suspiciuni. Pentru că numele „Schaeffer" ar fi putut să-i atragă bloggerului atenția.

Deși era la fel de posibil să nu se întâmple asta; Schaeffer n-ar fi fost surprins dacă Chilton ar mai fi uitat numele unora dintre victimele care avuseseră de suferit din cauza blogului său. Gândul acesta îl înfurie pe Schaeffer și mai mult atunci când Chilton începu să scuipe.

— De ce? zise el, apoi îl mai pocni încă o dată.

Capul bloggerului se lovi de spătarul scaunului său de birou, iar el gemu. Ceea ce era în regulă, doar că nenorocitul nu părea să fie suficient de înspăimântat încât să-l mulţumească pe Schaeffer.

— Ashton! De ce faci asta?

Schaeffer se aplecă şi-l apucă pe Chilton de guler.

Îi şopti:

— Vei citi o declaraţie. Dacă nu o vei spune cu sinceritate şi cu regret, soţia ta va muri. La fel şi copiii tăi. Ştiu că se vor întoarce din tabără în curând. I-am urmărit. Le ştiu programul. Se întoarse către soţia lui Chilton: Ştiu că fratele tău e cu ei. E un tip solid, dar nu e imun la gloanţe.

— O, Dumnezeule, nu! ţipă Patrizia hohotind. Te implor!

În sfârşit, pe chipul lui Chilton se putea citi groaza.

— Nu, te rog, nu-i face rău familiei mele! Te implor, te implor… Am să fac tot ce vrei. Dar nu le face rău.

— Citeşte declaraţia şi fii convingător, îl ameninţă Schaeffer, apoi am să-i las în pace. Crede-mă, Chilton, mi-e milă de ei! Chiar merită o viaţă mai bună decât să trăiască alături de un nenorocit ca tine.

— Am să o citesc, spuse bloggerul. Dar cine eşti? De ce faci asta? Îmi datorezi un răspuns.

Schaeffer fu cuprins de un val de furie.

— Îţi datorez? urlă el. Îţi datorez? Arogant nenorocit!

Îl lovi din nou pe Chilton în obraz, lăsându-l buimac.

— Nu-ţi datorez nimic.

Se aplecă şi urlă:

— Cine sunt? Cine sunt? Cunoşti pe vreunul dintre cei ale căror vieţi le-ai distrus? Nu, bineînţeles că nu. Pentru că stai în nenorocitul ăla de scaun, departe de lumea reală, şi spui tot ce-ţi trece prin cap. Scrii o idioţenie la tastatură, o trimiţi în lume şi apoi treci mai departe. Conceptul de consecinţă îţi spune ceva? Responsabilitate?

— Încerc să fiu meticulos. Dacă am scris ceva greşit…

Schaeffer luă foc.

— Eşti complet orb, urlă el. Nu pricepi că poţi să te înşeli chiar dacă prezinţi datele corecte? Trebuie să dezvălui toate secretele din lume? Trebuie să distrugi vieţi fără niciun motiv, cu excepţia ratingurilor?

— Te implor!

— Îţi spune ceva numele Anthony Schaeffer?

Chilton închise ochii câteva momente. Ah… Când îi redeschise, erau plini de empatie, poate chiar de remuşcare.

Dar asta nu-l impresionă deloc pe Schaeffer.

Cel puţin Chilton îşi amintise de bărbatul pe care-l distrusese.

Patrizia întrebă:

— Cine e? Jim, la ce se referă?

— Spune-i, Chilton.

Bloggerul oftă.

— Un bărbat homosexual s-a sinucis acum câţiva ani după ce i-am dezvăluit identitatea. Şi el era…?

— Fratele meu.

Vocea i se frânse când spuse:

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău, spuse Schaeffer batjocoritor.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. N-am vrut să moară. Trebuie să ştii asta. M-am simţit oribil.

Schaeffer se întoarse către Patrizia:

— Soţului tău, vocea moralităţii şi a dreptăţii, i-a displăcut faptul că un diacon poate fi homosexual.

Chilton se apără:

— Nu ăsta a fost motivul. Era liderul unei campanii împotriva căsătoriei între homosexuali în California. Îi atacam ipocrizia, nu orientarea sexuală. Şi imoralitatea. Era căsătorit, avea copii… dar atunci când călătorea în interes de afaceri, îşi plătea câte un gigolo. Uneori, îşi înşela soţia cu trei bărbaţi într-o singură noapte!

Bloggerul era din nou sfidător, iar Schaeffer avea chef să-l pocnească din nou, aşa că o făcu. Tare şi repede.

— Tony se chinuia să meargă pe calea Domnului. A greşit de câteva ori. Şi tu l-ai făcut să pară un monstru! Nu i-ai dat niciodată şansa să se justifice. Dumnezeu avea să îl ajute să-şi găsească drumul.

— Ei bine, Dumnezeu n-a făcut o treabă prea grozavă. Doar dacă…

Pumnul îl lovi din nou.

— Jim, nu te certa cu el! Te rog!

Chilton îşi lăsă capul în jos. Părea disperat, trist şi înfricoşat.

Schaeffer savura sentimentul de disperare al bărbatului.

— Citeşte declaraţia.

— În regulă. Am să fac tot ce vrei. Am s-o citesc. Dar familia mea… te implor…

Agonia de pe chipul lui Chilton era ca un vin bun pentru Schaeffer.

— Îţi promit.

Spuse asta cu sinceritate, gândindu-se însă că Patrizia avea să trăiască doar cu două secunde mai mult decât soţul ei – un gest umanitar, până la urmă. Nu ar fi vrut să trăiască fără el. În plus, era martoră. În ceea ce

privește copiii, nu, n-avea de gând să îi omoare. Trebuiau să sosească acasă peste o oră și el și-ar fi luat până atunci tălpășița. În plus, voia să atragă simpatia publicului. Să-i omoare pe blogger și pe soția lui era una. Copiii erau altceva.

Schaeffer lipi sub cameră o bucată de hârtie care conținea declarația pe care o scrisese în dimineața aceea. Era un text emoționant – și fusese scris în așa fel încât nimeni să nu-l asocieze cu crima.

Chilton tuși, apoi privi în jos. Începu să citească.

— Aceasta este o declarație…

Vocea i se stinse.

Excelent! Schaeffer lăsă camera pornită.

Chilton o luă de la capăt.

— Aceasta este o declarație pentru cei care mi-au citit blogul, *The Chilton Report*, de-a lungul anilor. Nimic nu e mai prețios pe lume decât reputația unui om și eu mi-am dedicat viața distrugerii fără motiv a reputației unor cetățeni onorabili.

Se descurca de minune.

— E ușor să cumperi un computer ieftin, un website și un software pentru bloguri, iar în cinci minute ai un vehicul pentru opiniile tale – un vehicul care va fi vizitat de milioane de oameni din toată lumea. Asta îți conferă un grad de putere amețitor. Dar este o putere nemeritată. Este o putere furată. Am scris despre oameni multe lucruri care s-au dovedit doar zvonuri. Acele zvonuri s-au împrăștiat și au fost acceptate ca fiind adevărate, deși erau minciuni. Din cauza mea, viața unui tânăr, Travis Brigham, a fost distrusă. Nu are pentru ce să mai trăiască. La fel și eu. A căutat să se apere împotriva oamenilor care îl atacau, oameni care erau prietenii mei. Sunt singurul responsabil de distrugerea vieții lui.

Lacrimi de fericire îi șiroiau pe față – Schaeffer era în rai.

— Accept acum responsabilitatea pentru distrugerea reputației lui Travis și a celorlalți despre care am scris cu atâta nepăsare. Lecția pe care mi-o dă Travis va fi un avertisment pentru ceilalți: adevărul e sacru. Zvonurile nu reprezintă adevărul… Adio.

Inspiră adânc și-și privi soția.

Schaeffer era mulțumit. Bărbatul făcuse o treabă bună. Opri webcamul și verifică ecranul. Doar Chilton era în cadru. Soția lui nu era. Nu voia o imagine cu moartea ei, ci doar cu cea a bloggerului. Lărgi cadrul astfel încât să cuprindă și trunchiul bărbatului. O să-l împuște o dată în inimă, o să-l lase să moară, filmându-l în tot acest timp, apoi o să încarce filmul pe site-urile unor rețele de socializare și pe bloguri. Schaeffer estima că avea să dureze aproximativ două minute până ca videoclipul să apară pe YouTube și că

urma să fie vizualizat de câteva milioane de oameni înainte să fie retras de companie. Până atunci, programul ilegal care permitea descărcarea videoclipurilor l-ar fi capturat, iar imaginile s-ar fi răspândit în întreaga lume, la fel de repede precum celulele canceroase.

— Or să te găsească, şopti Chilton. Poliţia.

— N-or să mă caute pe mine. Or să-l caute pe Travis Brigham. Sincer, nimeni nu cred că va căuta cu atenţie. Ai mulţi duşmani, Chilton.

Armă pistolul.

— Nu! hohoti disperată Patrizia Chilton, înnebunită de groază.

Schaeffer rezistă tentaţiei de a o împuşca pe ea prima. Îşi menţinu arma asupra ţintei şi remarcă un zâmbet resemnat şi aparent ironic pe chipul lui James Chilton.

Schaeffer porni butonul camerei pentru înregistrare şi se pregăti să apese pe trăgaci. Dar în clipa aceea auzi:

— Opreşte-te!

Vocea venea din dreptul uşii deschise a biroului.

— Lasă arma jos! Acum!

Şocat, Schaeffer se uită în spate spre un tânăr latino-american, care purta o cămaşă albă cu mâneci scurte. Ţinea arma îndreptată spre el. Avea la şold o insignă. Nu! Cum îl găsiseră?

Schaeffer menţinu arma aţintită spre pieptul bloggerului şi urlă la poliţist:

— Lasă tu arma jos!

— Coboară arma, îi spuse poliţistul ferm. Ăsta e singurul avertisment.

Schaeffer mârâi:

— Dacă mă împuşti, eu…

Văzu o sclipire galbenă, simţi că ceva îi atinge capul şi apoi universul se întunecă.

Capitolul 36

Morţii se învârteau, cei vii mergeau…

Greg Ashton era, de fapt, Greg Schaeffer, află Dance – acesta fu dus pe scări şi peste pajişte pe o targă veche, până la duba procurorului, în timp ce James şi Patrizia Chilton se îndreptau încet către ambulanţă.

O altă victimă era Miguel Herrera, adjunctul MESO însărcinat cu paza soţilor Chilton.

Schaeffer se oprise mai întâi în dreptul maşinii lui Herrera. Paznicul o sunase pe Patrizia, care-i transmisese că bărbatul era aşteptat. Apoi, Schaeffer înfipsese arma în geaca lui Herrera şi trăsese două focuri de armă, proximitatea corpului acoperind sunetul.

Superiorul adjunctului de la MESO era prezent la faţa locului, împreună cu o duzină de alţi poliţişti, furioşi pe criminal.

În ceea ce-i priveşte pe răniţi, Chilton nu părea să sufere foarte tare.

Dance îl urmărea cu atenţie pe Rey Carraneo – el era cel care ajunsese primul, îl zărise pe adjunct şi se repezise apoi în casă după ce chemase întăriri. Îl văzuse pe Schaeffer exact în clipa în care se pregătea să-l împuşte pe Chilton. Carraneo îi dăduse criminalului un avertisment ca la carte, dar atunci când bărbatul încercase să negocieze, agentul îi trăsese cu precizie două gloanţe în cap. Negocieri cu criminali înarmaţi au loc doar în filme şi în seriale – în cele proaste. Poliţiştii nu-şi coboară şi nu-şi pun niciodată arma jos. Şi nici nu ezită să elimine un răufăcător dacă se iveşte ocazia.

Regulile numărul unu, doi şi trei: *trage!* Iar el o făcuse.

Tânărul agent părea teafăr, având aceeaşi atitudine profesionistă dintotdeauna. Dar ochii lui spuneau o altă poveste, dezvăluind cuvintele care-i treceau prin minte în acele momente: „Tocmai am omorât un om. Tocmai am omorât un om".

Avea să se asigure că o să-şi ia un concediu cu plată.

O maşină parcă în trombă şi din ea coborî Michael O'Neil. O zări pe Dance şi i se alătură imediat. Adjunctul era tăcut şi nu mai zâmbea.

— Îmi pare rău, Michael.

Îi apucă braţul. O'Neil îl cunoştea pe Miguel Herrera de câţiva ani.

— Pur şi simplu l-a împuşcat?

— Exact.

Îşi închise ochii pentru un moment.

— Dumnezeule…

— Are soție?

— Nu. E divorțat. Dar are un fiu adult. A fost deja anunțat.

O'Neil, aparent calm, cu o expresie care dezvăluia mult prea puțin în comparație cu ce simțea, privi cu ură către husa verde care acoperea trupul lui Greg Schaeffer.

O voce nesigură interveni:

— Mulțumesc.

Se întoarseră spre bărbatul care vorbise: era James Chilton. Purtând pantaloni închiși la culoare, un tricou alb și un pulover bleumarin, bloggerul arăta ca un preot impresionat de carnajul de pe front. Soția sa îi era alături.

— Sunteți bine? îi întrebă Dance.

— Sunt bine, da. Mulțumesc. Doar câteva răni. Zgârieturi și vânătăi.

Patrizia Chilton confirmă că nici ea nu avea răni grave.

O'Neil îi salută și-l întrebă pe Chilton:

— Cine era?

Dance răspunse:

— Fratele lui Anthony Schaeffer.

Chilton fu surprins.

— Ți-ai dat seama?

Îi spuse lui O'Neil care era numele real al lui Ashton.

— Asta e latura interesantă a internetului – site-urile și jocurile care-ți permit să-ți asumi un rol. Cum e Second Life. Îți poți crea identități noi. Schaeffer și-a petrecut ultimele luni răspândind on-line numele lui Greg Ashton, ca fiind expert în blogging și RSS. A făcut asta ca să-și faciliteze intrarea în viața lui Chilton.

— L-am descoperit pe fratele lui, Anthony, într-un blog, acum câțiva ani, explică Chilton.

— El este cel despre care i-am vorbit agentei Dance când am întâlnit-o prima dată – acesta este unul dintre lucrurile pe care le regret, faptul că s-a sinucis.

O'Neil o întrebă pe Dance:

— Cum ai aflat de el?

— Trebuia să verific suspecții împreună cu TJ. Nu era verosimil ca Arnold Brubaker să fi fost criminalul. Încă îl mai suspectam pe Clint Avery – tipul din spatele proiectului autostrăzii –, dar nu aveam încă nimic clar. În felul acesta studiam lista oamenilor care îl amenințaseră pe James.

Lista scurtă…

Chilton spuse:

— Soția lui Anthony Schaeffer era pe listă. Desigur. Mă amenințase cu câțiva ani în urmă.

Dance continuă:

— Am intrat on-line pentru a afla cât mai multe detalii despre ea. I-am găsit pozele de la nuntă. Cavalerul de onoare de la nunta lor fusese Greg, fratele lui Anthony. L-am recunoscut când am venit ieri la voi acasă. L-am verificat. Venise aici acum două săptămâni, fără să-şi cumpere şi bilet de întoarcere.

Imediat ce aflase asta, îl sunase pe Miguel Herrera, dar nu reuşise să vorbească cu el, aşa că îl trimisese pe Rey Carraneo la faţa locului. Agentul, urmărindu-l încă pe Clint Avery, era în apropierea locuinţei familiei Chilton…

O'Neil întrebă:

— A spus Schaeffer ceva despre Travis?

Dance le arătă plicul din plastic care conţinea biletul scris de mână cu referinţe la Travis, redactat în aşa fel încât să dea de înţeles că Travis intenţiona să-l împuşte pe Chilton.

— Crezi că băiatul e mort?

Privirile lui Dance şi O'Neil se întâlniră. Ea spuse:

— Nu vreau să presupun asta.

Până la urmă, da, era posibil ca Schaeffer să fi vrut să-l ucidă pe băiat. Dar poate că nu o făcuse încă. Probabil voia să dea impresia că Travis se sinucisese după ce îl omorâse pe Chilton. Asta însemna că era posibil să mai fie încă în viaţă.

Ofiţerul superior răspunse la telefon. Se îndepărtă, cu ochii fixaţi asupra maşinii de la MESO, în care Herrera fusese ucis cu atâta cruzime.

După o clipă închise telefonul.

— Trebuie să plec, zise el. Am de interogat un martor.

— Tu? Să interoghezi? îl necăji ea.

Tehnica de interogare a lui Michael O'Neil presupunea să-l privească fix pe subiect şi să-l roage în repetate rânduri să-i spună ce ştie. Putea să fie convingătoare, dar nu era eficientă. Iar lui O'Neil nu-i făcea nicio plăcere.

Se uită la ceas.

— Ai putea să-mi faci o favoare?

— Spune.

— Zborul lui Anne de la San Francisco a fost amânat. Nu pot să ratez interogatoriul ăsta. Poţi tu să iei copiii de la grădiniţă?

— Sigur. Mă duc oricum să-i iau pe Wes şi pe Maggie din tabără.

— Ne întâlnim la Fisherman's Wharf la ora cinci?

— Sigur.

O'Neil plecă, după ce mai aruncă o privire către maşina lui Herrera.

Chilton strânse mâna soției lui. Dance recunoscu gesturile care trădau o conștientizare a propriei moralități. Își aminti de Chilton, justițiarul îngâmfat și arogant, așa cum era când îl întâlnise pentru prima oară. Acum era foarte schimbat. Ceva din interiorul lui se domolise – încă de când aflase că prietenul lui, Don Hawken, și soția lui aproape că fuseseră uciși. Iar acum încă o schimbare, departe de privirea încrâncenată a unui misionar.

Bărbatul zâmbi cu amărăciune.

— A reușit să mă fenteze… Mi-a gâdilat orgoliul.

— Jim…

— Nu, iubito. Așa e. Știi, toate astea sunt numai din vina mea. Schaeffer l-a ales pe Travis. A citit blogul, a găsit pe cineva care să fie în rolul persoanei de sacrificiu și a făcut dintr-un puști de șaptesprezece ani un suspect de crimă. Dacă n-aș fi vorbit despre criminalul Crucilor și despre accident, Schaeffer n-ar fi avut niciun motiv să-l urmărească.

Avea dreptate. Dar Kathryn Dance încerca de obicei să evite să facă speculații. Terenul era mult prea alunecos.

— Ar fi ales pe altcineva, explică ea. Era hotărât să se răzbune pe tine.

Chilton nu părea să o audă.

— Ar trebui să închid pentru totdeauna nenorocitul ăla de blog.

Dance văzu în ochii lui resemnare, frustrare, furie și frică. Adresându-se amândurora, el spuse serios:

— Am să o fac.

— Ce anume? întrebă soția lui.

— Am să-l închid. *The Report* a ajuns la sfârșit. N-am să mai distrug viața nimănui.

— Jim, spuse Patrizia cu blândețe, în timp ce își ștergea un fir de praf de pe mânecă. Când fiul nostru a avut pneumonie, ai stat lângă patul lui timp de două zile, fără să dormi deloc. Când soția lui Don a murit, ai plecat din acea întâlnire importantă de la sediul Microsoft ca să fii alături de el – ai renunțat la un contract de o sută de mii de dolari. Atunci când tatăl meu era pe moarte, ai stat lângă el mai mult decât personalul de la clinică. Faci lucruri bune, Jim. Ăsta ești tu. Și blogul tău face lucruri utile.

— Eu…

— Sst… Lasă-mă să termin. Donald Hawken a avut nevoie de tine și i-ai fost alături. Copiii noștri au avut nevoie de tine și ai fost acolo. Ei bine, lumea are nevoie de tine, iubitule. Nu poți să-i întorci spatele.

— Patty, au murit oameni.

— Promite-mi că nu vei lua nicio decizie pripită. Au fost câteva zile groaznice. Nimeni nu gândește limpede acum.

Urmă o pauză lungă.

— O să văd. O să văd, zise el.

Apoi îşi îmbrăţişă soţia.

— Ceea ce ştiu e că pot să iau o pauză de câteva zile. O să plecăm de aici pentru o vreme, îi spuse Chilton soţiei sale. Hai să mergem la Hollister mâine. O să petrecem un weekend lung cu Donald şi cu Lily. Încă nu ai cunoscut-o. Îi aducem pe băieţi, facem un grătar… o drumeţie.

Pe chipul Patriziei apăru un zâmbet. Îşi sprijini capul de umărul lui.

— Mi-ar face plăcere.

Apoi îşi concentră atenţia asupra lui Dance.

— Ceva mi-a dat de gândit, zise el.

Ea ridică întrebător din sprâncene.

— Multe persoane m-ar fi lăsat baltă. Probabil că merit asta. Dar tu n-ai făcut-o. Nu ţi-a plăcut de mine, n-ai fost de acord cu ce făceam şi totuşi mi-ai luat apărarea. Asta e onestitate intelectuală. E ceva rar. Îţi mulţumesc.

Dance zâmbi cu timiditate, acceptând complimentul, în timp ce se gândea la momentele în care ar fi vrut într-adevăr să-l lase baltă.

Familia Chilton se întoarse în casă pentru a termina de împachetat şi pentru a rezerva o cameră de motel pentru seara aceea – Patrizia nu voia să mai stea în casă până când orice picătură de sânge de-a lui Schaeffer nu avea să fie curăţată din birou. Dance nu putea să o învinovăţească.

Agenta i se alătură criminalistului de la MESO, un ofiţer de vârstă mijlocie cu care lucrase timp de câţiva ani. Îi spuse că era posibil ca Travis să mai fie în viaţă, ascuns pe undeva. Ceea ce însemna că avea resurse limitate de hrană şi de apă. Trebuia să-l găsească. Cât mai curând.

— Ai găsit asupra cadavrului cheia de la vreo cameră?

— Da. O cheie de la Cyprus Grove Inn.

— Vreau ca încăperea, hainele şi maşina lui Schaeffer să fie analizate la microscop. Caută orice ne-ar putea indica unde l-a ascuns pe băiat.

— Poţi să contezi pe asta, Kathryn.

Ea se întoarse la maşină şi-i telefonă lui TJ.

— Am auzit că l-ai prins, şefa, zise el.

— Da. Acum vreau să-l găsesc pe băiat. Dacă mai e viu, mai are doar una sau două zile până când o să moară de foame sau de sete. MESO analizează casa familiei Chilton şi Cyprus Grove Inn – locul unde a stat Schaeffer. Sună-l pe Peter Bennington şi dă-i bice cu rapoartele. Sună-l şi pe Michael dacă e nevoie. Ah, şi găseşte-mi martori din camerele alăturate de la Cyprus Grove.

— Sigur, şefa.

— Ia legătura cu CHP și cu poliția locală. Vreau să găsesc ultima cruce – cea pe care Schaeffer a lăsat-o ca să anunțe moartea lui Chilton. Peter ar trebui să o analizeze cu toate echipamentele din dotare.

Îi mai veni apoi o idee.

— Ai mai aflat ceva despre mașina aceea a autorităților?

— Ah, cea despre care ne-a povestit Pfister, nu?

— Întocmai.

— N-a sunat nimeni. Nu cred că suntem pe lista de priorități.

— Încearcă din nou. Fă din asta o prioritate.

— Vii aici, șefa? Overby vrea să te vadă.

—TJ…

— Îmi pare rău.

— Am să vin mai târziu. Am ceva de făcut.

— Ai nevoie de ajutor?

Spuse că nu, deși era sigură că nu voia sub nicio formă să facă asta de una singură.

Capitolul 37

Stând în maşina ei, parcată pe alee, Dance privea spre locuinţa modestă a lui Brigham: observă burlanele care atârnau, ţiglele deformate, jucăriile stricate şi uneltele din curtea din faţă şi din cea laterală. Garajul era atât de plin de obiecte, încât nu intra în el decât jumătate din capota maşinii.

Dance stătea la volanul maşinii ei Crown Vic, cu uşa închisă. Asculta un CD pe care ea şi Martine îl primiseră de la o formaţie din Los Angeles. Muzicienii erau din Costa Rica. Muzica lor i se părea veselă, dar şi neobişnuită; îşi propusese să afle mai multe despre ei. Spera ca atunci când ea şi Michael aveau să meargă în L.A. pentru cazul omuciderii lui J. Doe, să aibă şansa să-i întâlnească şi să facă mai multe înregistrări. Dar nu putea să se gândească la asta acum. Auzi zgomotul unor cauciucuri pe pietriş şi văzu în oglinda retrovizoare maşina Soniei Brigham oprindu-se, după ce ocoli un tufiş de merişor. Femeia era singură în faţă; Sammy stătea în spate.

Maşina rămase nemişcată vreme îndelungată şi Dance o putea vedea pe femeie uitându-se disperată la maşina de poliţie. Într-un final, Sonia trecu pe lângă Dance şi parcă în faţa casei, trase frâna şi opri motorul.

Aruncând o privire rapidă către Dance, femeia coborî din maşină şi se îndreptă spre portbagajul maşinii, de unde scoase coşurile cu rufe şi o sticlă mare de Tide.

Familia lui era atât de săracă, încât nu-şi permitea o maşină de spălat rufe şi un uscător… Cine folosea spălătoriile? Rataţii…

Această postare de pe blog îi indicase lui Schaeffer de unde să fure o bluză, ca să-i poată întinde o capcană lui Travis.

Dance coborî din maşină.

Sammy o privi cu o expresie nedumerită. Curiozitatea primei lor întâlniri dispăruse; acum era neliniştit. Privirea lui era surprinzător de matură.

— Ştii ceva de Travis? o întrebă el, fără să mai sune la fel de ciudat ca mai înainte.

Înainte ca Dance să apuce să-i răspundă, mama lui îl trimise să se joace în curtea din spate.

— Nu te îndepărta prea mult, Sammy.

Dance luă sticla de detergent de sub braţul palid al Soniei şi o urmă spre casă. Gura Soniei era crispată, iar ochii ei priveau înainte.

— Doamnă…

— Trebuie să pun astea la loc, spuse Sonia Brigham pe un ton iritat.

Dance îi deschise uşa, apoi o urmă pe Sonia înăuntru. Femeia merse direct în bucătărie şi se apucă să separe rufele.

— Dacă le laşi un pic… cutele, ştii cum stă treaba.

Netezi un tricou. Vorbeau ca de la femeie la femeie.

— L-am spălat cu gândul că aş putea să i-l dau.

— Doamnă Brigham, sunt nişte lucruri pe care trebuie să le aflaţi. Nu Travis este cel care a condus maşina pe 9 iunie. El doar şi-a asumat vina.

— Poftim? zise ea uluită, oprindu-se din aranjatul rufelor.

— Era îndrăgostit de fata care se afla la volan. Ea băuse. A încercat să o convingă să tragă pe dreapta şi să-l lase pe el să conducă. A făcut accidentul înainte să apuce să oprească.

— Dumnezeule!

Sonia îşi ascunse faţa în tricou, ca şi cum astfel ar fi putut să împiedice lacrimile să curgă.

— Nici nu e el criminalul care a lăsat crucile. Cineva a făcut să pară că el le-a lăsat şi că i-a omorât pe oamenii aceia. Un bărbat care voia să se răzbune pe James Chilton. L-am prins.

— Şi Travis? întrebă Sonia disperată, în timp ce strângea tricoul.

— Nu ştim încă unde este. Căutăm peste tot, dar n-am găsit încă niciun indiciu.

Dance îi explică rapid despre Greg Schaeffer şi planul lui de răzbunare.

Sonia îşi şterse obrajii rotunzi. Încă mai avea o urmă de frumuseţe ascunsă pe chip. Dovadă era fotografia făcută cu ani în urmă la standul de la târgul anual. Şopti:

— Ştiam eu că Travis nu le-ar fi făcut rău acelor oameni. Ţi-am şi spus asta.

„Da, aşa e, se gândi Dance. Şi comportamentul tău mi-a transmis atunci că spui adevărul. Am ascultat de logică, când ar fi trebuit să-mi ascult intuiţia." Cu mult timp în urmă, Dance făcuse şi ea testul Myers-Briggs. Dădea de belea atunci când se îndepărta de adevărata ei natură.

Sonia împături tricoul, netezind bumbacul din nou.

— E mort, nu-i aşa?

— Nu avem nicio dovadă că ar fi. Absolut niciuna.

— Dar aşa crezi…

— O variantă mai realistă ar fi că Schaeffer l-a ţinut în viaţă. Facem tot posibilul să-l găsim. Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă aflu aici.

Îi arătă poza lui Greg Schaeffer, o copie după permisul lui de conducere.

— L-ai văzut vreodată? Poate te-a urmărit? A vorbit cu vecinii?

Sonia îşi puse ochelarii şi privi îndelung chipul din poză.

— Nu. N-aş putea spune. Deci el e cel care mi-a răpit băiatul?

— Da.

— Ți-am spus că o să se întâmple ceva rău din cauza blogului.

Privi către curtea laterală și-l văzu pe Sammy intrând în șopronul dărăpănat. Oftă.

— Dacă Travis a dispărut, să-i spun lui Sammy… asta o să-l distrugă. Am să pierd doi fii dintr-odată. Trebuie să pun rufele la loc. Te rog, pleacă.

Dance și O'Neil stăteau unul lângă altul în port, sprijinindu-se de balustradă. Ceața se ridicase, dar vântul bătea neîntrerupt. În Monterey Bay aveai parte ori de una, ori de alta.

— Mama lui Travis, strigă O'Neil, ca să fie auzit. Pun pariu că a fost dificil.

— Cel mai dificil, spuse ea, cu părul în vânt. Apoi îl întrebă: Cum a fost interogatoriul?

Se gândi la cazul containerului din Indonezia. Celălalt caz.

— În regulă.

Se bucura că O'Neil se ocupa de caz și regreta faptul că era geloasă. Terorismul îi ținea în priză toată noaptea pe legiuitori.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de veste.

Cu ochii îndreptați spre golf, el spuse:

— Cred că vom termina în următoarele douăzeci și patru de ore.

Mai jos, pe plajă, erau copiii lor, toți patru, la marginea apei. Maggie și Wes conduceau expediția; fiind nepoții unui biolog marin, aveau autoritate.

Pelicanii zburau solemn prin apropiere, pescărușii erau prezenți pretutindeni, iar în apropierea țărmului un leu de mare înota cu agilitate pe spate. Izbea cu bucurie moluște de o piatră pe care o ținea în echilibru pe piept. Cina. Fiica lui O'Neil, Amanda, și Maggie priveau fascinate animalul, ca și când ar fi încercat să facă un plan pentru a-l lua acasă, pe post de animal de companie.

Dance atinse brațul lui O'Neil și i-l arătă pe Taylor, care stătea ghemuit lângă o algă, fiind gata să o rupă la fugă în cazul în care creatura extraterestră s-ar fi trezit la viață. Wes stătea protector în apropiere, în caz că s-ar fi întâmplat asta. O'Neil zâmbi, dar ea ghici din postura și din brațul său încordat că ceva îl nemulțumea. Un moment mai târziu îi explică, vorbind tare în încercarea de a acoperi șuieratul vântului.

— Am primit vești din Los Angeles. Apărarea încearcă să mute din nou data audierii. Peste două săptămâni.

— O, nu, murmură Dance. Două săptămâni? Atunci e programat procesul cu jurați.

— Seybold încearcă să contracareze. Nu părea însă prea optimist.

— La naiba. Dance se strâmbă. Război de uzură? Continuă să amâne şi speră că totul o să dispară?

— Probabil.

— Noi nu o vom face, spuse ea cu fermitate. Noi doi nu o să dispărem. Dar Seybold şi ceilalţi?

O'Neil evaluă varianta aceasta.

— S-ar putea, dacă mai durează mult. E un caz important. Au multe cazuri importante.

Dance oftă. Începuse să tremure.

— Ţi-e frig? o întrebă el.

Braţul ei era lipit de-al lui.

Negă. Fusese cuprinsă de un fior pentru că se gândea la Travis. În timp ce privea apa, se întreba dacă nu cumva avea înaintea ochilor mormântul lui.

Un pescăruş zbură pe deasupra lor. Unghiul de atac al aripilor lui era ajustat perfect pentru viteza vântului. Stătea nemişcat la şase metri deasupra plajei.

Dance spuse:

— Ştii, în tot timpul ăsta, chiar şi atunci când am crezut că el e criminalul, mi-a fost milă de Travis. Din cauza vieţii lui de familie, pentru faptul că e un neadaptat… Să fie atacat în felul acela! Jon mi-a spus că blogul a fost doar vârful aisbergului. Oamenii îl atacau pe chat, în e-mailuri, pe forumuri. E atât de trist că s-a întâmplat asta. Era nevinovat. Complet nevinovat.

Timp de câteva clipe, O'Neil nu spuse nimic. Apoi zise:

— Părea un tip inteligent. Boling, vreau să spun.

— Este. A aflat numele victimelor. Apoi a descoperit avatarul lui Travis.

O'Neil râse.

— Îmi pare rău, dar mi te imaginez cerându-i lui Overby un mandat de arestare pentru un personaj dintr-un joc de computer.

— Ah, ar scrie actele imediat dacă ar crede că urmează o conferinţă de presă şi o oportunitate de a apărea în poze. Totuşi, l-aş fi putut pedepsi pe Jon pentru că s-a dus de unul singur la sala aceea de jocuri.

— S-a jucat de-a eroul?

— Da. Să ne scape cineva de amatori!

— E căsătorit, are familie?

— Jon? Nu, zise ea râzând. E burlac.

Ăsta era un cuvânt pe care nu-l mai folosise nimeni de un… secol.

Rămaseră tăcuţi în timp ce-şi priveau copiii, complet absorbiţi de expediţia lor pe ţărm.

Maggie îşi ţinea mâna întinsă şi arăta ceva, spunându-le probabil copiilor lui O'Neil numele unei scoici pe care o găsise. Wes, remarcă Dance, stătea

singur pe o porţiune netedă, în timp ce valurile se apropiau înspumate de picioarele lui. Aşa cum făcea adeseori, Dance se întrebă dacă nu cumva copiilor ei le-ar fi fost mai bine ca ea să fi avut un soţ şi ei un tată. Da, bineînţeles că le-ar fi fost. Mai depindea şi ce fel de tată, desigur, întotdeauna asta era ceea ce conta.

O voce de femeie se auzi în spatele lor:

— Scuzaţi-mă. Aceia sunt copiii dumneavoastră?

Se întoarseră şi văzură o femeie ce părea o turistă, judecând după geanta de la un magazin de suvenire pe care o ţinea în mână.

— Da, spuse Dance.

— Voiam să vă spun că e tare plăcut să vezi un cuplu fericit şi cu copii atât de adorabili! De cât timp sunteţi căsătoriţi?

Urmă o pauză scurtă, după care Dance răspunse:

— Oh, de ceva vreme…

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! Să fiţi fericiţi!

Femeii i se alătură apoi unui bărbat care ieşea din magazinul de suvenire. Îl apucă de braţ şi se îndreptară împreună către un autocar mare, parcat în apropiere.

Dance şi O'Neil râseră. Apoi ea observă un Lexus argintiu, care tocmai oprise într-o parcare din apropiere. În timp ce uşa se deschidea, realiză că O'Neil se îndepărtase uşor de ea, astfel ca braţele lor să nu se mai atingă.

Adjunctul zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna soţiei lui, în timp ce ea cobora din Lexus.

Înaltă şi blondă, Anne O'Neil purta o geacă de piele, o bluză din în, o fustă lungă şi o centură metalică; le zâmbi în ce timp se apropia de ei.

— Bună, iubitule, îi spuse ea lui O'Neil, după care îl sărută pe obraz.

Ochii ei o fixară pe Dance.

— Kathryn…

— Bună, Anne. Bine ai venit acasă!

— Zborul a fost oribil. Am avut atâta treabă la galerie, încât n-am avut timp să-mi înregistrez bagajul. Am fost chiar la limită.

— Eu am fost într-un interogatoriu, îi spuse O'Neil. Kathryn i-a luat pe Tyler şi pe Ammie.

— Oh, mulţumesc. Mike mi-a spus că ai închis cazul. Cel cu crucile de pe marginea drumului.

— Acum câteva ore. Multă hârţogărie, dar s-a terminat.

Nemaiavând chef să vorbească despre asta, Dance îi spuse:

— Cum merge expoziţia ta de fotografie?

— Acum o pregătesc, răspunse Anne O'Neil, al cărei păr îţi amintea de o leoaică. Mai mult selectez decât fac fotografii.

— La ce galerie?

— La galeria lui Gerry Mitchell. La sud de piaţă.

Deşi tonul se voia unul neutru, Dance înţelese că era o galerie celebră. Indiferent de situaţie, Anne nu era o tipă lăudăroasă.

— Felicitări.

— O să vedem ce se va întâmpla la vernisaj. Apoi urmează recenziile.

Chipul ei neted deveni solemn. Cu o voce joasă, zise:

— Regret ce i se întâmplă mamei tale, Kathryn. E o nebunie. Cum se simte?

— E destul de supărată.

— E ca un spectacol de circ. Articolele din ziare, vreau să spun… A ajuns şi la ştirile de-acolo.

La 200 de kilometri depărtare? Dance nu era surprinsă. Nu atâta vreme cât procurorul Robert Harper colabora îndeaproape cu presa.

— Avem un avocat bun.

— Dacă pot ajuta cu ceva…

Capetele metalice ale curelei lui Anne zornăiră în bătaia vântului. O'Neil strigă spre plajă:

— Copii, a ajuns mama! Haideţi!

— Tată, putem să mai stăm? îl rugă Tyler.

— Nu. E timpul să mergem acasă. Haideţi.

Lipsiţi de chef, copiii se îndreptară spre adulţi. Maggie împărţea scoici. Dance era sigură că le dăruia pe cele mai bune copiilor familiei O'Neil şi fratelui său.

Wes şi Maggie se înghesuiră în Pathfinderul lui Dance pentru scurta călătorie până la pensiunea la care stăteau părinţii ei. Aveau să petreacă noaptea din nou cu Edie şi cu Stuart. Făptaşul era mort, aşa că pericolul trecuse, dar Dance era hotărâtă să-l găsească pe Travis în viaţă. Probabil că avea să lucreze până târziu.

Se aflau pe la jumătatea drumului spre pensiune, când Dance realiză că Wes era mult prea tăcut.

— Hei, tinere, ce se întâmplă?

— Sunt curios.

Dance ştia perfect cum să obţină detalii de la copiii ei şovăitori. Trucul era răbdarea.

— În legătură cu ce?

Era convinsă că avea de-a face cu bunica lui. Dar nu avea…

— Domnul Boling o să revină?

— Jon? De ce?

— Filmul *The Matrix* e mâine seară pe TNT. Poate că nu l-a văzut.

— Pun pariu că l-a văzut.

Pe Dance o amuza teribil felul în care copiii credeau că sunt primii care experimentează ceva, fiind convinşi că generaţiile anterioare trăiseră în ignoranţă şi cu lipsuri. O surprinse mai ales faptul că băiatul pusese această întrebare.

— Îl placi pe domnul Boling? se hazardă ea.

— Nu… Adică… e un tip de treabă.

Maggie îl contrazise:

— Ai spus că-l placi! Ai spus că e mişto. La fel de mişto ca Michael.

— Ba n-am spus asta.

— Ba da, ai spus!

— Maggie, ţi s-a părut!

— Gata! interveni Dance pe un ton amuzat.

Era ceva reconfortant în ciondăneala dintre fraţi, un strop de normalitate în vremurile pe care le trăiau.

Ajunseră la pensiune, iar Dance fu uşurată să constate că protestatarii nu aflaseră încă locaţia unde se ascundeau părinţii ei. Îi conduse pe Wes şi pe Maggie până la intrare. Tatăl ei o salută. Ea îl îmbrăţişă strâns şi privi înăuntru. Mama ei vorbea la telefon, concentrându-se asupra a ceea ce părea o conversaţie importantă. Dance se întrebă dacă vorbea din nou cu sora ei, Betsey.

— Tată, mai aveţi vreo veste de la Sheedy?

— Nu, nimic nou. Audierea are loc mâine după-amiază. Îşi trecu mâna prin părul des şi adăugă: Am auzit că l-aţi prins pe individ, pe criminal. Băiatul era nevinovat?

— Îl căutăm chiar acum. Îşi coborî glasul ca să nu o audă copiii: Sincer, sunt şanse să fie mort, dar sunt optimistă.

Îl îmbrăţişă pe bărbat şi spuse:

— Trebuie să mă întorc la căutare acum.

— Succes, draga mea.

În timp ce se pregătea să plece, îi făcu un semn cu mâna mamei ei. Edie îi răspunse cu un zâmbet vag, după care, vorbind încă la telefon, le făcu semn nepoţilor să intre şi-i îmbrăţişă.

Zece minute mai târziu, Dance intră în biroul ei, unde o aştepta un mesaj.

Era o notă scurtă de la Charles Overby: „Poţi să-mi trimiţi un raport despre cazul blogului lui Chilton? Cu suficient de multe detalii pentru un comunicat de presă important? Am nevoie de el într-o oră. Mulţumesc”.

„Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru că am rezolvat cazul, îşi zise ea, făptaşul e mort şi nu mai sunt victime.”

Bănuia că Overby era iritat pentru că ea refuzase să facă plecăciuni în faţa lui Hamilton Royce, intermediarul.

Un comunicat de presă important…

Dance compuse un memoriu, detaliind planul lui Greg Schaeffer, modul în care îi aflaseră identitatea şi felul în care acesta murise. Incluse informaţii despre moartea lui Miguel Herrera, adjunctul MESO care păzea locuinţa familiei Chilton, şi o notificare la zi despre căutarea lui Travis.

Trimise memoriul prin e-mail, apăsând pe butonul mouse-ului mai tare decât de obicei.

TJ îşi strecură capul pe uşa biroului ei.

— Şefa, ai auzit?

— Ce anume?

— Kelley Morgan şi-a recăpătat cunoştinţa. O să supravieţuiască.

— Mă bucur să aud asta.

— O să facă în jur de o săptămână de terapie, aşa a spus adjunctul de acolo. I-au fost distruşi plămânii, dar până la urmă o să se facă bine. Se pare că nu o să rămână cu sechele la creier.

— Ce-a spus despre identificarea lui Travis?

— A apucat-o de la spate şi aproape a strangulat-o. A şoptit ceva, întrebând-o de ce a scris despre el. Apoi Kelley a leşinat şi s-a trezit în pivniţă. De fapt, doar a presupus că a fost Travis.

— Deci Schaeffer n-a vrut să o omoare. A făcut-o să creadă că este Travis, dar nu a lăsat-o să-l vadă nicio clipă.

— Are sens, şefa.

— Dar despre locul crimei, la Schaeffer şi la Chilton, ce poţi să îmi spui? Vreun indiciu despre locaţia în care ar putea fi băiatul?

— Nimic încă. Niciun martor în zona Cyprus Grove Inn.

Ea oftă:

— Continuă.

Era trecut de şase după-amiaza. Realiză că nu mâncase nimic de la micul dejun. Se ridică şi se îndreptă spre cantină. Avea nevoie de o cafea şi de ceva dulce: prăjituri de casă sau gogoşi. Fântâna lui Maryellen din aripa fetelor secase. Cel puţin putea să intre într-o rundă de negocieri cu automatul încăpăţânat: un dolar mototolit la schimb pentru un pachet de biscuiţi cu unt de arahide sau de biscuiţi Oreo.

Intră în cantină şi clipi. Ah, ce noroc! Pe o farfurie de carton erau două fursecuri din făină de ovăz cu stafide. Un miracol şi mai mare, cafeaua era proaspăt făcută. Îşi turnă o ceaşcă, îşi puse lapte condensat şi luă un fursec. Se aşeză extenuată la o masă. Se întinse şi îşi scoase iPodul din buzunar, îşi montă căştile şi căută pe ecran o melodie liniştitoare de-a lui Badi Assadi.

Apăsă „Play”, mușcă din fursec, apoi simți o umbră plutind deasupra ei.

Hamilton Royce se uita de sus la ea. Legitimația lui temporară era prinsă de cămașă. Brațele îi atârnau pe lângă corp.

„Exact ce aveam nevoie acum”, își spuse ea. Dacă gândurile ar fi putut să ofteze, ale ei cu siguranță s-ar fi auzit.

— Agent Dance. Pot să mă așez?

Ea îi indică un scaun liber, încercând să nu pară excesiv de amabilă. Apoi își scoase căștile din urechi.

El se așeză, iar scaunul scârțâi – plasticul și metalul se tensionară sub greutatea lui; se aplecă înainte, cu coatele pe masă și cu mâinile împreunate în fața lui. Poziția aceasta indica de obicei sinceritate. Dance se uită din nou la costumul lui. Albastrul închis nu-l prindea. Nu era suficient de închis la culoare. O altă variantă ar fi fost să poarte o șapcă de marinar cu un cozoroc lucios, se gândi ea cu malițiozitate.

— Am auzit. Cazul a fost închis, nu-i așa?

— L-am prins pe făptaș. Dar încă îl mai căutăm pe băiat.

— Pe Travis? întrebă Royce surprins.

— Exact.

— E mort, nu crezi?

— Nu.

— Aha. Făcu o pauză și spuse: Ăsta e singurul lucru pe care-l regret. Și e cel mai rău dintre toate. Băiatul acela e nevinovat.

Dance observă că de această dată reacția lui fusese onestă. Nu mai spuse nimic.

Royce continuă:

— Am să mă întorc la Sacramento într-o zi sau două. Știu că am avut unele probleme mai înainte… Conflicte. Vreau să-mi cer scuze.

Era frumos din partea lui, dar ea rămase sceptică. Îi spuse:

— Am avut opinii diferite. Nu m-am simțit ofensată. Nu personal.

„Dar, din punct de vedere profesional, m-a enervat când a încercat să mă discrediteze.”

— Era foarte multă presiune din Sacramento. Foarte multă. M-am lăsat dus de val.

Își întoarse parțial privirea, jenat. Dance observă că, de fapt, nu regreta chiar atât de tare. Aprecia totuși încercarea lui de a fi amabil.

El continuă:

— N-ai parte prea des de o situație de genul acesta, nu-i așa? În care trebuie să protejezi pe cineva atât de detestat precum Chilton.

Nu așteptă un răspuns. Chicoti.

— Știi ceva? adăugă el. Într-un fel, am ajuns să-l admir.

— Pe Chilton?

El încuviință.

— Nu sunt de acord cu multe dintre lucrurile pe care le spune. Dar are integritate. Ceea ce puțini oameni mai au în ziua de azi. Chiar și atunci când a fost amenințat cu moartea, și-a menținut verticalitatea. Probabil că va continua să o facă. Nu crezi?

— Presupun că da.

Nu spuse nimic despre posibila închidere a blogului. Asta nu era treaba ei sau a lui Royce.

— Știi ce aș vrea să fac? Să-i cer scuze și lui.

— Ai face asta?

— Am fost la el acasă. N-a răspuns nimeni. Știi cumva unde e?

— Pleacă mâine împreună cu familia la casa lor de vacanță din Hollister. În seara asta stau la un hotel. Nu știu unde. Casa lor a devenit scena unei crime.

— Atunci presupun că aș putea să-l contactez prin intermediul blogului.

Ea se întrebă dacă asta avea să se întâmple vreodată.

Apoi, liniște.

„E timpul să plec", se gândi Dance. Luă ultimul fursec, îl înveli într-un șervețel și se îndreptă spre ușa cantinei.

— Drum bun, domnule Royce.

— Îmi cer scuze din nou, agent Dance. Sper să colaborăm din nou.

Instinctul îi spuse că remarca lui conținea cel puțin două minciuni.

Capitolul 38

Cu un aer satisfăcut, Jonathan Boling se îndreptă spre Dance, pe holul CBI. Ea îi întinse un permis temporar de acces.

— Mulţumesc că ai venit.

— Începuse să mi se facă dor de locul ăsta. Credeam c-am fost dat afară.

Ea zâmbi. Atunci când îl sunase în Santa Cruz, îl întrerupsese dintr-o sesiune de notare a tezelor pentru unul dintre cursurile lui de vară (ar fi fost surprinzător să-l găsească vreodată pregătindu-se pentru o întâlnire), iar Boling se arătase încântat să anuleze angajamentul şi să plece înapoi spre Monterey. Ajunşi în biroul său, îi arătă pentru ce-l chemase – laptopul lui Greg Schaeffer.

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe Travis sau cel puţin cadavrul lui. Poţi să faci în aşa fel încât să găseşti orice referire la adrese locale, indicaţii rutiere, hărţi… sau altceva de genul acesta?

— Bineînţeles. Arătă către laptop: Este parolat?

— De data asta nu.

— În regulă.

El ridică rapid capacul şi începu să tasteze.

— Am să caut toate fişierele accesate sau create în ultimele două săptămâni. E bine aşa?

— Sigur.

Dance se abţinu să mai zâmbească, urmărindu-l cum se concentrează entuziasmat cu ochii în monitor. Îşi plimba degetele pe deasupra tastelor, întocmai unui pianist în timpul concertului. După câteva momente, îşi relaxă spatele.

— Ei bine, se pare că nu s-a folosit prea mult de laptop pentru misiunea lui, ci doar pentru a căuta bloguri, fluxuri RSS şi pentru a trimite e-mailuri către prieteni şi parteneri, dar niciunul nu are de-a face cu planul uciderii lui Chilton. Însă acestea sunt doar dosarele neşterse. În ultima săptămână a şters cu regularitate fişiere şi site-uri. Bănuiesc că pe tine te interesează mai mult acelea.

— Mda… Le poţi recupera?

— Am să intru on-line să descarc un index. Acesta va scana spaţiul liber de pe driverul lui C şi va reface tot ce a şters el recent. O parte va fi refăcută doar parţial sau distorsionat. Dar cele mai multe fişiere vor putea fi citite în proporţie de 90%.

— Ar fi minunat, Jon.

După 5 minute, indexul lui Irv scana liniştit calculatorul lui Schaeffer, în căutare de fragmente de fişiere şterse, reconstituindu-le şi salvându-le într-un dosar nou creat de Boling.

— Cât crezi că durează? îl întreabă ea.

— Câteva ore, presupun.

Boling îşi privi ceasul şi îi propuse să ia cina. Se urcară în maşina lui Audi şi se îndreptară spre un restaurant aflat nu departe de sediul CBI, pe o pantă cu vedere spre aeroport şi, mai departe, spre Monterey şi golf. Luară masa pe o terasă încălzită cu radiatoare cu propan suspendate, sorbind un Vognier alb. Soarele se topea în Pacific, împrăştiindu-se într-un portocaliu tot mai violent. Ei îl priveau în tăcere în timp ce turiştii de lângă ei se repezeau să-l imortalizeze în cât mai multe poze, ce aveau să fie modificate ulterior, pentru a reuşi doar o imitaţie a grandorii evenimentului real.

Vorbiră despre copiii ei, apoi despre copilăria lor. Despre locurile unde se născuseră. Boling comentă că, după părerea lui, doar 20% din populaţia de pe Coasta Centrală era formată din californieni nativi. Apoi tăcerea se insinuă din nou între ei. Dance văzu umerii lui ridicându-se şi bănui ce urmează.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

Era sinceră – nu avea nicio reţinere.

— Când a murit soţul tău?

— Sunt cam doi ani de atunci.

Doi ani, două luni şi trei săptămâni în realitate. I-ar fi putut spune şi zilele, şi orele.

— N-am pierdut niciodată pe cineva. Nu în felul acesta.

Cu toate acestea, în vocea lui se simţea un şuierat, iar pleoapele îi tremurau ca două storuri veneţiene în bătaia vântului.

— Te superi dacă te întreb cum s-a întâmplat?

— Deloc. Bill era agent FBI, delegat la agenţia locală. Dar nu s-a întâmplat din cauza meseriei. A avut loc un accident pe Autostrada 1. Un camion. Şoferul a adormit.

Se strădui să zâmbească.

— Să ştii că până acum nu m-am gândit deloc la asta, dar colegii şi prietenii lui îi pun flori pe marginea drumului de un an de zile.

— E şi o cruce acolo?

— Nu, sunt doar flori, spuse ea clătinând din cap. Doamne, uram asta. Amintirea. Aş ocoli ca nebuna kilometri întregi, numai să evit locul acela.

— Trebuie să fi fost groaznic.

Dance încerca să nu facă uz de talentele sale chinestezice atunci când ieșea în oraș. Uneori îi citea pe copii, alteori pe câte un partener. Dar își aducea aminte de momentul în care îl prinsese pe Wes cu o minciună măruntă, iar el mormăise: „Parc-ai fi Superman, mamă. Citești cu raze X". Acum era conștientă că, deși fața lui Boling păstra încă zâmbetul lui simpatic, limbajul corpului lui se schimbase radical. Strânsoarea mâinii în jurul paharului crescu. La mâna cealaltă, degetele se frecau neîncetat. Gesturi pe care Dance știa că nu le face conștient.

Ea simți nevoia să sporească tensiunea.

— Haide, Jon. E rândul tău să faci dezvăluiri. Care ți-e povestea? Ai fost destul de vag cu privire la subiectul burlăcie.

— Oh, nimic care să semene cu povestea ta.

Minimaliza o situație dureroasă, iar ea nu putea să nu observe asta. Nu era nici măcar terapeut – și în mod clar nu era al lui. Dar depășiseră împreună o perioadă tulbure și voia să afle ce-l necăjește. Îi atinse brațul în treacăt.

— Haide, adu-ți aminte, interoghez oamenii. Cu asta îmi câștig existența. Mai devreme sau mai târziu, tot am să aflu ce ascunzi.

— Nu-mi dau niciodată întâlnire cu persoane care vor să mă bage la apă din prima. Sau… depinde.

Dance înțelese că Jon Boling era genul de bărbat care se ascundea în spatele unor replici usturătoare.

El continuă:

— E cea mai proastă telenovelă ceea ce vei auzi… fata pe care am întâlnit-o după ce am plecat din Silicon Valley… Avea o librărie mică în Santa Cruz. Bay Beach Books.

— Cred că o știu. Am fost pe-acolo.

— O duceam chiar bine Cassie și cu mine. Nu prea stăteam în casă. Ne distram de minune călătorind. Ba chiar a supraviețuit și câtorva vizite la ai mei. De fapt, eu sunt cel care le supraviețuiește mai greu.

Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cred că cel mai important e că râdeam foarte mult. Ăsta era motivul pentru care ne era bine. Tu ce gen de filme preferi? Noi ne uitam mult la comedii. Bine, ea era despărțită. Nu divorțată. Era o despărțire legală. Cassie a fost absolut sinceră în privința asta. Am știut de la bun început. Actele erau în lucru.

— Copii?

— Avea doi, da. Băiat și fată, la fel ca tine. Niște copii minunați. Își împărțeau timpul între ea și fostul soț.

„Adică nu chiar fostul”, îl corectă Dance în sinea ei şi bineînţeles că anticipă restul poveştii.

El sorbi din nou din vinul rece. O pală de briză se ridică, în timp ce soarele, topindu-se de-a binelea, lăsa în urmă răcoarea.

— Fostul ei partener era un tip abuziv. Nu fizic. Nu îi rănise niciodată nici pe ea, nici pe copii, dar dacă o insulta, o demoraliza îngrozitor.

Izbucni într-un râs forţat.

— Nu era corect, nu era corect… Ea era deşteaptă, bună, atentă. Dar el continua să o umilească. Mă gândeam la treaba asta noaptea trecută.

Vocea lui se pierdu după acest comentariu, scăpând o informaţie ce nu trebuia oferită.

— Era un ucigaş emoţional în serie.

— E foarte bine spus astfel.

— Şi, bineînţeles, ea s-a întors la el.

Faţa îi rămase neclintită un moment, cât timp retrăi un incident anume, presupuse ea. Inima noastră răspunde rareori la noţiuni abstracte. Doar micile aşchii ale unei amintiri dure pot lăsa asemenea urme. Apoi masca prinse viaţă schiţând un zâmbet cu buzele lipite.

— A fost transferat în China şi Cassie împreună cu copiii l-au urmat. Mi-a zis că-i pare rău, că pe mine mă va iubi mereu, dar că trebuie să se întoarcă la el… N-am priceput niciodată care e rolul unei relaţii. Trebuie să respiri, trebuie să mănânci… dar să rămâi cu un ticălos? Nu văd necesitatea. Dar uite-mă cum îndrug aici despre – să zicem – o decizie proastă a vieţii mele, în timp ce tu ai trăit o adevărată tragedie.

Dance ridică din umeri.

— În branşa mea, fie că e vorba despre o crimă sau o ucidere din neglijenţă, se spune că mortul e tot mort. La fel e şi în dragoste. Atunci când dispare, indiferent din ce cauză, rănește la fel de tare.

— Se poate. Dar tot ce vreau să spun e că… e o idee tare proastă să te îndrăgosteşti de o persoană căsătorită.

„Amin”, îşi zise Dance din nou doar pentru sine, aproape izbucnind în râs. Îşi mai puse un deget de vin.

— Ce zici de asta? remarcă el.

— Ce anume?

— Am reuşit să depănăm două subiecte extrem de personale şi de deprimante într-un timp foarte scurt. Bine că nu ieşim împreună, adăugă el rânjind.

Dance deschise meniul.

— Hai să mâncăm, zise el. Au cei mai buni burgeri cu calamar din oraş aici, zise Boling.

Ea râse. Avusese de gând să zică acelaşi lucru.

Căutarea fusese un eşec.

Ea şi profesorul se întoarseră de la calamari şi salate, din nou în biroul ei, amândoi nerăbdători să vadă ce găsise programul. Boling se aşeză, derulă fişierele şi anunţă cu un oftat:

— Nimic.

— Nimic?

— A şters fişierele şi e-mailurile, dar şi toate căutările, doar pentru a câştiga spaţiu. Nimic secret şi absolut nimic local.

Frustrarea era mare, dar nu mai rămânea nimic de făcut.

— Mulţumesc, Jon. Cel puţin m-am ales cu o cină plăcută.

— Îmi pare rău.

Arăta cu adevărat dezamăgit din cauză că nu o putea ajuta mai mult.

— Mă duc să termin de verificat lucrările alea. Şi să-mi fac bagajul.

— Aşa e, weekendul acesta ai reuniune de familie.

El dădu din cap. Zâmbi cu zgârcenie şi scoase un „Iuuuu-huuuuuuuuu" de un entuziasm forţat.

Dance râse. El continuă să se răsucească în jurul ei, apoi spuse:

— Te sun când mă întorc. Vreau să aflu cum merg lucrurile. Şi mult noroc cu Travis. Sper că e bine.

— Mulţumesc pentru tot, Jon.

Îi apucă mâna, apoi strângându-i-o ferm.

— Şi apreciez cel mai mult că nu te laşi înjunghiat pe la spate.

El lansă un zâmbet, îi strânse mâna şi plecă.

În timp ce-l însoţea cu privirea pe hol, o voce de femeie îi întrerupse gândurile:

— Hei, K!

Dance se întoarse şi o zări pe Connie Ramirez străbătând coridorul spre ea.

— Con…

Cealaltă femeie privi roată în jurul ei, apoi îşi înclină capul spre biroul lui Dance. Intrară şi ea închise uşa.

— Am aflat ceva care cred că te-ar interesa. De la spital.

— Ok, Con, mulţumesc. Cum ai aflat?

Ramirez reflectă asupra întrebării.

— Am fost dezarmant de sinceră.

— Îmi place ce aud.

— M-am expus şi le-am dat detalii despre un alt caz la care lucrez, acela cu frauda medicală.

Biroul se ocupa şi de investigarea infracţiunilor financiare. Cazul la care se referea Ramirez era o fraudă de proporţii prin intermediul asigurărilor. Infractorii foloseau numerele de identificare ale doctorilor decedaţi ca să facă plângeri false pe numele lor.

Era genul de manevră despre care Chilton ar fi putut scrie pe blogul său, se gândi Dance. Şi era o alegere genială pentru Connie. O parte a membrilor personalului de la spital se numărau printre victime şi ar fi putut fi interesaţi să ajute investigaţia.

— Le-am cerut să îmi arate listele de acces. Cum treaba era valabilă pentru toată luna, Henry n-a bănuit nimic. Au fost mai mult decât fericiţi să se conformeze. Şi am găsit asta. În ziua morţii lui Juan Millar, nu a fost decât un medic la vizită – spitalul are o serie continuă de cursanţi şi probabil că acolo erau cei mai mulţi. Au fost doar şase candidaţi pentru angajare, doi pentru serviciul de mentenanţă, unul pentru cantină şi trei asistente. Am copii după CV-urile lor. Nu mi s-a părut niciunul suspect. Acum vine însă partea interesantă. În ziua aceea au fost şaizeci şi patru de vizitatori în spital. Am corelat numele lor cu cele ale pacienţilor şi s-au potrivit. Cu excepţia unuia.

— Cine?

— E destul de indescifrabil numele, atât în varianta tipărită, cât şi în semnătură. Dar cred că e Jose Lopez.

— La cine a fost?

— A scris doar *pacient.*

— A nimerit perfect ţinând cont că este vorba de un spital, zise Dance cu ironie. De ce e suspectă vizita?

— Ei bine, mi-am zis că dacă cineva a fost acolo ca să-l omoare pe Juan Millar, trebuie că acela sau aceea a mai fost acolo şi înainte, în calitate de vizitator sau ca să verifice paza şi aşa mai departe. Aşa că m-am uitat la toţi cei care veniseră să-l vadă înainte.

— Genial. Şi le-ai verificat scrisul.

— Exact. Nu sunt grafolog, dar am găsit un vizitator care fusese la el de câteva ori şi pot garanta că are acelaşi scris ca Jose Lopez.

Dance îşi schimbă poziţia, mutându-se pe marginea scaunului.

— Cine?

— Julio Millar.

— Fratele lui!

— Sunt 90% sigură. Am făcut copii după tot.

Ramirez îi întinse foile.

— Oh, Connie, ai avut o idee genială!

— Succes! Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi ceri.

Dance rămase singură în biroul său, reflectând asupra noii informații. Ar fi putut într-adevăr Julio să-și omoare fratele?

La început, i se păru imposibil, din cauza devotamentului și dragostei nețărmurite pe care Julio le afișase mereu față de fratele lui mai tânăr. Totuși, uciderea fusese fără îndoială un act de compasiune și Dance își putea imagina discuția dintre cei doi frați, cu Julio stând aplecat deasupra patului, în timp ce Juan îi șoptea rugător să-i curme suferința: *Omoară-mă…*

Pe lângă asta totuși, de ce ar fi falsificat un nume de pe lista de acces?

De ce le scăpase această legătură lui Harper și celorlalți anchetatori? Era furioasă și avea bănuiala că aceștia ar fi știut, dar ridiculizau posibilitatea, pentru a nu stârni susținerea legii privind dreptul la o moarte demnă și pentru a-i ușura succesul lui Robert Harper în urmărirea mamei unui agent de poliție. Gândul la un abuz judiciar nu-i mai ieșea din minte. Îl sună pe George Sheedy și îi lăsă un mesaj despre descoperirea lui Connie Ramirez. Apoi își apelă mama, pentru a-i spune în direct povestea.

Închise, apoi se așeză, gândindu-se la Travis. Dacă era încă în viață, cât timp avea să mai aibă? Câteva zile, fără apă. Și ce moarte cumplită ar fi fost…

O umbră apăru în cadrul ușii ei. Era TJ Scanlon.

— Hei, șefa!

Părea ceva urgent.

— Rezultate de la locul crimei?

— Nu încă, dar lucrez din greu la ele. Îți aduci aminte de *Rawhide?* Aici e vorba de altceva. Am auzit la MESO. Au primit un telefon anonim, despre cazul Crucilor.

Dance se ridică ușor.

— Despre ce e vorba?

— Apelantul zicea că a reperat… citez: „ceva lângă Harrison Road și Pine Grove Way, la sud de Carmel".

— Nimic altceva?

— Nu. Doar *ceva.* Am verificat intersecția. Este lângă construcția aceea abandonată. Apelul a fost făcut de la un telefon public.

Dance reflectă un moment. Privirea îi coborî asupra unei coli de hârtie, o copie a unui articol din *The Chilton Report.* Se ridică și își îmbrăcă grăbită jacheta.

— Mergi acolo să verifici? o întrebă nesigur TJ.

— Da. Chiar vreau să-l găsesc, dacă există vreo posibilitate.

— E cam ciudată zona, șefa. Nu vrei acoperire?

Ea zâmbi.

— Nu cred c-am să mă aflu în prea mare pericol.

Nu cu ucigașul aflat la morga din Monterey.

Tavanul beciului era vopsit în negru.

Avea optsprezece căpriori, vopsiți și ei în negru. Pereții erau de un alb murdar, văruiți de mântuială, și erau făcuți din 892 blocuri de ciment. De-a lungul pereților se aflau două dulapuri, unul din metal și unul din lemn alb pătat. În interiorul lor erau depozitate cantități mari de conserve, cutii de roșii, apă minerală și vin, unelte, cuie, obiecte de uz personal, cum ar fi pastă de dinți și deodorant.

Patru stâlpi de metal se înălțau până la marginile tavanului, susținând primul nivel. Erau apropiați unul de celălalt, iar unul ceva mai departe. Erau vopsiți în maro închis, fiind totodată ruginiți, așa că era greu să-ți dai seama unde se termina vopseaua și unde începea oxidarea.

Podeaua era din ciment, iar crăpăturile obținuseră forme care deveneau familiare dacă le priveai destul de insistent: un urs panda șezând, harta Texasului, un camion.

Un cuptor vechi, prăfuit și stropit de aluat, era așezat într-un colț. Funcționa pe gaz și era rareori pornit. Chiar și atunci, nu încălzea prea mult spațiul. Beciul avea o suprafață de treizeci și șapte pe douăzeci și opt de metri, care putea fi calculată cu ușurință după blocurile de ciment, care aveau exact douăsprezece centimetri lățime pe nouă înălțime, deși trebuia să adaugi la fiecare o optime de centimetru pentru mortarul care le ținea împreună. Aici jos trăiau și o mulțime de creaturi. Cei mai mulți erau, desigur, păianjenii. Puteai număra șapte familii, dacă astfel erau organizați păianjenii, care păreau să-și supravegheze teritoriile în așa fel încât să nu deranjeze sau să fie mâncați de ceilalți. De asemenea, gândaci și miriapode. Ocazional, muște și țânțari.

Pentru rafturile cu mâncare și băutură din colțul îndepărtat al beciului își manifestase interesul o creatură ceva mai mare decât aceștia, pesemne un șoarece sau un șobolan. Dar devenise timid și plecase fără să se mai întoarcă. Sau fusese otrăvit și murise.

Printr-o fereastră, sus pe perete, se întrezărea o lumină opacă, dar nimic altceva. Avea o culoare ca cea a untului. Probabil că acum era 8 sau 9 seara, de vreme ce fereastra era aproape neagră.

Liniștea densă fu întreruptă brusc de pașii zgomotoși de deasupra. O pauză. Apoi ușa din față se deschise și se trânti cu putere.

În sfârșit.

În cele din urmă – acum, că răpitorul lui plecase –, Travis Brigham se putea relaxa. După felul în care se modificase programul în ultimele zile, odată ieșit noaptea, nu mai revenea decât dimineața, a doua zi. Travis se ghemui în pat, trăgând peste el pătura care mirosea a carne. Acesta era cel

mai aşteptat moment al zilei. Somnul. Travis aflase că, cel puţin în timpul somnului, îşi putea găsi un răgaz lipsit de disperare.

Capitolul 39

Ceaţa era densă şi se prelingea răcoros de deasupra, în timp ce Dance ieşea de pe autostradă, rătăcindu-se pe întortocheata Harrison Road. Zona aceasta se afla la sud de Carmel – pe drumul spre Point Lobos şi mai departe spre Big Sur –, fiind aproape părăsită şi alcătuită preponderent din păduri deluroase. Doar o mică fermă agricolă mai avea activitate.

Coincidenţa făcea că se afla în apropiere de vechea rezervaţie indiană Ohlone, lângă care Arnold Brubaker sperase să-şi construiască fabrica de desalinizare.

Inspirând miros de brad şi de eucalipt, Dance urmări încet lumina farurilor – folosea faza scurtă din cauza ceţii – de-a lungul drumului. Din când în când se iţeau din întuneric spaţii de parcare, spărgându-l cu puncte de lumină. Trecu de câteva maşini care mergeau încet, venind din direcţie opusă, şi se întrebă dacă anonimul care oferise această informaţie era un şofer sau unul dintre rezidenţi.

Ceva…

Ar fi putut fi posibil, însă Harrison Road era şi o scurtătură între Autostrada 1 şi şoseaua Carmel Valley. Apelul ar fi putut veni de la oricine.

În curând, ajunse la drumul spre Pine Grove şi trase pe dreapta.

Şantierul despre care menţionase cel care telefonase era un complex hotelier pe jumătate terminat – care probabil nu avea să mai fie finalizat vreodată, din moment ce clădirea principală arsese în circumstanţe suspecte. La început fusese bănuită o fraudă legată de asigurare, dar infractorii se dovediseră a fi ecologişti care nu voiau ca terenul să fie afectat de dezvoltarea imobiliară. În mod ironic, teroriştii verzi greşiseră calculele şi focul se extinsese, distrugând sute de kilometri pătraţi de pădure virgină.

Cea mai mare parte din vegetaţie crescuse la loc, dar din diverse motive, proiectul hotelului nu se reluase, iar complexul rămăsese aşa cum era acum: câteva sute de metri pătraţi de clădiri abandonate şi fundaţie săpată adânc în terenul argilos. Zona era împrejmuită cu garduri din sârmă aplecate şi marcate cu tăbliţe cu inscripţiile „Pericol” şi „Nu încălcaţi proprietatea”, totuşi de câteva ori pe an se primeau solicitări pentru salvarea unor tineri care fie căzuseră într-o groapă, fie rămăneau prinşi între ruine după ce fumau ţigări cu marijuana sau beau prea mult; sau, într-unul dintre cazuri, după ce făcuseră sex în cel mai puţin confortabil şi romantic loc din lume pe care ţi l-ai fi putut imagina.

De altfel, era și sinistru ca naiba…

Dance apucă lanterna din torpedou și coborî din Crown Vic.

Briza jilavă suflă înspre ea și fii scuturată de un fior de teamă.

„Relaxează-te…"

Râse ironic în sinea ei, apoi aprinse lanterna și porni înainte, rotind fasciculul acesteia pe terenul din față.

O mașină trecu pe autostradă, cu cauciucurile lipindu-se de asfaltul umed. Sunetul ei se pierdu în depărtare după ce trecu de un colț, apoi dispăru complet, de parcă vehiculul ar fi trecut într-o altă dimensiune.

Privind în jur, Dance bănui că acel *ceva* la care se referise cel care sunase era ultima cruce de pe marginea drumului, cea amplasată pentru a marca moartea lui James.

Totuși, nu era niciuna care să se vadă în imediata apropiere.

Ce altceva ar mai fi vrut să spună acea persoană?

Ar fi putut să-l vadă sau să-l audă pe Travis?

Acela ar fi fost locul perfect pentru a-l ascunde.

Își opri gândurile și ascultă cu atenție, încercând să perceapă un eventual strigăt de ajutor.

Nimic – doar briza printre stejari și brazi.

Stejari… Dance își imagina una dintre crucile improvizate. Și pe cea din grădina ei din spate.

Să cheme echipa de căutare? Nu chiar acum; mai întâi să mai caute singură.

Ar fi vrut să-l aibă acolo pe cel care sunase. Până și cel mai indecis martor ar fi putut fi sursa informației care îi trebuia. Tammy Foster de exemplu: lipsa ei de cooperare nu reușise deloc să încetinească investigația.

Calculatorul lui Tammy. Avea răspunsul. Poate că nu neapărat *acel* răspuns. Dar un răspuns…

Dar nu-l avea lângă ea pe cel care sunase. Avea, în schimb, lanterna și un sinistru șantier în jur.

Căuta *ceva.*

Dance se strecura acum printr-una dintre cele câteva porți ale gardului de sârmă, prin metalul îndoit de cei care încălcaseră proprietatea, mișcându-se încet printre valurile de pământ. Clădirea principală cedase complet în timpul incendiului. Celelalte clădiri – magaziile de servicii, garajele și spațiile pentru cazare – erau închise cu scânduri. Erau șase șanțuri de fundație, marcate cu semnalizatoare portocalii, dar ceața era prea groasă și reflecta o mare parte din lumina lanternei. Se deplasa cu atenție, de frică să nu cadă în vreunul dintre ele.

Intră uşor în clădirea dărăpănată, pas cu pas, apoi se opri, căutând urme de paşi.

Ce naiba văzuse apelantul anonim?

Apoi, Dance auzi un zgomot la o oarecare distanţă. Dar nu foarte departe. O lovitură puternică. Apoi alta.

Îngheţă.

Căprioare, se gândi ea. Erau o mulţime în zonă. Dar şi alte animale trăiau acolo. Anul trecut, un leu de munte ucisese o turistă care făcea jogging nu departe de locul acela. Animalul o sfâşiase pe biata femeie, apoi dispăruse. Dance îşi descheie jacheta şi apucă patul pistolului, pentru mai multă siguranţă. O altă lovitură, apoi un scârţâit – ca o balama de uşă veche deschizându-se. Dance tremură de spaimă. Acum realiza că, doar pentru că ucigaşul Crucilor nu mai reprezenta o ameninţare, nu însemna că traficanţii de metamfetamină sau găştile nu-şi mai puteau face veacul pe-acolo.

Dar nu putea să renunţe. Travis ar fi putut fi acolo. Continuă.

După alţi doisprezece metri, Dance începu să caute structuri care ar fi putut adăposti o victimă a unei răpiri, uitându-se după o clădire cu lacăt, după urme de paşi…

Se auzi încă un sunet, aproape ca un geamăt. Dance fu cât pe ce să strige numele băiatului. Dar instinctul o împiedică să o facă. Apoi se opri brusc. O siluetă umană se profila în ceaţă, la nouă metri distanţă. O siluetă cocoşată.

Trase aer în piept, direcţionă lumina şi scoase pistolul.

O altă privire. Oricine sau orice ar fi fost dispăruse.

Dar apariţia nu fusese doar în imaginaţia ei. Era sigură că văzuse pe cineva, un bărbat. Putea susţine asta bazându-se pe chinestezie. Paşii răsunau acum cu claritate. Crengi rupte, frunze foşnind. O flanca în partea dreaptă. Se mişca, apoi făcea pauză. Dance mângâia telefonul mobil din buzunar. Dacă ar fi iniţiat însă un apel, vocea i-ar fi trădat poziţia. Şi nu era greu de bănuit că oricine s-ar fi aflat acolo în noaptea aceea umedă şi ceţoasă nu o făcea dintr-un motiv nevinovat. „Retrage-te, îşi spuse. Înapoi la maşină. Acum.” Cu gândul la puşca din portbagaj, o armă cu care trăsese doar o singură dată, la antrenamente, Dance se întoarse şi porni în grabă, fiecare pas provocând un zgomot puternic printre frunze. Fiecare pas striga: „Sunt aici. Sunt aici”. Se opri. Intrusul, nu. Paşii lui îi transmiteau mişcarea continuă printre frunze şi tufişuri undeva în ceaţa neagră din dreapta ei.

Apoi se opriră. Oare se oprise şi el? Sau înainta acum pe un teren desfrunzit, pregătindu-se de atac?

„Întoarce-te la maşină, scoate puşca, ascunde-te şi cheamă întăriri.”

Mai avea cam doisprezece, optsprezece metri până la gard. În lumina mult diminuată, cu luna disipată de ceaţă, cercetă terenul. Unele locuri

păreau mai puțin presărate cu frunze decât altele, dar nu era chip să înaintezi fără zgomot. Nu mai putea aștepta. Totuși, urmăritorul nu mai făcea nicio mișcare.

Se ascundea?

Plecase?

Sau se apropia ascuns de vegetația deasă?

Aproape panicată, Dance se răsuci, dar nu văzu altceva decât năluci de construcție, copaci, câteva containere mari pe jumătate îngropate, ruginind. Se ghemui, tresărind de la durerea din încheieturi cu care rămăsese de la urmărire, apoi de la rostogolirea din ziua precedentă, de la casa lui Travis. Apoi înaintă spre gard cât de repede era în stare. Rezistă tentației aproape copleșitoare de a o lua la fugă pe terenul împânzit de capcane.

Șapte metri până la gard. O pocnitură lângă ea. Se opri brusc, se lăsă pe vine și ridică arma, căutând ținta. Ținea lanterna în mâna stângă și aproape o aprinse. Dar instinctul o făcu încă o dată să se înfrâneze. În ceață, lumina aproape ar fi orbit-o și i-ar fi oferit intrusului o țintă perfectă. Nu departe de ea, un raton se strecură afară din ascunzătoare și se îndepărtă țâfnos, transmițând în felul lui mesajul chinestezic că era deranjat. Dance se ridică și se întoarse spre gard, pășind cu repeziciune și privind des înapoi. Nu o urmărea nimeni. În cele din urmă trecu de gard și o luă la fugă spre mașină, căutând în același timp în telefon, printre ultimele numere formate.

În acel moment auzi exact din spate o voce cu ecou:

— Nu mișca, spuse bărbatul. Sunt înarmat.

Dance îngheță. Inima îi bubuia. O încadra complet – o ajunsese printr-o altă poartă sau poate că sărise gardul.

Ea se gândi: dacă era înarmat și ar fi vrut s-o omoare, ar fi fost deja moartă. Și, din cauza pâclei și a semiumbrei, poate că nu-i văzuse arma din mână.

— La pământ! Acum!

Dance începu să se întoarcă.

— Nu! Jos!

Dar ea continuă să se întoarcă până când văzu fața intrusului și brațul său întins.

Fir-ar să fie! Chiar era înarmat și ținteа drept spre ea.

Mai apoi îi privi cu atenție fața și clipi. Purta uniforma poliției din Monterey. Îl recunoscu. Era ajutorul de șerif cel tânăr, cu ochii săi albaștri, cel care o ajutase de câteva ori înainte – David Reinhold.

— Kathryn?

— Ce cauți aici?

Reinhold scutură din cap, cu un zâmbet vag pe faţă. Nu răspunse, ci doar se uită în jur. Lăsă arma jos, dar nu o puse la loc în toc.

— Tu erai? Acolo înăuntru? întrebă el în cele din urmă, privind înapoi spre şantier.

Ea dădu din cap.

Reinhold continuă să privească în jur, tensionat; analiza chinestezică îi transmitea că bărbatul încă era în gardă, gata de luptă.

Apoi se auzi o voce metalică.

— Şefa? Ai sunat?

La auzul sunetului, Reinhold clipi.

Dance ridică mobilul şi zise:

— TJ, eşti acolo?

Când auzise că intrusul se apropie din spate, apăsase Dial.

— Da, şefa. Ce se-ntâmplă?

— Sunt la şantierul de pe Harrison. Sunt aici cu adjunctul Reinhold de la Biroul Şerifului.

— Ai găsit ceva? vru să afle agentul.

Acum, când groaza iniţială luase sfârşit, Dance simţea cum i se înmoaie picioarele, iar inima o lovea cu putere în piept.

— Nu încă. Te sun înapoi.

— Am înţeles, şefa.

Închise. Reinhold băgase într-un târziu arma în toc. Inspira încet, apoi scotea aerul din obrajii săi moi.

— M-ai băgat în sperieţi! zise el.

Dance îl întrebă:

— Ce cauţi aici?

El îi explică cum MESO primise un telefon în urmă cu o oră, despre existenţa a *ceva* ce ar fi putut avea legătură cu cazul, la intersecţia Pine Grove cu Harrison.

Apelul care o îndemnase şi pe ea să vină acolo.

De vreme ce Reinhold lucra la caz, explică el, se oferise voluntar ca să verifice. Căutase în perimetrul şantierului, până când văzuse lumina unei lanterne şi se apropiase atunci ca să investigheze. Nu o recunoscuse pe Dance în ceaţă şi îi fusese teamă că are de-a face cu un preparator de metamfetamină sau cu un traficant.

— Ai găsit vreun indiciu cum că Travis ar putea fi aici?

— Travis? se miră el. Nu. De ce, Kathryn?

— Pentru că pare un loc destul de bun pentru a ascunde o victimă răpită.

— Păi, am căutat destul de atent. Nu am văzut nimic.

— Totuşi, zise ea, aş vrea să fiu sigură.

Îl sună apoi pe TJ, ca să organizeze o „partidă” de căutare.

În final, aflară ce văzuse anonimul care sunase.

Descoperirea nu îi aparţinu lui Dance sau lui Reinhold, ci lui Rey Carraneo, care venise cu alţi şase ofiţeri din CHP, MESO şi CBI.

Acel *ceva* era o cruce aflată în lateralul şoselei. Fusese amplasată pe Pine Grove, nu pe Harrison Road, la treizeci de metri de intersecţie.

Dar piatra funerară nu avea nimic în comun cu Greg Schaeffer sau cu Travis Brigham şi nici cu postările de pe blog.

Dance oftă cu furie.

Această cruce era mult mai împodobită decât celelalte, lucrată cu mai multă grijă, iar florile de dedesubt nu erau trandafiri, ci margarete şi lalele. O altă diferenţă era că avea un nume pe ea. Două, de fapt.

Juan Millar
Ucis de Edith Dance

Lăsată de cineva de la *Life First* – bineînţeles, un anonim.

Enervată, o smulse din pământ şi o azvârli spre şantier.

Fără să mai aibă ce să caute şi fără probe de examinat, fără martori de intervievat, Kathryn Dance înaintă greoi spre maşină şi, întorcându-se spre casă, se gândi ce nimerit avea să fie un somn.

Măcar de-ar fi putut dormi.

VINERI

Capitolul 40

La ora 8.20 dimineaţa, Dance ajunse cu Fordul său Crown Vic în parcarea Tribunalului Districtual Monterey. Solicitase cu nerăbdare rapoartele de la locul crimei legate de Schaeffer, precum şi toate informaţiile pe care TJ şi MESO le găsiseră în legătură cu criminalul care-l ascundea pe Travis. De fapt, mintea ei era în cu totul altă parte. La telefonul ciudat pe care îl primise în acea dimineaţă devreme de la Robert Harper, care o rugase să treacă pe la biroul său.

Lăsă să se înţeleagă că la ora 7 ar fi fost la birou. Procurorul de investigaţie păruse amabil, aşa cum nu-i stătea în fire, iar Dance se gândi că era posibil ca el să fi aflat de la Sheedy despre situaţia lui Julio Millar. Se gândea, de fapt, mai departe, la posibilitatea renunţării la cazul mamei sale şi la depunerea unei plângeri împotriva fratelui lui Juan. Presimţea că Harper voia să propună un soi de aranjament de salvare a aparenţelor. Poate că avea să renunţe de îndată şi întru totul la acuzaţiile împotriva lui Edie, cu condiţia ca Dance să fie de acord să nu critice public modul de desfăşurare a anchetei.

Opri în spatele tribunalului, aruncând o privire spre construcţia care se contura în jurul spaţiului de parcare. Aici pusese la cale partenera şefului sectei lui Daniel Pell fuga acestuia, prin incendiul care îi provocase lui Millar arsuri groaznice.

Salută câţiva oameni cunoscuţi din tribunal şi de la Biroul Şerifului. Află de la un gardian unde era biroul lui Harper: etajul al doilea, lângă biblioteca judiciară. Câteva minute mai târziu ajunsese, fiind surprinsă să găsească acolo câteva birouri destul de austere. Nu exista o anticameră a secretarei. Uşa procurorului dădea direct pe coridor, fiind faţă în faţă cu uşa de la toaleta bărbaţilor. Harper era singur, aşezat la un birou mare, într-o încăpere lipsită de orice fel de decor. Erau acolo două calculatoare, şiruri de cărţi de drept şi zeci de teancuri de hârtii aşezate pe un birou gri metalic şi pe o masă rotundă de lângă singura fereastră existentă. Storurile erau lăsate, deşi ar fi putut dezvălui priveliştea câmpurilor şi munţii de la est.

Harper era îmbrăcat cu o cămaşă albă apretată şi avea la gât o cravată roşie.

Purta nişte pantaloni negri, iar haina de la costum atârna cu grijă pe un umeraş, în cuierul din colţul camerei.

— Agent Dance. Mulţumesc că ai venit.

Întoarse cu subtilitate foaia pe care o citea și închise capacul servietei sale. Ea observase înăuntru o carte veche de drept – sau poate că era o Biblie. El se ridică scurt și-i strânse mâna, încă păstrând distanța.

În timp ce se așeza, ochii lui apropiați examinau masa din spatele ei, verificând rapid dacă era ceva acolo ce nu ar fi trebuit să se vadă. Păru satisfăcut că toate secretele sale erau în siguranță. Îi analiză în treacăt costumul albastru – taior și fustă plisată – și bluza albă. Se îmbrăcase cu hainele de interogatoriu în ziua aceea. De data asta, purta ochelarii cei negri – speculație de vânător.

Ar fi fost fericită să ajungă la o înțelegere, dacă mama ei ar fi fost scoasă din calcul. Dar nu avea de gând să se lase intimidată.

— Ai vorbit cu Julio Millar? îl întrebă ea.

— Cu cine?

— Fratele lui Juan.

— Oh, da, acum ceva timp. De ce întrebi?

Dance simțea cum i se accelerează bătăile inimii. Remarcă o reacție la stres: piciorul i se mișca ușor. Harper, pe de altă parte, era neclintit.

— Cred că Juan și-a implorat fratele să-l omoare. Julio a falsificat un nume de pe lista de acces în spital și a făcut ce a vrut fratele lui. Credeam că asta vrei să-mi spui.

— Oh, dădu Harper din cap, George Sheedy m-a informat deja în legătură cu asta. Cu puțin timp în urmă. Probabil că n-a mai avut ocazia să te sune ca să-ți spună.

— Ce să-mi spună?

Cu o mână care se termina cu unghii perfect pilite, Harper luă un dosar de pe biroul lui și îl deschise.

— În noaptea morții fratelui său, Julio Millar *se afla* în spital. Însă pot să confirm că acesta s-a întâlnit cu doi membri ai personalului de pază MBH, în legătură cu un proces împotriva Biroului de Investigații din California, pentru neglijență, respectiv pentru trimiterea fratelui său spre a asigura paza unui individ despre care se știa sau ar fi trebuit să se știe că era mult prea periculos pentru o persoană cu experiența lui Juan. El mai lua în considerare, de asemenea, trimiterea ta în judecată, pentru discriminare în repartizarea unei sarcini periculoase unui ofițer dintr-o comunitate minoritară, fără un alt partener. Și pentru agravarea condiției fratelui său din cauza interogatoriului la care a fost supus. În momentul morții, Julio era în prezența gardienilor. A pus un nume fals în formularul de acces, întrucât îi era teamă că vei afla și că vei încerca să-i intimidezi familia și pe el.

Inima lui Dance se strânse la auzul acestor cuvinte, exprimate atât de monoton. Începu să respire sacadat. Harper era atât de calm, de parcă ar fi citit dintr-o carte de poezie.

— Julio Millar a fost scos de sub urmărire, agent Dance.

Îi aruncă o privire uşor întunecată.

— A fost unul dintre primii mei suspecţi. Credeai că nu l-am luat în considerare?

Ea rămase tăcută şi se lăsă pe spătarul scaunului. Într-o secundă, toată speranţa ei se năruise.

Pentru Harper, situaţia era clară.

— Acum, să-ţi spun totuşi de ce te-am chemat aici.

Căută un alt document.

— Vrei să confirmi că ai scris acest e-mail? Adresele corespund, dar nu sunt nume pe ele. Pot să-i identific sursa, dar pentru asta e nevoie de timp. Din politeţe, poţi să-mi spui dacă e al tău?

Dance privi foaia. Era o copie a unui e-mail pe care i-l scrisese soţului ei în urmă cu câţiva ani, pe când acesta era plecat într-o călătorie de afaceri, la un seminar FBI din Los Angeles.

Cum merge pe acolo? Ai să te duci în Chinatown, aşa cum aveai de gând?

Wes a luat nota maximă la testul de engleză. A purtat steaua aurie pe frunte până i-a căzut şi a trebuit să cumpăr altele. Mags s-a hotărât să doneze toate lucrurile ei Hello Kitty în scop caritabil. Da, toate!

Veşti proaste de la mama. Willy, pisica lor, a trebuit eutanasiată în cele din urmă. Insuficienţă renală. Mama nici nu vrea să audă de veterinar. I-a făcut singură injecţia. Părea mai fericită după aceea. Urăşte suferinţa, preferă să piardă animalul decât să-l vadă cum suferă. Mi-a spus cât de greu i-a fost să-l vadă pe unchiul Joe la sfârşit, bolnav de cancer. Nimeni n-ar trebui să treacă prin asta. E o ruşine că nu există o lege a suicidului asistat.

Şi acum, o remarcă mai veselă. Suntem iar on-line cu site-ul, iar Martine şi cu mine am prezentat o trupă de nativi americani din Ynez. Intră şi tu on-line dacă poţi. Sunt minunaţi!

Oh, şi am făcut cumpărături la Victoria's Secret. *Cred c-o să-ţi placă ce am achiziţionat. Am de gând să fac un pic de modelling! întoarce-te repede!*

Faţa îi ardea, de şoc şi de furie.

— De unde ai asta? izbucni ea.

— Dintr-un calculator din casa mamei tale. Luat cu mandat.

Dance îşi aminti.

— Era calculatorul meu cel vechi. I l-am lăsat ei.

— Era în posesia ei. Ne-am încadrat în condiţiile mandatului.

— Nu poţi folosi asta, spuse ea arătând spre hârtie.

— De ce nu? se încruntă el.

— Pentru că nu e relevant.

Simţea cum i se învârte capul.

— Şi e o corespondenţă privată între un bărbat şi soţia lui.

— Ba bine că nu! Sigur că e relevant. Arată opinia mamei tale cu privire la uciderea din milă. Cât despre corespondenţă, atâta timp cât nici tu şi nici soţul nu sunteţi subiecţi în anchetă, orice probă e pe deplin admisibilă. În orice caz, judecătorul va stabili acest lucru.

Părea surprins că ea nu îşi dăduse seama.

— E al tău? continuă el.

— Va trebui să mă destitui înainte să-ţi răspund la întrebări.

— Cum vrei.

Părea să mimeze dezamăgirea, din cauza lipsei ei de colaborare.

— Acum, ar trebui să-ţi spun că părerea mea e că există un conflict de interese legat de implicarea ta în această anchetă, iar faptul că îl foloseşti pe agentul special Consuela Ramirez să-ţi facă munca de teren nu diminuează nicidecum acest conflict.

Cum de aflase?

— Cazul acesta nu se află în jurisdicţia Biroului Central şi, dacă vei continua să te implici, voi depune o plângere de etică împotriva ta la Procurorul General.

— Este vorba despre mama mea.

— Sunt convins că la mijloc e o încărcătură emoţională. Dar este o anchetă în desfăşurare, care în curând va deveni o punere sub acuzare. Orice intervenţie din partea ta e inacceptabilă.

Tremurând de furie, Dance se ridică şi porni spre ieşire.

Harper păru să-şi amintească ceva.

— Încă un lucru, agent Dance. Înainte să aprob acest e-mail al tău ca probă la dosar, vreau să ştii că voi ascunde informaţia legată de lenjeria de la *Victoria's Secret* sau ce altceva era. Pe *aceea* n-o consider relevantă.

Procurorul trase apoi spre el documentul pe care se uita atunci când ea intrase în birou, îl întoarse şi începu să-l recitească.

În biroul ei, Kathryn Dance privea pe fereastră, fixând trunchiurile răsucite ale copacilor de afară, nervoasă peste măsură din cauza lui Harper. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost obligată să depună mărturie împotriva mamei ei? Dacă refuza, ar fi fost reţinută pentru ultraj. O crimă. Ar fi însemnat închisoare şi sfârşitul carierei ei de poliţist.

Apariția lui TJ îi spulberă gândul îngrijorător.

Părea epuizat. Îi explică cum petrecuse aproape toată noaptea lucrând cu probele de la locul crimei, examinând camera lui Greg Schaeffer de la motelul Cyprus Grove Inn, mașina și casa lui Chilton. Avea acum raportul.

— Excelent, TJ. Îi zări ochii tulburi, roșii, și adăugă: Ai nevoie de somn.

— Ce-ai spus, șefa, somn?

— Exact.

Îi înmână analiza de la locul crimei.

— Și, în sfârșit, am mai multe informații despre prietenul nostru.

— Care dintre ei?

— Hamilton Royce.

Nu mai conta acum, cu cazul închis și cu toate scuzele – așa cum fuseseră ele rostite. Dar era curioasă.

— Continuă, zise ea.

— Cea mai recentă misiune a lui a fost pentru Comitetul de Planificare a Facilităților Nucleare. Până să ajungă aici, i-a pus la plată pe nucleari șaizeci de ore pe săptămână. Și, apropo de asta, omul e scump. Am nevoie de o mărire de salariu, șefa. Chiar nu sunt genul acela de agent cu salariul din șase cifre?

Dance zâmbi. Era bucuroasă că îi revenea simțul umorului.

— După mine, tu valorezi șapte cifre, TJ.

— Și eu te iubesc, șefa.

Apoi, implicația informației o lovi. Frunzări câteva copii după *The Chilton Report.*

— Nemernicul!

— Cine?

— Royce încerca să închidă blogul pentru binele *clientului* său. Uite aici.

Bătu în foaie.

PUTEREA POPORULUI

Postat de Chilton

Reprezentantul Brandon Klevinger… Vă sună cunoscut acest nume? Probabil că nu.

Și un reprezentant al statului care caută câțiva prieteni drăguți în nordul Californiei și care preferă să-și păstreze profilul ascuns, însă nu are noroc.

Reprezentantul statului, Klevinger, este președintele Comitetului pentru Planificarea Facilităților Nucleare, ceea ce înseamnă că bombetul – deh, scuze, bănetul – se oprește la el atunci când vine vorba de acele mici gadgeturi care se numesc reactoare. Și vreți să știți ceva interesant despre el? Și vă rog să

plecați, Verzilor! Mergeți să vă plângeți în altă parte! Nu am nicio problemă cu energia nucleară. Avem nevoie de ea ca să obținem independența nucleară (din anumite interese de peste ocean despre care am scris în mai multe rânduri). Dar mă opun următoarei situații: puterea nucleară își pierde avantajul economic dacă prețul instalației și energia cheltuită în construcție depășesc avantajele.

Am aflat că Rep. Klevinger se întâmplă să fi fost în câteva excursii șic pentru niște partide de golf în Hawaii și în Mexic, împreună cu noul său prieten, Stephen Ralston. Ei bine, ia ghiciți, băieți și fete? Ralston a ofertat pentru o facilitate nucleară propusă a fi construită la nord de Mendocino.

Mendocino… ce loc minunat! Și foarte scump ca să construiești acolo. Ca să nu mai spun de costul cu livrarea energiei acolo unde e nevoie. Va fi uriaș. (Un alt dezvoltator a propus o locație mult mai ieftină și mai eficientă, la aproximativ 64 de kilometri la sud de Sacramento). Dar o sursă mi-a strecurat raportul preliminar al Comisiei Nucleare și acesta arată că Ralston va avea probabil aprobarea pentru construcția din Mendocino.

Oare Klevinger s-a dedat la vreo ilegalitate sau a comis vreo crimă?

Nu spun că da. Sau că nu. Doar întreb.

— A mințit tot timpul, zise TJ.

— Normal.

Totuși, nu se putea concentra asupra duplicității lui Royce acum. Nu era nevoie, la urma urmei, să-l șantajeze cu asta, mai ales că urma să plece acasă într-o zi, două.

— Bine lucrat!

— Nu fac decât să pun punctul pe i.

Imediat ce TJ ieși, ea se concentră asupra raportului primit. Era puțin surprinsă de faptul că David Reinhold, copilul entuziast cu care se jucase de-a șoarecele și pisica în noaptea trecută, nu îl adusese în persoană.

De la: Adj. Peter Bennington, Laboratorul de Investigare a Locului Crimei

În atenția: Kathryn Dance, Agent Special, CBI – Divizia de Vest

Re. Crima din 28 iunie, domiciliul lui James Chilton, 2939 Pacific Heights Court, Carmel, California

Kathryn, acesta este inventarul:

Cadavrul lui Greg Schaeffer

Un portmoneu marca Cross, conținând permisul de conducere, cărțile de credit, cardul de membru AAA, toate pe numele Gregory Samuel Schaeffer

329,52 $ numerar

Două chei de mașină Ford Taurus, număr de înregistrare California ZHG128

O cheie de cameră motel cu numărul 146, Cyprus Grove Inn

O cheie de BMW 530, număr de înregistrare DHY783, înregistrat pe numele Gregory S. Schaeffer, 20943 Hopkins Drive, Glendale, CA

Un bon de parcare la LAX, parcare pe termen lung datat 10 iunie

Numeroase bonuri de la restaurante și magazine

Un telefon mobil. Doar apeluri la numere locale – James Chilton, restaurante

Urme pe pantofi, conținând noroi nisipos identificat la locul crimelor anterioare legate de crucile de pe marginea șoselei

Urme sub unghii, neconcludente

Camera 146, Cyprus Grove Inn,
înregistrată pe numele Greg Schaeffer

Numeroase obiecte de îmbrăcăminte și de toaletă

O sticlă de un litru de Diet Coke

Două sticle de vin Robert Mondavi Chardonnay, din viile de pe Coasta Centrală

Resturi de mâncare chinezească, trei comenzi

Numeroase articole de băcănie

Un laptop Toshiba şi un încărcător (transferate la CBI, vezi registrul de procese verbale de custodie)

O imprimantă Hewlett-Packard Deskjet

O cutie de 25 cartuşe de Winchester 38, cu 13 gloanţe

Diverse rechizite

Printuri ale postărilor de pe blogul The Chilton Report, *din martie anul curent până în prezent*

Aproximativ 500 pagini de documente despre internet, bloguri, RSS feeds

Obiecte aflate în posesia lui Gregory Schaeffer
găsite la locuinţa lui James Chilton

Un camcorder Sony digital

Un trepied pentru cameră Steady Shot

Trei cabluri USB

O rolă de bandă adezivă marca Home Depot

Un revolver Smith&Wesson, încărcat cu şase gloanţe de 38, muniţie specială

Obiecte aflate în maşina Ford Taurus de la Hertz, înregistrată
cu număr de California – ZHG128, parcată la jumătate
de stradă de locuinţa lui James Chilton

O sticlă de apă Vitamin, cu aromă de portocale, pe jumătate plină

Un contract de închiriere de la Hertz, pe numele Gregory Schaeffer

Un ambalaj Big Mac de la McDonalds

O hartă a districtului Monterey, furnizată de Hertz, fără marcaje pe localităţi (rezultat negativ la testul în infraroşu)

Cinci cești de cafea goale, 7-Eleven. Doar amprentele lui Schaeffer

Dance citi lista de două ori. Nu putea fi dezamăgită de felul în care gestionaseră locul crimei. Era perfect acceptabil. Totuşi, nu le oferea niciun indiciu, oricât de mic, despre locul în care ar fi putut fi ostatic Travis Brigham. Sau unde ar fi putut fi îngropat.

Ochii i se îndreptaseră din nou spre fereastră, fixându-se din nou asupra nodului scorţos, gros, locul în care doi copaci independenţi unul de celălalt se contopiseră, pentru ca, ceva mai sus, să-şi continue călătoria spre cer separat.

Oh, Travis…

Nu putea face faţă gândului că îl dezamăgise.

Nu putea face faţă, în cele din urmă, lacrimilor.

Capitolul 41

Travis Brigham se trezi, urină în găleata de lângă pat şi îşi spălă mâinile cu apă îmbuteliată. Ajustă lanţul care lega cătuşa din jurul gleznei sale de un şurub gros din perete.

Se gândi încă o dată la filmul acela stupid *Saw,* în care doi bărbaţi legaţi de un perete, la fel ca şi el, reuşiseră să scape doar tăindu-şi picioarele cu fierăstrăul. Bău nişte apă Vitamin, mâncă apoi câteva batoane de musli şi reveni la investigaţia sa mentală. Încerca să pună cap la cap ceea ce se întâmpla cu el, de ce sfârşise acolo, aşa…

Se întreba cine era omul care făcuse toate acele lucruri teribile…

Îşi amintea zilele trecute, când poliţiştii şi agenţii veniseră la el acasă. Tatăl lui fusese un laş, iar mama lui era slabă şi plângea întruna. Travis îşi înşfăcase uniforma şi bicicleta şi pornise spre serviciul lui de rahat. Pedalase puţin în direcţia pădurii din spatele casei, apoi se pierduse. Abandonase bicicleta, se aşezase lângă un stejar uriaş şi începuse să plângă de disperare. Totul era pierdut! Toată lumea îl ura.

În momentele acelea, stând sub stejar – locul lui favorit –, îşi amintise de un loc din Aetheria. Ştergându-şi nasul, auzise paşi în spatele lui, mişcându-se cu repeziciune.

Înainte să se poată întoarce, văzuse doar galben în faţa ochilor şi fiecare muşchi din corp i se contractase deodată, de la gât în jos. Respiraţia i se oprise şi leşinase. Apoi se trezise în beci, cu o durere de cap care nu mai înceta. Cineva îl lovise cu un Taser, ştia asta. Văzuse pe YouTube cum funcţionau.

Frica sa cea mare se dovedise a fi doar o alarmă falsă. Cu atenţie se verifică jos, în pantaloni, la spate – nimeni nu îi făcuse nimic, nu în felul acela. Cu toate că problema devenea astfel şi mai neclară. Violul ar fi putut motiva răpirea lui. Dar asta… doar răpirea, reţinerea lui acolo într-un fel ce semăna cu poveştile lui Stephen King? Ce naiba se petrecea?

Travis stătea acum pe patul lui extensibil, care era atât de prost, încât se cutremura de fiecare dată când se mişca. Se uită încă o dată în jur, prin beciul murdar. Locul mustea de mucegai şi de benzină. Inspectă mâncarea şi băutura lăsate acolo pentru el; predominau chipsurile şi biscuiţii ambalaţi, dar şi cutiile de snacksuri Oscar Mayer – cu şuncă sau cu gust de curcan. De băut, Red Bull, Vitamin Water şi Cola.

Un coşmar. Toată luna aceea, viaţa lui fusese un coşmar de nesuportat.

Începând cu petrecerea de absolvire din casa aceea situată pe dealurile de pe Autostrada 1. Mersese acolo doar pentru că nişte colege îi spuseseră că fata aceea, Caitlin, spera ca el să vină. *Chiar aşa e, cum îţi spunem!* Aşa că făcuse autostopul tot drumul de dincolo de Parcul de Stat Garrapata.

Apoi, când intrase, spre groaza lui, văzuse doar câţiva efeminaţi – niciun chiulangiu sau vreun pasionat de jocuri. Doar gaşca Miley Cyrus.

Mai rău de atât, Caitlin se uita la el de parcă nici nu ştia cine este. Fetele care îi spuseseră să vină chicoteau împreună cu prietenii lor sportivi. Şi toţi ceilalţi se holbau la el, întrebându-se ce naiba făcea acolo un ciudat ca Travis Brigham. Totul fusese pus la cale doar pentru a râde de el.

Fusese iadul perfect.

Dar nu dăduse bir cu fugiţii. În niciun caz. Rămăsese la petrecere, se uitase la mai mult de un milion de CD-uri ale familiei, butonase telecomanda pe câteva canale, mâncase ceva mâncare de fiţe. În cele din urmă, trist şi jenat, se hotărâse că e timpul să plece, întrebându-se dacă era bine să pornească la drum la ora aceea, aproape de miezul nopţii. O zărise pe Caitlin, pierdută în tequila, supărată că Mike D'Angelo şi Bri plecaseră împreună. Scăpase cheile maşinii pe jos şi bolborosea ceva cum că trebuia să-i urmărească pe cei doi şi că… nici ea nu mai ştia ce vrea.

Atunci, Travis se gândise: *„Fii erou!* Ia cheile, du-o acasă în siguranţă. N-o să-i pese că nu eşti din gaşca ei. N-o să-i pese că ai faţa roşie şi plină de acnee. Va afla cine eşti pe dinăuntru… şi te va iubi".

Dar Caitlin sărise pe locul şoferului, cu prietenele ei pe bancheta din spate. Toate erau *amice.* Travis n-o lăsase să plece. Se urcase pe locul din dreapta şi încercase s-o convingă să nu conducă ea.

Eroul…

Dar Caitlin demarase, plonjând pe şosea şi apoi mai departe, pe Autostrada 1, ignorându-i rugămintea de a-l lăsa pe el la volan.

— Caitlin, trage pe dreapta! îi spusese el.

Dar ea nici măcar nu-l auzea.

Apoi… maşina ieşise de pe carosabil. Sunetul metalului pe piatră, ţipetele – se auzeau mai tare decât orice altceva auzise el vreodată.

Şi totuşi, trebuia să fie un nenorocit de erou.

— Caitlin, ascultă-mă! Mă auzi? Spune-le că eu am condus maşina. N-am băut nimic. Le voi spune că am pierdut controlul. N-o să fie cine ştie ce. Dacă află că tu erai la volan, mergi la închisoare.

— Trish, Van… De ce nu spun nimic?

— Mă auzi, Cait? Treci pe locul pasagerului. Acum! Poliţia va fi aici în câteva minute. Eu am condus! Mă auzi?

— Oh, rahat, rahat, rahat!

— Caitlin!

— Da, da… Tu conduceai… Oh, Travis. Îți mulțumesc!

Cu brațele ei aruncate în jurul lui, trăise o senzație pe care n-o mai experimentase niciodată.

„Mă iubește, vom fi împreună!"

Numai că asta nu durase prea mult.

După această întâmplare, mai vorbiseră ceva vreme – ieșeau la cafea la Starbucks sau luau prânzul la Subway. Dar curând, timpul petrecut împreună devenise ciudat. Caitlin nu vorbea și începuse să privească prin el, ca și când ar fi fost transparent.

În cele din urmă, încetase să-i mai răspundă la telefon.

Apoi, devenise chiar mai distantă decât înainte de fapta lui cea bună. După care lucrurile se întâmplaseră așa: toată lumea din Peninsulă – ba nu, toată lumea din lumea asta – începuse să-l urască.

…[șoferul] e un fraier și un ratat…

Dar nici măcar Travis nu putea rămâne lipsit de speranță, în noaptea în care Tammy Foster fusese atacată, se tot gândise la Caitlin și nu reușise să închidă un ochi. Așa încât se dusese la ea acasă, să se asigure că e în regulă. În fantezia lui, se gândea că era posibil s-o găsească în curtea din spate sau pe verandă. Ea avea să-l vadă și să-i spună: „Oh, Travis, îmi pare rău că am fost atât de rece. Am trecut peste ce s-a întâmplat cu Trish și cu Van. Dar te iubesc cu adevărat!"

În casă era însă întuneric. Pedalase înapoi spre casă la 2 noaptea. În ziua următoare, poliția venise să-l întrebe unde fusese în noaptea precedentă. Acum, cu siguranță aveau să creadă că el era atacatorul lui Tammy.

Toți mă urăsc…

Travis își aminti acum momentul revenirii, după ce fusese electrocutat. Omul acela masiv stând lângă el. Cine era oare? Unul dintre tații fetelor moarte în accident?

Travis îl întrebase. Dar omul îi răspunsese indicând cu degetul găleata pentru toaletă, mâncarea și apa. După care îl avertizase:

— Eu și asociații mei vom fi cu ochii pe tine, Travis. Să rămâi liniștit. Dacă nu…

Îi arătase un aparat de sudură.

— Ai înțeles?

Izbucnise în plâns, iar teama îl făcuse să se dezlănțuie:

— Cine ești? Ce-am făcut?

Omul conectase aparatul la priza din perete.

— Nu, iartă-mă! Am să tac din gură, promit!

Individul decuplase aparatul şi troncănise pe trepte în sus. Uşa beciului se închisese. Mai auzise alţi câţiva paşi până la uşa din faţă, care se trântise. Apoi se auzise un motor de maşină. După care Travis rămăsese singur.

Amintirea următoarei zile era ceva mai estompată, plină de halucinaţii şi de vise. Pentru a se ţine la distanţă de plictiseală – şi de furie –, juca *Dimension Quest* în minte.

Travis începu acum să respire greu, auzind uşa de sus deschizându-se. Bufniturile paşilor. Se întorcea gardianul lui.

Se îmbrăţişă singur şi se abţinu să mai plângă. „Stai calm. Cunoşti acum regulile." Se gândea la Taser. Şi la aparatul de sudură. Rămase holbându-se la tavan – tavanul lui, podeaua răpitorului – cât timp omul rătăcea prin casă. Cinci minute mai târziu, paşii o apucară într-o direcţie clară. Travis deveni tensionat. Cunoştea semnificaţia sunetului. Se îndreptau spre el. Şi, câteva secunde mai apoi, lacătul de la uşă pocni. Paşii coborâră pe treptele scârţâitoare. Văzându-l cum se apropie, Travis se zgribuli pe pat. De obicei, bărbatul avea cu el o găleată goală, cu care s-o înlocuiască pe cea plină.

Astăzi însă, adusese cu el doar o pungă de hârtie.

Travis era îngrozit. Ce se afla oare acolo?

Aparatul de sudură? Ceva şi mai rău? Omul se aşeză în faţa lui, studiindu-l pe Travis îndeaproape.

— Cum te simţi? îl întrebă el.

„Ca dracu, tâmpitule, cum crezi că mă simt?"

Dar spuse doar atât:

— Bine.

— Eşti slăbit?

— Cred că da.

— Dar ai mâncat.

O încuviinţare. „Nu-l întreba de ce face asta. Vrei, dar abţine-te. E precum muşcătura celui mai mare ţânţar din lume. Trebuie să te scarpini, dar n-o faci. Are cu el aparatul de sudură."

— Poţi să mergi?

— Cred că da.

— E bine. Pentru că îţi dau şansa să pleci.

— Să plec? Da, te rog! Vreau să plec acasă.

În ochi i se adunau lacrimi.

— Dar va trebui să-ţi câştigi libertatea.

— Să o câştig? Fac orice… Ce trebuie să fac?

— Nu te grăbi să răspunzi, zise el cu glas lugubru. S-ar putea să nu mai vrei.

— Nu, voi..

— Ssssst… Poţi alege să nu faci ce-ţi cer. Dar, dacă nu faci, vei rămâne aici şi vei muri de foame. Şi vor mai fi şi alte consecinţe. Părinţii şi fratele tău vor muri şi ei. Cineva e lângă casa lor chiar acum.

— Fratele meu a păţit ceva? întrebă el disperat.

— E bine. Deocamdată.

— Nu le face rău! Nu poţi face asta!

— Ba pot şi o voi face. Crede-mă, Travis, o voi face.

— Ce vrei de la mine?

Omul îl măsură cu atenţie.

— Vreau să omori pe cineva.

Era o glumă?

Dar răpitorul nu zâmbea.

— Cum adică? şopti Travis.

— Să omori pe cineva, exact ca în jocul ăla al tău, *Dimension Quest.*

— De ce?

— Nu contează asta, nu pentru tine. Tot ce trebuie să ştii este că, dacă nu faci ce-ţi cer, vei muri aici, iar partenerul meu îţi va omorî familia. E cât se poate de simplu. Acum e şansa ta. Da sau nu?

— Dar nu ştiu cum să omor pe cineva.

Omul băgă mâna în pungă şi scoase un pistol învelit într-un săculeţ. Îl aruncă pe pat.

— Ia stai! Ăsta e pistolul tatălui meu. De unde-l ai?

— Din camioneta lui.

— Mi-ai spus că familia mea n-a păţit nimic.

— Aşa şi e, Travis, nu le-am făcut niciun rău. L-am furat acum câteva zile, când dormeau. Ştii să tragi?

Travis încuviinţă. În realitate, nu mai trăsese niciodată cu o armă reală. Dar încercase nişte jocuri cu împuşcături la sală. Şi se uitase la filme. Oricine urmărise serialul *Clanul Soprano* ştia destule despre arme cât să le poată folosi. Bombăni:

— Dar dacă fac ce-mi ceri, mă vei omorî după aceea. Şi apoi îmi vei omorî şi familia.

— N-o voi face. E mai bine pentru mine dacă rămâi în viaţă. Omori pe cine-ţi voi spune, apoi arunci arma şi fugi. După care te duci unde vrei. În final îmi voi suna prietenul şi-i voi spune să-ţi lase familia în pace.

Erau multe lucruri care nu păreau să aibă logică. Dar mintea lui Travis era amorţită. Îi era teamă să spună da şi îi era teamă şi să spună nu.

Travis se gândi la fratele lui. Apoi la mama lui. Aproape că putea vedea şi o imagine cu tatăl lui zâmbind. Zâmbea când se uita la Sammy, niciodată la

Travis. Dar totuşi era un zâmbet şi părea să-l facă fericit pe Sammy. Asta conta cel mai mult.

Travis, mi-ai adus M's?

Sammy…

Travis Brigham clipi printre lacrimi şi rosti şoptit:

— Bine, o voi face.

Capitolul 42

Chiar şi fără avantajul unui prânz stropit din abundenţă cu Chardonnay, Donald Hawken se simţea sentimental. Dar nu-i păsa.

Se ridică de pe canapeaua pe care stătuse alături de Lily şi-l îmbrăţişă pe James Chilton, care tocmai intra în sufrageria casei lui de vacanţă din Hollister, cărând câteva sticle cu vin alb.

Chilton îi răspunse şi el, arătând totuşi o oarecare jenă. Lily îşi mustră soţul:

— Donald!

— Scuze, scuze, scuze! râse Hawken. Nu mă pot abţine. Coşmarul s-a terminat! Doamne, prin ce-ai trecut!

— Prin ce-am trecut cu toţii! spuse Chilton.

Povestea psihopatului era la toate buletinele de ştiri. Se vorbea cum Ucigaşul cu Mască nu fusese de fapt un puşti, ci un nebun care încercase să răzbune un articol pe care Chilton îl scrisese pe blog cu ani în urmă.

— Şi chiar avea de gând să te împuşte în timp ce filma?

Chilton ridică o sprânceană.

— Doamne Iisuse, spuse Lily palidă, surprinzându-l pe Hawken, de vreme ce era pretins agnostică.

Dar Lily, la fel ca soţul ei, era şi ea un pic ameţită.

— Îmi pare chiar rău de băiatul acela, zise Hawken. A fost doar o victimă nevinovată. Poate cea mai tristă victimă dintre toţi.

— Crezi că mai trăieşte? întrebă Lily.

— Mă îndoiesc, spuse Chilton încruntat. Schaeffer trebuia să-l omoare. Să nu lase urme. Mi-e greaţă numai când mă gândesc.

Hawken era mulţumit că respinsese solicitarea – care, aşa cum sunase din partea acelei agente Dance, părea aproape un ordin – de a se întoarce la San Diego. Nici gând.

Se gândi din nou la acele zile mohorâte de după moartea lui Sarah, când James Chilton se grăbise să i se alăture pentru a-l ajuta.

Aşa fac prietenii.

Spărgând atmosfera sumbră care se instalase, Lily spuse:

— Am o idee. Hai să planificăm un picnic pentru mâine. Pat şi cu mine am putea să gătim ceva.

— Îmi place ideea, zise Chilton. Cunoaştem bine parcul acesta frumos din zonă.

Dar Hawken nu avea de gând să devină sentimental. Ridică paharul de Sonoma-Cutrer şi zise:

— Să bem pentru prieteni!

— Pentru prieteni!

Sorbiră. Lily, cu faţa ei drăguţă încadrată de bucle aurii, întrebă:

— Când se întorc? Pat şi copiii?

Chilton îşi privi ceasul:

— Pat a plecat acum aproximativ 15 minute. Îi va lua pe băieţi din tabără, apoi vin încoace. Nu ar trebui să dureze prea mult.

Hawken era amuzat. Familia Chilton locuia în apropierea uneia dintre cele mai frumoase cascade din lume. Cu toate acestea, pentru casa lor de vacanţă aleseseră un loc drăguţ şi rustic de pe dealuri, la patruzeci de minute de mers pe continent, dealuri care erau prăfuite şi maronii. Totuşi, locul era liniştit şi odihnitor.

Y ningunos turistas[22]*.* O uşurare având în vedere felul în care era Carmelul vara, plin ochi de oameni din afara oraşului.

— Ok, să ştii că nu mai pot aştepta, anunţă Hawken.

— Nu mai poţi aştepta? zise Chilton cu un zâmbet năuc.

— Ce-am zis că-ţi aduc?

— Oh, tabloul? Zău, Don! Nu-i nevoie să faci asta.

— Nu o fac fiindcă e nevoie. E ceea ce vreau să fac.

Hawken merse în dormitorul oaspeţilor, unde stătuseră el şi Lily, şi se întoarse cu o mică pânză – era o pictură impresionistă reprezentând o lebădă albastră pe un fundal bleumarin. Fosta sa soţie, Sarah, îl cumpărase din San Diego sau din La Jolla. Într-o zi, pe când Jim Chilton se afla la el în California de Sud, unde venise să-i ofere sprijin după moartea ei, Hawken îl găsise în faţa picturii, într-o stare contemplativă. Decisese atunci că într-o zi avea să-i ofere lucrarea de artă prietenului său, în semn de mulţumire pentru ajutorul lui din timpul acelor zile.

Acum, cei trei fixau pasărea luându-şi zborul de pe luciul apei.

— E frumos, medită Chilton.

Sprijini tabloul pe blatul şemineului.

— Mulţumesc, spuse el.

Hawken, care era acum cu o jumătate de pahar de vin mai sentimental, ridică paharul pentru a ţine un toast, când o uşă din bucătărie se auzi scârţâind.

— Oh, zise el zâmbind. Să fie Pat?

Dar Chilton se încruntă.

---

[22] Y ningunos turistas - Şi fără turişti (în lb. spaniolă în text) (n.tr.)

— N-are cum să fie aici așa de repede.

— Dar am auzit ceva. Voi nu?

Bloggerul făcu un semn cu capul.

— Ba da, am auzit.

Apoi, privind spre ușă, Lily zise:

— E cineva acolo. Sunt sigură, zise ea încruntându-se. Aud pași.

— E posibil să… începu Chilton.

Dar cuvintele i se opriră în gât la țipătul lui Lily. Hawken se roti, scăpând din mână paharul, care se sparse cu zgomot.

Un băiat aflat în adolescența târzie, cu părul căzut într-o parte pe frunte, cu fața acneică, se oprise în cadrul ușii. Părea împietrit. Clipea și se uita continuu în jur, dezorientat. În mână avea un pistol. „Rahat, gândi Hawken, nu au încuiat ușa din spate când au intrat. Puștiul ăsta a venit în casă pentru un jaf."

Bande. Sigur era vorba de o bandă de spărgători.

— Ce vrei? șopti Hawken. Bani? Îți dăm bani!

Băiatul continua să privească pieziș. Ochii i se opriră asupra lui Jim Chilton și se apropie de el.

Donald Hawken izbucni dintr-o suflare:

— E băiatul de pe blog! E Travis Brigham.

Mai slab și mai palid decât în pozele arătate la TV. Dar nu exista nicio îndoială. Nu era mort. Ce se petrecea? Nu înțelegea decât un singur lucru. Băiatul era acolo ca să-l împuște pe prietenul său Jim.

Lily își apucă soțul de braț.

— Nu, nu-l răni, Travis, urlă Hawken, simțind nevoia să pășească în fața lui Chilton, ca să-l apere.

Numai strânsoarea soției sale îl opri.

Băiatul făcu încă un pas spre Chilton. Clipi, apoi privi în altă parte, spre Hawken și Lily. Întrebă cu o voce joasă:

— Pe ei vrei să-i omor?

Ce voia să spună?

Dar James Chilton îi șopti:

— Corect, Travis. Dă-i bătaie și rezolvă ce-ai stabilit. Trage.

Clipind des în lumina puternică care-l înțepa în ochi precum sarea, Travis Brigham se holba la perechea aceea – oamenii pe care răpitorul lui îi ceruse să-i omoare cu jumătate de oră mai devreme, în beci, Donald și Lily.

Dar tot răpitorul lui îi explicase că aceștia aveau să ajungă devreme și că vor fi sus, în casa aceea, aceeași casă în a cărei pivniță își petrecuse Travis ultimele trei sau patru zile.

Travis nu înțelegea de ce omul îi voia morți. Dar asta nu conta – tot ceea ce conta era să-și țină familia în viață.

Travis, mi-ai adus M&M's?

Ridică arma spre ei și ținti.

În timp ce cuplul bolborosea cuvinte pe care cu greu le putea auzi, încerca să țină arma drept. Avea nevoie de tot efortul de care era în stare. După zile întregi de imobilizare la pat, era slăbit ca o pasăre. Până și urcatul scării fusese o corvoadă. Arma îi tremura în mână.

— Nu, te rugăm, nu! se văicărea cineva, bărbatul sau femeia.

Nu își dădea seama care dintre ei. Era confuz și dezorientat din cauza luminii strălucitoare. Îl usturau ochii. Travis ținti spre ei, încă întrebându-se: „Cine sunt ei, Donald și Lily?" În beci, omul îi zisese să-i considere personaje din jocul lui, *Dimension Quest.* „Donald și Lily sunt doar două avataruri, nimic mai mult." Dar oamenii aceștia care suspinau în fața lui nu erau avataruri. Erau reali.

Și păreau să fie prietenii răpitorului, cel puțin în mintea lor.

— Ce se întâmplă? Te rugăm, nu ne răni! se tânguia Lily. James, te rog!

Dar omul – James, după cum părea să se numească – nu-l scăpa din ochi, din ochii săi reci.

— Continuă. Trage!

— James, nu! Ce tot spui?

Travis stabiliză arma, țintind spre Donald. Trase piedica.

Lily țipă.

Apoi, în mintea lui se produse un declic.

James?

Bărbatul de pe blog.

Crucile de pe marginea străzii.

Travis clipi.

— James Chilton?

Era cumva bloggerul?

— Travis, zise răpitorul trecând în spatele lui, în timp ce scotea o altă armă din buzunarul de la spate. Îl împunse cu ea în cap spunând: Continuă și fă-o. Ți-am spus să nu scoți niciun cuvânt, să nu pui întrebări. Trebuie doar să tragi!

Travis îl întrebă pe Donald:

— El e James Chilton?

— Da, șopti acesta.

„Ce se întâmplă aici?" se întrebă Travis.

Chilton îl împunse și mai tare cu arma.

— Fă-o! Fă-o sau vei muri! Și familia ta va muri.

Băiatul lăsă jos pistolul. Scutură capul.

— Nu ai niciun prieten acasă la mine. M-ai mințit. Ești pe cont propriu.

— Dacă nu-i omori, te omor eu și merg apoi să-i omor pe toți. Îți jur că așa va fi.

Hawken strigă:

— Jim! Asta e… pentru numele lui Dumnezeu, ce e asta?

Lily plângea necontrolat.

În sfârșit, Travis Brigham înțelegea. Că-i împușca sau nu, el era mort oricum. Familia lui în schimb avea să scape. Ei nu prezentau interes pentru Chilton. Dar el era mort. Un râset inconștient îi scăpă din gât și simți cum lacrimile îi înțeapă ochii, deja iritați de lumina soarelui.

Se gândi la Caitlin, la ochii ei frumoși, și zâmbi.

Se gândi la mama lui. La Sammy.

Și la toate lucrurile oribile pe care le spuneau oamenii despre el pe blog.

Cu toate că nu făcuse nimic rău. Viața lui nu însemna nimic altceva decât să treacă prin școală cât mai bine posibil, să joace pe calculator un joc care să-l facă fericit, să petreacă ceva timp cu fratele lui și să aibă grijă de băiat, să cunoască o fată pe care să n-o deranjeze că este dependent de internet și că are probleme dermatologice. Travis nu făcuse nimănui vreun rău intenționat, nu disprețuia pe nimeni, nu postase niciun cuvânt urât despre nimeni.

Dar toată lumea îl ataca.

Cui i-ar fi păsat dacă murea?

Nimănui.

Așa că nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Ridică arma spre propria-i bărbie.

Uite-te la ratat, cu viața lui ca un eșec dramatic!!!

Degetul lui Travis alunecă pe trăgaci. Începu să apese.

Deodată, o explozie produse un zgomot violent. Ferestrele se zguduiră, un fum acru umplu camera și o pisică din porțelan delicat se rostogoli de pe șemineu, spărgându-se în zeci de bucăți.

Capitolul 43

Maşina lui Kathryn Dance viră pe şoseaua de ţară care ducea spre casa de vacanţă a lui James Chilton din Hollister.

Se gândea la cât de mult se înşelase.

Greg Schaeffer nu era ucigaşul de pe threadul *Cruci pe marginea drumului.*

Toţi ceilalţi fuseseră şi ei induşi în eroare, dar Dance nu se putea consola cu ideea aceasta. Fusese mulţumită să presupună că Schaeffer era vinovatul şi că el îl omorâse pe Travis Brigham. Cu făptaşul mort, nu aveau să mai fie atacuri.

Greşit…

Îi sună telefonul… Se întrebă cine ar fi putut să sune, dar luase hotărârea să nu se uite la numele apelantului, întrucât maşina se legăna pe serpentine, având prăpăstii de fiecare parte.

Încă 45 de metri.

Văzu casa în faţa ei – era o fermă veche, singuratică, care părea mai degrabă a fi ruptă din Kansas, dacă nu ar fi fost dealurile suficient de înalte care o înconjurau. Curtea era neîngrijită, fiind năpădită de buruieni şi plină de petice neglijente de iarbă, crengi rupte şi uscate. S-ar fi aşteptat ca James Chilton să aibă o casă de vacanţă ceva mai cochetă, ţinând cont de moştenirea primită din partea tatălui vitreg şi de frumoasa casă din Carmel.

Chiar şi în lumina soarelui, locul îi dădea fiori.

Dar asta se datora, bineînţeles, faptului că Dance ştia ce se întâmplase înăuntru.

„Cum de am fost în stare să citesc totul de-a-ndoaselea?”

Drumul devenea drept şi ea continuă să meargă. Pescui telefonul de pe scaun şi privi ecranul. Fusese Jonathan Boling. Dar indicatorul de mesagerie nu pâlpâia. Nu ştia dacă să sune la ultimul apel primit. În loc de asta însă, apăsă butonul de apelare rapidă la Michael O’Neil. După patru apeluri, intră mesageria vocală.

Poate că lucra la celălalt caz. Sau poate că discuta cu soţia lui, Anne.

Dance aruncă telefonul pe locul pasagerului.

Pe măsură ce se apropia de casă, Dance numără douăsprezece maşini de poliţie. Şi două ambulanţe.

Şeriful Districtului San Benito, pe care-l punea la treabă cu regularitate, o văzu şi o îndrumă mai departe. Câţiva ofiţeri se dădură la o parte şi ea

conduse pe iarba neîngrijită până în apropierea șerifului. Îl văzu pe Travis Brigham întins pe o targă mobilă, cu fața acoperită.

Dance împinse schimbătorul de viteze în viteza întâi și coborî, apoi se grăbi spre băiat. Remarcă picioarele lui goale, semnul de pe gleznă, pielea palidă.

— Travis, șopti ea.

Băiatul tresări brusc, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

Își ridică punga de gheață și bandajul umed de pe fața rănită. Clipi și o privi fix:

— Oh, oh, doamna ofițer… Eu… nu prea… mai țin minte numele dumneavoastră.

— Dance.

— Scuze.

Părea cu adevărat jenat din cauza acestei scăpări.

— Nu e absolut nicio problemă.

Și Dance îl îmbrățișă strâns.

— Băiatul va fi bine, îi explică medicul.

Cea mai adâncă rană căpătată în urma evenimentelor, de fapt cea mai serioasă, provenea de la căzătura cu fruntea de șemineul din livingul casei lui Chilton, din momentul sosirii trupelor SWAT din Districtul San Benito.

Avuseseră sarcina supravegherii din umbră a casei – cât timp aşteptaseră sosirea ei până când comandantul văzuse pe fereastră că băiatul intrase în sufragerie cu un pistol. James Chilton scosese la rândul său o armă. Dintr-un motiv oarecare, părea că Travis intenționa să-și ia viața.

Comandantul le ordonase atunci ofițerilor să intre. Lansaseră grenade explozive în cameră, care se detonaseră sonor, aruncându-l pe Chilton la podea, iar pe băiat în marginea șemineului. Îl încătușaseră apoi pe Chilton și-l trăseseră afară, după care îi însoțiseră pe Donald Hawken și pe soția sa într-un loc sigur, lăsându-l pe Travis pe mâna paramedicilor.

— Unde e Chilton?

— Acolo, arătă șeriful, indicând din cap una dintre mașinile adjunctului de district, în care bloggerul stătea cu mâinile încătușate și cu capul lăsat în jos.

Avea să-l vadă mai târziu.

Dance aruncă o privire către Nissanul Quest al lui Chilton. Ușile și haionul erau deschise, iar criminaliștii scoseseră conținutul. De remarcat erau ultima cruce pentru marginea drumului și un buchet de trandafiri, acum ofiliți. Chilton plănuia să le lase în apropiere, după ce îi omora pe cei doi Hawken. Bicicleta lui Travis se odihnea și ea tot acolo, iar într-o pungă de

probe se găsea hanoracul gri furat de Chilton și purtat cu intenția de a-l inculpa pe băiat. Din el smulgea fire pe care le lăsa apoi la locul crimelor.

Dance îi întrebă pe paramedici:

— Domnul și doamna Hawken? Cum se simt?

— Agitați, după cum vă puteți închipui, ușor răniți, fiindcă s-au lovit de podea în timpul intrării noastre. Dar vor fi bine. Sunt pe verandă.

— Tu ești în regulă? îl întrebă ea pe Travis.

— Așa cred.

Își dădu apoi seama ce întrebare prostească îi adresase. Normal că nu era bine. Fusese răpit de James Chilton și obligat să-i omoare pe Donald Hawken și pe nevasta acestuia.

Se pare că, în loc să îndeplinească cerința, alesese să se sinucidă.

— Părinții tăi vor ajunge aici în curând.

— Chiar așa?

Băiatul devenise atent auzind această veste.

— Și-au făcut multe griji din pricina ta.

El încuviință, dar pe fața lui se citea scepticismul.

— Mama ta a plâns… A fost atât de fericită când i-am spus…

Dance, în schimb, nu știa nimic despre reacția tatălui.

Un adjunct îi aduse băiatului o băutură răcoritoare.

— Mulțumesc.

Bău Cola, însetat. Pentru câte zile fusese ținut captiv, nu arăta chiar rău. Un doctor îi examinase rana de la picior. Nu necesita alt tratament decât bandaj și antibiotic local. Rana era provocată de cătușe, realiză Dance, simțind că o cuprinde un val de furie. Privi cu mânie spre Chilton, care tocmai era transferat într-o mașină aparținând Districtului Monterey; ochii bloggerului rămăseseră încă plecați.

— Ce sport îți place? îl întrebă pe Travis polițistul care venise cu Cola, încercând să converseze pentru a-l mai destinde.

— Cel mai mult îmi plac jocurile.

— Asta voiam să zic, spuse ofițerul tuns periuță, luând răspunsul scurt al băiatului drept rezultat al unei pierderi temporare a auzului, ca urmare a exploziei.

Așa că repetă întrebarea mai tare:

— Care e preferatul tău? Fotbalul, fotbalul american, baschetul?

Băiatul clipi spre tânărul în uniformă albastră.

— Mda, joc din toate astea câte puțin.

— Bravo!

Tipul nu pricepuse că echipamentul sportiv presupunea doar o consolă Wii sau un game controller şi că terenul de joc nu măsura mai mult de 18 inchi în diagonală.

— Dar ia-o uşor! Probabil că muşchii ţi s-au atrofiat din cauza acestor zile. Eventual găseşte-ţi un antrenor.

— Aşa voi face.

Un Nissan vechi, zornăitor, cu vopseaua roşie decolorată de soare, trase pe dreapta, balansându-se pe drumul mizer. Din el coborî familia Brigham. Sonia, înecată de lacrimi, înaintă anevoios prin iarbă şi îşi îmbrăţişă strâns băiatul.

— Mamă…

Se apropie apoi şi tatăl lui. Se opri lângă Travis, fără să zâmbească, privindu-l de sus până jos.

— Eşti palid, băiete, înţelegi ce vreau să spun? Eşti rănit pe undeva?

— Va fi bine, îi spuse paramedicul.

— Ce face Sammy? întrebă Travis.

— E la bunica, răspunse Sonia. E puţin stresat, dar este bine.

— Dumneata l-ai găsit şi l-ai salvat, spuse tatăl la fel de serios, adresându-i-se lui Dance.

— Noi toţi, da…

— Te-a ţinut acolo jos, în beci? întrebă el.

Băiatul încuviinţă din cap, fără să se uite la niciunul dintre ei.

— Nu era chiar aşa groaznic. Dar era foarte frig.

Mama îi spuse:

— Caitlin a povestit la toată lumea ce s-a întâmplat.

— Serios?

Neputându-se stăpâni, tatăl bombăni:

— N-ar fi trebuit să iei vina asupra ta pentru…

— Ssst, şuieră mama ascuţit.

Sprâncenele i se apropiară a încruntare, iar bărbatul amuţi.

— Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Travis. Cu Caitlin.

Mama lui spuse:

— Asta nu e problema noastră. Nu trebuie să ne facem griji pentru asta acum. Privind-o pe Dance, adăugă: Putem merge acasă? E vreo problemă dacă plecăm acasă?

— Îi vom lua o declaraţie mai târziu. Nu e nevoie să o facem acum.

— Mulţumesc, îi spuse Travis.

Tatăl lui îi mulţumi şi el şi îi strânse mâna.

— Ah, Travis. Ia asta.

Dance îi întinse o bucată de hârtie.

— Ce este?
— E cineva care vrea să-i dai un telefon.
— Cine?
— Jason Kepler.
— Cine e ăsta? Ah, Stryker? clipi Travis. Îl cunoaşteţi?
— Te-a căutat când erai dispărut. Ne-a ajutat să te găsim.
— A făcut el asta?
— Bineînţeles. Spunea că nu v-aţi văzut niciodată.
— Personal, nu.
— Locuiţi la doar opt kilometri unul de celălalt.
— Zău? zâmbi el surprins.
— Vrea să vă întâlniţi.

Încuviinţă din cap cu o expresie mirată pe faţă, ca şi cum ideea de a se întâlni cu un prieten virtual în lumea reală era mult prea ciudată.

— Hai să mergem acasă, iubirea mea, îi spuse mama. Am să-ţi gătesc ceva special. Fratele tău nu mai are răbdare. Vrea să te vadă.

Sonia, Bob Brigham şi fiul lor se îndreptară împreună spre maşină. Braţul tatălui se ridică şi se aşeză pe umerii băiatului. Scurt. Apoi şi-l îndepărtă. Dance observă tentativa de contact a tatălui. Nu credea în salvarea divină, ci doar în ideea că noi, bieţi muritori, suntem pe deplin capabili să ne salvăm singuri, dacă premisele şi înclinaţiile sunt cele corecte, iar dovada acestui potenţial se află în cele mai mici gesturi, precum aşezarea nesigură a unei mâini mari pe un umăr firav. Gesturile sunt mult mai sincere decât cuvintele.

— Travis? strigă ea.

El se întoarse.

— Poate c-o să ne revedem cândva în Aetheria.

El îşi ţinu braţul pe piept, cu palma în afară, reproducând salutul obişnuit printre locuitorii tărâmului său. Kathryn Dance rezistă tentaţiei de a-i răspunde la fel.

Capitolul 44

Dance traversă curtea către Donald şi Lily Hawken, remarcând că pantofii ei Aldo adunaseră pe tălpi praf şi bucăţele de plante. Lăcustele zburau înaintea ochilor ei.

Cuplul stătea pe treptele de la veranda casei de vacanţă a lui Chilton. Faţa lui Hawken era tulburătoare. Trădarea îl afectase profund.

— Jim a făcut asta? şopti el.

— Mă tem că da.

Un alt gând îl făcu să se cutremure.

— Doamne, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost şi copiii aici? I-ar fi…?

Nu fu în stare să termine propoziţia. Soţia lui se uita continuu spre curtea prăfuită, ştergându-şi mereu transpiraţia de pe sprâncene. Hollister se întindea departe de ocean şi de briza verii, fiind înghesuit între dealurile noduroase şi încins aprig de soarele amiezii.

Dance spuse:

— De fapt, se afla la a doua încercare de a vă omorî.

— A doua? şopti Lily. Vrei să spui… atunci, acasă? Când despachetam deunăzi?

— Corect. Era tot Chilton şi atunci, însă purta unul dintre hanoracele lui Travis.

— Dar… e nebun? întrebă Hawken consternat. De ce ar vrea să ne omoare?

Dance învăţase că în carieră nimic nu se câştigă fără trudă. Spuse:

— Nu afirm cu absolută certitudine, dar cred că James Chilton ţi-a omorât prima soţie.

El începu să respire sacadat, cu ochii măriţi de neîncredere.

— Cum? întrebă Lily, care ridicase acum capul şi se întorsese spre Dance. Înota undeva lângă La Jolla.

— Voi cere câteva detalii din San Diego şi de la Paza de Coastă, pentru a afla cu certitudine. Dar sunt aproape sigură că am dreptate.

— Nu cred că ar fi putut. Sarah şi Jim erau foarte…

Cuvintele lui Hawken se dizolvară în neant.

— Apropiaţi? completă Dance.

El îşi scutură capul.

— Nu. Nu se poate!

Apoi se dezlănţui furios:

— Vrei să spui că aveau o relaţie?

După o pauză, Dance răspunse:

— Da, aşa cred. Voi avea dovada în zilele următoare. Liste de pasageri pe curse aeriene. Telefoane.

Lily îşi puse braţul în jurul umerilor soţului ei.

— Dragule, şopti ea.

— Îmi aduc aminte că, atunci când ieşeam, se simţeau mereu foarte bine unul în compania celuilalt. Şi, pentru mine, Sarah era o provocare. Eu călătoream tot timpul. Cam două sau trei zile pe săptămână. Nu departe. Dar câteodată îmi spunea că o neglijez. Cumva în glumă… nu prea o luam în serios. Dar poate că vorbea serios şi Jim s-a oferit să umple golul. Sarah era destul de exigentă…

Tonul în care îşi eliberase sufletul sugera că propoziţia s-ar fi putut termina cu: „la pat".

Dance adăugă:

— Bănuiesc că Sarah îşi dorea ca Chilton s-o părăsească pe Patrizia şi s-o ia pe ea de nevastă.

Donald râse amar.

— Şi el a refuzat-o?

Dance ridică din umeri:

— Asta mi-a trecut prin minte.

Hawken reflectă, apoi adăugă cu o voce plată:

— Nu era prea înţelept s-o refuzi pe Sarah.

— Mă gândeam ca timp… V-aţi mutat la San Diego acum trei ani. Cam pe atunci tatăl Patriziei a murit, iar ea a moştenit o grămadă de bani. Ceea ce însemna că Chilton putea continua să scrie pe blog; apoi a început să se ocupe numai de asta. Cred că ajunsese să creadă că era într-o misiune de salvare a lumii şi că banii Patriziei îi permiteau s-o facă. Aşa că a rupt relaţia cu soţia ta.

Hawken o întrebă:

— Şi Sarah îl ameninţa că-l dă în vileag în caz că n-o părăseşte pe Pat?

— Cred că intenţiona să facă public faptul că James Chilton, vocea moralităţii districtului, avea o relaţie cu soţia celui mai bun prieten al său.

Dance credea că Chilton o minţise pe Sarah, spunându-i că este de acord să divorţeze, şi îi dăduse apoi întâlnire în San Diego. Îşi imagina că ar fi putut sugera un picnic romantic într-un mic golf nepopulat de lângă La Jolla. Un scăldat în apropiere de minunatul ţărm de acolo. Apoi un accident – o lovitură la cap. Sau poate că o ţinuse sub apă.

— Dar de ce s-o omoare? întrebă Lily, privind îngrijorată spre casă.

Dance îl întrebă pe Hawken:

— Tu ai fost de negăsit o perioadă?

— După moartea ei am fost atât de deprimat, încât am renunţat la tot – am încetat chiar să mă mai văd cu vechii prieteni. Cea mai mare parte din timp mi-o petreceam cu copiii. Am fost un pustnic… până când am întâlnit-o pe Lily. Atunci am început să-mi revin.

— Şi te-ai decis să te muţi înapoi.

— Corect. Să vând firma şi să mă întorc. Desigur, Lily şi cu mine aveam să ieşim cu Jim şi cu Patrizia, precum şi cu alţi câţiva prieteni vechi de pe aici. La un moment dat, trebuia să ne aducem aminte. Jim obişnuia să vină în California de Sud şi înainte să moară Sarah. Cum o minţea pe Pat, era doar o chestiune de timp până avea să fie prins. Îşi roti capul spre casă, cu ochii larg deschişi: *Lebăda albastră…* Bineînţeles!

Dance ridică o sprânceană.

— I-am spus lui Jim că aveam de gând să-i ofer unul dintre tablourile preferate ale fostei mele soţii. Îmi aduc aminte cum se uita la el când a rămas la mine după moartea lui Sarah.

Râse ironic şi adăugă:

— Pun pariu că era al lui Jim. Probabil că-l cumpărase cu ani în urmă şi că într-o zi, pe când erau împreună, Sarah îi spusese că şi-l doreşte. Poate că îi spusese Patriziei că l-a vândut. Dacă ar vedea acum tabloul, s-ar întreba probabil cum de a ajuns la Sarah. Asta ar explica disperarea lui Chilton, de ce şi-ar asuma riscul crimei. Bloggerul cel drept, ţinând predici lumii despre moralitate, să fie arătat cu degetul pentru o relaţie extraconjugală – cu o femeie care a murit! Se ridicau nişte întrebări, ar fi fost demarată o anchetă. Şi cel mai important lucru din viaţa lui – blogul – ar fi fost distrus. Trebuia să înlăture ameninţarea.

The Report *e prea important ca să fie pus în pericol…*

Lily întrebă:

— Dar omul din casă, Schaeffer?

Declaraţia pe care James urma să o citească menţiona numele lui Travis.

— Sunt sigură că la început planurile lui Schaeffer nu-l implicau pe Travis. Intenţiona de ceva vreme să-l omoare pe Chilton, probabil încă de la moartea fratelui său. Dar când a auzit despre atacurile marcate cu cruci pe marginea drumului, a rescris declaraţia incluzându-l şi pe Travis, ca să nu-l suspecteze nimeni pe el.

Hawken o întrebă:

— Cum ţi-ai dat seama că a fost Jim, şi nu Schaeffer?

În mare parte, explică ea, prin ceea ce *nu* găsise în rapoartele criminaliştilor, pe care TJ i le predase.

— Şi ce anume lipsea? întrebă Hawken.

— În primul rând, explică ea, nu exista nicio cruce care să anunţe uciderea lui Chilton. Criminalul lăsase cruci în locuri publice înainte de fiecare atac. Dar nimeni nu reuşise să găsească ultima cruce. În al doilea rând, folosise bicicleta lui Travis sau pe a lui proprie pentru a lăsa semne care-l incriminau pe băiat. Dar Schaeffer nu avea pe nicăieri o bicicletă. Apoi pistolul cu care îl ameninţase pe Chilton… Nu era Coltul furat de la tatăl lui Travis. Era un Smith&Wesson. Şi, în cele din urmă, nu erau flori sau urme de flori în maşina lui sau în camera de hotel. Prin urmare, am început să iau în considerare posibilitatea ca Greg Schaeffer să nu fie criminalul Crucilor. El doar a profitat de caz şi a hotărât să intre în rol. Dar, dacă nu el lăsa crucile, atunci cine o făcea?

Dance se întorsese la lista de suspecţi. Se gândise la ministru, la reverendul Fisk şi la bodyguardul acestuia, posibil şi la *Crimsonin Christ.* Cu siguranţă erau nişte fanatici şi îl ameninţau pe Chilton direct prin postările lor de pe blog. Dar TJ fusese să-i vadă pe Fisk şi garda lui de corp, precum şi pe alţi membri-cheie ai grupului. Toţi aveau alibiuri solide pentru perioadele atacurilor.

Ea îl luase în calcul inclusiv pe Hamilton Royce, expertul din Sacramento plătit să închidă blogul din cauza postărilor despre Comisia de Planificare a Facilităţilor Nucleare. Era o teorie bună, dar – pe măsură ce se gândea la ea – părea tot mai improbabilă. Royce era un suspect prea evident, de vreme ce încercase deja să închidă blogul – şi asta într-un mod asumat public – folosind poliţia de stat.

Clint Avery, antreprenorul din construcţii, era o altă posibilitate. Dar aflase apoi despre întâlnirile misterioase ale lui Avery cu un avocat specializat în dreptul muncii şi cu doi tipi care conduceau un service ce folosea zilieri. Într-un domeniu în care cei mai mulţi angajatori se temeau să aibă prea mulţi străini fără acte legale, Avery era speriat acum de perspectiva de a fi dat în judecată pentru că angaja prea puţini minoritari. În timpul discuţiei cu Dance fusese stresat, se pare, din cauza temerii că ar fi fost investigat pentru o plângere de discriminare a latinilor.

Dance îl luase în vizor, în treacăt, chiar şi pe tatăl lui Travis, întrebându-se dacă nu cumva exista o legătură psihologică între petalele de trandafiri şi jobul de peisagist al lui Bob Brigham.

Chiar şi Sammy fusese pe listă – un copil dificil, posibil însă un viitor savant, şiret, experimentând poate resentimente împotriva fratelui mai mare.

Dar, cu toate că familia avea problemele ei, acestea erau totuşi de genul celor pe care le au toate familiile. În plus, atât tatăl, cât şi fiul dăduseră lămuriri despre perioadele din timpul unora dintre atacuri.

Dance încheie ridicând din umeri:

— Așa că, în final, am rămas fără suspecți. Și ne-am oprit la însuși James Chilton.

— De ce?

De la A la B la X...

— M-am gândit la ceva ce mi-a spus un consultant de-al meu despre bloguri, despre cât sunt de periculoase. Și mi-am spus: dacă Chilton ar fi avut de gând să omoare pe cineva, ce armă bună ar fi fost *The Report!* Lansezi un zvon, apoi lași gloatele de internauți să îl preia. Nimeni nu ar fi mirat dacă victima intimidată ar crăpa. Și uite-ți criminalul!

Hawken remarcă:

— Dar Jim nu a spus nimic despre Travis pe blog.

— Și asta a fost o mișcare genială. L-a făcut pe Chilton să pară complet nevinovat. Dar nu avea nevoie să scrie despre Travis. Știa cum funcționează internetul. Cea mai simplă aluzie că a greșit cu ceva era suficientă pentru ca îngerii răzbunării să preia informația. Dar dacă Chilton era ucigașul, m-am întrebat cine a fost victima-țintă. Nu era nimic despre cele două fete, Tammy și Kelley, care să sugereze că ar fi vrut să le omoare. Sau despre Lyndon Strickland și Mark Watson. Voi erați celelalte potențiale victime, desigur. M-am gândit în urmă la toate informațiile despre caz. Și mi-am adus aminte ceva straniu. Mi-ai spus că Chilton se grăbise la tine acasă, în San Diego, ca să fie cu tine și cu copiii în ziua în care murise soția ta. A ajuns acolo într-o oră.

— Corect. Era în LA la o întâlnire. Și-a schimbat plecarea pentru următoarea cursă.

— Dar i-a spus soției sale că era în Seattle atunci când a aflat că Sarah murise.

— Seattle? întrebă Hawken confuz.

— La o întâlnire la sediul Microsoft. Dar nu, el de fapt era în San Diego. A fost acolo tot timpul. Nu a părăsit orașul după ce a înecat-o pe Sarah. Aștepta să audă vestea de la tine, ca să poată ajunge la tine acasă. Avea nevoie de asta.

— Avea nevoie? De ce?

— Ai spus că a rămas la tine și că te-a ajutat chiar și la curățenie?

— Așa e.

— Cred că voia de fapt să aibă acces în casă, ca să poată distruge orice ar fi avut Sarah din care să reiasă că ei doi aveau o relație.

— Doamne, bombăni Hawken.

Dance le explică apoi și alte câteva legături dintre Chilton și crime. Concura la triatlon, ceea ce însemna că era biciclist. Dance își amintea că

văzuse tot echipamentul sportiv al lui Chilton în garaj, printre care şi câteva biciclete.

— Apoi, solul…

Găsiseră un alt tip de pământ lângă una dintre cruci. Laboratorul descoperise urme identice pe pantofii lui Greg Schaeffer. Dar pământul acela provenea din grădina lui Chilton. De-acolo îl adunase Schaeffer.

Dance se bucura că fusese atentă la sursa noroiului atunci când fusese la blogger acasă prima oară şi că examinase grădina.

— Şi apoi, mai era şi duba, un Nissan Quest.

Le povesti despre martorul Ken Pfister, care văzuse vehiculul lângă una dintre cruci. Zâmbi ironic. Îl conducea chiar Chilton, după ce plantase a doua cruce.

Arătă spre duba lui Chilton, parcată în apropiere. Avea încă acel abţibild lipit pe bara de protecţie. Îl văzuse de când fusese prima oară la el acasă.

DACĂ DESALINIZEZI, DEVASTEZI.[23]

Ken Pfister văzuse doar ultima silabă de pe abţibild atunci când trecuse pe lângă dubă – STATE.

— M-am dus la judecător cu tot ce găsisem şi am făcut rost de un mandat. Am trimis poliţiştii la casa lui Chilton din Carmel. Se descotorosise deja de majoritatea dovezilor, dar au găsit totuşi câteva petale de trandafiri şi nişte carton asemănător cu cel folosit la cruci. Mi-am amintit că spunea că va veni aici cu tine. Aşa că am sunat la sediul poliţiei districtuale din San Benito şi le-am spus să trimită aici o echipă tactică. Singurul lucru pe care nu l-am intuit a fost că Chilton avea de gând să-l forţeze pe Travis să te împuşte.

Întrerupse şirul de mulţumiri ale bărbatului – care era pe punctul de a plânge – cu o privire spre ceas.

— Trebuie să plec acum. Mergeţi acasă, odihniţi-vă…

Lily o îmbrăţişă. Hawken îi strânse mâna în mâinile lui.

— Nu ştiu ce să mai zic…

Eliberându-se, se îndreptă spre maşina şerifului districtual, unde se afla James Chilton. Părul lui subţiat era murdar de var într-o parte. În timp ce se apropia, el îi adresă o privire rănită. Aproape îmbufnată.

Dance deschise uşa din spate, aplecându-se spre el.

El spuse iritat:

— Nu era nevoie de cătuşe şi la picioare. Uită-te la asta. E degradant.

Dance privi lanţul cu satisfacţie.

El continuă:

---

[23] If you DESALINATE, you DEVASTATE (în lb. engleză în text); ultima silabă – STATE (n.red.)

— Mi le-au pus niște polițiști care zâmbeau. Pentru că, ziceau ei, așa l-am ținut și eu pe băiat. E o gogomănie. O greșeală. Mi s-a înscenat totul.

Dance aproape că râdea. Cu excepția celorlalte dovezi, existau și trei martori: Hawken, soția acestuia și Travis.

Îi recită drepturile Miranda.

— Mi le-a citit deja cineva.

— Voiam să mă asigur că le înțelegi. Le înțelegi?

— Drepturile mele? Da. Ascultă, acolo aveam într-adevăr o armă. Dar oamenii căutau să mă omoare. Normal că trebuia să mă apăr. Cineva mi-a înscenat totul. Cum ai spus și tu, cineva despre care am scris pe blog. L-am văzut pe Travis intrând în sufrageria mea și-am scos arma. Am început să o port cu mine atunci când tu mi-ai spus că sunt în pericol.

Ignorând felul în care el bătea câmpii, ea îl întrerupse:

— Mergem la sediul poliției districtuale și te cazăm acolo, James. De-acolo poți să-ți suni soția sau avocatul.

— Tu auzi ce-ți spun? Mi s-a înscenat totul. Orice ar pretinde băiatul, e un puști instabil. M-am prefăcut că îi fac jocul în delirul lui… Aveam de gând să-l împușc dacă încerca să le facă rău lui Don și lui Lily. Normal că o făceam.

Ea se apropie mai mult de el, încercând să-și controleze emoțiile cât de bine putea. Ceea ce nu era deloc ușor.

— Ce-ai avut cu Tammy și cu Kelley, James? Două adolescente care nu ți-au făcut niciodată nimic rău.

— Sunt nevinovat, mormăi el.

Ea continuă să vorbească, ca și cum el n-ar fi zis nimic:

— De ce ele? Pentru că nu erai de acord cu atitudinea lor? Nu-ți plăcea că-ți pătau prețiosul blog cu obscenitățile lor? Te deranjau greșelile lor de gramatică?

El nu răspunse, dar Dance avu senzația că zărise o scânteie de aprobare în ochii lui. Așa că nu se opri:

— Și de ce Lyndon Strickland? Sau Mark Watson? I-ai omorât pentru că au postat cu numele lor reale și fiindcă erau ușor de găsit, nu?

Chilton privea acum în altă direcție, de parcă ar fi știut că ea îi transmitea adevărul din priviri.

— James, pozele pe care le-ai încărcat pe blog, pretinzând că era Travis în ele… Le-ai prelucrat singur, nu? Mi-amintesc că ți-ai trecut în biografie pe blog că în facultate ai fost Graphic Designer și Art Director.

El nu spuse nimic.

Furia lui Dance izbucni și mai intens.

— Ți-a plăcut să o prelucrezi pe cea cu mine înjunghiată, nu?

Din nou, tăcere. Ea se ridică.

— Voi fi şi eu acolo la un moment dat, ca să te interoghez. Poţi să-ţi aduci avocatul dacă vrei.

Apoi, el se întoarse spre ea, cu o expresie care implora:

— Pot să te rog ceva, agent Dance?

Ea ridică o sprânceană.

— Am nevoie de ceva. E important.

— Ce anume, James?

— Un calculator.

— Poftim?

— Am nevoie de acces la un calculator. Cât de repede posibil. Astăzi.

— Primeşti apeluri telefonice în închisoare. Calculator, nu.

— Dar blogul… trebuie să-mi postez articolele.

De data aceasta, ea nu-şi mai putu reţine râsul. Lui nu-i păsa deloc de soţie sau de copii, ci doar de nepreţuitul lui blog.

— Nu, James, asta nu se va întâmpla.

— Dar trebuie! Trebuie!

Auzindu-l acum şi văzându-i privirea disperată, Kathryn Dance ajunse să îl înţeleagă pe James Chilton. Cititorii nu însemnau nimic pentru el. Omorâse cu uşurinţă doi dintre ei şi era gata să mai omoare câţiva. Nici adevărul nu însemna prea mult pentru el. Minţise tot timpul.

Nu, răspunsul era simplu. La fel ca jucătorii din *Dimension Quest* şi ca atâţia alţii pierduţi în lumea virtuală, James Chilton era un obsedat – de misiunea lui mesianică. Obsedat de puterea seducătoare a răspândirii cuvântului – a cuvântului lui – către mintea şi inima oamenilor din toată lumea. Cu cât existau mai mulţi oameni care-i citeau ideile, criticile, laudele, cu atât mai euforică era senzaţia pe care o încerca.

Se aplecă până aproape de faţa lui.

— James, voi face tot ce-mi va sta în putinţă să mă asigur că, indiferent la ce închisoare vei merge, nu vei mai putea intra vreodată on-line. Niciodată în viaţa ta.

Faţa lui deveni lividă şi începu să ţipe:

— Nu poţi face asta! Nu poţi să-mi iei blogul! Cititorii mei au nevoie de mine. Ţara are nevoie de mine. Nu poţi!

Dance închise portiera şi îi făcu un semn ajutorului de şerif aflat la volan.

Capitolul 45

Folosirea luminilor de avertizare în rezolvarea situațiilor personale era împotriva regulamentului, dar Dance ignoră acest aspect. Accesoriile de urgență erau o idee înțeleaptă, ținând cont că depășise de două ori viteza legală pe Autostrada 68, din Hollister înapoi spre Salinas. Edie Dance avea să fie adusă în douăzeci de minute în fața instanței și ea trebuia să fie acolo, în față și pe centrul sălii.

Se întreba când avea să aibă loc procesul mamei sale. Cine avea să depună mărturie? Ce dovezi aveau să fie aduse?

Se gândi din nou îngrozită: „Voi fi chemată la bară?"

Și ce avea să se întâmple dacă Edie urma să fie condamnată? Dance cunoștea închisorile din California. Cei care le populau erau analfabeți, persoane violente, cu mințile distruse de droguri și de alcool sau rămase astfel încă de la naștere. Inima mamei ei ar fi cedat într-un loc ca acela. Pedeapsa ar fi fost moartea, la urma urmei, pedeapsa capitală pentru suflet.

Și era furioasă pe ea pentru că îi scrisese acel e-mail lui Bill și pentru că îi povestise în el despre decizia mamei ei de a pune capăt suferinței unui animal grav bolnav. Cu ani în urmă, un comentariu nonșalant. Fără să cunoască măsura efectului devastator pe care l-ar fi putut avea asupra sorții mamei sale.

Ceea ce îi aminti de blogul lui Chilton. Toate postările acelea despre Travis Brigham… Toate false, complet false… cu toate acestea însă, ele existau acum în fapt, pe servere sau pe hardul unor calculatoare individuale, pentru totdeauna. Oamenii le-ar fi putut vedea și peste cinci sau zece ani sau douăzeci de ani de atunci înainte. Sau peste o sută. Și să nu afle niciodată adevărul.

Dance fu întreruptă din sumbra ei meditație de bâzâitul telefonului.

Era un mesaj de la tatăl ei:

Sunt la spital cu mama ta. Vino cât de repede poți.

Dance respiră adânc. Ce putea să fie? Audierea trebuia să înceapă în cincisprezece minute. Dacă Edie Dance se afla la spital, însemna că era fie bolnavă, fie rănită.

Kathryn tastă imediat numărul de mobil al tatălui ei, dar intră direct căsuța vocală. Evident, fusese nevoit să-l închidă, fiind în spital. Fusese oare atacată?

Sau încercase să se omoare? Dance își împinse piciorul în accelerație și mări viteza. Cu mintea tulburată, simțind că își pierde controlul… Se gândi că, dacă mama ei încercase să se omoare, probabil că Robert Harper avea dreptate în privința ei și că ar fi fost zadarnic să lupte.

Poate că mama ei comisese cu adevărat crima. Dance își aminti comentariul afurisit care scotea la iveală faptul că lui Edie nu-i fuseseră străine coridoarele de la terapie intensivă ale spitalului în momentul morții lui Juan Millar.

Erau câteva asistente în aripa aceea. Dar atât. Familia lui plecase.

Trecu în viteză prin Salinas, Laguna Seca și pe lângă aeroport. Douăzeci de minute mai târziu, intra în sensul giratoriu de la spital. Mașina derapă înainte de a se opri violent, încălcând spațiul rezervat parcării persoanelor cu handicap. Dance ieși din mașină și o luă la fugă spre intrarea principală, trăgând de ușile automate pentru a se deschide mai repede.

La recepție, o fată alarmată se ridică și o întrebă:

— Kathryn, ești…?

— Unde e mama? șuieră ea fără suflu.

— În jos pe trepte și…

Dance era deja pe hol. Locul indicat însemna un singur lucru: terapie intensivă. În mod ironic, era exact locul unde murise Juan Millar. Dacă Edie era acolo, cel puțin era în viață.

La capătul coridorului se împinse în ușă, grăbindu-se în jos spre secția de terapie intensivă, unde privi din întâmplare spre cantină. Cu respirația întretăiată, se opri brusc, simțind o înțepătură în piept. Prin deschizătura ușii, văzu patru persoane așezate la o masă, cu cafelele în față: erau directorul spitalului, șeful pazei, Henry Bascomb, tatăl ei și… Edie Dance. Erau angajați într-o discuție și se uitau la câteva documente întinse pe masă.

Stuart o zări și îi zâmbi, gesticulând zorit cu arătătorul – ceea ce însemna, bănui Dance, că n-avea să dureze decât un minut sau două. Mama ei o văzu și ea, apoi – cu o expresie neutră – își îndreptă din nou atenția către directorul spitalului.

— Bună, zise o voce de bărbat în spatele ei.

Se întoarse și clipi surprinsă văzându-l pe Michael O'Neil.

— Michael, ce se petrece? întrebă ea cu sufletul la gură.

— N-ai primit mesajul? se miră el încruntat.

— Doar mesajul de la tata, zicându-mi că sunt aici.

— N-am vrut să te deranjez în mijlocul operaţiunii. Am vorbit cu Overby şi i-am spus toate detaliile. Trebuia să te sune când aveai să termini.

Ei bine, ăsta era un defect pe care nu i-l putea reproşa nechibzuitului său şef. Gonise în ultimul hal spre tribunal şi n-avusese timp să-l informeze despre finalizarea cazului Chilton.

— Am auzit că acţiunea de la Hollister a mers bine.

— Da, toată lumea e bine. Chilton e în custodie. Travis s-a ales cu capul spart. Asta e.

Dar cazul Crucilor de pe marginea drumului era departe de a se fi încheiat. Se uită din nou spre cantină, apoi întrebă:

— Ce se petrece aici, Michael?

— Acuzaţiile împotriva mamei tale au fost retrase.

— Cum adică?

O'Neil, aproape ezitând, îi spuse sfios:

— Nu ţi-am zis, Kathryn. N-am putut.

— Ce să-mi spui?

— Cazul la care lucram…

Celălalt caz…

— N-avea nicio legătură cu situaţia containerului. Ăsta e încă în aşteptare. Am preluat cazul mamei tale ca o investigaţie independentă. I-am spus şerifului că asta intenţionez. Am insistat destul de mult, dar a fost de acord. Nu aveam decât o singură şansă să-l oprim pe Harper. Dacă obţinea o condamnare… Ei bine, ştii şi tu care sunt şansele unei anulări a verdictului la apel.

— Nu mi-ai zis nimic.

— Ăsta era planul. Puteam să mă ocup de el, dar fără să menţionez ceva despre tine. Trebuia să fiu capabil să depun mărturie că tu nu ştii nimic despre ce fac. Conflict de interese, altfel. Nici părinţii tăi nu au ştiut. Le-am spus despre caz, însă doar neoficial. N-au suspectat niciodată nimic…

— Michael…

Lui Dance i se întâmpla rareori să plângă. Ca acum. Îl apucă de braţ şi privirile li se întâlniră.

El spuse, încruntându-se:

— Ştiam că nu e vinovată. O vedeai pe Edie luând viaţa cuiva? O nebunie.

Zâmbi larg.

— Ai observat c-am vorbit cu tine mai mult prin mesaje-text în ultima vreme, nu-i aşa?

— Corect.

— Pentru că nu te puteam minţi în faţă. Ştiam c-ai să-ţi dai seama imediat.

Ea râse, amintindu-şi cât de vag vorbea el despre cazul containerului.

— Dar cine l-a omorât pe Juan?

— Daniel Pell.

— Pell? şopti ea uimită.

O'Neil îi povesti că, deşi nu fusese Pell în persoană cel care îl omorâse pe Juan Millar, una dintre femeile care aveau legătură cu el o făcuse – partenera la care se gândise Dance cu o zi în urmă, în timp ce-şi ducea copiii la bunici.

— Ştia că eşti o ameninţare, Kathryn. Voia cu disperare să te oprească.

— Cum de te-ai gândit la ea?

— Prin eliminare. Ştiam că mama ta nu putea fi ucigaşul. Ştiam că nu era nici Julio Millar, fiindcă avea alibi pentru toată perioada. Părinţii lui nu erau acolo şi nici alţi ofiţeri prezenţi. Aşa că m-am întrebat cine ar fi avut un motiv să dea vina pe mama ta pentru moartea lui. Pell a fost cel care mi-a venit în minte. Ai organizat o căutare serioasă ca să ajungi la el. Arestarea mamei tale ţi-ar fi distras atenţia, dacă nu cumva te-ar fi forţat să renunţi la caz. Nu putea lucra singur, aşa că şi-a folosit partenera.

Explică cum femeia se strecurase în spital pretinzând că depune o cerere pentru un post de asistentă.

— Cererile de angajare, zise Dance dând din cap, amintindu-şi ce găsise Con. Totuşi, nu exista nicio legătură între ele şi Millar, aşa că nu le-am dat prea mare atenţie.

— Martorii au spus că purta uniformă de asistentă. Ca şi cum ar fi ieşit din tură de la un alt spital şi ar fi trecut pe la MBH să depună o cerere. I-am verificat calculatorul şi-am descoperit că se uitase pe Google după interacţiuni între medicamente.

— Proba din garaj? întrebă ea.

— Femeia a plasat-o. L-am rugat pe Pete Bennington să răscolească garajul. O echipă de-a laboratorului a găsit ceva fire de păr, care le-au scăpat oamenilor lui Harper, apropo. Erau ale ei. Potrivire de ADN. Sunt sigur că va pleda vinovată.

— Mă simt groaznic, Michael. Aproape am crezut-o în stare să…

Dance nu putu să-şi încheie fraza.

— Vreau să spun că mama era atât de supărată când Juan i-a cerut să-i ia viaţa… După care a pretins că nu se afla aici când a fost omorât Juan, însă a dat de înţeles că ştia că nu erau decât vreo câteva asistente.

— Ah, vorbise cu unul dintre doctori, iar el i-a relatat mamei tale că plecaseră toţi vizitatorii. Edie nu a fost în aripa asta atunci.

O neînţelegere sau o presupunere. Nu era o scuză prea bună în domeniul ei, se gândi ea cu ironie.

— Iar Harper? Merge înainte cu cazul?

— Nu. Își face bagajul și pleacă acasă, în Sacramento. I-a predat totul lui Sandy.

— Cum?!

Dance era șocată.

O'Neil râse, remarcându-i expresia.

— Da. Se pare că nu prea îl interesează justiția. Doar o condamnare importantă, o mamă de agent guvernamental.

— O, Michael…

Îl apucă din nou de braț. El își puse mâna peste a ei, apoi privi în altă parte. O frapa permisivitatea lui. Vulnerabilitate, goliciune sufletească? O'Neil vru să zică ceva, apoi renunță.

Poate voia să-și ceară scuze pentru că o minți sau pentru ascunderea adevărului despre investigația lui. Își privi ceasul.

— Am ceva de rezolvat, spuse el.

— Hei, ești bine?

— Doar obosit.

Câteva alarme de avertizare sunară în capul ei. Bărbații nu sunt niciodată *doar obosiți.* Când spun asta, vor să zică de fapt că nu sunt bine deloc, dar că nu vor să discute despre asta.

— Ah, era să uit, adăugă el. Cu privire la cazul din Los Angeles… Ernie mi-a spus. Judecătorul a refuzat cererea apărării de respingere a cazului pe motiv de imunitate. Procesul începe în jumătate de oră.

Dance îi arătă degetele încrucișate.

— Să sperăm, zise ea.

Apoi îl îmbrățișă strâns.

O'Neil își pescui cheile mașinii din buzunar și se îndreptă spre scări, aparent mult prea grăbit pentru a mai aștepta liftul.

Dance se uită în cantină. Observă că mama ei nu mai era la masă. Își lasă umerii să cadă, dezamăgită. Fir-ar să fie! Plecase. Apoi auzi din spate:

— Katie!

Edie Dance ieșise pe ușa laterală, așteptând probabil să plece O'Neil.

— Michael mi-a spus tot, mamă.

— După ce au renunțat la acuzații, am venit aici să mă văd cu oamenii care m-au susținut, ca să le mulțumesc.

Oamenii care m-au susținut…

Preț de o clipă, se instală tăcerea. Prin stația audio se transmitea un anunț de neînțeles. Undeva plângea un copil. Sunetele se pierdeau.

După expresia feței și cuvintele lui Edie, Kathryn pricepu deodată toată încrengătura de evenimente și de senzații dintre mamă și fiică a ultimelor zile. Problema era mai mult de fond.

— N-am crezut c-ai făcut-o tu, mamă. Crede-mă.

Edie Dance zâmbi.

— Ah, cum sună asta venind din partea ta, un expert în chinestezie, Katie? Spune-mi ce să caut ca să știu dacă spui o minciună.

— Mamă…

— Katie, ai crezut c-a fost posibil să-l omor pe tânărul acela.

Dance suspină, întrebându-se cât de mare era golul din sufletul ei în acel moment. Negarea se stinse înainte ca ea să apuce să rostească cuvintele și spuse cu glas tremurând:

— Poate, mamă. Bine, poate că da. Dar nu m-am gândit în alt mod la tine. Încă te iubesc. Dar, așa e, am crezut că ai fi putut s-o faci.

— Fața ta, în curtea tribunalului, la audiere… Doar privindu-te am știut că aveai în vedere și asta. O știam.

— Îmi pare atât de rău, șopti Dance.

Apoi Edie făcu un gest care nu-i stătea deloc în fire. Își apucă fiica pe după umeri, cu fermitate, mai ferm decât fusese Kathryn ținută vreodată de o femeie, chiar și copil fiind.

— Să nu îndrăznești să spui așa ceva.

Cuvintele ei erau dure.

Dance clipi și încercă să vorbească.

— Ssstt, Katie, ascultă! Am stat trează toată noaptea. M-am gândit la ce-a fost în capul tău, la tot ce-ai suspectat în legătură cu mine… lasă-mă să termin! Am stat trează toată noaptea, rănită, furioasă. Apoi, am înțeles ceva. Și m-am simțit atât de mândră…

Un zâmbet cald îi atenua conturul rotund al feței.

— Atât de mândră…

Dance era confuză. Mama ei continuă:

— Katie, un părinte nu știe niciodată dacă se face înțeles de către copii. Sunt convinsă că te-ai confruntat cu asta.

— Oh, doar de zece ori pe zi.

— Speri tot timpul, te rogi, ai nădejdea că le dai copiilor tăi resursele care le trebuie, atitudinea, curajul. Până la urmă se ajunge aici. Nu înăbușindu-le convingerile, ci pregătindu-i să lupte singuri. Învățându-i să judece pentru ei înșiși.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Dance.

— Și când am văzut că te îndoiești de ceea ce am făcut, privind ce s-a întâmplat, am știut că am procedat sută la sută corect. Te-am crescut să nu fii oarbă. Știi că prejudecata orbește oamenii, ura orbește oamenii… Dar loialitatea și dragostea orbesc și ele oamenii. Ai căutat prin toate, pentru adevăr.

Mama ei râse.

— Desigur, ai înţeles greşit. Dar nu te învinovăţesc pentru asta.

Femeile se îmbrăţişară şi Edie Dance spuse:

— Hai, că eşti încă în timpul serviciului! Întoarce-te la birou. Încă sunt supărată pe tine. Dar o să-mi treacă într-o zi, două. Mergem la cumpărături şi apoi luăm masa la Casanova. Şi plăteşti tu.

Capitolul 46

Kathryn Dance se întoarse la birou şi se apucă să scrie ultimul raport cu privire la caz.

Sorbea din cafeaua adusă de Maryellen Kresbach şi privea mesajele din telefonul roz, pe care asistenta i-l îndesase lângă o farfurie cu o prăjitură mare.

Studie mesajele în întregime şi nu returnă niciun telefon, dar înghiţi toată prăjitura.

Telefonul bipăi. Era un mesaj de la Michael O'Neil.

K, judecătorul e din LA. Va da hotărârea în câteva ore. Ţine-mi pumnii. Am avut multe pe cap azi, dar voi vorbi cu tine curând. – M.

Te rog, te rog, te rog…

O ultimă sorbitură de cafea şi Dance imprimă raportul pentru Overby şi-l duse în birou.

— Uite raportul, Charles.

— Aha. Bine. A fost o surpriză direcţia în care a luat-o cazul.

Citi rapid raportul. Ea observă o geantă de antrenament, o rachetă de tenis şi o mică valiză în spatele biroului. Era după-amiaza târziu, într-o vineri de vară, şi probabil că el pleca direct de la birou, undeva unde să-şi petreacă weekendul. Sesiză o anume răceală în atitudinea lui, dar o puse pe seama pierderii cumpătului cu Hamilton Royce. Aşteptă mai departe, pentru a vedea ce urmează să se întâmple. Stând în faţa lui, rosti:

— Ar mai fi un ultim lucru, Charles. E despre Royce.

— Ce anume?

El îşi ridică privirea, netezind raportul ca şi cum l-ar fi şters de praf.

Ea îi explică cum TJ descoperise misiunea lui Royce de a suspenda blogul nu pentru a salva victimele, ci pentru a submina expunerea despre reprezentantul statului ce fusese ospătat de către dezvoltatorul uzinei nucleare.

— S-a folosit de noi, Charles.

— Aha…

Overby continua să aranjeze câteva hârtii.

— Ia bani de la Comisia de Planificare a Facilităţilor Nucleare, condusă de reprezentantul despre care Chilton scrisese în threadul *Puterea poporului* de pe blog.

— Înţeleg, Royce, hmm…

— Vreau să trimit o adresă către Procurorul General. Probabil că nu e o crimă ceea ce a făcut Royce, dar cu siguranţă nu e etic – să mă folosească pe mine, pe noi… Îşi va pierde slujba.

Overby părea că reflectează.

— Eşti de acord să fac asta?

Simţea nevoia să-l întrebe pentru că nu-i era clar dacă era de acord sau nu.

— Nu sunt sigur.

Ea râse.

— De ce nu? Mi-a umblat în birou. Maryellen l-a văzut. S-a folosit de poliţia statului pentru interesul personal.

Privirea lui Overby alunecă pe hârtiile de pe birou. Erau pe cât de ordonate puteau fi…

— Ei bine, ne va consuma timpul şi resursele. Şi ar putea fi… ciudat pentru noi.

— Ciudat?

— Să ne vârâm singuri agenţii în rahatul ăsta de anchetă. Urăsc chestiile astea.

O explicaţie care cu greu ar fi putut fi considerată un argument. Viaţa în interiorul birourilor guvernamentale consta doar în rahaturi.

La sfârşitul unei tăceri greu de digerat, Overby păru să vină cu o idee. Sprânceana i se ridică un pic.

— În plus, nu cred că ai avea timp să te ocupi de asta.

— Mă voi adapta situaţiei, Charles.

— Păi, problema e… că…

Găsi un dosar pe unul dintre rafturi şi scoase un document capsat, lung de câteva pagini.

— Ce e ăla?

— De fapt, ridică el şi cealaltă sprânceană, e de la Biroul Procurorului General.

Împinse hârtiile în faţă peste birou.

— Se pare că există o plângere împotriva ta.

— A mea?

— Se pare că ai făcut remarci rasiste la adresa unui funcţionar districtual.

— Charles, asta e o nebunie!

— Ei bine, a venit tocmai din Sacramento.

— Din partea cui a venit?

— Sharanda Evans. Serviciile Sociale Districtuale.

— Nu știu cine e. E o greșeală.

— Se afla la Spitalul Monterey Bay atunci când a fost arestată mama ta. Avea grijă de copiii tăi.

Ah, femeia care îi preluase pe Wes și pe Maggie din spațiul de joacă al spitalului.

— Charles, nu avea grijă de ei. I-a luat în custodie. Nici măcar nu a încercat să mă sune.

— Pretinde că ai făcut comentarii rasiste.

— Iisuse! Am spus că era incompetentă. Atâta tot.

— Ea nu a interpretat așa. Dar pentru că, în general, ai o reputație bună și nu ai avut probleme în trecut, Procurorul General a decis să nu se facă o plângere oficială. Totuși, trebuie verificat.

Părea afectat de această dilemă.

Dar nu *foarte* afectat.

— A solicitat câteva informații de la persoanele subordonate, ca să știe ce măsuri să ia.

Overby voia să spună că îi solicitase lui. Și Dance înțelegea exact despre ce era vorba de fapt – îl făcuse de râs pe Overby în fața lui Royce. Poate că mediatorul avusese impresia că omul nu-și putea controla angajații. O plângere îndreptată împotriva lui Royce adresată Biroului Central avea să pună la îndoială autoritatea lui Overby.

— Bineînțeles că nu ești rasistă. Dar femeia aceasta, domnișoară Evans, e destul de iritată.

Se uita fix la scrisoarea îndreptată spre Dance, de parcă ar fi privit pozele unei autopsii.

De cât timp lucrezi în domeniu?... Fie de prea puțin timp, fie de mult prea mult.

Kathryn Dance pricepu că șeful ei negocia. Dacă nu mergea mai departe cu plângerea despre comportamentul nepotrivit al lui Royce, Overby avea să-i spună Procurorului General că solicitarea funcționarului social fusese analizată în detaliu și că nu se justifica.

Dacă Dance ar fi continuat cu reclamația la adresa lui Royce, și-ar fi putut pierde slujba.

Era o decizie greu de luat. Dance era surprinsă că Overby nu afișa – din punct de vedere chinestezic – niciun semn de stres. Pe de altă parte însă, îi observă piciorul legănându-se ca un piston.

„Cred că am prins imaginea de ansamblu", se gândi Dance cu cinism. Fu pe punctul să i-o spună, dar se abținu.

Ei bine, trebuia să se hotărască. Analiză situaţia. El bătea darabana pe raport.

— Ce păcat că se întâmplă şi treburi din astea! Avem munca noastră de care suntem ataşaţi, dar trebuie să mai intervină şi altceva.

După cazul Crucii de pe marginea drumului, după degringolada cu cazul necunoscutului din Los Angeles, după zilele tulburate de grija pentru mama ei, Dance decise că nu mai avea putere să lupte, în niciun caz cu aşa ceva.

— Dacă tu consideri că o plângere împotriva lui Royce ar deranja prea mult, Charles, desigur că voi respecta asta.

— Probabil că aşa e cel mai bine. Hai să trecem înapoi la treabă. Asta trebuie să facem. Şi vom depăşi momentul.

Luă solicitarea şi o strecură la loc în dosar.

Cât de ostentativi am fi, Charles?

El zâmbi.

— Fără alte distrageri!

— Înapoi la lucru, repetă Dance ca un ecou.

— În regulă. Văd că s-a făcut târziu. Un weekend plăcut. Şi mulţumesc pentru rezolvarea cazului, Kathryn.

— Noapte bună, Charles.

Dance se ridică şi ieşi din birou. Se întreba dacă el se simte la fel de mânjit cum se simţea ea.

Se îndoia de asta foarte, foarte mult.

Dance se întoarse în aripa fetelor şi se afla în biroul ei când auzi o voce în spate:

— Kathryn?

Se întoarse şi văzu o persoană pe care, iniţial, nu o recunoscu. Apoi realiză că era David Reinhold, tânărul adjunct de la Biroul Şerifului. Nu era în uniformă, ci în blugi, cu un tricou polo şi o jachetă. El îi zâmbi şi privi apoi în jos.

— Sunt liber.

Se apropie de ea şi se opri la doar câţiva metri.

— Hei, am auzit de cazul Crucilor.

— Destul de surprinzător! zise ea.

Mâinile lui se agitau în buzunare. Părea nervos.

— Cred şi eu. Totuşi, băiatul acela e bine?

— Va fi bine.

— Şi Chilton? A mărturisit?

— Nu cred că mai este nevoie. L-am prins pe baza depoziţiilor martorilor şi cu acuzaţia de pericol public.

Îi făcu semn să intre, ridicând din sprâncene.

— Trebuie să rezolv ceva… Am trecut pe aici mai devreme şi nu erai.

Ce lucru curios! Observă că acum părea chiar şi mai nervos. Limbajul corpului său indica un nivel înalt de stres.

— Voiam doar să spun că mi-a plăcut mult să lucrez cu tine.

— Apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Eşti o persoană cu totul specială, se bâlbâi el.

Oho… Ce voia de fapt să spună?

Reinhold îi evita privirea. Îşi drese glasul şi adăugă:

— Ştiu că nu mă cunoşti prea bine…

Era cu cel puţin zece ani mai tânăr decât ea. Un puşti. Dance se chinuia să nu zâmbească sau să pară prea protectoare. Se întreba unde avea de gând s-o invite.

— În fine, tot ce vreau să spun este…

Dar el nu spuse nimic, ci scoase din buzunar un plic şi i-l întinse.

— Voiam să spun că sper să iei în considerare cererea mea de angajare la Biroul Central. Cei mai mulţi dintre oamenii mai în vârstă din cadrul poliţiei nu sunt buni şi ca îndrumători. Ştiu că tu ai fi altfel. Aş aprecia şansa de a învăţa de la tine.

Încercând să nu râdă, Dance spuse:

— Ei bine, mulţumesc. Nu cred că se fac angajări acum. Dar promit, când vom face, că voi avea grijă ca cererea ta să ajungă prima pe listă.

— Serios?

Era în extaz.

— Poţi să fii convins. Acum îţi urez noapte bună, David. Şi îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

— Mulţumesc, Kathryn. Eşti cea mai bună.

Pentru o persoană mai în vârstă…

Zâmbind, se prăbuşi în scaun. Rămase privind lung pe fereastră spre trunchiurile de pom împletite. Îi sună mobilul. Nu prea avea chef să vorbească cu nimeni. Privi în jos la identitatea apelantului. După trei apeluri, apăsă totuşi butonul pentru răspuns.

Capitolul 47

Un fluture zăbovi o vreme pe gard, pentru ca apoi să dispară în grădina vecină. Cum nu era perioada din an a Monarhilor, acea specie de lepidoptere migratoare – datorită căreia Pacific Grove se numea şi Oraşul Fluturilor –, Kathryn se întrebă din ce familie făcea parte acesta.

Stătea pe terasă, umedă acum din cauza ceţii de după-amiază. Era linişte şi era singură. Copiii şi căţeii erau la părinţi. Purta o pereche de blugi prespălaţi, un hanorac verde, pantofi stil Wish, din colecţia lui Fergie aparţinând firmei Brown – o tratație pe care şi-o permisese după închiderea cazului. Sorbea dintr-un vin alb.

Laptopul era deschis în faţa ei. Dance se logase ca administrator temporar pe *The Chilton's Report*, după ce aflase parola de acces dintr-unul dintre fişierele lui James Chilton. Consultă cartea din care citea, finaliză de scris textul şi-l încărcă pe blog.

http://www.thechiltonreport.com/html/final.html

Dance citi rezultatele şi zâmbi uşor.

Apoi se delogă.

Auzi paşi grei pe scările din lateralul casei, se întoarse şi-l văzu pe Michael O'Neil.

— Hei…

El zâmbea.

Ea aştepta o veste în legătură cu magistratul din LA care urma să hotărască dacă procesul în cazul lui J. Doe avea să continue. La spital el părea atât de preocupat, încât nu se aşteptase să-l vadă acolo în persoană. Nu conta, Michael O'Neil era mereu bine primit. Încercă să-i desluşească expresia feţei. De regulă se pricepea la asta – doar îl cunoştea atât de bine –, dar el încă avea o faţă impasibilă.

— Vrei vin?

— Sigur.

Ea se întoarse cu un alt pahar din bucătărie şi îi turnă vinul lui roşu preferat.

— Nu pot să stau prea mult.

— Nu-i nimic.

Dance nu mai avea răbdare.

— Ei bine?

Zâmbetul îl trădă.

— Am câştigat. S-a pronunţat acum douăzeci de minute. Judecătorul a scos apărarea din încurcătură.

— Pe bune? întrebă Dance, în limbajul puştanilor.

— Da.

Se ridică şi-l îmbrăţişă strâns. Braţele lui alunecară în jurul ei şi o strânseră la pieptul lui puternic.

Apoi se retraseră şi ciocniră paharele.

— Ernie se va prezenta în faţa juraţilor în două săptămâni. Nu e nicio îndoială că vor întoarce foaia. Vor să fim acolo marţi, la ora 9, ca să pregătim depoziţia. Ai chef de-o excursie?

— O, poţi să fii sigur că am!

O'Neil se mută lângă balustradă. Se uită lung la curtea din spate şi la clopoţeii pe care Dance intenţionase să-i agaţe de felinar şi pe care îi abandonase acolo într-o noapte cu vânt – şi fără somn –, cu puţin timp în urmă. Se cufundară în tăcere.

Era pe cale să se întâmple ceva, Dance ştia asta.

Se alarmă. Care era povestea? Avea vreo boală?

Se muta?

El continuă:

— Mă întreb…

Ea aşteptă. Respira repede. Vinul din pahar se zguduia ca Pacificul în furtună.

— Întâlnirea e marţi şi mă întrebam dacă nu vrei să mai stai în LA câteva zile în plus. Am putea vedea împrejurimile. Să mâncăm acele ouă Benedict de care vorbeam. Sau am putea să ieşim pentru sushi în Hollywoodul de Vest şi să privim oamenii cum se dau mari. Mi-aş putea cumpăra şi eu o cămaşă neagră.

Divaga. Ceea ce el nu obişnuia să facă. Niciodată.

Dance clipi. Inima îi bătea la fel de repede precum aripile păsării colibri care plana pe deasupra căsuţei roşii de păsări din apropiere.

— Eu…

Râse şi umerii îi căzură. Nu-şi putea imagina ce expresie avusese…

— Bine. Mai am ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Sigur.

— Anne mă părăseşte.

— Cum?!

Pe faţa lui era zugrăvit un amestec de emoţii – speranţă, nesiguranţă, durere… Poate că cea mai evidentă dintre toate era zăpăceala.

— Se mută la San Francisco.

O sută de întrebări se înghesuiau în mintea ei. O enunță însă pe prima:

— Și copiii?

— Vor rămâne cu mine.

De fapt, vestea nu o mira. Nu exista niciun tată mai bun decât Michael O'Neil. Iar Dance avusese mereu dubii în privința abilităților ei de mamă, confruntate cu dorința ei de a avea o slujbă.

Desigur, înțelegea acum. Despărțirea era sursa agitației lui O'Neil de la spital. Își amintea ochii lui… cât de goi păreau atunci.

El continuă să vorbească, rostind cuvintele fără pauză, ca într-un film din anii treizeci, însă fără prea mult realism. Bărbații se făceau vinovați de astfel de lucruri mai des decât femeile. Îi povestea despre copiii care urmau să-și viziteze mama, despre reacția familiei lui și a Annei, despre avocați, despre ce ar fi urmat să facă Anne în San Francisco. Dance încuviința, concentrată la cuvintele lui, încurajându-l, în mare parte lăsându-l să vorbească.

Reținea imediat când făcea vreo referire la *acel patron de galerie* sau *prietenul Annei* din San Francisco și *el.* Deducția imediată nu o surprinse, deși era furioasă pe femeia care-l îndurerase pe O'Neil.

Era rănit, devastat, cu toate că încă nu-și dădea seama.

„Dar eu? se întrebă Dance. Cum mă simt eu?"

Apoi ascunse cu promptitudine această reflecție, refuzând să o ia în calcul.

O'Neil stătea ca un elev care voia să scoată o fată de clasa a opta la dans. Nu s-ar fi mirat dacă el și-ar fi îndesat mâinile în buzunare și și-ar fi fixat vârfurile pantofilor.

— Chiar mă întrebam… despre săptămâna viitoare. Câteva zile în plus, zici?

„Unde vom ajunge?" se întrebă ea. Dacă ar fi putut zbura pe deasupra propriului corp, să se privească precum ar face-o un analist chinestezic, ce ar exprima acesta? Pe de-o parte, era profund tulburată din cauza veștii. Pe de alta, era precaută precum un soldat apropiindu-se de un colet găsit pe marginea drumului.

Invitația de a merge într-o excursie cu Michael O'Neil era aproape copleșitoare.

Cu toate acestea, răspunsul, desigur, nu putea fi da. Din mai multe motive, O'Neil trebuia să fie lângă copiii lui, pe deplin acolo, sută la sută acolo. Posibil ca până atunci copiii să nu fi aflat – nici nu era indicat – de problemele părinților. Totuși, știau ceva. Intuiția copiilor e o forță primară a naturii.

Dar mai era un motiv pentru care Dance şi O'Neil nu ar fi trebuit să împartă timpul personal în Los Angeles. Şi, ce coincidenţă, apăru exact atunci.

— E cineva aici? strigă un bărbat din curtea laterală.

Dance aţinti cu privirea ochii lui O'Neil, îi oferi un zâmbet abia schiţat şi strigă:

— Suntem sus, în spate.

Se auziră apoi paşi pe scări şi Jonathan Boling ajunse lângă ei. Îi zâmbi lui O'Neil şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. La fel ca Dance, purta blugi şi o cămaşă din bumbac neagră, pe sub un hanorac Lands End. Era încălţat cu bocanci.

— Am ajuns un pic mai devreme.

— Nu-i nicio problemă.

O'Neil era un tip inteligent. Dance observă că el pricepuse pe loc cum stăteau lucrurile. Prima lui reacţie fusese una de stupoare, care însă ar fi pus-o pe ea într-o situaţie dificilă.

Privirea lui îi cerea scuze. A ei susţinea că nu era nevoie.

Pe deasupra, O'Neil avea un aer amuzat – avea acelaşi zâmbet precum cel pe care-l schimbaseră în urmă cu un an, când auziseră la radio, în maşină, cântecul lui Sondheim *Send in the Clowns*, despre potenţialii iubiţi care nu reuşesc să fie împreună.

Sincronizarea era totul, o ştiau amândoi.

Dance spuse împăciuitor:

— Jonathan şi cu mine mergem la Napa în weekend.

— Doar o mică adunare de familie acasă la părinţii mei. Îmi place să aduc mereu pe câte cineva, pentru a interacţiona cu oameni noi.

Boling minimaliza ieşirea lor împreună. Profesorul era şi el un tip inteligent – îi văzuse pe Dance şi pe O'Neil împreună şi înţelesese că nimerise la mijloc.

— E frumos acolo, zise O'Neil.

Dance îşi aminti că el şi Anne îşi petrecuseră luna de miere la un motel de la Podgoria Cakebread din Ţara Vinului.

„Am putea renunţa la acest sarcasm?" se gândi ea. Realiză că faţa îi ardea şi se înroşise precum o adolescentă. O'Neil o întrebă:

— Wes este la ai tăi?

— Da.

— Am să-l sun. Vreau să pornim la drum pe la 8 dimineaţa.

Îl iubea pentru felul în care respecta mersul la pescuit cu băiatul ei, cu toate că ea urma să fie plecată din oraş, iar O'Neil avea destule altele pe cap.

— Mulţumesc. De-abia aşteaptă.

— Voi obține o copie după decizia din LA. Am să ți-o trimit prin e-mail.

— Vreau să vorbim, Michael. Sună-mă.

— Sigur.

O'Neil înțelese că ea voia să vorbească despre el, despre Anne și despre despărțirea lor iminentă, nu despre cazul lui J. Doe.

Iar Dance înțelese că el nu avea s-o sune, nu cât timp era plecată cu Boling. Așa stăteau lucrurile. Dance simți în acel moment o nevoie acută de a-l îmbrățișa din nou, de a-și pune brațele în jurul lui. Și era pe cale s-o facă. Dar pentru un bărbat deloc priceput la chinestezie, O'Neil sesiză imediat intenția ei. Întoarse spatele și se îndreptă spre scări.

— Trebuie să-mi adun copiii. E seara de pizza. La revedere, Jon. Și, hei, îți mulțumesc pentru tot ajutorul! N-am fi reușit fără tine!

— Ești dator cu o insignă, îi zise Boling zâmbind șugubăț.

Apoi o întrebă pe Dance dacă poate căra ceva bagaje la mașină. Ea îi arătă geanta în care se aflau apa minerală, gustările și cele câteva CD-uri bune pentru mersul cu mașina spre nordul districtului.

Se trezi apoi că strânge paharul la piept, în timp ce îl privea pe O'Neil coborând scara. Se întreba dacă avea s-o mai privească. El o privi, scurt. Schimbară un alt zâmbet și el dispăru.

MULŢUMIRI

Îi adresez mulţumiri lui Katherine Buse, a cărei excelentă documentare mi-a oferit date esenţiale despre bloguri şi despre lumea virtuală şi care m-a învăţat să supravieţuiesc (chiar dacă pentru scurt timp) în uriaşa reţea a jocurilor de rol on-line cu număr infinit de jucători. Mulţumiri, de asemenea, pentru priceperea lor şi pentru abilităţile editoriale, lui Jane Davis, Jenna Dolan, Donna Marton, Hazel Orme şi Phil Metcalf. Toată aprecierea mea pentru specialistul în reţele on-line James Chilton, pentru sora mea, Julie Rece Deaver, şi mulţumiri, ca întotdeauna, lui Madelyn şi fiecărui căţeluş în parte.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025